

مه چيه كپره!

ليکوال: دكتور عائض القرني

ژباړن: استاد فريد احمد هلال

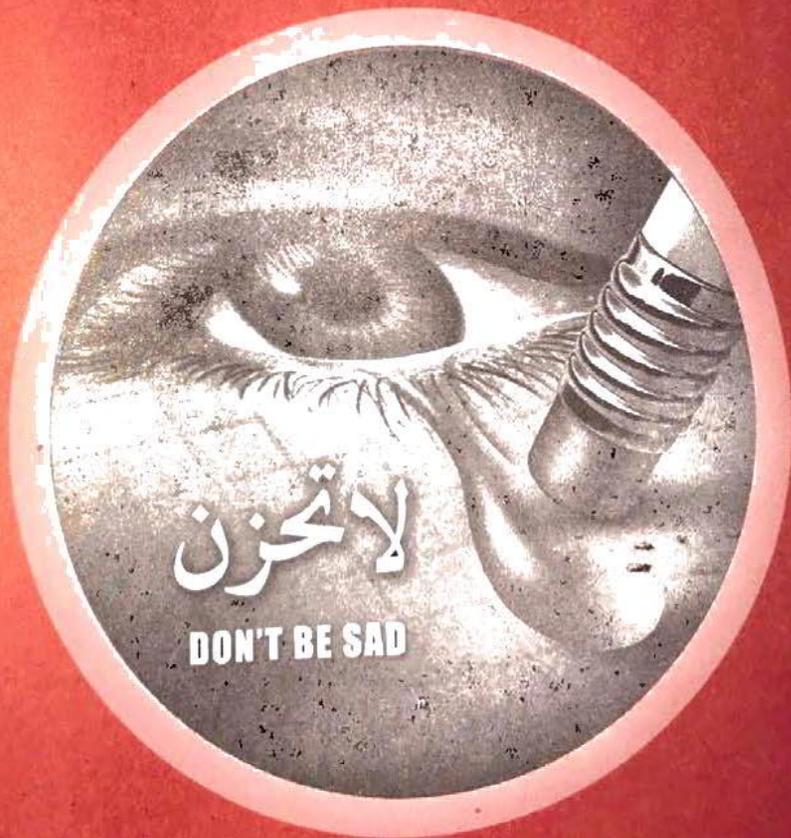

افغان سالار کتابتون

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

د اندېشنو په گردابونو کې د هیلو او خوښیو څرک
د عربي نړۍ د پېژندل شوي لیکوال دوکتور عائض
القرني د شاهکار اثر لا تحزن پښتو ژباړه:

لیکوال: دوکتور عائض القرني

ژباړن: استاد فرید احمد هلال

کتاب پېژندنه

- د کتاب نوم : مه خپه کېږه!
ليکوال : دوکتور عائض القرني
ژباړن : استاد فرید احمد هلال
خپرنډوی : کتاب خپرنډویه ټولنه
کمپوز : پخپله ژباړن
چاپ کال : ۱۳۹۲ لمريز کال
چاپ شمېر : ۱۱۰۰
چاپ وار : څلورم (۴)

د ترلاسه کېدو ځایونه

- محمدیه کتابپلورنځی: د گمرک جامع جومات تر څنګ
تالاشی څوک جلال آباد.
- وحدت کتابپلورنځی: اسحاقزی مارکېټ، لاندینی پور،
جلال آباد ښار: ۰۷۷۷۶۳۳۰۳۵

لړليک

- د ژباړن خبرې ۲۰
د دويم چاپ سرريزه ۲۴
د لانتخن کتاب په اړه يو خوټکي ۲۶
د لومړي چاپ سرريزه ۲۸
۱- يا الله! ۳۲
۲- الله تعالى سره د مينې لارې چارې ۳۳
۳- نېکمرغي ۳۴
۴- فکر وکړه او شکر وباسه! ۳۵
۵- تېر په هېر ۳۸
۶- نننۍ ورځ ۳۸
۷- مستقبل تر راتلو پرېږده ۴۰
۸- په نېکمرغه کې د زړه رېښتيني خوښي نغښتې ده ۴۲
۹- هوښياران شئ ۴۲
۱۰- خلکونه د مننې تمه مه کوه! ۴۳
۱۱- له وزگار تيا نه گټه پورته کړه! ۴۵
۱۲- پردۍ پېښې مه کوه! ۴۶
۱۳- قضا او قدر ۴۷
۱۴- په تنگسه پسې اساني وي ۴۸
۱۵- له ترشونه خواږه شربت جوړ کړه ۵۰
۱۶- څوک به د يوه اندېښمن فریاد واوري؟ ۵۲

- ۵۳ - ۱۷- په کور کېنه
- ۵۴ - ۱۸- عوض له الله تعالى نه وغواړه!
- ۵۷ - ۱۹- ايمان ژوند دی
- ۵۹ - ۲۰- نرمه لهجه
- ۶۰ - ۲۱- د الله تعالى په یاد زړونه داد منډېري
- ۶۱ - ۲۲- کينه
- ۶۲ - ۲۳- بدلون
- ۶۳ - ۲۴- ژوند چې څرنګ دی هماغسې يې ومنئ
- ۶۴ - ۲۵- د راحت نسخه
- ۶۸ - ۲۶- د مصيبت علاج
- ۶۹ - ۲۷- لمونځ
- ۷۰ - ۲۸- صبر
- ۷۱ - ۲۹- د ټولې نړۍ غمونه پر سر مه اخله
- ۷۲ - ۳۰- همت مه بايلئ
- ۷۴ - ۳۱- د الله پر وېش خوښ اوسه
- ۷۶ - ۳۲- جنت او د هغه پراخي را ياده کړه
- ۷۸ - ۳۳- په هر کار کې منځلاري
- ۷۹ - ۳۴- غم او اندېښنه مطلوب نه ده
- ۸۲ - ۳۵- د اندېښنو د لينځه وړلو دعا
- ۸۳ - ۳۶- مناجات
- ۸۴ - ۳۷- موسکا
- ۸۷ - ۳۸- مه خپه کېږئ!
- ۸۸ - ۳۹- د دردونو نعمت
- ۹۱ - ۴۰- د پوهې لورنه

- ۹۳ - ۴۱- د خوښی تر لاسه کولو هنر
- ۹۴ - ۴۲- د خوښی د تر لاسه تعالی کولو یو بل هنر
- ۹۵ - ۴۳- د همدغه هنر یو بل اصل
- ۹۷ - ۴۴- مه خپه کېږه!
- ۹۸ - ۴۵- خپلې ولولې په کابو کې ساتل
- ۱۰۰ - ۴۶- رسول الله ﷺ د صحابه و و لپاره لویه نېکمرغي وه
- ۱۰۲ - ۴۷- د ژوند ستر تیا شاته وغورځوه
- ۱۰۴ - ۴۸- اندېښنه مه کوه!
- ۱۰۷ - ۴۹- د الله جل جلاله پر لورنو وویاره
- ۱۱۲ - ۵۰- تقدیر
- ۱۱۶ - ۵۱- وقفه
- ۱۱۸ - ۵۲- همپشه د الله تعالی ذکر کوه!
- ۱۲۰ - ۵۳- د الله تعالی له لوري مه نهیلي کېږه!
- ۱۲۱ - ۵۴- له بښنې او تېرېدنې نه کار اخلئ!
- ۱۲۲ - ۵۵- ته ډېر څه لرې!
- ۱۲۳ - ۵۶- په دنیا پسې مه خپه کېږه!
- ۱۲۴ - ۵۷- مه خپه کېږه او غمونه شاته وغورځوه!
- ۱۲۶ - ۵۸- د خلکو پر نیوکو مه خپه کېږه!
- ۱۲۶ - ۵۹- پر بې وزلتوب مه خپه کېږه
- ۱۲۸ - ۶۰- د باطلپالو پر نیوکو مه خپه کېږه!
- ۱۳۰ - ۶۱- وقفه
- ۱۳۱ - ۶۲- د الله تعالی په پرېکړه خوښ اوسه!
- ۱۳۲ - ۶۳- د خلکو د واکچلونو پر څارنه مه خپه کېږه!
- ۱۳۴ - ۶۴- له خلکو سره ښېگړې کوه!

- ۱۳۶ - ۶۵- د یوې ناوړه خبرې په اورېدو مه خپه کېږه!
- ۱۳۹ - ۶۶- وقفه
- ۱۳۹ - ۶۷- صبر پر مصیبتونو د بري لار ده
- ۱۴۲ - ۶۸- دې ته مه گوره، چې خلک له تا سره څه کوي...!؟
- ۱۴۲ - ۶۹- د رزق پر تنگسيا مه خپه کېږه!
- ۱۴۳ - ۷۰- ځینې عوامل مصیبتونه سپکوي
- ۱۴۴ - ۷۱- له پردي شخصیت نه گټه مه پورته کوه!
- ۱۴۵ - ۷۲- د نورو په شخصیت کې دو بېدل ځانوژنه ده
- ۱۴۶ - ۷۳- د گوبنه ژوندانه غوره اغېز
- ۱۴۷ - ۷۴- پرسختیو مه خپه کېږه!
- ۱۴۸ - ۷۵- وقفه
- ۱۵۰ - ۷۶- له شپږ ډوله درملو درلودو سره هم خپه یې!؟
- ۱۵۱ - ۷۷- مه خپه کېږه! له صبر نه کار واخله
- ۱۵۱ - ۷۸- وقفه
- ۱۵۲ - ۷۹- کتاب بڼه ملگری دی
- ۱۵۴ - ۸۰- د کتاب لوستنې گټې
- ۱۵۵ - ۸۱- وقفه
- ۱۵۵ - ۸۲- مه خپه کېږه! دلته یوه بله ننداره...
- ۱۵۶ - ۸۳- نړۍ والې خبرې
- ۱۵۸ - ۸۴- له ځانه دغه پوښتنې و کره
- ۱۵۹ - ۸۵- غم او اندېښنه څوا کمښي له مینځه وړي...
- ۱۶۰ - ۸۶- خپلې معاملې په ډاډه زړه حل کره
- ۱۶۱ - ۸۷- د خپل رب په اړه بڼه اټکل ولره!
- ۱۶۱ - ۸۸- کله دې چې خیالات زوروي

- ۱۶۲ - ۸۹- له مثبت او جوړونکي نقد نه مه وېرېږه!
- ۱۶۳ - ۹۰- د اريانتيا پر ځای کار وکړه!
- ۱۶۴ - ۹۱- ډېرې خپرونې صحت او حقيقت نلري
- ۱۶۴ - ۹۲- نرمي انسان له ډېرو ستونزو ژغوري
- ۱۶۷ - ۹۳- وقفه
- ۱۶۸ - ۹۴- چې پر الله باوري يې؛ نو مه خپه کېږه!
- ۱۷۱ - ۹۵- پر ورو ورو خبرو مه خپه کېږه!
- ۱۷۳ - ۹۶- بېښنه او تېرېدنه
- ۱۷۵ - ۹۷- نړۍ له همداسې خلکو ډکه ده
- ۱۷۷ - ۹۸- له ازمېښتونو مه وېرېږه!
- ۱۷۸ - ۹۹- انسان خپله يوه کوچنۍ نړۍ ده
- ۱۷۹ - ۱۰۰- ځينې مصيبتونه گټور هم وي
- ۱۸۲ - ۱۰۱- ايمان ښه درملنه ده
- ۱۸۲ - ۱۰۲- الله تعالی د اړ مشرک دعا هم قبلوي
- ۱۸۴ - ۱۰۳- مه خپه کېږه! ژوند زموږ تر تصويره هم لنډ دی.
- ۱۸۶ - ۱۰۴- ډاډه او قانع اوسه!
- ۱۸۷ - ۱۰۵- د رب پر پرېکړه خوښي ټول غمونه لمنځه وړي
- ۱۸۸ - ۱۰۶- د تقدير پرېکړه نه بدلېږي، که ته مری او که چوپې!!
- ۱۸۹ - ۱۰۷- د يوه غړي له لاسه په ورکولو پر نورو شکر وکړه!
- ۱۹۰ - ۱۰۸- خت اوږي راوړي
- ۱۹۱ - ۱۰۹- په نړۍ کې وگرځئ!
- ۱۹۲ - ۱۱۰- د ژوند په وروستيو شېبو کې هم خوښ اوسه!
- ۱۹۴ - ۱۱۱- د مصيبتونو رازونه
- ۱۹۵ - ۱۱۲- د دې نړۍ ارزښت

- ۱۹۶ - ۱۱۳- د ایمان ارزښت
- ۱۹۶ - ۱۱۴- وقفه
- ۱۹۷ - ۱۱۵- غمخپلي
- ۱۹۹ - ۱۱۶- چې مسلمان یې، نو بیا مه خپه کېږه!
- ۲۰۳ - ۱۱۷- د نېکمرغۍ له اسبابو څخه
- ۲۰۴ - ۱۱۸- د نېکمرغۍ عناصر
- ۲۰۵ - ۱۱۹- بې اجله مرگ نشته
- ۲۰۷ - ۱۲۰- یا ذالجلال والا کرام
- ۲۰۸ - ۱۲۱- د مسلمان په ژوندانه کې درې اخترونه وي.
- ۲۱۱ - ۱۲۲- درې شيان، ناوړه شيان
- ۲۱۴ - ۱۲۳- وقفه
- ۲۱۴ - ۱۲۴- له حسدگر نه وېرېدونکي
- ۲۱۵ - ۱۲۵- خپل خوی سم کړه!
- ۲۱۶ - ۱۲۶- اندېښنه مه کوه!
- ۲۱۸ - ۱۲۷- د گناهونو پایلې
- ۲۲۰ - ۱۲۸- په روزۍ پسې مه لاهانده کېږه!
- ۲۲۱ - ۱۲۹- د هدایت راز
- ۲۲۳ - ۱۳۰- که سپېڅلي ژوند غواړې نو دغه لس کارونه وکړه
- ۲۲۶ - ۱۳۱- ... په دنیا او آخرت کې بريالي دي.
- ۲۲۸ - ۱۳۲- وقفه
- ۲۲۸ - ۱۳۳- حقیقت او واقعیت ومنه نو بې غمه به شې
- ۲۳۱ - ۱۳۴- له دې کیسې نه دغه درس ترلاسه کېدای شي
- ۲۳۵ - ۱۳۵- ... اندېښنه لرې، ښايي هغه لمنځه ولاړ شي.
- ۲۳۶ - ۱۳۶- اندېښنه د بدمرغۍ لاره ده

- ۲۴۰ - ۱۳۷- په استغفار بند قلفونه پرانستل کېږي
- ۲۴۳ - ۱۳۸- په لگښت کې له اقتصاده کار واخله
- ۲۴۶ - ۱۳۹- له غیرالله سره اړیکې مه ساتئ!
- ۲۴۹ - ۱۴۰- د ازادۍ خوند
- ۲۴۹ - ۱۴۱- سفیان ثوري او خاورینه تکیه
- ۲۵۰ - ۱۴۲- د چا کنځاوي درته هېڅ زیان نشي رسولای
- ۲۵۲ - ۱۴۳- په کایناتو کې ښکلا وڅارئ!
- ۲۵۴ - ۱۴۴- په حرص کې څه گټه نشته
- ۲۵۵ - ۱۴۵- د ښکمرغۍ عناصر
- ۲۵۶ - ۱۴۶- مقام او منصب
- ۲۵۸ - ۱۴۷- راځئ چې لمانځه ته ولاړ شو
- ۲۶۱ - ۱۴۸- صدقه او خیرات سینه پراخوي
- ۲۶۳ - ۱۴۹- وقفه
- ۲۶۳ - ۱۵۰- قران یو برکتی کتاب دی
- ۲۶۴ - ۱۵۱- شهرت په ترلاسه کولو ټینگار مه کوه!
- ۲۶۵ - ۱۵۲- سپېڅلی ژوند
- ۲۶۶ - ۱۵۳- له ستونزو او پېښو مه وېرېږه!
- ۲۶۷ - ۱۵۴- د بندګۍ غوښتنې
- ۲۶۸ - ۱۵۵- له پاچاهۍ نه تر تجاری پورې
- ۲۷۰ - ۱۵۶- له احمقانو سره ناسته ولاړه د اندېښنو لامل ده!
- ۲۷۲ - ۱۵۷- د توحید مناظر
- ۲۷۷ - ۱۵۸- وقفه
- ۲۷۷ - ۱۵۹- خپل ظاهر او باطن دواړو ته پاملرنه وکړه
- ۲۷۹ - ۱۶۰- الله ته پناه یوسه

لا تحزن

- ۲۷۹ - ۱۶۱- پر الله تعالى توکل کول
- ۲۸۰ - ۱۶۲- درې متفق عليه څيزونه
- ۲۸۰ - ۱۶۳- ظالم الله ته وسپاره
- ۲۸۱ - ۱۶۴- کسری او بودی
- ۲۸۲ - ۱۶۵- کله نا کله نیمگرتیا هم کمال وي
- ۲۸۶ - ۱۶۶- هغوی هم ومنله
- ۲۸۸ - ۱۶۷- خوشیبي له احمقانو سره
- ۲۹۰ - ۱۶۸- فقط ایمان د خلاصون لاره ده
- ۲۹۲ - ۱۶۹- کفار هم درجې لري
- ۲۹۴ - ۱۷۰- پولادي عزم
- ۲۹۴ - ۱۷۱- د الله تعالى طرف ته
- ۲۹۶ - ۱۷۲- د روزی پر ځنډېدو مه خپه کېږه
- ۳۰۰ - ۱۷۳- د ژوند ارزښتمنې شېبې
- ۳۰۱ - ۱۷۴- غوره بدله
- ۳۰۲ - ۱۷۵- د بنو چارو په ترسره کولو خوښي ترلاسه کېږي
- ۳۰۳ - ۱۷۶- گټور علم او زیاني علم
- ۳۰۶ - ۱۷۷- پراخه معلومات او ژور فکر
- ۳۰۸ - ۱۷۸- له ځانه سره حساب وکړه!
- ۳۱۰ - ۱۸۹- دفاعي سامان آلات ترلاسه کړئ
- ۳۱۱ - ۱۸۰- خلک راخپل کړه
- ۳۱۳ - ۱۸۱- وگرځه او د الله تعالى د قدرت نښې وگوره!
- ۳۱۴ - ۱۸۲- غم او اندېښنه
- ۳۱۵ - ۱۸۳- د جنت قیمت
- ۳۱۷ - ۱۸۴- ریښتوني مینه

- ۳۱۷ - ۱۸۵- د خانوژني پېښې
۳۱۸ - ۱۸۶- د راحت بنسټونه
۳۱۹ - ۱۸۷- مجازي مينه
۳۱۹ - ۱۸۸- د مجازي عشق لاملونه
۳۲۰ - ۱۸۹- د ورونو حقونه
۳۲۰ - ۱۹۰- الله تعالى رازق دی
۳۲۱ - ۱۹۱- د لمانځه گټې
۳۲۲ - ۱۹۲- مه ډارېږه!
۳۲۳ - ۱۹۳- له څلورو شيانو ډډه وکړه
۳۲۳ - ۱۹۴- پر خپل رب ډاډمن اوسه
۳۲۴ - ۱۹۵- دوه گټورې خبرې
۳۲۶ - ۱۹۶- د مصيبتونو گټې
۳۲۶ - ۱۹۷- علم هدايت، درملنه او روغتيا ده
۳۲۷ - ۱۹۸- نېکمرغي خدايي ورکړه ده
۳۲۸ - ۱۹۹- ښه يادښت د اوږده عمر زېږی دی
۳۲۹ - ۲۰۰- ستړې مرثيې
۳۳۰ - ۲۰۱- له دغه درباره هېڅوک هم پېنوا نه ځي
۳۳۱ - ۲۰۲- خپل تاريخ پخپله وليکه!
۳۳۵ - ۲۰۳- مور ټول د نېکمرغي په لټه کې يو خو.....!
۳۳۶ - ۲۰۴- جنت او دوزخ
۳۳۷ - ۲۰۵- الم نشرح لک صدرک
۳۳۸ - ۲۰۶- د ښه ژوندانه مفهوم
۳۳۹ - ۲۰۷- نېکمرغي څه ده؟
۳۴۰ - ۲۰۸- سپېڅلې خبرې الله تعالى ته پورته خېژي

لا تحزن

- ۳۴۱ - ۲۰۹- د الله تعالى رانيول خورا سخت دي
- ۳۴۳ - ۲۱۰- ستا د دروازي مخي ته زه ولاړيم
- ۳۴۵ - ۲۱۱- امن شرعاً او عقلاً مطلوب دی
- ۳۴۶ - ۲۱۲- دنيوي جاه او جلال لمنځه ځي
- ۳۴۸ - ۲۱۳- د فضايلو اکتساب د نېکمرغي معراج دی
- ۳۵۰ - ۲۱۴- نېکي ته انتظار او په ترسره کولو يې ډيل مه کوئ!
- ۳۵۰ - ۲۱۵- جنتونه او نعمتونه هلته دي، نه دلته
- ۳۵۱ - ۲۱۶- د الهي منهج د بنمنان
- ۳۵۴ - ۲۱۷- د دې نړۍ حقيقت
- ۳۵۶ - ۲۱۸- د نېکمرغي کيلي
- ۳۵۶ - ۲۱۹- او دې خلکو څنگه ژوند کاوه؟
- ۳۵۹ - ۲۲۰- د صبر او ثبات په اړه د پوهانو ويناوې
- ۳۵۹ - ۲۲۱- د الله تعالى په اړه اټکل بې گټې نه وي
- ۳۶۰ - ۲۲۲- د صبر مېوه خوږه وي
- ۳۶۲ - ۲۲۳- د اندېښنو د معمولي گڼلو په اړه د پوهانو ويناوې
- ۳۶۳ - ۲۲۴- مه خپه کېږه! که مال نه لرې...
- ۳۶۳ - ۲۲۵- مه خپه کېږه، د کایناتو کتاب ته څير شه
- ۳۶۸ - ۲۲۶- يا اله العلمين
- ۳۷۱ - ۲۲۷- مه خپه کېږه! ورځې هسې هم د ارهت منگوتي دي
- ۳۷۲ - ۲۲۸- د پرېکړې ورځ را روانه ده
- ۳۷۳ - ۲۲۹- په خپگان دې دښمن خوشحالېږي
- ۳۷۵ - ۲۳۰- نېک فالي او بد فالي
- ۳۷۶ - ۲۳۱- ای انسانه!
- ۳۷۷ - ۲۳۲- د الله تعالى پېژند گلوي

- ۳۷۸ - ۲۳۳ - داسې غمخېلي
۳۸۳ - ۲۳۴ - د خوښۍ گلان
۳۸۴ - ۲۳۵ - چې له موږ خوشحاله دي موږ هم ترې خوشحاله يو
۳۸۴ - ۲۳۶ - پر تقدير ناخوښ بدمرغه دي
۳۸۵ - ۲۳۷ - د رضا گټې
۳۸۶ - ۲۳۸ - له خپل رب سره جگړه مه کوه!
۳۸۶ - ۲۳۹ - د الله تعالى حکم پلي او پرېکړه يې عادلانه ده
۳۸۷ - ۲۴۰ - سلامتيا په رضا کې ده
۳۸۷ - ۲۴۱ - رضا او خوښي امن او سوکالي رامنځته کوي
۳۸۸ - ۲۴۲ - د رضا ثمره شکر دی
۳۸۹ - ۲۴۳ - پر تقدير ناخوښ د شيطان بنکار دی
۳۹۰ - ۲۴۴ - رضا نفسي هوا لمنځه وړي
۳۹۰ - ۲۴۵ - وقفه
۳۹۱ - ۲۴۶ - د خلکو په تېروتنو سترگې پټوه!
۳۹۴ - ۲۴۷ - روغتيا او وزگار تيا
۳۹۵ - ۲۴۸ - الله تعالى د مؤمنانو دوست دی
۳۹۶ - ۲۴۹ - د نېکمرغي پر لور
۳۹۷ - ۲۵۰ - عزت او کرامت هم از مېښت دی
۳۹۸ - ۲۵۱ - همېشني خزاني
۳۹۹ - ۲۵۲ - لوړ همتونه
۴۰۰ - ۲۵۳ - ناروغي او درمل
۴۰۲ - ۲۵۴ - چمتو اوسئ
۴۰۳ - ۲۵۵ - فکر وکړئ
۴۰۳ - ۲۵۶ - هوډ

- ۴۰۴ - ۲۵۷- د دنيوي ژوند حقيقت
- ۴۰۶ - ۲۵۸- امن چيرته دی؟
- ۴۰۷ - ۲۵۹- له ارحم الرحيم ذات سره معامله
- ۴۰۸ - ۲۶۰- د نېک فالی په لور
- ۴۰۸ - ۲۶۱- د دغې نړۍ ژوند تر سترتيا پرته نور څه نه دی
- ۴۰۸ - ۲۶۲- انسان پر صفتونو پېژندل کېږي
- ۴۰۹ - ۲۶۳- ته همداسې پيدا شوی يې
- ۴۱۰ - ۲۶۴- ښه ذهن سپېڅلتيا ته اړتيا لري
- ۴۱۱ - ۲۶۵- که ښه شوي؛ نو نړۍ به هم درته ښه ښکاري
- ۴۱۳ - ۲۶۶- داسې نه، بلکې داسې
- ۴۱۵ - ۲۶۷- خلکو ته سينه پراخه کړه!
- ۴۱۵ - ۲۶۸- پړاو پر پړاو
- ۴۱۶ - ۲۶۹- پر وړو وړو نعمتونو هم شکر وکړئ
- ۴۱۷ - ۲۷۰- درې ارزښتناکې خبرې
- ۴۱۷ - ۲۷۱- ډاډه اوسئ!
- ۴۱۹ - ۲۷۲- ثوابي چارې له ناوړه پای څخه ژغورل کوي
- ۴۲۰ - ۲۷۳- شريعت اسان دی
- ۴۲۱ - ۲۷۴- د جهاد پايله
- ۴۲۲ - ۲۷۵- د الله تعالی د قدرت نښو ته ځير شئ!
- ۴۲۲ - ۲۷۶- تجربوي خبرې
- ۴۲۴ - ۲۷۷- د ذهني ناروغيو حل
- ۴۲۴ - ۲۷۸- ستا ارزښت ستا ايمان او اخلاق دی
- ۴۲۷ - ۲۷۹- نېکمرغه خلک
- ۴۲۹ - ۲۸۰- بد مرغه خلک

- ۴۳۰ - ۲۸۱- له بنځو سره ښه چلن کوي!
- ۴۳۲ - ۲۸۲- له موسکا څخه يې پيل کړئ
- ۴۳۵ - ۲۸۳- د غچ اخیستنې ولولې پالل، خپل زړه خوړل دي
- ۴۳۶ - ۲۸۴- د خوښۍ لار
- ۴۳۷ - ۲۸۵- صبرناک خلک د الله تعالی د لطف په انتظار کې
- ۴۳۹ - ۲۸۶- پر هماغه څه ټينگار وکړه، چې ته پرې سوډمن کېږي
- ۴۴۰ - ۲۸۷- موز يې دوی او هغوی ټولو ته ورکوي
- ۴۴۲ - ۲۸۸- الله تعالی مؤمنانو ته لارښوونه کوي!
- ۴۴۴ - ۲۸۹- نه هغه او نه دغه
- ۴۴۵ - ۲۹۰- د صبر توبښه
- ۴۴۵ - ۲۹۱- وليان څوک دي؟
- ۴۴۶ - ۲۹۲- الله تعالی پر خپلو بندگانو لوراند دی
- ۴۴۷ - ۲۹۳- الله تعالی له داسې ځايه روزي ورکوي...
- ۴۴۸ - ۲۹۴- هماغه ذات (الله تعالی) د بارانه وروونکی دی
- ۴۴۹ - ۲۹۵- الله تعالی تر دې غوره عوض ورکړ
- ۴۵۰ - ۲۹۶- يوازې له الله تعالی څخه يې غواړه
- ۴۵۲ - ۲۹۷- ارزښتمنې شېبې
- ۴۵۳ - ۲۹۸- په تنگسه کې به څوک پکارېږي؟
- ۴۵۴ - ۲۹۹- د مرگ نا اشنا کيسه
- ۴۵۵ - ۳۰۰- کله ناروغي هم د شفا ذريعه وي
- ۴۵۶ - ۳۰۱- د وليانو کرامت
- ۴۵۷ - ۳۰۲- د الله تعالی وکالت بس دی
- ۴۵۸ - ۳۰۳- وقفه
- ۴۵۹ - ۳۰۴- حلال خواړه د دعا د قبلېدو لامل کېږي

- ۴۶۱ - ۳۰۵- له الله تعالى نه خوښ اوسه
- ۴۶۳ - ۳۰۶- د نخلي په سيمه کې
- ۴۶۴ - ۳۰۷- داسې لورنې
- ۴۶۵ - ۳۰۸- رضا که څه هم پر سپرغيو وي
- ۴۶۷ - ۳۰۹- پرېکړه کول
- ۴۶۹ - ۳۱۰- د مؤمن طبيعت
- ۴۷۱ - ۳۱۱- چې څه کړي، هغه به رښې
- ۴۷۲ - ۳۱۲- لومړۍ پرې خپله عمل وکړه
- ۴۷۳ - ۳۱۳- رښتيني راحت په جنت کې دی
- ۴۷۴ - ۳۱۴- له نرمې څخه کار واخله نو هدف به ترلاسه کړئ
- ۴۷۷ - ۳۱۵- د زړه خوښي
- ۴۷۸ - ۳۱۶- د ښکمرغۍ لپاره لاندیني اصول په پام کې ولرئ.

د ژباړن خبرې

نحمده و نصلي على رسوله الكريم اما بعد!

خوږو لوستونكيو!

د نامتو ليكوال دوكتور عائض القرني دغه شاهكار اثر لانتخن (مه خپه كېزه!) د خپرو شويو نسخو له شمېره ثابتېږي، چې په رښتيا يې پر خلكو ژبني كودي او زړونو ته لار كړې او د نبي كريم ﷺ د هغې وينا مصداق گرځېدلی، چې فرمايي:

«إِنَّ مِنَ الْبَيِّنَاتِ لَسِحْرًا»

يا لکه د شرر ساپي لاندینی بیت، چې وايي:

ځینې غزلې زړه ته لارې کوي

ځینې الهام سړي ته خوب وروړي.

عائض القرني د خپل دې اثر پر مه له انسانیت سره د بشپړې خوا خوږې ثبوت وړاندې کړی او هڅه یې کړې، چې پر مسلمانانو سربېره ټول انسانیت له ستونزو او اندېښنو خلاص کړي او یوه ښه او سوکاله ټولنه رامنځته شي. که د ځانځاني په دې مادي دور کې درته څوک د یوه داسې خواخوږي خبره وکړي، چې پرته له څه تمې ستاسې د خوښیو او سوکالیو غوښتونکي

دی؛ نوښایي ډېر لږ خلک یې ورسره ومني، هغه ځکه چې د انسانانو فطرتونه د مادیاتو زولنو داسې ښکېل کړي، چې پر هر چا یې بدگومانه کړي دي، چې دا په اصل کې د بلوسکرو له مودو راهیسې هغه خورې کړې لومې دي، چې نن یې مسلمانان پکې له غبرگو پښو نښلولي دي.

د ډېرو فکرونه خو یې داسې مسخر کړي، چې ټولې ښې او بدې چارې د مادیاتو زېږنده بولي، د خیر ښېگړې خبرې ورته هسې مسخره ښکاري، که په مخ کې یې د چا ستاینه وکړې، چې پلانکي ډېر سخي دي؛ که ستا مخاطب تر تا لوړ پوړی وي؛ نو پر دې خبره دې رتي، چې په دې وخت کې سخا سخا نه وي، بلکې د څه دنیوي تمې لپاره به دغه کار کوي، که ورته ووايي چې پلانکي استاد ډېر مخلص او خواري کښ، یا پلانکي... نو په ډول ډول خبرو دې خوله در تړي او که تیت پوړی وي؛ نو له ځانه سره په بوگنېدو دې خبره یې خونده کوي او دا هر څه ځکه، چې د ډېرو خلکو فطرتونه خراب شوي دي، د خبر، ښېگړې ماده پکې پاتې نه ده، له دې امله دوی نور هم پر ځان قیاسوي، دا چې دوی معنویاتو ته ارزښت نه ورکوي او په مادیاتو پسې ځغلي؛ نو ځکه ورته هر څه داسې سر چپه ښکاري، هر چاته د شک په سترگه کوري او دا خپله څیرکي بولي، سره له دې چې همدغه یې ستره ناپوهي او په لوی لاس ځان د وهمونو غېږ ته ور غورځول دي.

له همدغو شکونو او وهمونو نه د اندېښنو او غمونو سر نښلي او بیا انسان، لکه د خس و خشاک په مخه کوي او ژوند یې یې خونده کوي.

عائض القرني د همدغو شکونو او وهمونو د مخنیوي په پار دغه لیکنه

کړې او لوستوال یې خپلې نیمګړتیا او د بل ښېګړو ته ځیر کړې، چې د خپله د ښکمرغی لومړی اصل ګڼل کېږي.

په پای کې یو دوه یادونې اړینې بولم، هغه دا چې په لاتحن کې د راغلیو آیتونو ژباړه مې د کشف صاحب له هغې ژباړې راخیستې، چې د پوهنې وزارت چاپ کړې، بله دا چې د عائض القرني دا اثر (لا تحزن) ما د اردو ژبې له دوو بېلا بېلو نسخو راژباړلی، چې یوه یې "عطریف شهباز ندوي" ژباړلې او مکتبه العلم خپره کړې او بله یې (اداره تالیفات اشرفیه" خپره کړې، زه له اردو ژبو لیکوالو او ژباړنو منندوی یم او خپلې ټولې ژباړې د دوی پورې بولم، ځکه که دوی لیکنې او داسې ارزښتمنې ژباړې نه وای کړې؛ نو ما به څه او له کومه را ژباړلی.

الله تعالی دې د دغسې مخلصو لیکوالو او ژباړنو قلمونه چلنده وساتي، چې د ټولنې د سمون لپاره یې متې راغښتې وي _ امین.

ستاسې د دعاوو په هیله

فرید احمد هلال

farid.hilal06@gmail.com

۰۰۹۳۷۷۵۰۲۰۳۵۰۰

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

زما د کتاب لوستوالو ملگرو!
السلام عليكم ورحمة الله وبركاته
اما بعد!

زه له تاسې ټولو لوستوالو مننه کوم، چې خپل ارزښتمن وخت مو زما د کتاب لوستو ته ورکړی، زه ځان ستاسې د دغې ښېکړې پورورې بولم او ستاسې لپاره په ستر درشل کې لاسونه لپه کوم، الله تعالی دې ستاسې ژوند له اندېښنو نه خوندي او په ډډه وساتي، دا چې زما او ستاسې تر منځ د دې کتاب د لوستو له برکته اشنایي پیدا شوي؛ نو ځکه له زړه نه درته دعا کوم او د عربي په دې شعر (چې ژباړه یې په لاندې ډول ده) خپلې خبرې رانغاړم:
د قدرت چارې خپل مسیر ته پرېږده او خپل ماغزه پاک کړه، د سترگو په رپ کې الله تعالی حالات بدلوي.

ستاسې خواخوږی ملگری

عائض القرني

۱۴۲۸/۱۱/۲۵

د دویم چاپ سریزه
(یو میلیون خپرې شوې نسخې)

الحمد لله والصلاة والسلام على رسول الله وآله وصحبه وبعد:
زه پر دې د الله تعالى شکر کوم، چې خلکو زما دا لیکنه خوښه او د
استفادې وړ وبلله، چې دا یوازې د هغه ذات رحم او پېرزو ده، گنې په دې
کې زما غوندې د کمزوري لیکوال څه کمال نه و.

زما د دې کتاب لپاره همدومره ویاړ بس دی، چې د زړه له تله مې له
خپلو قدرمنو لوستوالو سره د دې ارمانې دنیاګۍ د غمونو او اندېښنو لوړو او
ژورو په راسپکولو کې ونډه اخستې ده، زه بیا هم له دوی منندوی یم، چې د
خپل ارزښتمن وخت خو دقیقې یې زما د کتاب لوستو ته ځانګړې کړې او
په دې سره یې ما ته درنښت راوبانښه.

ما تر دې دمه ډېر کتابونه لیکلي؛ خو لا تخزن (مه خپه کېږه) پکې یوه
ځانګړې لیکنه ده، چې زما په اند په لسو زامنو کې د هماغه گران او خوار
زوی بڼه لري، چې په دغو تکیو کې ورته اشاره شوې:

اِذْ قَالُوا لِيُوسُفُ وَأَخُوهُ أَحَبُّ إِلَىٰ آبِنَا مِنَّا وَنَحْنُ عُصْبَةٌ

”کله چې د یوسف ﷺ وروڼو په خپل منځ کې سره وویل: دا یوسف ﷺ
او د هغه ورور، دواړه زموږ پلار ته له موږ ټولو نه زیات گران دي په

لا تحزن

داسې حال کې، چې مور یو پوره ټولګی یو.

ګر انو لوستونکیو!

دا دی د دې کتاب پوره یو میلیون نسخې د لوستونکیو ترمنځ واوښتې
 را واوښتې او دا کومه مبالغه او ځانښوونه نه، بلکې یوه دقیقه شمېرنه ده،
 چې زه یې د خپل رب پیرزوینه بولم او داسې هم نه ده، چې ما ګوندې کوم
 داسې فکر او نوښت رامنځته کړی، چې مخکني خلک ورڅخه عاجز او
 وروستي ورته ګوته په خوله او اریان دي - استغفرالله - خو یو راز دی او
 هغه دا چې ما د غمجنو او اندېښمنو خلکو په اندېښنو او غمونو کې ځان
 برخوال ګڼلی او له دردمنو خلکو سره مې د هغوی پر دردونو یو ځای ژړلي؛
 خو هغوی تر ما غوره دي، ځکه چې تر ما له مخه یې ژړلي دي، لکه هاغه د
 یوه عربي شاعر خبره چې:

”که ما د هغې په عشق کې تر هغې له مخه ژړلي وای؛ نو زړه به مې
 ډاډمن شوی و او پښېمانه به هم نه وم؛ خو هغې تر ما له مخه ژړلي او
 د هغې اوبنګو راته ژړا راوستې، نو دغه ویاړ له ما له مخکې د هغې
 په برخه شوی“

عائض بن عبدالله القرني

* * * * *

د لاتحزن کتاب په اړه یو خوښي

* * * * *

دا یوه څېړنیزه، په زړه پورې او زړه راښکونکې مطالعه ده، موضوع یې د انساني ژوندانه هغه ستونزې او اندېښنې دي، چې انسان د بدفالي، رنځ، اریانتیا، بې باورۍ، زړه تنگی او نامیدی پشان له رواني ناروغیو سره مخ کوي.

دا کتاب د الهي وحې په رڼا، د سنتو په لارښوونه او د انساني سلیم فطرت د غوره تجربو، ژوندیو بېلګو، په زړه پورې کیسو او د زړه راښکونکي ادب په رڼا کې د زمانې د ستونزو د هواري په زړه پورې لارې چارې درسي، په دې کې د صحابه کرامو له ویناوو، د تابعینو له نصیحتونو، د نوموتو شاعرانو له غوره شعرونو، د نامتو طبیبانو له غوره وړاندیزونو او د ساینسپوهانو له لارښوونو نه پکې ګټه اخیستل شوې، د دې تر څنګ پکې د لوېدیځ او ختیځ اوسنی او لرغونې هغه څېړنې هم ځای ځای پکې وړاندې شوې، چې په چاپي او غږیزو رسنیو کې خپرې شوې دي، داسې ویلای شو، چې دا د لوستونکيو لپاره د ازمايل شويو نسخو پر مټ چمتو شوی یو خوندر مرکب معجون دی، چې لوستونکي ډاډمنوي، خوښ او هیله من یې ساتي او له غمونو یې خلاصوي.

د انساني ژوندانه د سوکالی په اړه ډېر څه لیکل کېږي او څېړېږي او له

دې کتاب لا تحزن (مه خپه کېږه!) سره يو ځای به هم په سلگونو ليکنې او کتابونه د لوستوالو لاسته ورغلي وي؛ خو بيا هم د لا تحزن ځانگړنه دا ده، چې دا د هر سليم عقل خاوند ته يو پرافسقي ليک او له دردمنو زړونو راوتلی دردمن غږ دی، چې د الفاظو بڼه يې خپله کړې، لکه د متني هغه شعر، چې وايي:

”ته د يوه اندېښمن ميين د ملامتولو حق تر هغې نه لرې، چې د عشق وينه دې د هغه په څېر په رگونو کې ځغېدلې نه وي“

د لومړي چاپ سریزه

الحمد لله! والصلوة والسلام على رسول الله. وعلى اله
وصحبه.

وبعد!

ګرانه لوستونکيه! مخکې له دې چې لا تحزن (مه خپه کېږه!) کتاب د عقل، منطق، قران او سنت په تله وتلې، لومړی یې باید ټول په ټوله ولولې او تر لوستو وروسته یې په دغو تلو وتلې، ځکه تر هغې چې یو شی په لاس لمس نشي، ونه ځکل شي او یا بوی نشي؛ نو تر هغې یې په اړه پرېکړه ستونزمنه وي او دا به ناسمه وي، چې د یوې مسئلې په اړه له پوره پوهې او تحقیق پرته فتوی صادره کړی شي.

دا کتاب مې د هغو خلکو لپاره لیکلی، چې له ستونزو او اندېښنو سره لاس او ګرېوان دي، اندېښنو یې له سترګو خوبونه وړي وي، د ژوند ترخو پېښو یې د خولې خوند ورخراب کړی وي او تاسې ووايئ، چې نن سبا به داسې څوک وي، چې له هېڅ ډول ستونزې او ستونزمنو حالاتو سره نه وي مخ شوی؟

بل په دې کتاب کې به قراني آیتونه، حدیثونه، شعرونه، عبرتناکې کیسې، ګټورې نکتې او بېلګې ستاسې مخې ته راشي او پر دې سربېره پکې د تجربه کارو د هغو نسخو لنډیز موندلای شئ، چې د ماتو زړونو،

غمجنو نفسونو او د اندېښمنو روحونو لپاره يې وړاندې کړي دي. دا ليکنه تاسې ته د ډاډ، خوښۍ او نېکمرغۍ پيغام درېښي او تاسې دې ته هڅوي، چې له ژونده خوند واخلي او ښه په خوښۍ يې تېر کړئ او د دې تر څنگ به تاسې ته دا هم وښيي، چې د زمان، مکان، ژوند، کاینات او له خلکو سره په تعامل کې له فطرت سره د مخالفت پایله څه کېدای شي. دا کتاب ستاسې د فطرت خرابېدو، له نېغې لارې نه د اوښتو او له ژونده د بېزارۍ مخنيوی کوي، په دې مانا چې د دې کتاب لارښوونې به دې زړه او روح ته ښکته شي او وخت په وخت به درته غبر کوي، چې د ښو پایلو په پامنيوي پر خپلو وړتياوو باوري شه او لا يې پر مخ بوځه، د ژوندانه ترڅه يادونه او غمونه هېر کړه؛ خو د دې لړۍ په پيل کې د ځينو اړينو خبرو پامنيوی ضروري دی.

۱: د کتاب موخه ښه ژوند، ډاډ، د سينې پراخي او د يوه روښانه راتلونکي تمه پيدا کول دي، چې په دې کې د الله تعالی لورنه، پر هغه توکل، ښه گمان او پر تقدير د ايمان يادښت دی، د دې پایله دا ده چې د نننۍ ورځې په فکر کې شه، د راتلونکې په اړه مه اندېښمن کېږه، د الله تعالی نعمتونه او پېرزوينې را په زړه کړه او شکر پرې اوباسه.

۲: په دې کتاب کې د موضوع اړوند قرآني آيتونه، نبوي حديثونه، عبرتناکې کيسې، بېلگې، اغېزناکه شعرونه، د پوهانو او طبيبانو ويناوې او ورځنۍ تجربې راټولې شوې دي، چې ډېرې گټورې او د کار خبرې دي، هسې سرخوړونکې نصيحت، فکري عياشي او سياسي نظربازي نه ده، بلکې د انساني ژوند په ښه کولو ټينگار کوي.

۳: که څه هم دا کتاب د مسلمانانو او نامسلمانو دواړو لپاره گټور دی؛ خو د انساني احساساتو او اروا په اړه په خبرو اترو کې مې دين، فطرت او رباني منهج په پام کې نيولی دی.

٤: په دې کتاب کې د لوېديځوالو او ختيځوالو وينايزې ملغلرې پرته دي او دا مې يوازې په دې موخه راخيستي، لکه چې ويل کېږي ”پوهه مؤمن ورک شوی شی دی، که يې هر چېرته مونده کړي؛ نو تر ټول دېر حقدار يې همدا دی“

٥: د لوستونکي د اسانتيا په پامنيوي په دې کتاب کې ځانگړې حواشي نا دي کارېدلې، بلکې په کوم ځای کې، چې اړتيا محسوس شوې؛ نو په متن کې دننه د ماخذ يادونه شوې، د دې لپاره چې د لوستونکي د لوست لړۍ ونه شلېږي.

٦: همدا شان په ماخذ کې د جز، مخ او شماری يادونه نه ده شوې او ماته همدا لار گټوره ښکاره شوې، ځکه مې کله نا کله له ماخذ نه بشپړ عبارت راخيستی او کله مې بل معنی مفهوم راخيستی.

٧: دايت شمېرې او د حديثونو د تخريج په راوړلو مې د کتاب د حجم دېرولو هڅه نه ده کړې، سره له دې چې که په کوم حديث کې څه کمزورتيا وي؛ نو هغه مې په گوته کړې؛ خو د صحيح او حسن حديث درجې مې کله بيان کړې او کله مې پرې چوپتيا غوره کړې، ځکه چې د ضعف له کړۍ نه ووت؛ نو بيا د عمل وړ دی، هغه حسن وي او که صحيح او دا ټولې چارې يو د لنډون په پامنيوي تر سره شوي او بل دا چې لوستونکي له تکراره وساتل شي.

٨: لوستونکي به په دې کتاب کې د ځينو مضامينو او معانيو تکرار محسوس کړي؛ خو دغه مضامين پر بېلا بېلو سېکونو بيان شوي او دغه هر څه د دې لپاره، چې خبره د لوستونکي مغز ته ښه وربښکته شي او په همدې موخه په قران کریم کې هم همدا سبک کارېدلی دی.

لا تحزن

دا يو غو خبرې وي، چې د لوستونکي مخې ته کېښودل يې ضروري وو او که لوستونکي د دغو خبرو په پامنيوي کتاب مطالعه کړي؛ نو هيله من يم، چې دېره گټه به ترې واخلي او د دې کتاب په اړه به د ښې پرېکړې کولو جوگه شي.

د دې کتاب مخاطب ټول دي، کومه ځانگړې ډله او يا د کوم ځانگړي هېواد او ښار خلک نه دي، بلکې هر هغه څوک دی، چې د ښه ژوندانه پلټونکي وي، لکه چې يو شاعر وايي:

”ما په دې کې داسې ملغلرې پيلې دي، چې خپله څلېري او د خپلې څلا څرگندولو لپاره لمر او سپوږمۍ ته اړتيا نه لري، ځکه چې د دې سترگې کودگرې دي او تندي يې د هندي تورې په څېر څلېري.“

عائض بن عبدالله القرني

يا الله!

﴿يَسْأَلُهُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ كُلَّ يَوْمٍ هُوَ فِي شَأْنٍ﴾

”د اسمانونو او ځمکو ټول مخلوق له همدې الله تعالى نه غوښتنې کوي او هغه هره ورځ په يوه بېل شان کې وي.“

کله چې په درياب کې تويان راشي او د درياب اوبه په څپو شي، توندي هواگانې را والوځي؛ نو بېرې وان او ورسره سپاره خلک په يوه خوله همدې ذات ته په چيغو سر کېږي او پر ژبو يې د يا الله! يا الله! نارې وي. که لاروی او يا کاروانونه په شاړو دښتو کې لار ورکه کړي؛ نو هم خدا الله تعالى رابلي.

کله چې پر طلبکارو ټولې دروازې وتړل شي، غوښتونکيو ته څه نه ورکړ کېږي او څوک يې فرياد نه اوري؛ نو هغوی الله تعالى رابولي او الله تعالى په هر حال د خپل بنده فرياد اوري.

کله چې ځمکه له خپلې ټولې پراخۍ سره درباندي تنگه شي، له غم او اندېښنې نه دې سا راخپه شي؛ نو الله تعالى ته غږ کړه او هغه راوله، لکه يو شاعر وايي:

”کله چې د زماني مصيبتونو را لاندي کړم او د خلاصې لار مې ورکه شوه؛ نو نيمه شپه را پاڅېدم او خپل رب ته په زاريو شوم، دهغې له برکته مې راتلونکې هره ورځ له خوښۍ ډکه او روښانه شوه“
بڼې او غوره کلمې بڼه الله تعالى ته خپږي همدا شان له زړه نه دعا،

مظلومي اوبسکې، له درده زړه پورې دا ټول الله تعالی ته رسېږي، د اړتیا پر مهال د نیمو شپو په دعاوو کې هماغه ذات ته لاسونه لپه کېږي، په ستونزمنو حالاتو کې سترگې هماغه لور ته وراوړي او په پېښو کې هماغه ذات ته فریاد کېږي.

په سخته کې همدې الله تعالی ته زاري او فریاد کېږي، زړه او روح په الله تعالی ډاډمنېږي، احساسات او اعصاب په دې سره یخېږي، تللی عقل بیرته راگرځي او زړه پر دې ډاډمنېږي، چې الله تعالی له خپل بنده سره د رحم چلن کوي.

الله تعالی: خومره ښکلې او خوږ نوم دی، چې په زړه پورې سم تعبیر لري، له الله تعالی پرته په دې نامه بل څوک نشته او نه سیال لري، د ده د نامه په اخیستو زړونه باغ، باغ کېږي او له ټولو دنیوي اندېښنو نه یې پروا کېږي، یوازې د نامه په اخیستو کې یې دومره خوند او برکت دی ...
لکه یو شاعر وايي:

”ستا د جلال او قدوسیت د بیان لپاره به د الفاظو زېرمې ختمې شي؛ خو تعبیر به یې بیا هم نیمگړې پاتې وي، یانې دغه تعبیر د الفاظو د وس خبره نه ده.“

الله تعالی سره د مینې لارې چارې

۴

د الله تعالی له ولیانو نه نقل دي، چې په زړه کې د الله تعالی د محبت پیدا کولو لارې چارې په لاندې ډول دي:

- ۱: د الله تعالی پېرزوینې رایادول او پر هغې شکر کول.
- ۲: له ښکانونو سره ناسته ولاړه، د هغوی حالات، پېښې او کتابونه لوستل.
- ۳: د ژوند په ټولو چارو کې د سنتو پامنیوی.

مور ته الله تعالى فرمايې، چې تاسې له ما سره اړيکه ټينګه کړئ او زما شې، بيا مور پر خپل کار ښه پوهېږو، تاسې ما راضي کړئ؛ نوزه به له تاسې خوښ شم، د دې داسې مثال دی، لکه يو پاچا او ولسمشر يوه لويه مېلمستيا وکړه، په هغې کې د هېواد ټولو اميرانو او ريسانو گډون لاره، وزيرانو، ريسانو ټولو مېلمنو او کورنيو هماغه يو شان خواړه وخورل، چې ورته چمتو شوي ول، په خوړو کې يې څه توپير نه و؛ خو مرتبې يې بېلابېلې وې.

نېکمرغي

- ◆ په ايمان او نېک عمل کې د ښه ژوند راز نغښتی دی.
- ◆ پوهه او معرفت تر لاسه کړه، ديني کتابونه لوله! ځکه په دې سره غمونه او اندېښنې لرې کېږي.
- ◆ له گناهونو توبه او باسه، د الله تعالى نافرمانې پرېږده، ځکه دا ژوند تبا کوي.
- ◆ د قرآن کریم تلاوت ډېر کوه او تفسير يې هم مطالعه کوه.
- ◆ د الله تعالى ذکر ډېر کوه، ځکه په دې سره زړه ژوندي کېږي.
- ◆ له خلکو سره ښېکړه کوه، چې په دې کې د زړه سکون نغښتی دی.
- ◆ زړه له حسد او کينې نه پاک وساته، بې ځايه خبرې او له اړتيا ډېر خوراک کول پرېږده.
- ◆ دنن په فکر کې اوسه، تېر هېر کړه او دراتلونکي غمونه پر ځان مه باروه.
- ◆ په اندېښمنو حالاتو کې په ناوړه سوچونو پسې مه درومه.
- ◆ غوسه مه کوه! په هر حال صبر کوه او ځان له بښنې سره اشنا کړه.
- ◆ ستونزې او مشکلات ځان ته مه ډېروه، بلکې ښه تدبير وکړه.
- ◆ په ستونزمنو حالاتو کې شته نعمتونه را ياد کړه، چې مصيبت درنه

سپک شي.

- ◆ بده خبره پخپله ويونکي ته زيان رسوي.
- ◆ له دنيوي تمې پرته له خلکو سره د الله لپاره ښه کوه.
- ◆ په اندېښمنو حالاتو کې د يوه ښه کار په اړه فکر کوه او ځان په هغې کې بوختوه.
- ◆ د نن کار سبا ته مه پرېږده!
- ◆ الله تعالی چې څه شتمني، روغتيا او داسې نور درکړي، پر هغې خوښ اوسه!
- ◆ له نږدې او لرې ټولو خپلوانو سره ښه چار چلن کوه.
- ◆ همېشه له الله تعالی نه د بښنې، عافيت او ښکو چارو وس غواړه!
- ◆ يو بزرگ فرمايي:

ما دوه داسې شيان زده کړي، چې د ژوندانه په ټولو ستونزو کې يې راته اساني رابښلې، له هغونه يو "همت" او بل د "وخت پابندي" ده، د دغو دواړو شيانو په کارولو سره له لويې نه لويه ستونزه اسانهږي او د ژوند په هر پړاو کې دغه دواړه شيان ازمول شوي دي.

فکر وکړه او شکر وباسه!

که تاسې د الله تعالی درکړيو نعمتونو ته څېر شي؛ نو ځان به د الله سبحانه و تعالی په بې شمېره نعمتونو کې له سر نه تر پښو پورې ډوب ومومي، لکه چې الله تعالی فرمايي:

﴿إِنْ تَعُدُّوا نِعْمَةَ اللَّهِ لَا تُحْصُوهَا إِنَّ اللَّهَ لَغَفُورٌ رَحِيمٌ﴾

"که تاسې د الله تعالی د نعمتونو شمېرل وغواړئ؛ نو نه يې شي

شمبرلای حقیقت دا دی، چې هغه ډپر بښونکی او مهربان دی. “
 بره، بښکته، مخې ته، شا ته، له هر لوري پر تاسې الله تعالی خپل نعمتونه
 لوړولي دي، روغ بدن، سولیز چاپیریال، کور، کالی، خوراکي او څښاکي
 تويي د موافقې هوا او اوبو شتون، سترگې، ژبه، لاس و پښې دا ټول څومره
 اریانوونکي نعمتونه دي، یانې له تاسره ټوله نړۍ شته؛ خو پرې نه پوهېږي!.

﴿وَأَسْبَغَ عَلَيْكُمْ نِعْمَهُ ظَاهِرَةً وَبَاطِنَةً﴾

“خپل بښکاره او پټ نعمتونه یې پر تاسې تمام کړي دي.”

ته دوی سترگې، یوه ژبه، دوی شونډې، دوه لاسونه او دوی پښې هم لرې.

﴿فِي آيَاتٍ الْآءِ رَبِّكُمْ أَتُكذِّبِينَ﴾

“نو تاسې به د خپل رب کوم کوم نعمت دروغ گنئ؟”

تاسې ته دا څه وره خبره بښکاري، چې سپرې دې پر خپلو پښو گرځي؟!
 ډپر داسې خلک شته له دغه نعمته یې برخې دي او پر خپلو پښو د گرځېدو
 په ارمان وي.

ته څومره په خواږه خوب ویده یې؛ خو څومره داسې سترگې شته، چې
 د درد او یا څه ستونزې له امله د خوب لارې څاري او که الله تعالی مه
 کړه! غمونه او اندېښنې دې له سترگو خوبونه وتښتوي، ته بیا ویده کېدای
 شي؟! همداشان تا خپله گېډه له خوندورو خوړو ډکه کړه؛ خو څومره داسې
 خلک شته، چې د ناروغۍ او یا نېستۍ له امله له خوندورو خوړو نه یې
 برخې دي او که د هغوی په څېر ستا گېډه هم له ناروغیو او دردونو ډکه
 شي؛ نو څنگه به دې خوراک، څښاک ته زړه وشي؟!

الله تعالی درته اوریز ځواک (۱) درکړی، چې له امله یې اورېدل کولای

لا تحزن

شي او څومره داسې خلك شته، چې بڼه روغ جوړ غوږونه لري؛ خو اور بدل
پري نشي كولاى، تاته يې ليدونكې سترگې دركړې دي سره له دې، چې تابه
په ټولنه كې څومره رانده ليدلي وي، چې د ليدو په ارمان وي. دې ته فكر وكړه،
چې اور بدل كولاى شي كون نه يې، ليدل كولاى شي روند نه يې، په بدن روغ
يې، كندم نه يې، عقلمن يې، لېونى نه يې، له څومره سترو امتيازاتو برخمن يې!
دا ووايه چې د احد د غره هومره پر سر و زرو به دې يوه سترگه وركړې؟!
د يوې سترې مانۍ په بدل كې به د ژبې پرېكولو ته غاړه كېږدې؟!

د سر له ويښتو نه د پښو تر گوتو پورې د الله تعالى په بې شمېره لورنو
كې نغبتل شوى يې؛ خو ته پرې نه پوهېږې او بيا هم په غمونو او اندېښنو
كې لاهانده ژوند كوي سره له دې، چې په تن روغ او په گېډه مور يې، ولې
د مفقود په اړه اندېښنه او پر شته شكر نه كارې؟!

په مالي تاوان خپه؛ خو پر الهي ډاليو او نعمتونو يې پروا پروت يې، دې
ته څير شه او شكر پرې وكاږه، ځكه قرآن كريم دې لور ته بلنه كوي، لكه
چې فرمايي:

﴿وَفِي أَنْفُسِكُمْ أَفَلَا تُبْصِرُونَ﴾

”او پخپله ستاسې په خپل وجود كې ډېرې نښې شته ايا تاسې په
څيركتونكي نه يې؟“

د ځان، خپلو خپلوانو او چاپيريال په اړه بڼه سوچ وكړه؛ نو هر څه به در
ته په ډاگه شي.

﴿يَعْرِفُونَ نِعْمَتَ اللَّهِ ثُمَّ يُنْكِرُونَهَا﴾

”دوى د الله تعالى نښكڼه پېژني، بيا ورڅخه منكرېږي.“

تبر په هېر

۵

تبر را په زړه کول او په اړه يې په زړه کې کرل رېبل ستره ناپوهي او لېونتوب دی، ځکه داسې سوچ بنې ارادې وژني، همدا لامل دی چې هوبنياران تېرې خبرې زېرمه کوي، زنجيرونه پرې ازوي او بيا يې نه يادوي، ځکه چې تېر شي؛ نو هېر شي؟.

پوهان وايي د تېرو خبرو په يادولو اندېښمن کېدل بې گټې دي، ځکه مري را ژوندي کول، لمر بېرته ختيځ ته او ماشوم د مور گېډې ته ستول، شیده بېرته تيونو (سينو) ته اوبنکې بېرته سترگو ته ستول ستاسې په وس کې نشته او هوبنيارتيا داده، چې اوسنی وخت را کلک کړئ او په تېرو پسي ونه ژاړئ، ځکه په تېرو غمونو ژړل داسې دي، لکه چې په روانه سرې شا ته گوري او تاسې پوهېږئ، چې کاروان همېشه مخ په وړاندې درومي؛ نو تاسې هم د ژوند د لارې مخالفت مه کوئ!.

ننۍ ورځ

۶

د عمر رضي الله عنه وينا ده، کله چې سبا راپاڅئ؛ نو د ماښام انتظار مه کوئ، ځکه ستاسې همدغه ورځ ده. مه په تېرو سوچونو کې ډوبېږئ او مه د راتلونکې په اړه دومره

۲: لکه په پښتو کې متل دی چې: "توکلي لارې نه راگرځي"

اندېښمن کېږئ، ځکه ستاسې ژوند نننۍ ورځ ده، که خپل ټول فکر نننۍ ورځې ته راټول کړئ؛ نو د کلونو کار پکې کولای شئ!
پر نننۍ ورځ خوښ شئ، پر خپله روزي او کور صبر او شکر وکړئ او د الله تعالی پر خوښۍ ځان خوشحاله کړئ.

﴿ فَخُذْ مَا آتَيْتَكَ وَكُنْ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴾

”نو څه چې زه درکړم هغه واخله او شکر پرې ادا کړه.“

تاسې ته پکار ده چې په خپلو زېږونو او مغزو کې د دې عبارت ”نننۍ ورځ ستاسې ده“ انځور کېنئ.

که تاسې نن خوندور خواړه او توده ډوډۍ خوړلې وي؛ نو د تېرې ورځې لوربه او سره سپوره تاسې ته څه زیان اړولای شي؟ خپله نننۍ ورځ د گټورو چارو په ترسره کولو کې تېره کړه! او هسې یې مه ضایع کوه!
په حدیث شریف کې دي، هر ورځ چې لمر راوخېژي؛ نو ورځ دا اعلان کوي ”که نن ورځ څه ښه کار کولای شئ؛ نو ویې کړه، ځکه چې زه بیا نه راځم“ او دنن کار سبا ته نه دي پرېښودل پکار، ځکه په تېر پښېمانتیا څه گټه نه لري او د راتلونکي په اړه د خوبونو لیدل نه دي پکار، هغه هسې وهمونه او د چا په وس کې نه وي؛ نو ځکه که څه کول غواړې همدا نن یې وکړه!

که ته د خپل ځان په اړه پولادي هوډ ولرې؛ نو هغه به تا دې نظریې ته سرکوزی کړي چې:

”زما ژوند فقط همدغه یوه ورځ ده“

له دې امله نننۍ ورځ شېبه په شېبه د خپل زړه او اندامونو پر تزکیه او د خپلو اعمالو پر سمونه بوخت اوسه او دا ووايه، چې همدا نن به زه ژوندی يم، د خپل رب په عبادت کې به کوښښ وکړم او همدا نن ورځ به زه په خپل

لا تحزن |

زړه کې د فضیلت نیالکې کېنوم او د شرارت ونه به ورڅخه له بېخه وباسم.
 همدا نن ورځ به زه ژوندی یم، نن باید له خلکو سره نښکړه وکړم، د
 مسلمان ورور په جنازې پسې به لاړ شم، د کوم ناروغ پوښتنه به وکړم،
 کوم وږی به مور کړم او له کوم بېوزله نه به دفاع وکړم، پر کشرانو شفقت
 او د مشرانو عزت به وکړم.

هو! همدا نن ورځ به زه ژوندی یم؛ خوای ماضي! د لمر له پرېوتو سره ته
 هم ولاړې، ستا پر تلو به ژړا ونه کړم اوس مې ته نشې لیدلای چې ستا د
 بیا راتلو لپاره به ودرېږم، اوس ته د همیشه لپاره لاړې او ای مستقبله! ته
 خو په یوه پټه او غیبې نړۍ کې استوګن یې، ستا په اړه خپل نفس له وهمونو
 سره نشم تړلای، سبا هېڅ هم نه دی، ځکه هغه لا راغلی نه دی.
 ای انسانه! د نېکمرغۍ په قاموس کې همدغه نننۍ ورځ ارزښتمنه ده او
 پخپلو فضایلو یې راسمبال کړه.

* * * * *

مستقبل تر راتلو پرېورده

* * * * *

﴿ اِنِّیْ اَمْرٌ لِّلّٰهِ فَلَا تَسْتَعْجِلُوْهُ ﴾

”د الله تعالی فیصله راغله اوس د هغې لپاره تلوار مه کوئ.“

بیره او تادي مه کوئ، ایا تاسې له پیداېښت نه مخکې بچي غواړئ؟ مېوه
 له پخېدو نه مخکې خوړل خوښوئ؟ سبا راتلونکي دي؛ خو څه حقیقت
 لري؟ ځکه نه یې وجود شته او نه یې څه خوند.

مور باید په حال کې ځانونه بوخت کړو، نه دا چې له راتلونکيو ستونزو
 وډار شو، ځکه الله تعالی پوهېږي، چې هغه مهال را لاندې کولای شو که

نه؟ ځکه معلومه نه ده، چې سباني ورځ ليدلای شو که نه؟! نېکمرغي او بدمرغي يې ترلاسه کولای شو او که نه؟! مهمه دا ده چې سباني ورځ په يوه غيبي نړۍ کې پرته ده؛ پله تر رسېدو له مخه پر پله تلل ناپوهي ده، بنايي پله ته تر رسېدو له مخه پل ونړېږي او يا موږ ورو ورو نه رسېږو او دا هم کېدای شي چې ورو رسېږو؛ خو روغ جوړ پرې پورې نه وځو!!

د راتلونکې په اړه ذهن ته پراخه ځای ورکول او د يوه غيبي کتاب پرانستل شرعاً او عقلاً ناوړه کار دی، ځکه دا له سيوري سره پهلواني ده، په دې نړۍ کې زياتره خلک د خپل راتلونکي په اړه د لوږې او تندې، فقر او نېستي، غم او درد اټکلونه کوي، چې دغه ټولې شيطاني وسوسې او دسيسې دي، لکه چې الله تعالى فرمايي:

﴿الشَّيْطَانُ يَعِدُكُمُ الْفَقْرَ وَيَأْمُرُكُمْ بِالْفَحْشَاءِ ۗ وَاللَّهُ يَعِدُكُمْ مَغْفِرَةً
مِّنْهُ وَفَضْلًا ۗ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ۝﴾

”شيطان تاسې له فقر نه وپروي او شرمناک چلن غوره کولو ته مو هڅوي، خو الله تعالى خپل بخشش او پېرزوينې ته تاسې هيله من کوي، الله تعالى د ډېر پراخ لاس خاوند او پوه ذات دی.“

زياتره خلک پر دې ژاړي، چې سبا به وږی او تېری او يا په غمونو کې نېکېل شي، د چا ژوند چې د بل ذات په واک کې وي، هغه ته نه بنايي چې خپل ځان له يوه نامعلوم سبا سره گرو کړي.

سبا تر هغې پرېږده چې راشي، د سبا د حوادثو په اړه مه پوښته، ځکه نه همدا نن ورځ بوخت يې! نننۍ ورځ نغده او سباني نسيه ده؛ نو تعجب پر هغه چا، چې نغده پر نسيه بدلوي او هغه هم د داسې ورځې په اړه، چې لمر يې لا نه دی راختل.

په نښکړه کې د زړه رښتینې
خوښې نغښتې ده

په اندېښنو کې له خلکو سره نښکړه کوه! له بېچاره سره مرسته کوه، وړې ته خواړه ورکوه او د ناروغ پوښتنه کوه! چې نېکمرغي دې په برخه شي. له خلکو سره په ورین تندي مخ کېدل کت مت نېکي ده، همدا شان په حدیث شریف کې دي، یوه بد لمنه ښځه الله تعالی پر دې بښلې وه، چې پر تېري سپي یې اوبه څښولې وې او د دغې نېکۍ له برکته ورته جنت ورکړ شو. حسن بصري رضی الله عنه فرمایي:

”یوه صحابي یوه داسې ښځه ولیده، چې تر اسلام له مخه یې پېژنده، له ښځې سره یې څه خبرې اترې وکړې او ترې روان شو؛ خو په تلو کې یې په ښځه پسې شا ته ورکتل، چې له دېواله سره په جنگ شو او پر مخ د خوړېدو اثر پاتې شو، کله چې رسول الله ﷺ ته ورغی او خپله کیسه یې ورته وکړه؛ نو رسول الله ﷺ ورته وفرمایل، کله چې الله تعالی چا ته د خیر اراده وکړي؛ نو په دنیا کې یې گناهونه رږوي.“

هوښیاران شی

ناپوه خلک الله تعالی ته ښکښل کوي؛ نوزه او ته لا څوک یو، همدا شان که زه او ته پوهه تر لاسه کړو او یا کومې ښې چوکۍ ته ورسېږو؛ نو

همدغه نا پوه خلک به بيا پر مور هم نيوکې کوي او ردې بدې به راپسې وايي، په زرونو نيمگړتياوې به په مور کې رابرسېره کوي. که ښه کار کوي؛ نو هم دغسې خلک دې په خوله کې ښه نه اړوي، تر هغې چې له هغه ښه کاره لاس په سر نشي؛ نو ځکه هونښياران وايي، چې پر ځکه ناست شخص له غورځېدو خوندي وي.

ناپوه خلک پردې غوسه دي، چې ته تر هغوی ډېره پوهه لرې او يا دې ډېره شتمني تر لاسه کړې؛ نو ځکه دوی پر تا نيوکې کوي او دوی دې تر هغې نه ښيي، چې له هغو ټولو نعمتونو لاس په سر نشي، چې الله تعالی درباندي لورولي دي او ټولې ښېگڼې له ځانه ايسته نه کړې، ناپوه خلک همدا غواړي؛ خو ته پښې کلکې لگوه! ځکه که د دوی په خبرو کې راغلي؛ نو خپل ژوند به برباد کړي.

تاسې د داسې خلکو ژبې نشي ترلاسي، هو! د دوی خبرې، ناوړه نيوکې او ردې بدې په خپله سينه کې ښخولای شي، هغه داسې چې له سره ورته وخت مه ورکوئ او پر خبرو يې باک مه کوئ، د دې پر ځای چې د هغوی پر نيوکو خپل ماغزه وسوځوئ او خپل ارزښتمن وخت خراب کړي، دغه ارزښتمن وخت د پوهې په ترلاسه کولو کې ولکوئ، ښه عادتونه راخپل کړئ او که تاسې غواړئ، چې په ټولو خلکو کې مقبول او د هر چا دسترگو تورشئ؛ نو دا ناشونې ده، ځکه همېشه به دې يو څوک په مخالفت کې وي.

خلکو نه د منې تمه مه کوه!

۱۰

الله سبحانه و تعالی بندگان د دې لپاره پيدا کړي، چې د هغه عبادت وکړي، روزي د دې لپاره ورکوي، چې شکر يې وکړي؛ خو زياتره بنده گان

الله تعالی پرېردي او د غیر الله عبادتونه او مننې کوي، مانا دا چې انکار، زیاتی، جفا او ناشکري په انساني خټه کې اغېنل شوي صفتونه دي، له دې امله که له چا سره څه نښکښه وکړې او هغه دې نښکښه له پامه وغورځوي؛ نو دومره غمجنېدل پرې نه دي پکار، بلکې کړې نښکې هېره کړه، چې گڼې له چا سره دې څه نښکښه کړې، ځکه تا چې د کوم خالق او رب لپاره نښکې کړې، هغه ډېر قدردان دی او ستا دغه نښکښه یې په یوه لویه اعمالنامه کې لیکلې، له هغه سره یې ډېره لویه بدله شته او هغه ذات د چا نښکښې له پامه نه غورځوي.

له دې امله پکار ده، چې له هر چا سره نښکښه یوازې د الله لپاره وشي، ځکه په داسې صورت کې د یو چا سرغړاوی او مخ اړونه تا نشي زیانمنولای. نړۍ ستاسې مخې ته یو پرانستی کتاب دی، که یې ولولئ؛ نو دا کټ مټ د هماغه پلار کیسه ده چې له بچي سره څومره ستونزې وگالي، د هغه د ښوونې روزنې، خوراک، څښاک او جامو لپاره خپلې ټولې خوښۍ تر پښو لاندې کړې؛ خو کله یې چې همدغه بچی را لوی شي، بیا د مور و پلار په نافرمانۍ پسې متې راوښاري؛ نو د پلار خوار په زړه به یې څه تېرېږي؛ خو ځان ته پردې خبره ډاډ ورکوي، چې دغه هر څه یې د الله تعالی لپاره کړي او هغه به یې بدله ورکړي.

د الله جل جلاله له دره هېڅ غوښتونکي ښووا نه راستنېږي، الله جل جلاله ارومرو د غوښتونکي غوښتنه پوره کوي، ځکه چې د هغه خزانې پراخې دي او په ورکړه نه تشېږي؛ نو مور ته پکار ده، چې له هماغه نه یې وغواړو او پر را کړو نعمتونو یې شکر وکړو، ځکه په دې لړ کې دوه مقامه دي، چې یو یې شکر او بل یې صبر دی او پر دې دواړو له مور سره د کامیابۍ ژمنه شوې، لکه چې الله تعالی فرمایي:

﴿لَيْنْ شُكْرُكُمْ لَا زَيْدًا لَكُمْ﴾

“که تاسې شکر وباسئ؛ نو پر تاسې به لا زیاته پېرزوینه وکړم.”

هدا شان له صبر سره یې ملتیا ښوولې ده:

﴿إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ﴾

“الله تعالی د صبرناکو ملگری دی.”

له وزگار تیا نه کته پورته کړه!

د وزگارو خلکو ماغزه هم وزگار وي، ځکه په عادي چارو کې ځانونه بوختوي، په ژوندانه کې وزگار او بېکاره خلک هماغه دي، چې همېشه په تاويلو ماويلو سر وي، چې دغه هر څه خپله د وزگار تیا زېږنده ده. په وزگار وخت کې که دې ځان بوخت نه کړ؛ نو غمونو او اندېښنو ته ځان چمتو کړه، ځکه وزگار تیا تېر يادونه را تازه کوي او انسان په اندېښنو کې ښکېلوي، په دې اړه د هوښيارانو سپارښتنه دا ده، چې وزگار مه کېنه، که نور هېڅ نه وي؛ نو ځان په ښکو چارو کې بوخت وساته، په لمونځونو، تسبیحاتو، تلاوت او د ديني کتابونو په مطالعه ځان بوخت کړه.

﴿رَضُوا بِأَنْ يَكُونُوا مَعَ الْخَوَالِفِ﴾

“هغوی په کور کې د ناستو کسانو په جمله کې شاملېدل خوښ کړل.”

که بېکاره او وزگار ناست وي، نو دغه وزگار تیا به درته زړې، اوسنی او

دراتلونکیو ټولو اندېښنو دوسې پرانيزي!

وزگار تیا يو داسې عذاب دی، چې انسان د غفلت په زندان کې بندي کوي او پایله یې لهونتوب دی.

د وزگارې ناستې پر ځای نورو ته څه گټه ورسوه، تا ته زما همدا سپارښتنه ده، که وزگار تیا دې په بوختیا بدله کړه؛ نو د نړۍ (۵۰٪) طبیبان به دې د ښکمرغۍ ضمانت وکړي.

وگوره! بزگران او نان وایان د اشعارو په زمزمه سهار وختي خپل کار ته درومي؛ خو ته لا د غفلت پر بستره پروت خپلې سترگې زیښې.

* * * * *

پردۍ پېښې مه کوه!

پردۍ پېښې مه کوه! او په نورو کې ځان مه ویلې کوه! ځکه ډېر خلک په ناسته ولاړه، خبرو اترو او چار چلن کې پردۍ تقلید کوي، چې دوی هم د هماغه چا غوندې ښکاره شي، چې دوی یې تقلید کوي، همدا لامل دی، چې د دغسې خلکو هر کار له تکلفه ډک وي او دا یو تلپاتې عذاب دی.

له آدم ﷺ راهیسې تر ننه پورې دوه انسانان یو ډول نه دي تېر شوي، چې په کړه وړه کې کت مټ یو شان وي؛ نو ته کله د بل په شان کېدای شي، ځکه ته بېل شی یې او په تاریخ کې ساری نلري، زید، عمر، بکر نور څیزونه دي، ته له هغو جلا یې، د هغوی تقلید مه کوه! پر خپلو پښو ودرېږه او حرکت وکړه!

﴿وَلِكُلِّ وَّجْهَةٌ هُوَ مُوَلِّيٰهَا فَاسْتَبِقُوا الْخَيْرَاتِ﴾

”د هر چا لپاره یو لوری دی، چې هغه ته مخ اړوي؛ نو تاسې د ښېکنو په لوري په ځغاسته شئ!“

خپله خپلواکي او معیشت له لاسه مه ورکوه! د الهی وحې له اصولو سره سم خپل ځان مهذب کړه؛ ستا خوندي، رنگ بېل دی او د نورو بېل، هر څوک

په خپل رنگ پېژندلای شي او زموږ د رنگ، ژبې قدرت او طاقت اختلاف د الله تعالی د قدرت له نښانو څخه گڼل کېږي، له دې نه مخالفت مه کوه!

قضا او قدر

۱۳

پر تا راغلی مصیبت نورو ته او پردی ستونزې تاته څه زیان نشي اړولای، ځکه قلم وچ شوی، مخونه او پانې پورې شوې او تقدیر لیکل شوی دی.

﴿مَا أَصَابَ مِنْ مُصِيبَةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي أَنْفُسِكُمْ إِلَّا فِي كِتَابٍ مِنْ قَبْلِ أَنْ نَبْرَأَهَا﴾

”هېڅ مصیبت داسې نشته، چې په ځمکه کې یا ستاسې پر خپل نفس نازلېږي او موږ هغه له پیدا کولو نه مخکې په یوه کتاب کې نه وي لیکلي.“

چې دا هر څه مخکې له مخکې په تقدیر کې لیکل شوي دي؛ نو بیا د یوه نږدې خپلوان پر مړینه او یا مالي زیان باندې دومره مه اندېښمن کېږه! بلکې له صبر او شکر نه کار واخله، چې گناهونه دې وېشل شي او الله تعالی درڅخه راضي شي او په دې سوچ کې مه ډوبېږه! گنې را روان مصیبتونه او تویانونه به تم کړای شي او یا به نښینه له ماتېدو وژغورلای شي، بلکې الله تعالی چې څه غواړي هماغه به کېږي.

﴿لَنْ يُصِيبَنَا إِلَّا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَنَا﴾

”موږ ته هېڅکله څه (ضرر یا نېکښه) نه رسېږي مگر هغه چې الله تعالی راته لیکلي دي.“

﴿لَا يُسْأَلُ عَمَّا يَفْعَلُ وَهُمْ يُسْأَلُونَ﴾

”هغه د خپلو چارو لپاره (د چا په وړاندې) مسوول نه دی او دوی ټول مسوول دي.“

اعصاب به دې آرام او زړه به دې هله ډاډه شي، چې د الله تعالی پر قضاء او تقدیر بشپړ باور ولري.

پر دې مه خپه کېږه! چې ته نړېدونکي دېوال او روانې اوبه ودرولای نشي او را الوتی باد ایسارولای نشي، د الله تعالی پر بکړه نافذه ده:

﴿فَمَنْ شَاءَ فَلْيُؤْمِرْ وَمَنْ شَاءَ فَلْيُكْفِرْ﴾

”اوس که د چا زړه غواړي ودې يې مني او که د چا زړه غواړي منکر دې شي.“

د الله تعالی قضاء او تقدیر ته په سره سینه ځان وسپاره او دا مه وایه چې که داسې مې کړي وای؛ نو داسې به شوې و! بلکې داسې وایه، چې همدا د الله تعالی تقدیر او پر بکړه وه.

په تنکسه پسې اساني وي

ای انسانه! تر لوږې او تندې وروسته مړنې او خړوبېدل شته، له بې خوبۍ نه پس خوب او په ناروغۍ پسې روغتیا شته! ورک به را پیدا شي، لار ورکې به لار ومومي او په تیاره پسې رڼا راځي.

شپې ته ووايه، چې سباون به دې دغه تور پلو در ټول کړي، د غرونو لوږې او ژورې به ځلانده شي.

اندېنمن ته زېږی ورکړه، چې ناڅاپي خوبني به دې اړومرو لمن رانیسي.

کله چې صحرا او دښته درته اوږده شي او لاپسې اوږدېږي؛ نو پر دې باوري شه، چې د دغې غځېدلې صحرا تر شا شنه باغونه او تکې شنې درې شته چې د نندارچيانو د ورتلو لارې څاري.

پري چې څومره سختېږي، هومره شلېدو ته نږدې کېږي همدا راز اوښکې په موسکا او ډار په امن بدلېدلای شي، خپل لاس مه تنگوه! ځکه حالات تل همداسې نه وي او د مصيبت د ختمېدو انتظار هم عبادت دی. تاسې ته معلومه ده، چې د نمرود بل کړي اور ابراهيم عليه السلام ونه سوځولای شو، ځکه چې الله تعالی ورتنه د سلامتيا کړکۍ پرانستې وه، لکه چې الله تعالی فرمايي:

﴿قُلْنَا يَا نَارُ كُونِي بَرْدًا وَسَلَامًا عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ ۝﴾

”مور ورتنه وويل، چې ای اوره! پر ابراهيم يخ شه او سلامتيا جوړ شه.“
د قلزم بحر ته گوره موسی عليه السلام يې عرق نه کړای شو، ځکه چې الله تعالی ورتنه د نه ډوبولو امر کړی و:

﴿قَالَ كَلَّا إِنَّ مَعِيَ رَبِّي سَيَهْدِينِ ۝﴾

”موسی عليه السلام وويل: هېڅکله داسې نه ده، بلکې له ما سره زما رب دی، هغه به ارومرو ما ته لارښوونه وکړي.“

پېغمبر صلى الله عليه وسلم د ثور په سمخه کې خپل ملگري ته وويل، چې مه خپه کېږه! الله تعالی له مور سره مل دی.

ځينې غلامانو ته تر خپلې غلامۍ او تنگسې پرته نور څه نه تر سترگو کېږي، ځکه هغوی کور ته گوري د کور دروازې ته نه گوري، کوټې ته گوري؛ خو د کوټې کړکۍ ته نه گوري، لږ سر راپورته کړي، سترگې وغړوي او د دغو دېوالونو تر شا هم د فکر نېلې وځغلوئ، دغه پراخه ځمکه پر ځان

مه راتنگوئ، حال پر خپل حال نشي پاتي کېدلای او سوکالی ته انتظار
ويستل پر خپل ځای غوره عبادت دی.
ورځې سلواغو، زمانه څاگانو او شپې رسيو ته ورته دي، غيب پت دی،
حکيم ذات هره ورځ په بېل بېل شان کې وي، کېدای شي الله تعالی تر دې
وروسته څه اسانتيا درباندي راوي.

﴿إِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا﴾

”رښتيا چې له سختۍ سره اساني هم شته.“

له ترشونه خواږه شربت جوړ کړه

۱۵

پوه او هونيار هغه څوک دی، چې تاوانونه پر گټو بدلوي او ناپوه خلک
ځانته يو مصيبت دوه کوي، لکه د اسلام ستر پيغمبر ﷺ چې له مکې نه
وويستل شو؛ نو مدينې ته لاړ او هلته يې داسې دولت جوړ کړ، چې د تاريخ
سترگې يې مړې کړې.

احمد بن حنبل رحمه الله زندان ته واچول شو او پر دُرو ووهل شو؛ نو د
حديثو امام ترې جوړ شه.

شيخ الاسلام ابن تيميه رحمه الله بند ته واچول شو او چې راخلاص شو؛
نو د علم دروازي يې پرانستلې.

سرخي د شاه تل ته وغورځول شو، بېرته د فقهي له شل ټوکيز کتابه سره
راوخوت.

ابن الاثير په خپل کور کې تر څار لاندې شو، هلته يې جامع الاصول
او النهايه وليکل.

ابن الجوزي رحمه الله له بغداده وشرل شو، هلته يې سبعة قرائت تجويد كړ.
مالك بن الربيع كه د مرگ په تبه ونيول شو؛ نو يوه داسې قصيده يې هم
وويله، چې د عباسي دولت د ټولو شاعرانو د ديوانونو ځواب وايي.
د ابن ذويب الهذلي اوه ځامن په يوه نښته كې له مينځه ولاړل او له دغه
غمه يې داسې مرثيه يې وويله، چې زمانه ورته گوته په خوله او تاريخ ورته
چكې ووهلې.

له دې امله د كوم آفت په رامنځته كېدو د هغه روښانه اړخونه
وگوره، لكه كه څوك د ليمو ترشې اوبه دركړي؛ نو ته پكې لږه بوره ور
واچوه او كه منگور درته ډالۍ كړې شي؛ نو ارزښتمن پوستكې يې په كار
راوله، كه لږم دې وچيچي؛ نو پوه شه، چې زهر به يې د مار د زهر و پر ضد
درته گټه ورسوي او ستونزمنو حالاتو كې له واكه مه وځئ، چې مېوه
يې ترلاسه كړئ.

عسى ان تكررهما شيئا وهو خير لكم

“كېدای شي تاسې يو شی بد گڼئ او هغه ستاسې لپاره ښه وي”

د فرانسې له مشهور انقلابه مخکې د هغه هېواد دوه نامتو شاعران په بند
محکوم شول، په دغو دواړو کې يو کس به په هر څه کې ښک فال نيوه او
بل يې بدفاله و، بله ورځ دواړو په کړکۍ کې سر ښکاره کړ؛ نو ښک فاله
کس ستور و ته په کتو و موسکل او بدفال نيونکي کس پر سرک دورې او
گردونه وليدل؛ نو ايسته په ژړا شو.

وگوره د ژوندانه دغه دواړه نقطه نظر سره څومره توپير لري؟ له دې
کيسې نه موخه دا ده، چې نړۍ يوازې له شره ډکه نه ده، بلکې په هر مصيبت
کې ښه اړخونه هم وي، هغه يې کتل پکار دي.

خوک به د یوه اندېښمن فریاد
واوري؟

هغه کوم ذات دی، چې په اندېښنو او ستونزمنو حالاتو کې ورته لاسونه لپه کېږي، مخلوق ترې غوښتنې کوي، په یاد یې ژبې لمبې او په زړونو کې ځای لري!؟

هو! هغه ستر ذات الله سبحانه و تعالی دی، پر مور او تاسې حق لري، چې په تنگسه او پراخی، غم او خوښۍ کې یوازې د هماغه په وړاندې د منښتې سرونه ښکته کړو، له هغه نه یې وغواړو او پر هغه باور وکړو، ځکه چې تر دې پرته بله چاره نشته او په داسې حال کې د الله تعالی له لوري چټکې مرستې راځي، چې په هغې سره زموږ ستونزې هوارېږي او له لاسه وتلي نعمتونه بیرته تر لاسه کېدای شي، ناروغ شفا مومي او بېوزله مرستندویه.

﴿أَمَّنْ يُجِيبُ الْمُضْطَرَّ إِذَا دَعَاهُ﴾

”خوک دی چې د بېکس او بېوس دعا اوري کله چې هغه یې ويلي.“

﴿فَإِذَا رَكِبُوا فِي الْفُلِكِ دَعَاوُا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ﴾

”کله چې دغه خلك په بېړۍ کې سپرېږي؛ نو له الله تعالی نه په خالص اعتقاد سره دعا غواړي.“

زه دلته تا ته هغه دعاگانې نه راوړم، چې غمونه او اندېښنې لرې کوي، د احادیثو کتابونو ته مراجعه وکړه، هلته به دغه ډول دعاگانې ومومي!!
زه وایم له خپل رب سره اړیکې ښې کړه، جوړه ورسره وکړه او له هغه

څخه يې د قوي ايمان پر بنسټ وغواړه؛ نو هر څه به ترلاسه کړې، گڼې هرڅه به وبایلې.

له خپل رب نه غوښتل عبادت دی، څوک چې الله تعالی ته په دعا کې زیار باسې غمونه او اندېښنې به يې لرې شي؛ ټولې رسی او پړي شلېدلای شي؛ خود الله تعالی رسی ډېره غښتلې ده؛ هره دروازه تړل کېدلای شي؛ خو د الله تعالی دروازه د هر چا په وړاندې پرانستې ده، الله تعالی ډېر نږدې او د خلکو پر اضطراري حالت ښه خبر دی او فرمایي:

﴿ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ﴾

“ما وبولئ زه به ستاسې دعاوې قبولې کړم.”

کله چې دې ستونزې په مخه کړي او په رېرواخته شي؛ نو د الله تعالی نوم واخله او له هغه نه مرسته وغواړه، هغه ته سر په سجده شه؛ نو د خپلواکۍ تاج به پر سر کړي!

د هغه په دروازه کې ودرېږه! او تر هغې انتظار وباسه، چې دروازه درته پرانیزي.

* * ○ ○ * *

په کور کېنه

۱۷

* * ○ ○ * *

مسنون او شرعي گونښه کېدل دې ته وايي، چې له شري، وزگارو او له ناسمو عقيدو لرونکيو خلکو نه ځان گونښه کړای شي او له ټولو هغو شيانو نه ځان گونښه کول اړين دي، چې له الله تعالی نه دې لرې باسي، ځکه چې بېکاره او په لهو او لعب اخته خلک تا ته له بدمرغۍ پرته نور څه نشي درکولای! نو له دوی څخه د گونښه کېدو په صورت کې به دې زړه ډاډه او

روح تازه وي، ماغزه به دې ښه کار کوي.

له هغه څه نه گوښه کېدل، چې د خیر او اطاعت په وړاندې خنډ کېږي یو په زړه پورې علاج دی، چې د زړونو طبیبانو تجربه کړې او زه به یې درته ونسیم: د شر او فساد له بندارونو نه په گوښه کېدو کې د عقل پیاوړتیا، د عزت او ناموس ساتنه ده، غوره مجالس او اختلاط لمونځونو او جماتونو ته راټولېدل، د علم او خیر په چارو کې برخه اخستل دي.

د لټې او بېکارۍ له ځایونو نه ځان لرې وساتئ، پر خپلو تېروتنو وژاړئ، خپله ژبه په واک کې وساتئ او کرار په کور کېنئ، ځکه چې له بېکاره خلکو سره ناسته ولاړه د ځان په خلاف جنگ او خپل داخلي امن بربادول دي، ځکه چې ناپوهان هسې اوازې او چټیات خپروي، فتنو او حادثو ته له ځانه مرچ او مصاله تې کوي، چې دغه کار یې د خلکو تر منځ اندېښنې راپورته کوي او دغه اندېښنې انسان له مرگه مخکې څو څو ځله وژني. نو زما هیله دا ده، چې په خپله کوټه کې کېنه، له خپل کار سره کار ولره او د خیر په چارو کې پراخه برخه اخله، د شر او فساد په مجالسو کې له برخې اخستنې ډډه وکړه، په دې سره به مو ژبې له پردې غیښته خلاصې او زړه به مو له سکونه ډک وي، ارزښتمن وخت به مو نه ضایع کېږي او له بدو گمانونو به خلاص یاست.

عوض له الله تعالی نه وغواړه!

۱۸

هېڅ شی داسې نشته، چې الله تعالی ترې انسان بې برخې کړي او عوض یې ورنه کړي، په حدیث شریف کې دي، که یو څوک په روندوالي صبر وکړي؛ نو د دې په بدل کې به الله تعالی ورته جنت ورکړي.

مَنْ أَخَذَتْ حَبِيبَتَهُ فَصَبَرَ عَوَّضَتْهُ مِنْهَا الْجَنَّةَ

”که د چا سترگې واخيستل شوې او صبر يې پرې وکړ؛ نو په جنت کې به تر هغه غوره بدله ورکړي.“

په کوم مصيبت خواشيني نه ده پکار، ځکه دغه مصيبت چې د چاله لوري دی، هغه ذات د دې د عوض او غوره بدلې ژمنه هم کړې ده په دې شرط، چې صبر پرې وشي، ځکه په جنت کې به صبر ناکو خلکو ته ويل کېږي:

﴿سَلَامٌ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ فَنِعْمَ عُقْبَى الدَّارِ ۝﴾

”پر تاسې سلامتيا ده، ځنکه چې تاسې په دنيا کې له صبر څخه کار واخيست، د هغه په برکت نن تاسې د دې وړ گرځېدلي ياست؛ نو څه ښه دی دغه د آخرت کور!“

په ابن کثير تفسير کې له سعيد ابن جبیر رحمه الله نه نقل دي، هغه فرمايي چې (إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رُجْعُونَ) د لوستو لارښوونه يوازې دې امت ته شوې، يانې د دوی ځانگړنه ده او تېر امتونه سره له خپلو پېغمبرانو له دې نعمت نه بې برخې ول، همدا شان يو ځل د رسول الله ﷺ د پيزارو مزی وشلېد؛ نو رسول الله ﷺ (إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رُجْعُونَ) وويل، صحابه وو وپوښته، چې ايا دا هم څه مصيبت دی، رسول الله ﷺ ورته وفرمايل، مؤمن چې له هر ناخوښي کار سره مخ شي؛ د هغه لپاره هغه يو مصيبت دی.

له ابوهريره ؓ نه روايت دی، رسول الله ﷺ فرمايلي دي، که په تاسې کې د چا د بوتانو مزی وشلېږي؛ نو (إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رُجْعُونَ) دې وايي، ځکه چې دا هم مصيبت دی.

همدا شان له ابن عباس ؓ نه روايت دی، رسول الله ﷺ فرمايلي دي، چا چې د مصيبت پر مهال (إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رُجْعُونَ) وويل؛ نو الله تعالیٰ به يې

د مصيبت تلافی و فرمایي، آخرت به یې ښه کړي او د ضایع شوي شي په بدل کې به ورته تر هغې ښه ورکړي؛ نوله دې امله پکار ده، چې د مصيبت پر مهال (إِنَّا لِلّٰهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ) د مانا او مفهوم په پامنیوي وویل شي، ځکه دا د الله تعالی د لورنې او په غوره بندگانو کې د شمېرېدو لامل دی. مور باید د صبر پایلې او اجر ته وگورو.

﴿أُولَئِكَ عَلَيْهِمْ صَلَوَاتٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُهْتَدُونَ﴾

”چې پر هغو به د هغو د رب زیاتې پېرزوینې او رحمت وي او همدغه شان خلك پر سمه لار روان دي.“

د دې نړۍ ژوند لنډ او تنگ دی، خزاني یې خواري او سپکې دي، د آخرت لورنې سترې او همیشني دي! چا چې دلته مصیبتونه وگالل، په آخرت کې به یې سوکالي په برخه شي؛ څوک چې دلته سترې شو، هلته به دمه شي! د دې نړۍ مصیبتونه هماغو خلکو ته درانه او ستر ښکاري، چې دې نړۍ ته په درنه سترگه گوري او تر خپلې اندازې زیات ارزښت ورکوي، د دغې نړۍ پر مصیبت اخته باید خپلې پایلې ته ځیر شي.

﴿فَضْرِبْ بَيْنَهُمْ بِسُورٍ لَهُ بَابٌ بَاطِنُهُ فِيهِ الرَّحْمَةُ وَظَاهِرُهُ مِن قِبَلِهِ

الْعَذَابُ﴾

”بیا به د هغو تر منځه یو دېوال حایل کړای شي، چې په هغه کې به یوه دروازه وي، په هغې دروازه کې دننه به رحمت وي او د باندې عذاب.“

ایمان ژوند دی

۱۹

په ټوله مانا بدمرغه هغه څوک دي، چې د ايمان رڼا او د يقين شتمني نه لري! دغسې خلک همپشه نامراده، خوار او ذليله وي.

﴿وَمَنْ أَعْرَضَ عَن ذِكْرِي فَإِنَّ لَهُ مَعِيشَةً ضَنْكًا﴾

”او څوک چې زما د ذکر (قرآن) نه د نصيحت له درس، نه مخ واړوي د هغه لپاره به په دنيا کې تنگ ژوند وي.“

په رب العلمين ذات ايمان لرل نفسونه له غمونو او نهيليو خلاصوي او بې ايمانه ژوند هېڅ خوند نه لري، ملحدين او بې ايمانه خلک پخپل ژوند تنگ وي، ځان پرې بوج وي؛ خو د خلاصون لار نه مومي.

امام احمد رحمته الله عليه د نوف بکالي له خولې وايي، چې دوه کسان د ماهيانو په ښکار پسې ووتل، په دوی کې يو مسلمان او دويمنی کافرو، کافر د دام خورولو پر مهال خپل معبودان رابلل، سره له دې به يې دام له ماهيانو ډکېده او مسلمان به د دام خورولو پر مهال الله تعالی راباله؛ خو بيا به يې هم په دام کې هېڅ ماهي نه نښته او دام به يې تش راخووت، دا لوبه تر ماښامه همداسې روانه وه، په پای کې د مسلمان په دام کې هم يو ماهي ونښت، هغه په نه زړه له دامه راخلاص کړ؛ نو هغه ماهي يې هم له لاسه اوبو ته توپ کړې، مسلمان ښکاري تش لاسی راستون شو او هغه کافر ډېر ماهيان ښکار کړي ول، د دې اريانونکې پېښې په ليدو يوه ملايک له الله تعالی نه پوښتنه وکړه، چې ای زما ربه! ستا يو مؤمن بنده، چې يوازې تا رابولي او هغه دې داسې تش لاسی او بېنوا راستنېږي او هغه کافر دې دومره ماهيان

بنکار کوي، د دې څه لامل کېدای شي؟ الله تعالی ملایک ته هغه مانی وروښودله، چې د دغه مؤمن لپاره یې په جنت کې تیاره کړې وه او ملایک یې وپوښته، چې ایا د دې مانی تر لاسه کولو وروسته به دغه مؤمن په ننني تش لاسي راستنېدو څه خواشیني ښکاره کړي؟؟ بیا یې هغه ځای وروښود، چې په دوزخ کې یې د هغه کافر لپاره تیار کړی و او ملایک یې وپوښت: ایا هغه دنیوي شیان چې په دنیا کې کافر ته ورکړ شوي هغه د دوزخ له دې تلپاتي عذابه ژغورلای شي؟؟ ملایک وویل ستا په ذات قسم! چې داسې نشي کېدای.

له اوږدو مشاهدو او تجربو وروسته عقل دې پایلې ته رسېدلی دی، چې بتپالي خرافات، کفر، لعنت او الحاد سوچه دروغ دي، رسولان رښتني دي، ټوله پاچاهي او عزت د الله سبحانه و تعالی په لاس کې دی، هغه پر هره څه قادر دی او څومره دې چې دغه ایمان قوي او یا کمزوری و؛ نو هماغومره ښکمرغي او سوکالي به دې په برخه وي.

من عمل صالحا من ذکر او انثی و هو مؤمن فلنحیینه حیاة طیبة و لنجزینهم باحسن ماکانوا یعملون.

”چا چې په تاسې کې ښک عمل وکړ، هغه سړی وي او که ښځه، په داسې حال کې چې مؤمن وي؛ نو موږ به هغه ته سپېڅلی ژوند ورپه برخه کړو او د هغه د عملونو به یې څو چنده ښه بدله ورکړو.“

سبحان الله، الله تعالی ایمان ته څومره ارزښت ورکړی؛ نو موږ ته پکار ده، چې د دغې ارزښتمنې پانگې قدر وکړو او د څه ستونزې له امله یې همته نشو، الله تعالی زموږ لپاره داسې نعمتونه تیار کړي، چې نه د چا سترگو لیدلي، نه د چا غوږونو اوږېدلي او نه د چا په زړه کې تېر شوي دي؛ خو الله تعالی مه کره! که څوک دغه ارزښمنه پانگه پر دنیوي خوندونو او راحتونو ویلوري او په دغه وخت کې ورته مرگ راشي؛ نو له مرگ سره به

له داسې دردناکو عذابونو سره مخ شي، چې بيا به د دوزخ په اور کې له ژړا او پېښمانتيا پرته هېڅ تر لاسه نه کړي. (الله تعالی دې ترې موږ او تاسې په خپل فضل او کرم وساتي_امين)

نومه لهجه

۲۰

نرمي هر څه ته ښکلا وربښي او په يو شي کې د نرمۍ نشتوالی د ښکلا نشتوالی دی، په نصيحت، خبرو، اترو کې نرمي او پر شونډو مسکا يو داسې صفت دی، چې د ښکمرغه خلکو په برخه وي او مؤمن د صفت پلوه د شاتو مجې ته ورته دی، چې پاک خوري او پاک جوړوي؛ او کله چې پر گل کېږي؛ نو گل نه ماتوي او الله تعالی د نرمۍ په بدل کې يو چا ته هغه څه ورکوي چې د سختۍ په بدل کې يې بېخي نه ورکوي.

په انساني ټولنو کې ځينې داسې وگړي هم وي، چې مجلس ته په راتلو يې گډونوال خواشيني کېږي، ځکه دوی بد اخلاقه وي او ځينې داسې هم وي، چې يوه مجلس او تالار په راتلو يې تود هرکلی کېږي، د خلکو زېرونه ورته دعاگانې کوي، ځکه چې هغوی په خپل ټولنيز ژوند کې، له خلکو سره په راکړه ورکړه کې نرم او ښه چلن کړی وي او په ټلو يې خلک يو تر بله پوښتنه کوي او د نشتوالي په صورت کې يې کمی محسوسوي.

دغه ډول خلک په خپلې عاطفې او نرمۍ سره د حسد دېوالونه نروي؛ بدي يې هېره وي؛ خو ښېگړه يې ياده وي، له دې امله خلک ورڅخه په امن او سلامتيا کې ژوند کوي او د شرمه ترې نه لري، گواکې همداسې مسلمانان د بشپړ ايمان خاوندان دي، لکه چې رسول الله ﷺ فرماي:

الْمُسْلِمُ مَنْ سَلِمَ الْمُسْلِمُونَ مِنْ لِسَانِهِ وَيَدِهِ، وَالْمُؤْمِنُ مَنْ أَمِنَهُ

النَّاسُ عَلَىٰ دِمَائِهِمْ وَأَمْوَالِهِمْ^٢

”کامل مسلمان هغه څوک دی، چې خلک یې له ژبې او لاس نه په امن وي او کامل مؤمن هغه څوک دی، چې د خلکو وینې او مالونه ورڅخه په امن وي.“

د الله تعالیٰ په یاد زړونه ډاډ منږي

٢١

رښتنولي د الله تعالیٰ خوښه، د حقیقت بیان او د زړونو پاکوالی دی چې تجربه یې قوي دلیل دی!
د الله تعالیٰ ذکر د اجر له پلوه خورا ستر عمل دی، چې سینې پراخوي.

﴿فَاذْكُرُونِي أَذْكَرَكُم﴾

”تاسې ما یاد کړئ زه به تاسې یاد کړم.“

د الله تعالیٰ ذکر په دې دنیا جنت دی، که څوک ورڅخه بې برخې شي؛ نو له اخروي جنت نه هم بې برخې کېږي، دا د هر بري په لور یوه مستقیمه تگلاره ده، د الله تعالیٰ په ذکر او یادولو سره زړونه خوښي او ډاډ مومي.

د اریانیتیا خبره دا نه ده، چې ذکر کونکي څنگه په ډاډ کې ژوند کوي؛ بلکې اریانیتیا دا ده، چې د الله تعالیٰ له یاده بې پروا خلک څنگه ژوند کوي؟

﴿أَمْوَاتٌ غَيْرٌ أَحْيَاءٍ وَمَا يَشْعُرُونَ أَيَّانَ يُبْعَثُونَ﴾

”مړه دي نه ژوندي او هغو ته هېڅ معلومه نه ده، چې هغوی به کله (دویم ځل ژوندي) راپاڅول شي.“

^٣ : سنن الترمذي ت شاکر (٥ / ١٧)

ای هغو کسانو! چې د شپې خوب نه درځي، له درده ژاړئ او د مصیبتونو
بنکار شوي یاست! راشئ د الله تعالی نوم یاد کړئ!

﴿هَلْ تَعْلَمُ لَهُ سَيِّئًا﴾

“ایا شته ستا په علم کی کومه هستي د هغه سیال؟”

خومره چې الله تعالی یادوې، هومره به دې زړه ته ډاډ رسېږي، ځکه چې
د الله تعالی په ذکر کې د توکل ټولې ماناوې پرتې دي!
الله تعالی نږدې دی، ستا غږ اوري، ستاسې دعاوې قبلوي؛ نو یوازې د
هغه په وړاندې د خشوع او خضوع وزرې وغوړوئ او د خپل پالونکي لور
ته متوجه شه؛ نو د دنیا او اخرت نېکمرغي به مو په برخه شي.

﴿فَاْتَهُمُ اللهُ ثَوَابَ الدُّنْيَا وَحُسْنَ ثَوَابِ الْآخِرَةِ﴾

“په پای کې الله تعالی هغو ته د دنیا ثواب هم ورکړ او تر هغه غوره
ثواب یې په اخرت کې هم ورپه برخه کړ”

کینه

کینه د کینسر ناروغۍ غونډې د انسان هډوکي شپېلوي او دا یوه داسې
ناروغي ده، چې ورو ورو روح او بدن دواړه د فساد پر درشل ودروي او چا
خومره بڼه ویلي، چې کینه ناک انسان راحت نه لري، کینه ناک د بېوزلتوب
په څادر کې ظالم او د دوستۍ په جامه کې دښمن دی.
کینه خومره بد او ناوړه شی دی، چې تر هر څه له مخه خپله پر حسدگر
برید کوي او وژني یې.

زه خپل ځان او تاسې ته په ټينگار سره وایم، چې له حسده ځان وساتئ، پر نورو ولورېږئ، د الله تعالی د لورنې مورد وگرځئ، له نورو سره حسد کول د خپل زړه غوښې خوړل، د غمونو تازه کول او پر ځان د خوب حرامول دي.

غموڼه او اندېښنې د حسد زېږنده ده، چې د سپېڅلي ژوند او راحت په نسبت پرېکړه کوي او د الله تعالی انصاف ناسم جوتول غواړي او له شرعي منهج نه سرغړونه کوي.

افسوس، چې حاسد پر یو داسې ناروغۍ اخته دی، چې نه پرې ثواب مرتب دی او نه اجر، همداسې د اور په خوړلن کې ولاړ دی، چې یا دې ومري او یا د خلکو لورنې لمنځه لاړې شي.

له هر چا سره مصالحت کېدلای شي؛ خو له حسدگر سره نشي، له هغه سره مصالحت همدا دی، چې د الله تعالی له نعمتونو او لورنو څخه تنازل وکړي، خپل سپېڅلي خصائص او مناقب له لاسه ورکړي! که دا کار دې وکړ؛ نو ښايي له تا څخه خوښ شي.

بدلون

د انسان په خټه کې د نوبت خوښول اغېزل شوي دي، چې امله یې تل د نوبت په هڅه کې وي او په دې سره یې ستریا له مینځه ځي، د بېلګې په ډول په کور کې کت بستره او نور اړوند شيان پراته دي؛ نو ستا طبیعت په هغې کې د بدلون غوښتنه کوي، د انسان د دغې غوښتنې په پامنيوي الله تعالی په کال کې دولس میاشتې ټاکلي دي، په میاشتو کې اونۍ، په اونيو کې ورځې او بیا یې د سبا بېکا لړۍ، بېلابېل خوراکي او څښاکي توکي، بېلابېل

ډول عبادتونه، دا هر څه خپله بدلون ته لاره سازوي.
 که دا بېلا بېل شيان نه وای؛ نو انسان به زړه تنگی وای، الله تعالی پر
 خپل ذکر د تینکار په لړ کې فرمائي: هغه خلک په ناسته، ولاړه او په ډډه
 وښتو سره د الله تعالی ذکر کوي.
 ځکه چې د بدلون په رامنځته کېدو سره انسان خوښي محسوسوي.

ژوند چې څرنگ دی هماغسې يې

ومنی

۲۴

د دې نړۍ ژوند له ستونزو ډک دی، ځکه چې نه د خپلې خوښې ملگری
 وندلای شي نه کور، په هر څه کې به د ناخوښۍ څه نا څه څرک وي.
 د دنيوي ژوند په لذتونو کې خپرېتیا ده، لنگر يې زیات دی، خېره يې
 وړه او طبیعت يې په بېلا بېلو رنگونو کې گډ دی! دلته انسان له ډول ډول
 نېوسره لاس او گربوان کېږي.

مېړه دی او که ښځه، پلار دی او که زوی، دوست دی او که ملگری،
 زوی دی او که دفتر، هر چېرته خړوالی شته! د دغه ډول شرارت، حرارت د
 مال په اوبو سره سوکړه، چې سر په سر پاتی شي او نور دې الله تعالی خیر
 یې کړي.

الله تعالی په دغې نړۍ کې خیر او شر دواړه ایښي دي، په اخرت کې يې
 غیر ښه پایله، صلاح او سرور يې په جنت کې راټول کړي دي، همدا شان
 او غمونه يې دوزخ ته ورتول کړي دي.

په حدیث کې راځي چې:

أَلَا إِنَّ الدُّنْيَا مَلْعُونَةٌ مَلْعُونٌ مَا فِيهَا إِلَّا ذِكْرُ اللَّهِ وَمَا وَالَاهُ وَعَالِمٌ
أَوْ مُتَعَلِّمٌ

”نړۍ او په نړۍ کې چې څه دي له مخې لعنتي دي؛ خو هغه چې د الله
تعالی پر یاد بود تعلیم او تعلم بوخت دي.“

پر شته شکر وباسه! په دنيوي چارو کې تر ځان بنکته خلکو ته گوره
او په دين کې تر ځان لوړو خلکو ته؛ نو هله به له ژونده خوند واخلي، له
واقعيت سره سم ژوند وکړه او د خيال پر نيلی مه سپرېږه! دنيا چې څرنگ ده
همغسې يې ومنه! کمال او بشپړتيا د دنيا شان نه دی.
په نړۍ کې ته نشې کولای، چې کومه نسخه ترلاسه کړې! ځکه په
حديث کې راځي چې:

لَا يَفْرَكُ مُؤْمِنٌ مُؤْمِنَةً، إِنْ كَرِهَ مِنْهَا خُلُقًا رَضِيَ مِنْهَا آخَرَ.

”يو مؤمن مېړه بايد له خپلې مؤمنې ښځې کرکه ونکړي، ځکه که د
هغې يو خوی يې ښه نه ايسي؛ نو پر بل (خوی) دې ترې راضي شي.“

له همدې امله مور بايد د مصلحت رويه غوره کړو او يو بل ته نږدې شو،
له ښښې او تېرېدنې کار واخلو او يو شمېر معاملې ښځي شاته وغورځوو.

د راحت نسخه

ښي او کين لور ته وگوره! د ډېرو غمخپليو خلکو اوښلنې سترگې به
ووښې، لور په لور، کور په کور، هره سيمه او هره دره کې به د دردونو له
امله څرېروي واورې! نو هله به پوه شي، چې څومره په مصيبت اخته شته

٤: سنن الترمذي ت شاكر (٤ / ٥٦١)

او څومره صبرناک! ته یوازې نه یې، له تا پرته ډېر ناروغان شته، چې له مودو راهیسې د دردونو پر بستره اوږې راوړې او د څېړوي دروند غږ یې راخېږي، چې په لیدو به یې تا ته خپل مصیبت لږ ښکاره شي.

د زندانونو تورې خونې او سمخې له داسې بندیانو ډکې دي، چې له کلونو راهیسې یې لمر په سترگو نه دی لیدلی، دوی ته په کتو باور ولره، چې دا نړۍ د مؤمن لپاره د زندان په څېر ده.

یوه ورځ به دغه سترې مانې رنګې ووينې، د دنیا شپې او ورځې له نېستۍ، مرګ، بېلتانه او ناروغۍ څخه عبارت دي.

﴿وَتَبَيَّنَ لَكُمُ كَيْفَ فَعَلْنَا بِهِمْ وَضَرَبْنَا لَكُمُ الْأَمْثَالَ ۝﴾

”او تاسې ته څرګنده شوه، چې موږ له هغو سره څه چلن وکړ او د هغو د مثالونو په راوړلو موږ تاسې پوهولي هم وی.“

له خپلو مصیبتونو سره ځان داسې عادي کړه، لکه یو صحرايي اوبن، چې پر ډبرو او ازغیو هم چوکېږي، خپل مصیبتونه د چاپیریال له خلکو سره پرتله کړه، تر تا له مخه د زمانې په مسیر کې تللیو خلکو ته پام وکړه؛ تا ته به د هغوی په پرتله ځان پاچا ښکاره شي.

وګوره د اسلام ستر لارښود رسول الله ﷺ ته، چې غابونه یې شهیدان کېږي، پر سپېڅلې بي بي یې منافقان تورونه لګوي او یا تنه یاران یې شهیدان کېږي، کودګر، کاهن، لېونی او درواغجن ورته ویل کېږي! دغه یو ازمېښت و، چې دی ورسره مخ شوی و او ترده له مخه زکریا ﷺ وژل شوی، ابراهیم ﷺ اور ته غورځول شوی، عمر، عثمان، علي رضی الله عنهم پر همدې تګلاره تللي!

﴿أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تُدْخَلُوا الْجَنَّةَ وَ لَمْ يَأْتِكُمْ مَثَلُ الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِكُمْ ۗ مَسْتَهْمُ الْبِاسَاءِ وَالضَّرَّاءِ ۝﴾

”ايا تاسې دا انكېرئ، چې همداسې به جنت ته ننووځئ، په داسې حال كې چې لا تر اوسه پر تاسې هغه هر څه نه دي تېر شوي، چې له تاسې نه پر مخكښو مؤمنانو راغلي و؟؟ پر هغو ستونزې راغلي، كړاوونه ورته ورسېدل او ولرزول شول.“

﴿حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ﴾

الله تعالى ته د چارو سپارل، پر هغه توكل كول، د هغه پر پرېكړه خوښېدل پر هغه ښه گومان كول، د هغه پر ژمنه باوري كېدل او د مصيبت د ختمېدو انتظار كول د ايمان سترې مېوې او صفتونه دي.

كله چې ابراهيم عليه السلام اور ته وغورځول شو؛ نو داسې يې وويل:

﴿حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ﴾

”زمور لپاره الله تعالى كافي دي او هماغه ډېر ښه كار ساز دي.“

نو الله تعالى ورته له اور نه گلزار جوړ كړ.

زمور پېغمبر عليه السلام او د هغه ياران، چې كله د قريشو له خوا له گواښ سره

مخ شول؛ نو داسې يې وويل:

﴿حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ﴾ وَاللَّهُ ذُو فَضْلٍ عَظِيمٍ ﴿

”زمور لپاره الله تعالى كافي دي او هماغه ډېر ښه كار ساز دي، الله

تعالى ډېر ستر لورونكى دي.“

انسان د خپلې كمزورۍ له امله نشي كولاى يو په يو له حوادثو سره پهلواني وكړي، خودى به خپله ستونزه او ضعف الله تعالى ته عرض كوي او پر هغه به تكيه او توكل كوي.

﴿وَعَلَى اللَّهِ فَتَوَكَّلُوا إِن كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ﴾

”پر الله تعالى داهه اوسئ که تاسي مؤمنان ياست.“

څوک چې غواړي د خپل ځان خواخوږی شي؛ نو پر قوي، زورور او غني رب دې توکل وکړي او همدغه خبره دې خپل شعار وگرځوي چې:

﴿حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ﴾ ○

”زموږ لپاره الله تعالى کافي (دی او هماغه ډېر ښه کار ساز دی.“

که مال نه لرې او پورورې يې؛ نو بيا هم غږ وکړه چې:

﴿حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ﴾ ○

”زموږ لپاره الله تعالى کافي دی او هماغه ډېر ښه کار ساز دی.“

که دظلم له زوره او د دښمن له شوره وېرېږي؛ نو غږ وکړه چې:

﴿حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ﴾ ○ وَ كَفَىٰ بِرَبِّكَ هَادِيًّا وَ نَصِيرًا ○

”زموږ لپاره الله تعالى کافي دی او هماغه ډېر ښه کار ساز دی او ستا

لپاره ستا رب لارښوونکی او مرستندوی کافي دی.“

هغه چې سينه پراخوي او غمونه شاته تمبوي، د الله تعالى پر ځمکه سير او سفرکول او د کایناتو په غورول شوي کتاب کې د قدرت قلم ته ځيرنه ده، چې د وجود پر صفحاتو يې د ښکلا شهکاري وگورې!

له واړه له کوره راوځه! وړاندې وروسته، ښکته پورته، لوړو و ژورو، ونو او غنو، غرورغو کې فکر وکړه!

هوا همدا اوس ووځه! له سترگو دې د ناپوهۍ تورې پردې لرې کړه او د کایناتو په ننداره کولو سبحانه الله ووايه؛ نو ډېر څه به تر لاسه کړې!!!

د دې پر عکس په يوه تنگه کوټه کې ځاي پر ځای کېدل د ځانوژني پاره تر ټولو ښه لاره ده! ستا دغه تنگه کوټه نرۍ نه ده! او نه ته عبارت له ولو خلکو څخه يې! نو ولې دې ځان هېڅ په هېڅه د غمونو چاپيريال ته

سپارلی؟!

﴿انْفِرُوا خِفَافًا وَثِقَالًا﴾

”ووخئى كه سپك يئى كه درانه.“

طپوهان وايي كه څوك د نفسي ثقلت بنكار شي پر سترگو يې تياره راشي، كور پرې تنگ شي؛ نو سفر دې وكړي! نو راځه له مور سره يو ځاى سفر وكړه، په كایناتو كې فكر وكړه او نېكمرغي تر لاسه كړه.

﴿وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا بَاطِلًا﴾

”او د اسمانونو او ځمكې په پيداېښت كې غور او فكر كوي (هغوى په غير ارادي توگه غبر كوي چې) زمونږ ربه! دا ټول شيان تا با بيزه او بې مقصده نه دي هست كړي.“

د مصيبت علاج

٢٦

امام ابن الجوزي رحمه الله فرمايي، كه يو څوك په يوه مصيبت كې ښكېل شوى وي او ځان ترې خلاصول غواړي؛ نو ورته پكار ده، چې دغه مصيبت په خپل ذهن كې دومره لوى وانگېري، چې راتلونكي ټول مصيبتونه ورته واړه ښكاره شي او همداشان دې د دغه مصيبت په بدل كې تر لاسه كېدونكي ثواب ته سوچ وكړي، چې دا هسې نه دى، بلكې پر دې مصيبت د صبر په پايله كې دومره لوى اجر هم راكړ كېږي، بل بايد پر دې وپوهېږي، چې تر دې هم بدتر شته؛ نو هله به ورته پېښ شوى مصيبت عنيمت ښكاره شي. همدا شان كه مصيبتونه نه واى؛ نو چا به د راحت د راتلوتمه نه كولاى،

بل باید له ستونزو سره لاس او گربوان کس پر دې پوه اوسي، چې دا ستونزمن حالت به دده په کور کې هومره پاتې وي، لکه یو نا آشنا مېلمه چې خومره له چا کره تم کېږي، ځکه داسې کس په خپل کار، یا په خپل هدف پسې ګرځي، له چا کره شپې ورځې نه تېروي او چې کله بېرته خپل کور وکلي نه ستون شي؛ نو د خپل کوربه ستاینه او غندنه کوي، که ښه مېلمستیا یې ورکړې وي؛ نو په خپلو بندارونو کې ستایي او ښه چلن یې ورسره نه وي کړي؛ نو غندي یې، لکه چې خلک د یوه مېلمه په اړه داسې سوچ کوي، هسې نه چې سبا راپسې خبرې وکړي، له دې امله یې ښه قدر کوي؛ نو مؤمن ته پکار دي، چې د ستونزو او مصیبتونو همداسې مېلمستیا وکړي، خپل ټول بدني غړي په واک کې ولري، په دې فکر هسې نه، چې له ژبې یې کومه تېره پاتې خبره ووځي او (د مصیبت مېلمه) ترې خپه لاړ شي.

لمونځ

۲۷

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ﴾

“ای مؤمنانو په صبر او لمانځه سره له الله تعالی نه مرسته وغواړئ.”

کله چې غمونه او اندېښنې ستا د زړه کور ته مخه کړي؛ نو رااولاړ شه، اودس وکړه او خپل رب ته سر په سجده شه، په دې سره به دې زړه دامن او هره ستونزه به درته وپړه ښکاره شي.

عایشه ابی فرمایي رسول الله ﷺ ته به چې کله کومه ستومزه ورپېښه شوه؛ نو پر لمانځه به ودرېده او بلال ته به یې ویل چې:

يَا بِلَالُ أَرْحِنَا بِالصَّلَاةِ.

“ای بلاله! مور (پر لمانځه) دمه کړه.”

د صلاة الخوف يانې د وېرې پر مهال د لمانځه فلسفه هم دا ده، چې په دې سره ايمان پياوړی او زړونه ورسره ډاډمنېږي. پنځه وخته لمونځ پر مور د الله تعالى ستره لورنه ده، ځکه په دې سره گناهونه بېل کېږي، درجې او چتوي او د ډېرو بدني او روحاني ناروغيو شفا پکې نغښتې ده.

تاسې هغه چا ته څېر شئ، چې لمونځ نه کوي او جومات ته يې شا کړي وي، په ظاهره به درته خوښ او ژوندي ښکاري؛ خو د روحانيت له پلوه مړه دي، ځکه داسې کسان تل په يوه نه يوه اندېښنه کې ښکېل وي.

صبر

۴۸

د صبر په گانه ځانونه پسولل د هوډمنو او عقلمنو خلکو صفت دی، دغه خلک که له ستونزو سره مخ شي؛ نو په صبر خپل زړه ډاډمنوي او د ايمان په پخواني د حالاتو مقابله کوي، همدا شان که زه او ته صبر ونکړو؛ نو څه به وکړو؟! ایا تر صبر پرته بله چاره شته؟! که لرې يې نو مور ته يې هم راوښاياست؟!

له لويانو څخه يو تن غمونو او مصيبتونو په مخه کړ، لا به له يوه نه خلاص نه و، چې بل به يې پر کهاله اړولي وو؛ خو د دغو ټولو پر وړاندې به يې صبر سپر کړی و، لويان تل له ستونزو سره همداسې پهلواني کوي.

ابوبکر صدیق رضي الله عنه يو ځل ناروغ شو، د طبيب راغونښتو په اړه ترې اجازه وغوښتل شوه؛ نو وېي فرمايل، چې طبيب زه کتلی يم، خلکو وپوښته،

چې څه يې درته وويل، هغه وفرمايل، چې طبيب (الله تعالی) وايي زما چې
څه خوښه شي هغه كوم.

صبر وكړه هوا! الله تعالی ته صبر وكړه او خپلې غوره پايلې ته انتظار
وباسه، ځكه چې د صبر مېوه خوږه وي.

ما د لويانو سيرت او تاريخ لوستي، چې د غمونو انبارونه به يې پر سرونو
پرېوتل؛ خو د حق لپاره به، لكه د غرونو ثابت ولاړ وو، يوازې دا نه بلكې
د مصيبتونو مقابله به يې كوله او حوادثو ته به يې ننگونې وركولې، تر دې
چې د غمونو له تروړميو په راوتو به بريمن شول.

د ټولې نړۍ غمونه پر سر مه اخله

٢٩

څه خلك داسې وي چې پر خپله بستره د خوب لپاره غځېدلي وي؛ خو
په مغزو كې يې نړيوالې جگړې اوږي راوړي، هسې يې خپله وينه توده
كړې وي او په دغه خيالي جنگ كې دوى ته په غنيمت كې ډول ډول
اندېښنې او ستونزې په لاس ورځي، چې په پايله كې د معدې زخم، فشار
او د شكړې پر ناروغۍ اخته شي! له پېښو سره يو ځاى درومي، د نرخونو په
لوړېدو يې غوسه سرته خېژي، د باران په نه كېدو شور او ځوږ كوي.....

﴿يَحْسَبُونَ كُلَّ صَيْحَةٍ عَلَيْهِمْ﴾

“دوى هر زورور اواز د ځان پر ضد گڼي.”

داسې خلكو ته زما سپارښتنه دا ده، چې د ځمكې كره دې پر سر نه
باروي، پېښو او حوادثو ته دې په كولو كې ځاى نه وركوي، بلكې پر ځمكه
دې يې پرېږدې، ځينې خلك اسپنج ته ورته زړونه لري، پېښې او حالات

لا تحزن

پرې ډېر ژر اغېز بندي او اندېښنې يې په اسانۍ ښکار کولای شي، دغه ډول زړه نږدې دی، چې گوگل ونړوي او سړی لمنځه یوسي.

حقیال خلک له دغه ډول پېښو نه عبرت او پند اخلي، ایمان یې لاپسې پیاوړی کېږي! د دې پر عکس د بې زړه خلکو ترهه او وېره لاپسې زیاتېږي! دغه ډول بې زړه خلک د دغه ډول وهمونو په پایله کې هره ورځ ځانونه پر پځه چاره وژني.

که تیکاو او سپېڅلی ژوند غواړې؛ نو د پېښو پر وړاندې په اتلولۍ مبارزه وکړئ، ځان تر پېښو هم پیاوړی کړئ؛ نو بریمن به شی.

افسوس د هغو کمزورو خلکو پر زړونو! چې پېښې او حوادث یې لکه د وچې پانې رپوي.

﴿وَلْتَجِدْنَهُمْ أَحْرَصَ النَّاسِ عَلَى حَيَاتِهِمْ﴾

“ته به ارومرو دوی له بل هر چا نه د ژوند حریصان ومومي.”

خو هوډ من او غیرتمن خلک د الله تعالی په مرسته او ژمنه باوري وي.

﴿فَأَنْزَلَ السَّكِينَةَ عَلَيْهِمْ﴾

“پر هغوی یې ډاډېښه نازله کړه.”

همت مه بايلی

ډېر خلک داسې وي، چې همت یې بايللی وي او پر ځای ناست وي، که دوی وپوښتل شي؛ نو ډېرې وړې خبرې دوی بې زړه کړي وي، لکه تاسې د مدينې منافقانو ته څیر شی کله، چې هغوی جهاد ته وبلل شول؛ نو هغوی د

خومره عادي شي له امله همت وبايله او د جهاد ډگر ته له وتلو پاتې شول،
ځکه له دغو منافقانو سره يوازې د خپلې گېډې غم و، چې که جهاد ته لاړ
شو؛ نو پاڅه فصلونه مو خرابېږي، قرآن کریم د هغو منافقانو حال داسې
بيان کړی، چې کله دوی جنگ ته وبلل شول؛ نو د هغوی پر ژبو داسې بانو
او عذرونو واکمني کوله:

﴿لَا تَنْفِرُوا فِي الْحَرِّ﴾

”په گرمۍ کې مه ووځئ.“

﴿اِنَّ دَانَ لِيْ وَلَا تَفْتِنِيْ﴾

”ماته رخصت راکړه او ما په فتنه کې مه اچوه.“

﴿بِوَتْنَا عَوْرَةٌ﴾

”زموږ کورونه بې سرپرسته تر خطر لاندې دي.“

﴿نَخْشَىٰ اَنْ تُصِيبَنَا دَآءِۙرَةٌ﴾

”موږ وېرېږو چې موږ په کوم غم لتار نشو.“

﴿مَا وَعَدَنَا اللّٰهُ وَرَسُوْلُهُ اِلَّا عُرُوْرًا ۝﴾

”الله تعالی او د هغه پېغمبر ﷺ چې له موږ سره کومې ژمنې کړې
وې، هغه له غولونې پرته نور څه نه وې.“

خومره لوېديلي او ټیټ احساسات، خومره بې همتي؟! په رېښتیا هم د
څېټو پهلوانان، دکورونو او مانیو قهرمانانو، سترگې نه پورته کوي، چې په
آسمان کې د فضیلت ستوري وگوري د هغوی همت او علمي مورال یوازې
ښه موټر، ښه مانی او ښې جامې وي.

همدغه د انسانیت تر ټولو لویه ستونزه ده، چې تر دې نړۍ پرته بل لور

هدف نلري، چې د هغه د ترلاسه كولو هڅه وكړي! وايي چې له لوبښي نه اوبه ايسته كړي شي، نو هوا پكې ځای پر ځای شي، بيا نو د هماغه كار په اړه، چې ته يې مهم گڼې، فكر وكړه، چې ايا د دې وړ دي، چې خپله غوسه، وينه او عقل هر څه وركړې، دا خو يوه ناچله او تاواني سودا ده.

اروا پوهان وايي چې د هر شي لپاره يو مناسب حد وټاكه! ځكه الله تعالى د كایناتو په نظام كې د هر شي لپاره يوه اندازه ټاكلې ده، لكه چې الله تعالى فرمايي:

﴿قَدْ جَعَلَ اللَّهُ لِكُلِّ شَيْءٍ قَدْرًا﴾

“الله تعالى د هر شي لپاره يوه اندازه ټاكلې ده.”

نو هرې قضیې او پېښې ته خپل وزن او حجم وركړه؛ له كمې او زياتي نه ځان وساته.

د پېغمبر ﷺ يارانو ته، چې د ونې تر سيوري لاندې يې له هغه سره په وفادارۍ بيعت وكړ او د الله تعالى خوښي يې ترلاسه كړه! خو يو سړي، چې دغه وخت هغه ته خپل اوبښ تر هر څه ډېر ارزښتمن و له دې امله د بيعت له دغه وياړه يې برخې شو.

د الله پر وېش خوښ اوسه

۳۱

پكار ده چې د الله تعالى پر وېش خوښ شي، د الله تعالى پر در كړيو نعمتونو شكر وكړئ، ځكه په قرآن كريم كې هم ځای پر ځای د شكر حكم شوی دی، تاسې د مخكښو علماوو سیرت وڅېړئ، چې هغوی په خومره تنگسه كې سوکاله ژوند تېر كړی دی، سره له دې چې هيڅ دنيوي شتمني ورسره نه وه، نه هغوی ښكې ودانې او نه خدمتگاران درلودل؛ خو

بيا هم خوشحاله وو او سرومال يې له دينه خاراوه، د دوی په مقابل کې به داسې خلک هم ووينئ، چې هر ډول دنيوي نعمتونه ورسره وو؛ خو همدغه نعمتونه يې د بدمرغۍ لامل شول، له دې سره په تراو يو څه خبرې وړاندې تېرې شوې؛ خو دلته يې لږ په تفصيل سره راوړوو او هغه دا چې په مالي، بدني او له هر پلوه د الله تعالیٰ په ورکړه خوښ او راضي اوسه؛ کټ مټ همدغه قرآني منطق دی، لکه چې فرمايي:

﴿فَخُذْ مَا آتَيْتَكَ وَكُنْ مِنَ الشَّاكِرِينَ ۝﴾

”نو څه چې زه درکړم هغه واخله او شکر پرې ادا کړه.“

ځکه چې هغوی د حق منهج او سم فطرت سره تلل ونکړه؛ او دا د دې دليل دی، چې هر څه په يوه تله نشي تلل کېدای! وگوره يو سړي به نړيوال سند او بری ليک ترلاسه کړی وي؛ خو د هغه له علم نه به چا ته يوه ذره خیر هم نه وي رسېدلی! په مقابل کې به يې ځينې داسې خلک وي، چې له محدوده پوهې سره به يې د خیر او گټې چينې روانې کړې وي. که نېکمرغي غواړې؛ نو پر هماغه صورت خوښ او راضي اوسه، چې الله تعالیٰ ترکيب کړی، دغه راز په هغه واک او ځواک خوښ او راضي اوسه، چې الله تعالیٰ درته درېښلی دی.

بلکې ځينې زهد پالي به دا هم درته ووايي، چې په هغه نعمت، چې ته پکې يې لږ څيز هم رضاء او خوښي څرگنده کړه.

عطاء بن رباح په خپله زمانه کې يو ستر عالم و، نوموړی يو ازاد شوی غلام و، چې له رنگه تک تور و، په بدن شل او په سر پک و، په مقابل کې يې احنف بن قيس د عربو حلیم سړی، چې وچ کرس بدن يې درلوده، په ملانړی، لنډې پونډۍ او وره کوپړۍ يې درلوده؛ اعمش د خپلې زمانې لوی حديثپوه و، چې دی هم له ازاد شويو غلامانو څخه و، بېوزله او فقير، په

سترگو ضعیفه او تل به یې شلېدلې جامې په تن وې! بلکې تر دوی له مخه
پېغمبران عليهم الصلاة والسلام تېر شوي دي، چې ډېر یې د مېړو او وزو
شپانه و! داؤد عليه السلام اهنګر و، زکریا عليه السلام نجار و، ادریس عليه السلام خیاط و، سره له
دې چې د بشریت تر ټولو غوره وګړي وو.
په هر صورت د الله تعالی پر مواهبو خوښ اوسه! دا چې نه مال لرې او
نه جمال، دا د الله تعالی وېش دی.

﴿نَحْنُ قَسَمًا بَيْنَهُمْ مَعِيشَتَهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا﴾

”د دوی د دنيوي ژوندانه تېرولو وسایل خو موږ د دوی په منځ کې
وېشلي دي.“

جنت او د هغه پراخي را ياده کړه

په ژوند کې انسان له هر ډول حالاتو سره مخ کېږي، کله تنګسه او کله
خوشحالي وي؛ نو که څه ورځې ته غمجن اووسې، یا دې چا حق تر پښو
لاندې کړ او یا یې درباندي تېری وکړ؛ نو ته د دغو ستونزو په بدل کې د
جنت نعمتونه را په زړه کړه، که داسې دې وکړل؛ نو ټولې اندېښنې به دې
ختمې شي او له ډېر لوی تاوان نه به خلاص شي.

عقلمن هماغه څوک دي، چې د اخرت لپاره کار کوي، ځکه چې هماغه
همېشني کور دی او تر ټولو ناپوه هغه څوک دي، چې په دې فاني نړۍ پسې
نښتي وي او همداسې خلک د مصیبت پر مهال ډېر اندېښمن او پر خپلو
کړو پښېمان ښکاري، ځکه دوی سپکه او بې ارزښته نړۍ په پام کې نیولې
او هغه همېشني کور یې هېر کړی؛ نو له دې امله د داسې کسانو غوښتنه

دا وي، چې په دې دنیوي ژوند کې دې مور له هېڅ ډول داسې ستونزې سره مخ نشو، چې زموږ خوښي کموي.

که دوی د جهالت او وحشت دغه توره او چټله پرده له سترگو پورته کړي؛ نو حقایق به ورته په ډاگه شي او د همېشه والي په کور (جنت) کې به خپلې مانې، حورې او غلمان په جوتو توگه وگوري.

ایا موږ په دې اړه کله اوږد فکر کړی، چې په جنت کې استوگن خلک نه مرگ لري او نه اندېښنه، نه لوږې او ژورې لري، نه زړښت لري او نه فنا، په داسې کوټو کې به استوگنه ولري، چې ظاهر به یې له باطنه او باطن به یې له ظاهره ښکاري.

هلته داسې څه شته، چې نه سترگو لیدلي، نه د هغې په اړه غوږونو څه اورېدلي او نه د کوم انسان په خوا خاطر کې راغلي دي، یو سپور به یې د ونې تر سیوري لاندې سل کاله مزل کوي؛ خو بیا به یې هم لنډولای نشي، یوه خیمه یې شپېته میله اوږد والی لري، ویالې یې پر اوبو، شیدو، شاتو او شرابو ترو تازه او ډکې بهېږي، مانې یې ښکلې او تختونه یې اوچت دي.

لنډه دا چې د ارمانونو او هیلود پوره کېدو ځای جنت دی او په جنت کې هر څه شته!

کله چې مسیر د دغه ستر او نه فنا کېدونکي کور لور ته وي؛ نو د دې نړۍ غمونه بیا انسان ته بېخي سپک او واړه ښکاري. نېکې چارې تر سره کړه، چې د الله تعالی جنت ته ورشي او د هغه په گاونډ کې استوگن شي.

﴿سَلَامٌ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ فَنِعْمَ عُقْبَى الدَّارِ﴾

او هغوی (جنتیانو ته به په جنت کې) ووايي، چې پر تاسې سلامتیا ده، ځنګه چې تاسې په دنیا کې له صبر څخه کار واخیست د هغه

په برکت نن تاسې د دې وړ گرځېدلي ياست > نو څه بڼه دی دغه د
اخرت کور!

په هر کار کې منځلاري

منځلاري (اعتدال) يو شرعي او عقلي مقصد دی او که څوک نېکمرغه
ژوند غواړي؛ نو خپلې هيلې دې په واک کې ولري او په هر حال کې دې له
منځلاري نه کار واخلي، هغه د غوسې او که د نرمۍ حالت وي، همدا شان
په هر څه کې له کمي او زياتې نه ځان ساتل پکار دي، ځکه عدل دومره
اړين څيز دی، چې دين هم له ميزانه (تلې) سره رالېږل شوی دی او دنيوي
ژوند پر عدل ولاړ دی.

ډېر بې لارې او ستومانه هماغه څوک دی، چې په خپلو هيلو او هوس
پسې ځغلي او غاړه يې ورته ايښې وي، ځکه دی هر وخت د حوادثو ښکار
شوی او د ژوند زاوېې ورته تورتم شوې وي، دغه ډول خلک په حقيقت
کې په خيالاتو او اوهامو کې ژوند کوي، ان تر دې چې کله داسې فکر کوي
گنې ټول خلک دده پر ضد دي، له دې امله يې همېشه له وسوسو، غمونو او
اندېښنو سره کور وي.

وېرول او ترهول شرعاً ممنوع دي؛ خو طبعاً اسانه دي او دا چارې هماغه
څوک سرته رسوي، چې له دين او له ژونديو ارزښتونو څخه بې برخې وي،
الهي اصول او مبادي ونه پېژني؛ نو داسې خلک بيا:

﴿يَحْسَبُونَ كُلَّ صَيْحَةٍ عَلَيْهِمْ هُمُ الْعَدُوُّ﴾

”دوی هر زورور او از د ځان پر ضد گڼي.“

ښه ډاډه ژوند کوه او هسې اټکلي پېښې په ذهن کې مه انځوروه، ځکه زیاتره چې له څه شي وېرول کېږي، هغه له سره وجود نلري او یا یې وقوع هېڅ شونې نه وي او د ځان ډاډمن کولو یوه طریقه دا هم ده، چې له کوم مصیبت څخه ډارېږي؛ نو د هغې تر وقوع له مخه د هغې اټکلي بد او ناوړه صورت په ذهن کې ځای پر ځای کړه، په دې سره به ته بیا له وسوسو او اوهامو څخه خوندي پاتې شې او هره لویه ستونزه به درته کوچنۍ ښکاري. ای زما هوښیاره وروره! د مچ له وزرو نه غرونه مه جوړوه، بلکې له اقتصاد او اعتداله کار واخله، د محبت او کرکې په اړه په حدیث شریف کې راغلي، چې په دوستۍ کې ډېر مه خوږېږه! کېدای شي دغه کس دې سبا ته دښمن شي او په دښمنۍ کې هم ډېر مه ترېخېږه، ښايي همدغه کس یوه ورځ ستا دوست شي؛ نو له دې امله په هر کار کې منځلاري پکار ده.

﴿عَسَىٰ اللَّهُ أَنْ يَجْعَلَ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَ الَّذِينَ كَادْتُمْ مِنْهُمْ مَوَدَّةً ۗ وَاللَّهُ قَدِيرٌ ۗ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ۝﴾

”لرې نه ده چې الله تعالی یو وخت ستاسې او د هغو خلکو تر مینځ مینه واچوي، چې له هغو سره نن تاسې دښمني را اخیستې ده. الله تعالی غټ قدرت لري او هغه غفور رحیم دی.“

غم او اندېښنه مطلوب نه ده

۳۴

د غم او اندېښنې داسې څرگندونه ناروا ده، چې انسان شرعي پولې ونه لري، په قرآن کریم کې له دې کاره ځای پر ځای ژغورنه راغلي، ځکه چې غم او اندېښنه زړه مړاوی کوي او له عبادت نه یې اړوي، وینه سړوي

او غم د بدن لپاره د کینسر په څېر دی او د دې راز دا دی، چې غم افسان
 بې زوره کوي، له کاره یې وباسي او شیطان ته تر ټولو خوښ کار دا دی،
 چې انسان اندېښمن کړي، له همدې امله رسول الله ﷺ له هغو چارو منع
 فرمایلي، چې له امله یې مسلمان اندېښمن او غمجنېږي.
 په دې اړه الله تعالی فرمائي:

﴿وَلَا تَهِنُوا وَلَا تَحْزَنُوا﴾

”بې زړه کېږئ مه، اندېښمن کېږئ مه.“

﴿وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ﴾

”او د دوی پر حال خپل زړه مه ځوروه.“

﴿لَا تَحْزَنَنَّ إِنَّ اللَّهَ مَعَنَا﴾

”مه خفه کېږه! الله تعالی له موږ سره دی.“

همدا شان په یوه بل ځای کې فرمائي:

﴿فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ﴾

”پر دوی به هېڅ خوف او وېره نه وي او نه به دوی غمجن وي.“

گورئ شریعت د یوه مسلمان د خوښۍ او نا خوښۍ په پامنیوي فرمائي
 که په یوه مجلس کې درې کسه ناست وي؛ نو دوه کسه دې په خپل منځ کې
 پټې خبرې نه کوي، هسې نه چې په دې سره د درېیم کس زړه ته څه خبره
 راشي او هغه اندېښمن کړي.

خپګان مطلوب او مقصود نه دی او نه پکې څه ګټه شته! د اسلام ستر
 پیغمبر ﷺ له حزن څخه په دې ټکیو کې الله تعالی ته پناه ور وړې ده:

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ دُونَ نَدَمٍ يَا دُونَ

”ای الله تعالی! له غم او اندېښنه څخه تا ته پناه دروړم.“

په وهم او حزن (غم، اندېښنه) کې توپیر دا دی، چې اندېښمن کېدو ته (هم) وایي او کله چې دغه اندېښنه له ټول زړه راچاپېره شي، بیا (حزن) بلل کېږي؛ خو دا دواړه د زهرو هماغه ترخې کپلې دي، چې روحیه کمزورې کوي، بې همتي او ملامتیا رازېږوي؛ څومره ښایسته شی چې په نظر ورځي ورته بد برېښي؛ د ژوند ټولې خوښۍ او ښکمرغۍ په دردونو بدلوي.

په هر صورت انسان باید په یوه نا یوه ډول ځان پر غم او اندېښنو لاسبری وساتي او الله مه کره! که کوم غم سره مخ شی؛ نو په تدبیر ترې ځان خلاصول پکار دي.

له دې امله جنتیان چې کله جنت ته دننه شي؛ نو داسې به ووايي:

﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَذْكَرَ بَعْضَنَا كَثْرًا مِنْ

”هغه ذات د ستاینې وړ دی، چې غم او اندېښنه یې له موږ څخه لرې کره.“

او دا د دې دلیل دی، چې هغوی په دنیا کې ارومرو غمجن او اندېښمن شوي ول، همدا شان د یوه ښک کار په پاتې کېدو غمجنېدل ښه کار دی؛ خو د الله تعالی په نافرمانۍ کې د پرېوتو له امله چې کله انسان غمجنېږي؛ نو دا هم د دې خبرې دلیل دی، چې د دغه کس زړه لا ژوندی دی، ځکه پر گناه خپه شو او د مؤمن هېڅ خپګان یې ځای نه ځي، بلکې په هره اندېښنه د مؤمن گناهونه ښل کېږي؛ خو د دې دا مانا نه ده، چې انسان دې غمونه وغواړي، یا غمونه عبادت وگنل شي او یا گنې اسلام د دې خبرې سپارښتنه کړي، چې تاسې له الله تعالی څخه غمونه وغواړئ، ځکه که داسې وای؛ نو

° : صحيح البخاري (٤ / ٣٦)

رسول الله ﷺ به خپل ټول ژوند په غمونو او اندېښنو کې تېر کړی و؛ خو هسې نه دي شوي، بلکې د هغه سينه ډېره پراخه وه، همېشه به يې پر شونډو موسکا خپره وه، خوښ او نېکمرغه و، له دې امله مور او تاسې ته هم پکار ده، چې د ځان لپاره خوښۍ ولټوو او له الله جل جلاله نه ښه ژوند وغواړو.

حافظ ابن حجر رحمه الله په (منبهات) کې دا حديث راخيستی، چې رسول الله ﷺ يوه ورځ د صحابه وو يوه ټولي ته ورغی او هغوی يې وپوښتل، چې په څه حال کې مو سبا کړ؟ عرض يې وکړ، چې د ايمان په حالت کې مو سبا کړ، رسول الله ﷺ وپوښتل، چې ستاسې د ايمان نښه څه ده؟ هغوی يې په ځواب کې وويل (زموږ د ايمان نښه دا ده) چې موږ پر ستونزو صبر کوو، په پراخۍ کې د الله تعالیٰ شکر کوو او د هغه پر پرېکړه خوښ يو (د دغه ځواب په اورېدو) هغه ﷺ وفرمايل د کعبې په رب مې دې قسم وي، چې تاسې کلک او رښتني مؤمنان ياست.

د اندېښنو د لمنځه وړلو دعا

۳۵

عبدالله بن عباس ﷺ فرمايي، چې ما وهب بن منبه وپوښت، چې (ته خو اسماني کتابونه مطالعه کوې) ايا په کوم کتاب کې دې د اندېښنو د لمنځه وړلو په اړه کومه په زړه پورې نسخه تر سترگو شوې، چې د سختې اندېښنې پر مهال په کارولو سره له واره اندېښنې لمنځه يوسي؟؟ وهب بن منبه وويل هو دا دعا ده:

اللَّهُمَّ! إِنِّي أَسْأَلُكَ يَا مَنْ يَمْلِكُ حَوَائِجَ السَّائِلِينَ، وَيَعْلَمُ ضَمِيرَ الصَّامِتِينَ؛ فَإِنَّ لِكُلِّ مَسْأَلَةٍ مِنْكَ سَمْعًا حَاضِرًا وَجَوَابًا عَتِيدًا.

وَلَكِنَّ صَامِتٍ مِنْكَ عَلِمًا مُحِيطًا بَاطِنًا، مَوَاعِيدُكَ الصَّادِقَةُ
وَأَيَادِيكَ الْفَاضِلَةُ وَرَحْمَتُكَ الْوَاسِعَةُ أَنْ تَفْعَلَ بِي
الْمَجَالِسَةَ وَجَوَاهِرَ الْعِلْمِ (٦ / ١٣٩)

ابن عباس رضي الله عنه فرمائي، چې دا دعا ماته په خوب کې رابښوول شوې وه او
زه نه پوهېږم، چې بل چاته به هم دا دعا معلومه وي!

مناجات

٣٦

د اوسنيو حالاتو په پامنيوي مور بايد په شپه او ورځ کې يو وخت وټاکو،
چې پکې له الله تعالى نه د دنيا او اخرت د ښېگړو غوښتنه او د فتنو له
شرونو نه پکې پنا وغواړو.
راځه، چې د غمونو او اندېښنو د لرې کولو لپاره په دې څو کرمو دعاگانو
الله تعالى ته غږ پورته کړو.

«لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْعَظِيمُ الْحَلِيمُ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ رَبُّ الْعَرْشِ
الْعَظِيمِ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَرَبُّ الْأَرْضِ، وَرَبُّ الْعَرْشِ
الْكَرِيمِ يَا حَيُّ يَا قَيُّوْمُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ بِرَحْمَتِكَ أَسْتَغِيثُ».

«اللَّهُمَّ رَحْمَتِكَ أَرْجُو، فَلَا تَكِلْنِي إِلَى نَفْسِي طَرْفَةَ عَيْنٍ، وَأَصْلِحْ
لِي شَأْنِي كُلَّهُ، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ، أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ
الْحَيُّ الْقَيُّوْمُ، وَأَتُوبُ إِلَيْهِ، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ
مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٨٧﴾ اللَّهُمَّ إِنِّي عَبْدُكَ ابْنُ عَبْدِكَ ابْنُ أُمَّتِكَ،
نَاصِيَتِي بِيَدِكَ، مَاضٍ فِي حُكْمِكَ، عَدْلٌ فِي قَضَاؤِكَ، أَسْأَلُكَ
بِكُلِّ اسْمٍ هُوَ لَكَ، سَمَّيْتَ بِهِ نَفْسَكَ أَوْ أَنْزَلْتَهُ فِي كِتَابِكَ أَوْ

عَلَّمْتَهُ أَحَدًا مِنْ خَلْقِكَ أَوْ اسْتَأْثَرْتَ بِهِ فِي عِلْمِ الْغَيْبِ عِنْدَكَ،
أَنْ تَجْعَلَ الْقُرْآنَ رَبِيعَ قَلْبِي، وَنُورَ صَدْرِي، وَجَلَاءَ حُزْنِي، وَذَهَابَ
هَمِّي».

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْهَمِّ وَالْحَزَنِ، وَالْعَجْزِ وَالْكَسَلِ،
وَالْبُخْلِ وَالْجُبْنِ، وَضَلَعِ الدَّيْنِ، وَغَلْبَةِ الرِّجَالِ، حَسْبُنَا اللَّهُ وَ
نِعْمَ الْوَكِيلُ» ﴿١٧﴾

هدا شان په قرآن او حدیث کې د سبا او بیګا نور ډېر ګټور ذکرونه
او دعاګانې شته، په دې لړ کې (٦) هغه کتابونه مطالعه کول پکار دي او
خانګړي ډول په ناسته ولاړه او په هر حال کې دا دعا "حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ
الْوَكِيلُ" ډېره ډېره ویل پکار دي.

موسکا

موسکا او تبسم د غم علاج او د تپي زړونو مرهم دی او دا د روح په
سوکالی او د زړه په خوښۍ کې ستره ونډه لري! د اسلام ستر پیغمبر ﷺ به
هم کله نا کله موسکل ان تر دې، چې مبارک غاښونه به یې ښکاره شول! خو
په خدا کې له اسرافه کار اخیستل نه دي پکار! ځکه په کرس خدا زړه
وژني.

له توسط او منځلاری څخه کار واخله (له مسلمان ورور سره په موسکا
مخ کېدل صدقه ده) خو په چا پورې خندل او له ملنډو وهلو څخه منع

٦: د شیخ ابو محمد امین الله البشاوري حفظه الله کتاب "ذکر او دعا مستند
کتاب" ډېر سودمن دی

راغلي، خوش مزاجه انسان نه يوازې د ځان په گټه وي، بلکې خپل خپلوان ورسره هم خوشحاله وي، داسې کس د کار وړتيا لري او له نورو سره ښه چار چلن کوي، که ما ته اختيار راگر شي، چې په مال، دولت او ښکمرغه زړه کې يوشی خوښ کړه؛ نوزه به پکې ښکمرغه زړه خوښ کړم، ځکه د داسې بد خويه کس پر شتمنی څه، چې ورته وگورې؛ نو داسې ښکاري گنې د کوم خپلوان له جنازې راستون شوی دی.

پر هغه ښکلې ښځه څه، چې له فساده ډکه وي، تر دې؛ خو هغه ښځه زر ځلې ښه ده، چې ظاهري ښکلا نلري؛ خو اخلاق يې ښکلې وي او په خپل ښه خوی له کوره جنت جوړ کړي.

عربو به خوش مزاجه او داسې انسان خوښاوه، چې تل به يې پر شونډو موسکا خپره وه او د دې پر عکس توند خويه او غوسه ناک کس د چا هم نه خوښېږي.

توند خويه او غوسه ناک خلک د دنيا شنه باغونه کله ليدلای شي، ځکه هر انسان د خپل مزاج مطابق دنيا ته گوري، چې څوک د ښکلو خيال اتو او ښه مزاج خاوند وي؛ نو هغه ته دنيا هم ښکلې او رنگينه ښکاري؛ خو د دې پر عکس په نړۍ کې داسې خلک هم شته، چې په هر څه کې بدمرغي رابرسېره کوي او داسې ښکمرغه خلک هم شته، چې په هر څه کې ښکمرغي پلتي.

که يو څوک تل پردی نيمگړتياوې پلتي؛ نو خبره ان تر کنځاوو او نښتې رسېږي او په دې ډول له يوې وړې خبرې نه د ټول کور سکون اور واخلي، ځينې خلک داسې هم وي، چې د يو چا له خبرې سم مفهوم وانه خيستلای شي؛ نو پخپله هم اندېښمن او د نورو لپاره هم د سر درد شي، ځکه که د ده خپل ژوند تنگ وي؛ نو غواړي چې په بل چا پورې هم ژوند اور کړي او په داسې خلکو کې د شر او فساد د ډېرولو وړتيا وي، دوی د شر له زړې نه

لوبه ونه جوړوي او د خیر لور ته یې هېڅ پام نه اوړي.

ژوند یو فن دی، چې زده کړې ته اړتیا لري، ځینې خلک د نیوي مال او متاع ته بلا ډېر ارزښت ورکوي؛ خو ښه ژوند ته له سره په غږېدلو سترگونه گوري، ځکه د دوی په زړونو او مغزو کې دې خبرې ځای نیولی وي، چې کله شتمن شي؛ نو ټولې خوښۍ به خپله وریه برخه شي؛ خو دوی تېروتي دي، ځکه تاسې به ډېر داسې شتمن لیدلي وي، چې د خوب په ارمان وي، ځکه دوی پر شتمنۍ خپل سکون او آرام پلورلی وي، سره له دې چې مال او دولت د ژوند د هوساینې ذریعه ده، نه د ژوندون موخه، کله چې ذریعه موخه وگنل شي؛ نو خپله ژوند له ستونزو او کړاوونو سره مخ کېږي او کله، چې یو څوک په وړوکیو شیانو او مقصدونو کې ښکېل شي؛ نو داسې کس د ژوند اهمو مقاصدو په اړه له سره سوچ نشي کولای او نه څه گټور گام پورته کولای شي، ځکه د ده نظر بیا هومره لوړ پرواز نشي کولای.

د اسلام سپېڅلي دین په عقائدو او عباداتو، سلوک او اخلاقو کې په منځلارۍ امر کړی! نه تریو تندي او نه په ډکه خوله قهقهه خندا، بلکې توسط، منځلاري، وقار، متانت او روح خوښي پکار ده.

ابو تمام وايي:

تر ابو علی جار شم، چې د هیله من لپاره د سباون پیغام او روڼ ستوری دی، ښه سنگین او خوش مزاجه سړی دی، کله نا کله ټوکې هم کوي؛ خو ټوکې د هغه عادت نه دی.

انسان باید پردې وپوهېږي، چې هغه د بې گټې چارو لپاره دې نړۍ ته نه دی رالېږل شوی، بلکې ورته پکار دي، چې د ځان لپاره لوړ هدف وټاکي، خپلې ټولې هلې ځلې د هغې موخې د ترلاسه کولو لپاره گړندی کړي او نهیلي دې د ځان په لور نه راپرېږدي، ځکه دا د همت ځواک یې زوره کوي.

مه خپه کيړی!

۳۸

که څه هم له ستونزو سره په مخ کېدو خپه کېدل یوه فطري خبره ده؛ خو خپگان پر ځان مه لاسبری کوي، ځکه چې پرون دې غم او اندېښنه وازمایله، څه گټه یې درونه رسوله په دې مانا، که د چا زوی په ازموینه کې پاتې شو؛ نو په خپگان څه هغه بریالی شو؟! که پلار دې مړ شو او تا یې خپگان د هېښه لپاره د زړه مشغولا وگرځوله؛ نو ایا هغه به پرې راژوندی شي؟! پر سوداگریز تاوان خپگان دې تاوان بیرته راډکولای شي که څه؟!.

مه خپه کېږه! ځکه پرون پر یوه مصیبت خپه شوې نن ورڅخه مصیبتونه جوړ شو! پر بیوزلتوب خپه شوې لادې په سر زیات کرل او لا دې دښمن پر ځان خوشحاله او په ځان پورې وخنډاوه.

مه خپه کېږه! ځکه له خپگان سره پراخه کور ښایسته ښځه، ستره شتمني، لوی منصب او اولادونه هم درته څه گټه نشي رسولای.

مه خپه کېږه! ځکه خپگان به درته له خوږو اوبو نه زهر، له گلابو نه مړه غوڼی او له باغ نه به درته دښته جوړه کړي او ژوند به دې لا پسې تریخ کړي.

مه خپه کېږه! په داسې حال کې چې دوه سترگې، دوه غوږونه دوه پښې، دوه لاسونه او داسې نور بدني غړي هم لرې، په بدن روغ، په جامه پټ، په سولیز چاپیریال کې ژوند کوي؛ بیا به نو:

﴿فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبِينَ﴾

“ناسې به د خپل رب کوم کوم نعمتونه درواغ وگنئ؟”

رسول الله ﷺ فرمائي، كله چې يو څوك غمجن شي او دا دعا ووايي؛ نو الله تعالى به ترې غم لرې كړي او پر ځاى به يې خوښي وروبښي، د دغه حديث راوي، عبدالله بن مسعود ؓ وايي صحابه وو عرض وكړ، چې اى د الله رسوله! موږ يې زده نه كړو؟ رسول الله ﷺ ورته وفرمايل، چې هر اورېدونكى دې دغه دعا زده كړي:

اللَّهُمَّ إِنِّي عَبْدُكَ ابْنُ عَبْدِكَ ابْنُ أُمَّتِكَ. نَاصِيَتِي بَيْنِكَ، مَا ضِي
فِي حُكْمِكَ، عَدْلٌ فِي قَضَاؤُكَ. أَسْأَلُكَ بِكُلِّ اسْمٍ هُوَ لَكَ، سَمَّيْتَ
بِهِ نَفْسَكَ أَوْ أَنْزَلْتَهُ فِي كِتَابِكَ أَوْ عَلَّمْتَهُ أَحَدًا مِنْ خَلْقِكَ أَوْ
اسْتَأْثَرْتَ بِهِ فِي عِلْمِ الْغَيْبِ عِنْدَكَ، أَنْ تَجْعَلَ الْقُرْآنَ رَبِيعَ
قَلْبِي، وَنُورَ صَدْرِي، وَجَلَاءَ حُزْنِي، وَذَهَابَ هَمِّي وَغُمِّي. ٧.

مه خپه كېږه! په داسې حال كې، چې پر خپل دين باور لرې، داستوگنې
لپاره كور لرې، د خوراك څښاك لپاره خواړه او اوبه لرې، په زړه پورې
جامې او د ډاډمنۍ لپاره پيمخې ښځه لرې؛ نو بيا پر څه خپه يې؟!

د دردونو نعمت

٣٩

درد او غم همېشه بد نه وي، بلکې كله نا كله د يو چا ښه په دردونو گاللو
كې نغښتي وي! دعاگانې او رښتني تسبيحات له دردمن سره مله وي.
زده كوونكى د زده كړې په بهير كې دردونه گالي؛ نو هله ورڅخه عالم
جوړېږي، په پيل كې سوزېږي؛ خو په پاى كې رڼا وركوي.
شاعر هم په پيل كې رېږېږي، كړېږي او د خپل زړه وينې خوري، لنډه

٧ : عمل اليوم والليلة لابن السني (١ / ٣٠٠)

دا چې کړاونه گالل يې پر يو اغېزمن ادب واوړي؛ نو مشاعر او زړونه په خوځښت راوړي.

کوم زده کوونکي چې په خپله خوښه خپلسری ژوند پیل کړی وي او د علم په پلټنه کې يې سختی نه وي گالي، له بحران او ستونزو سره نه وي مخ شوی، دغسې زده کوونکي همېشه تمبل او لت وي، په علم کې يې هېڅ خیر او برکت نه وي.

کوم شاعر، چې ستونزې ونه گالي او د زړه وینې د کاغذ پر مخ توی نکړي، شعر او شاعري يې هم بې خونده وي، ځکه دغسې شاعري له زړه نه سرچینه نه اخلي! بلکې له ژبې راوتلې وي

تر دې هم په لوړه سطحه مثال د هماغو لومړنیو مسلمانانو دی، چې د پېغمبري دورې په شروع کې يې ژوند کاوه؛ هغوی د اوچت ایمان، پاکو زړونو، ریښتینې لهجې، ژورې پوهې خاوندان وو، ځکه يې له حق سره د ملګرتیا په ډگر کې تر بل هر چا زیاتې رېرونې گاللې وې، لکه چې الله سبحانه و تعالی يې په اړه فرمائي:

﴿مَا كَانَ لِأَهْلِ الْمَدِينَةِ وَمَنْ حَوْلَهُمْ مِنَ الْأَعْرَابِ أَنْ يَتَخَلَّفُوا عَنِ رَسُولِ اللَّهِ وَلَا يَرْغَبُوا بِأَنْفُسِهِمْ عَنْ نَفْسِهِ ۗ ذَٰلِكُمْ بِأَنَّهُمْ لَا يُصِيبُهُمْ ظُلْمٌ وَلَا نَصَبٌ وَلَا مَخْصَصَةٌ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَطَّوَّنَ مَوْطِئًا يَغِيظُ الْكُفَّارَ وَلَا يَنَالُونَ مِنْ عَدُوِّ نَيْلًا إِلَّا كُتِبَ لَهُمْ بِهِ عَمَلٌ صَالِحٌ ۗ إِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ۝﴾

”د مدینې اوسېدونکیو او د شاوخوا باندېچیانو ته دا هېڅکله نه ښایېدله، چې د الله تعالی پېغمبر يې پرینسی او په کور ناست وای او له هغه نه په بې پروایۍ سره د خپلو خپلو ځانونو په فکر کې شوي وای، ځکه چې داسې به هېڅکله نه وي، چې هغوی د الله تعالی په

کار کې د لوړې تندې او بدني تکلیف څه کړ وگالي او د حق د منکرانو چې کومه لاره بدې شي هغوی پرې کوم گام واخلي اوله کوم دښمن نه (چې له حق سره یې دښمني وي) څه غچ واخلي او د هغه په بدل کې هغو ته یو نېک عمل ونه لیکل شي، دا باوري ده، چې الله تعالی د نېکانو د خدمت حق نه ضایع کوي.

پر دې سربېره نورې داسې بېلګې هم شته، چې د لوړو او ژورو په گاللو یې غوره نوښتونه رامنځته کړي دي.

﴿وَلَكِنْ كَرِهَ اللَّهُ انْبِعَاثَهُمْ فَثَبَّطَهُمْ وَقِيلَ اقْعُدُوا مَعَ الْقُعْدِيْنَ ۝﴾

”خود هغو پاڅون له سره د الله تعالی خوښ نه و، ځکه خو یې هغوی سست کړل او وویل شول، چې کینئ له ناستو سره.“

دلته ما ته مالک بن الریب شاعر را یاد شو، چې د بېلتانه درنو غمونو څپل او د ژوند وروستی ساګانې یې په خوله کې وې! نوموړی د خپل ځان په مرثیه کې وايي:

ایا تا ونه لیدم چې بېلاري مې په لار موندنه بدله کړه او د ابن عفان په لښکر کې مې د کفارو پر ضد غزا وکړه!

دا یوازې د الله تعالی لورنه وه، چې د هغه په اطاعت کې مې د رقتین په مقام کې خپل زامن او مال پرېښودل.

دغه دردمن شاعر تر پایه همداسې دردمنه قصیده ویلې چې غونډې څیروي.

هغه واعظ چې د خپل وعظ په دردونو کې رېږېږي، د هغه خبرې د زړونو تل ته کښېوځي، ځکه چې وعظ یې له درده سرچینه اخیستې وي.

د پوهې لورنه

﴿وَعَلَّمَكَ مَا لَمْ تَكُنْ تَعْلَمُ ۗ وَكَانَ فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ عَظِيمًا ۝﴾

”او تاته يې هغه څه ښودلي دي چې تاته معلوم نه وو او پر تاد الله تعالی لورنه ډېره زیاته ده.“

ناپوهي د ضمير مړينه او د ژوند وژل دي، چې دا د عمر تباهي ده.

﴿إِنِّي آعْظُكَ أَنْ تَكُونَ مِنَ الْجَاهِلِينَ ۝﴾

”زه تاته نصيحت کوم، چې خپل ځان د ناپوهانو په څېر ونه ګرځوي!“

د دې پر عکس له علم پرته انسان هسې مړی دی، يې علمي د مړو په څېر ژوند کول دي او علم د سترګو روښنایي او د روح غښتلتيا ده.

د پوهې پر مټ انسان له خپل زړه نه تنګي لرې او ډاډمني تر لاسه کولای شي، پوهه ده چې له لاسه وتلی شي بېرته انسان ته په واک کې ورکولای شي او ډاډه انساني فطرت دی، چې له نويو شيانو سره اشنایي پيدا کوي او د دې پر عکس ناپوهي د زړه او روح سکون لمنځه وړي، په ناپوهۍ کې نننۍ ورځ هم د پرون په څېر ده؛ نو که څوک ښکمرغي غواړي، بايد پوهه تر لاسه کړي، چې نن يې له پرون سره توپير ولري، په دې مانا چې نن يې بايد تر پرونه ښه وي

د پوهې په اړه الله تعالی په قرآن کریم کې فرمايي:

﴿وَقُلْ رَبِّ زِدْنِي عِلْمًا ۝﴾ ﴿إِقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ ۝﴾

”او دعا و کړه، چې ای پروردگاره! ما ته لا زیات علم را کړه ولوله
(ای پېغمبره!) د خپل رب په نامه، چې هغه پیدا کړه.“

همدا شان رسول الله ﷺ فرمایي:

مَنْ يُرِدِ اللَّهُ بِهِ خَيْرًا يُفَقِّهْهُ فِي الدِّينِ (٨)

”د چا په اړه چې الله تعالی د خیر اراده وکړي؛ نو په دین کې پوهه
ورنصیب کړي“

هېڅ ناپوه او په صفر کې ضرب دې پر مال، جاه او جلال نه ویاري، ځکه
چې د هغه ژوند پوره نه دی.

بقي بن مخلد له اندلس نه په دې نیت د بغداد لار ونيوله، چې هلته به له
امام احمد بن حنبل رحمته الله علیه نه د حدیثو علم زده کړي، تاسې ته ښایي معلومه
وي، چې د اندلس او بغداد ترمنځ څومره اوږد واټن دی، یو تېز رفتار ګاډی
چې ښه تېز مزل وکړي؛ نو ایله په میاشت کې رسېدلای شي او دا د علم
تېری له اندلس نه بغداد ته پلي روان شو، بغداد ته تر رسېدو وروسته پر دې
پوه شو، چې امام احمد بن حنبل رحمته الله علیه د خلق القرآن مسئلې له امله په کور
کې تر څار لاندې بندي دی او څوک ورسره د لیدنې کتنې حق نلري، بقي
بن مخلد وپتیلله، چې تر دومره مزله وروسته که له لاسته راوړنې پرته بېرته
ستون شم؛ نو دا ښه نه ده، ځکه خواري به مې بې ځایه لاره شي، له ځان سره
بې پرېکړه وکړه، چې زه به یې د دروازې مخې ته کېنم تر دې، چې ورسره
وګورم.

دېرې شپې ورځې یې د امام صاحب د وره مخې ته تېرې کړې، لنډه دا
چې د هغه خدمتکار راووت؛ نو بقي بن مخلد ورته خپله کیسه وکړه، چې
د څه لپاره راغلی او څه غواړي، امام صاحب چې خبر شو؛ نو په څه بهانه

٨ : صحیح البخاري (١ / ٢٤)

يې ورسره وکتل او دواړه پر دې پرېکړه همنظري شول، چې ته د سوالکړ په جامه راځه، زما د کور مخې ته کېنه او خيرات غواړه؛ نو زه به هم د خيرات درکولو په بانه دروځم او په منډه به يو حديث درته وايم، دواړو تر يوه کاله پورې همداسې کول او کال وروسته، چې بقي خپل کلي ته ستون شو؛ نو مسند بقي بن مخلد يې وکښه، چې ټوله د علم نړۍ يې پرې خړوبه کړه او خپله د کتاب ليکوال به ان شاءالله له ټولو دنيوي ستونزو يې پروا د جنت په باغونو کې مزې کوي.

د خوښۍ تر لاسه کولو هنر

٤١

د زړه خوښي او ثبات لوی نعمت دی، ځکه چې د زړه خوښۍ ذهن ته ثبات او نفس ته ډاډمني وربښي، د دې په برکت په انسان کې د نوښت او پنځونې وړتيا راوښېږي!

ويل کېږي چې سرور او خوښي لاسته راوړل يو داسې هنر دی، چې زده کړې ته اړتيا لري، څوک که پر دې هنر وپوهېږي، چې سرور څه ډول تر لاسه کېږي او گټه ترې څنگ اخیستل کېدای شي؛ نو هله به د ژوند په خوږو پوه شي.

په دې لړ کې تر ټولو لومړنی اصل دا دی، چې انسان بايد زغمناک وي، له مصيبتونو سره د مخ کېدو په صورت کې بايد زغم ونه بايلي او نه له خنډونو سره د مقابلې پر مهال د دوه زړه توب ښکار شي، ځکه زړه چې څومره غښتلی او پاک وي؛ نو روح به هومره روڼ او ځواکمن وي او بيا په زغرده له ستونزو سره مقابله کولای شي.

د دې پر عکس د فطرت له کړکېچونو سره له مقابلې نه ډارېدل او دوه

زړه توب رنځونو، دردونو او وهمونو ته لار جوړوي يانې د مصيبتونو پر مهال واوبلا کول او پر وړو وړو خبرو هيجاني کېدل اندېښنې او لا ډېرې ستونزې راولاړوي؛ خو هغه څوک چې د غوسې پر مهال له صبر او زغمه کار اخلي، ټولې ستونزې يې په اسانه هوارېږي.
 کله چې يو ځوان له مرگ سره لوبې کولای شي؛ نو د ستونزو او مصيبتونو کال ورته اسانه خبره وي.

د سرور او خوښۍ د دښمنانو تگلاره تنگ نظري او د نورو په پرتله يوازې خپل ځان ته ارزښت ورکول دي، الله تعالیٰ خپلو دښمنانو ته په دې ټکيوکې اشاره کړې:

﴿أَهْمَّتَهُمْ أَنْفُسُهُمْ﴾

“هغوی ته يوازې همدی خپلو گټو ارزښت درلود.”

دغه ډول لنډ فکري او ځانپالي خلک، ټولې ښېگڼې په خپل ځان کې گوري او نور ټول مخلوق يې تر سترگو کم راځي، د نورو په اړه هېڅ فکر نه کوي او نه د بل لپاره ژوند کوي، يانې په هر څه کې خپلې گټې په پام کې نيسي؛ نو موږ بايد يو څه شېبې د بل لپاره هم ژوند وکړو، لږ د بل د گټو په خاطر د خپلو گټو قرباني ورکړو؛ نو هله به سوکاله او له خوښۍ ډک ژوند ولرو.

د خوښۍ د تر لاسه کولو يو بل هنر

د دغه هنر يو بل مهم اصل دادی، چې خپل فکر ته واکي واچوه، خپلسري يې مه پرېږده او که همداسې خپلسري يې پرېږدې؛ نو د غمونو دوسي به

درته را پرانيزي او له پيداېښت نه تر ننه پورې د نهيليو ټولې كيسې به درته وکړې، ژوبله ماضي او اندېښمن مستقبل به دې مخې ته ښخ ودروي؛ چې هغه ستا احساساتو ته په ټوله مانا ټکان ورکوي او خپل فکر د يوه کتور عمل په سرته رسولو متمرکز کړه.

﴿وَتَوَكَّلْ عَلَى الْحَيِّ الَّذِي لَا يَمُوتُ﴾

”پر هغه الله تعالى توکل وکړه، چې ژوندی دی او هېڅکله مړ کېدونکی نه دی.“

د همدغه هنر يو بل اصل

۴۳

يو بل اصل يې دا هم دی چې دې نړۍ ته فقط هومره ارزښت ورکړه، چې خومره ارزښت! دنيا هسې هو او لعب دی؛ نو له دې دنيا نه مخ اړول پکار دي! ځکه چې دا د بېلتانه سکني او د فجاېعو ناسکه مور ده! دغسې صفت لرونکی شی دومره د پاموړ کله کېدای شي؟!

يو عربي شاعر وايي:

ورونوا موږ په يوه داسې کلي کې اوسېږو، چې همېشه پکې د بېلتانه کارغه کاغ کاغ کوي.

موږ په دنيا پسې ژاړو، سره له دې چې په دنيا کې راټول شوي خلک اړومرو يو له بله سره جلا شوي.

ډېر هغه غټان څه شول، چې پراخه خزاني يې راټولې کړې وې؟ نه هغوی پاتې شول او نه يې خزاني!

په حديث شريف کې راځي، چې علم په تعلم او حلم په تحلم سره

منځته راځي.

د ژوندانه د ادابو په ترڅ کې ويل کېږي، چې خوښي او د خوښۍ لاملونه په هڅې او کوښښ سره ترلاسه کېدای شي، چې بيا وروسته طبعي بڼه خپلوي او د دنيا ژوند يوازې د دې وړ هم نه دی، چې هغه ته فقط په تريوتندي وکتل شي!

يوه عربي شاعر څومره بڼه ويلي دي، چې ژباړه يې په لاندې ډول ده:
 ”د مرگ فرمان په ټول مخلوق کې جاري دی، ځکه چې دا نړۍ تلپاتې کور نه دی.“

دلته کله نا کله يو انسان د بل د مرگ خبر خپروي؛ په داسې حال کې، چې خپله د ده خبر خپور شي.

دا هم حقيقت دی چې له ژوندانه څخه ټول په ټوله د خپګان نښې او اغېز نښې لرې کولای، ځکه ژوند همداسې پيدا شوی.

﴿لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي كَبَدٍ﴾ ﴿إِنَّا خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ نُطْفَةٍ أَمْشَاجٍ نَبْتَلِيهِ﴾ ﴿خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيَاةَ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا﴾

”په حقيقت کې موږ انسان په سختۍ کې پيدا کړی دی. موږ انسان له يوې گډې شوې نطفې نه پيدا کړ، چې هغه وازمايو. مرگ او ژوند يې د دې لپاره پيدا کړی، چې تاسې وازمائي او وگوري چې له تاسې نه کوم يو د ډېر بڼه عمل کوونکی دی.“

لکه د جنتيانو هغه خبره، چې وايي به:

﴿وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَذْهَبَ عَنَّا الْحَزْنَ﴾

”او دوی به ووايي، چې شکر دی د هغه الله تعالی لپاره، چې له موږ نه يې غم ايسته کړ.“

او دا د دې دليل دی، چې له ټولو غمونو اندېښنو څخه د خلاصون
يواخني کور جنت دی، فقط هلته ټول په ټوله غمونه او اندېښنې پای ته
رسېدلای شي.

﴿وَنَزَعْنَا مَا فِي صُدُورِهِمْ مِّنْ غَيْلٍ﴾

”د هغو په زړونو کې، چې د يو بل په خلاف کوم خيري وي هغه به
مور ايسته کړو.“

حَلَفْتُ لَنَا أَنْ لَا تَخُونَ عَهْدَنَا ... فَكَأَنَّهُا حَلَفَتْ لَنَا أَنْ لَا تَفِي
”مور ته يې قسم خوړلی، چې له مور سره به په شويو ژمنو کې
خيانت نه کوي، لکه څنگه يې چې له مور سره پر يې وفايي هم قسم
خوړلی.“

کله، چې معامله همداسې ده؛ نو پوه او هوښيار سړی هغه څوک دی،
چې دنيا ته پر خپل ځان د واکمنۍ چانس ورنه کړي او د نړۍ غمونو او
اندېښنو ته تسليم نشي، بلکې مقابلي ته يې ملا وتړي.

مه خپه کېږه!

٤٤

که ته غريب يې! خلک پوروري دي!
که ته گادې نه لري، خلک پښې نه لري!
که ته له مصيبتونو سر ټکوي، خلک له کلونو راهيسې په کت پراته دي!
که تا يو زوی له لاسه ورکړی، خلکو ډېر زامن له لاسه ورکړي!
مه خپه کېږه!

څکه ته مسلمان يې، پر الله تعالى او د هغه پر رسولانو، کتابونو، ملائکو، تقدیر او د آخرت په ورځ ايمان لرې، داسې خلک شته چې دغه هر څه درواغ گڼي!
مه خپه کبړه:

که گناه درڅخه شوې وي؛ نو توبه وباسه!
که د بدۍ مرتکب شوی يې؛ نو استغفار ووايه!
که غلطي دې کړې وي؛ نو اصلاح يې کړه! څکه چې د الله تعالى رحمت پراخه او د توبې دروازه يې پرانستې ده.
مه خپه کبړه!

څکه خپگان اعصاب کمزوري کوي او له سترگو خوبونه وړي!
يو شاعر وايي:

څومره مصيبتونه دي، چې سړی ورڅخه تنگ شي، له خلاصونه يې نهيلی شي سره له دې، چې له الله تعالى سره يې د هوارې لارې شته، پکار ده، چې په دغسې حال کې انسان يوازې يو الله جل جلاله ته خپل ټول پام ورواړوي.

خپلې ولولې په کابو کې ساتل

دېره خوښي او دېر خپگان انسان بېواکه کوي
په حديث شريف کې راځي چې:

زه له دوو ناوړه چيفو څخه ژغورل شوی يم، چې يوه يې د خوښۍ او بله يې د مصيبت پرمهال د انسان له خولې وځي.

﴿لِكَيْلَا تَأْسَوْا عَلَىٰ مَا فَاتَكُمْ وَلَا تَفْرَحُوا بِمَا آتَاكُمْ﴾

”دا هر څه د دې لپاره دي چې تاسې ته که هر زیان وي، چې پر هغه باندې زړه ماتي نشئ او څه چې الله تعالیٰ تاسې ته درکوي پر هغه ونه غورېږئ.“

په حدیث شریف کې راځي چې:

”صبر هغه دی، چې د صدمې په پیل کې وشي“

څوک چې په غم او خوښۍ کې پر خپلو احساساتو واکمن او لاسبری شو، هغه د تېکاو، رسوخ، نېکمرغۍ او راحت مرتبه تر لاسه کړه!

د دیني ښوونو غوښتنه همدا ده، چې په خوښۍ او غم دواړو کې خپل نفس په واک کې ولري، یانې د خوښۍ په تر لاسه کولو د الله تعالیٰ شکر وکارې، د مصیبت پر مهال د صبر او زغم لمن پرېږدي او په داسې حالاتو کې بېواکه کېدل انسان د منځلاریتوب له کړۍ باسي، په دې اړه په حدیث شریف کې مورت ته د داسې دعا غوښتلو لارښوونه شوې، چې:

وَأَسْأَلُكَ الْعَدْلَ فِي الرِّضَاءِ وَالْغَضَبِ

”ای الله تعالیٰ مورت ته په غوسه او خوښۍ دواړو حالتونو کې منځلاري راپه برخه کړه.“

څوک چې پر خپلو عواطفو او احساساتو لاسبری دی او هر یوه ته یې خپل مقام ورکړ؛ نو حق او حقیقت یې درک کړ.

رسول الله ﷺ د صحابه وو لپاره
لويه نېکمرغي وه

٤٦

زمور پېغمبر ﷺ خلکو ته له الهي دعوت سره راغی! سره له دې چې دنیا یې هدف نه وه، باغونه او خزاني یې نه درلودې او نه په کومه لویه مانی کې اوسېده، مینه والو به یې ورسره د لوږو، تندو، لوږو او ژورو په گاللو بیعت کاوه، پلینو یې پر ټولو ستونزو ورسره سترگې پټولې، په هر ډول ستونزمنو حالاتو کې به لکه د شپول ترې راتاوبدل.

د ده پلینو د ابو طالب په دره کې محاصره شول، د خوراک څښاک لارې پرې وتړل شوې، د ده ﷺ په خلاف شعرونه ویل کېدل پیل شول، خپلو خپلوانو یې د جنگ تابیا نېولې او د ده ﷺ په وړاندې توره کښلې جنګېدل؛ خو سره له دې یې هم پلینو ملتیا پرېښوده او نه یې ورسره په مینه کې څه کمی راغی!

کافرانو پرې ډول ډول سختې وازمایلې؛ خو هغوی بیا هم له خپل محبوب ﷺ سره بې کچې مینه درلوده.

له کورو کې، بنځو او بچيو نه جلا کړای شول؛ خو بیا هم په ټوله مینه د هغه ﷺ تر څنګ ودرېدل.

د هغه د دعوت له امله هومره ورېرول شول، چې زړونه یې تر خولې راغلل؛ خو د هغه ﷺ درشل یې پرې نښود.

ځوانان یې د تېرو تورو خولو ته وړاندې شول! خو د شاعر په وینا:

”هغه ذات دی، چې په امیونو کې یې پیغمبر پخپله له هغوی نه را پاخواوه، چې هغو ته د هغه آیتونه لولي، د هغوی ژوند سپېڅلي کوي او هغو ته د کتاب او حکمت ښوونه کوي په داسې حال کې، چې له دې نه مخکې هغوی په ښکاره گمراهۍ کې غورځېدلي ول.“

﴿وَيَضَعُ عَنْهُمْ إِصْرَهُمْ وَالْأَغْلَالَ الَّتِي كَانَتْ عَلَيْهِمْ﴾

”او له دوی څخه هغه پټي کوزوي، چې پر دوی دروند شوی و.“

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَجِيبُوا لِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ إِذَا دَعَاكُمْ لِمَا يُحْيِيكُمْ﴾

”ای مؤمنانوا! د الله تعالی او د هغه د پیغمبر بلنې ته لیک ووايي چې کله پیغمبر تاسې ته د هغه شي په لوري بلنه درکړي، چې تاسې ته ژوند ښونکی دی.“

﴿وَ كُنْتُمْ عَلَىٰ شَفَا حُفْرَةٍ مِّنَ النَّارِ فَأَنْقَذَكُم مِّنْهَا﴾

”او تاسې د دوزخ پر څنډه ولاړ وئ، چې هغه ورڅخه وژغورلي.“

دروډ او سلام پر هغه ستر پیغمبر ﷺ چې انساني نفوس او عقلونه یې د انحراف له زولنو څخه ازاد کړل او له خپلو یارانو څخه د هغوی د بې درغه سرښندنو له امله خوښ و.

د ژوند ستر تیا شا ته وغورځوه

پریوه اړخ ژوند تېرول انسان ستومانوي! ځکه انسان په طبعي ډول پریوه اړخ پاتې کېدل نه خوښوي، بلکې یو او بل لور ته میلان کوي، همدا لامل دی چې الله تعالی د کایناتو په ذره ذره کې بدلون ایښی دی، لکه زمانه اوږي

او مکان هم بدلون مومي، په خوراکي څښاکي توکيو او مخلوقاتو کې اختلاف دی، يانې بېلا بېل ډولونه لري، همدا شان دغه اختلاف په شپه او ورځ کې شته، چې شپه تياره او ورځ روښانه ده، په غرونو کې هم شته، چې ځينې لوغرن؛ خو ځينې تک شنه او سمسور دي، په انسانانو کې هم توپير په ډاگه دی، تاسې وينئ چې څه سره، سپين او څه تور دي، همدا شان په اوبو کې هم تودې، يخې، خوږې او ترخې شته، چې دا خپله اختلاف نبي او الله تعالی دغه اختلاف د خپل ربوبيت نښه بولي، لکه چې الله تعالی فرمايي:

﴿يَخْرُجُ مِنْ بَطُونِهَا شَرَابٌ مُخْتَلِفٌ أَلْوَانُهَا﴾

”د دغه مچۍ له خيټې نه په بېلا بېلو رنگونو يو شربت راوځي.“

﴿وَنَخِيلٌ صِنَوَانٌ وَغَيْرُ صِنَوَانٍ﴾

”د کجورو ونې دي چې له هغو نه ځينې يو ستوې دي او ځينې غبرگې.“

﴿وَالرَّيْتُونَ وَالرَّمَّانَ مُتَشَابِهًا وَغَيْرَ مُتَشَابِهٍ﴾

”او د ښوون او انارو ونې يې پيدا کړي دي، چې د هغو ميوې په رنگ سره ورته او په خوند کې بېلې وي.“

﴿وَمِنَ الْجِبَالِ جُدَدٌ بَيْضٌ وَحُمْرٌ مُخْتَلِفٌ أَلْوَانُهَا وَغَرَابِيبُ سُودٍ﴾

”په غرونو کې هم سپينې، سرې او تگې تورې ليکې موندل کېږي چې بېلا بېل رنگونه يې وي.“

﴿وَتِلْكَ الْأَيَّامُ نُدَّوِلُهَا بَيْنَ النَّاسِ﴾

”دا د زمانې خوږې ترخې دي، چې موزې د خلکو تر مينځه اړو را اړو.“

بني اسرائيلو په مستمر ډول د ډېر ښه خوړو له خوړلو څخه زړه توري وانگېرله؛ نو وي ويل چې:

﴿لَنْ نَصْبِرَ عَلَىٰ طَعَامٍ وَاحِدٍ﴾

”مور پر همدا يو ډول خوړو صبر نه شو کولای.“

مامون الرشيد به د لوست لپاره بېلا بېلې لارې چارې کارولې، يانې که به يې په ناستې کله په ولاړې او کله به يې په روانه لوست کاوه او ويل به يې، چې نفس ستومانه کېږي. الله تعالی فرمايي:

﴿الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِهِمْ﴾

”هغه کسان، چې الله تعالی په ولاړه، په ناسته او پر اړخونو باندې په پرتو یادوي.“

همدا شان که څوک عبادتونو ته څير شي؛ نو په عبادت کې به هم گڼ ډولونه وويني، په دې مانا چې ځينې اعمال قلبي او قولي وي، ځينې عملي او مالي وي، لکه لمونځ، روژه، زکات، حج، جهاد، په لمانځه کې قيام، رکوع، سجده، جلسه، قومه او داسې نور..... که څوک غواړي، چې تل خوښ او تازه ووسي بايد د خپل ژوند چارې پر ډولونو وويشي.

اندېښنه مه کوه!

مه خپه کېږه! ځکه ستا رب فرمايي:

﴿الَمْ نَشْخِ لَكَ صَدْرَكَ﴾

لا تحزن

“ايا مورستا سينه نه ده پراخه كړې؟”

او دا د هر هغه چا لپاره ده، چې حَقْبَال، د سمې لارې لاروی او د رڼا پلټونکی وي.

دغه راز فرمايي:

﴿أَفَمَنْ شَرَحَ اللَّهُ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ فَهُوَ عَلَى نُورٍ مِّنْ رَبِّهِ ۗ فَوَيْلٌ لِلْقَاسِيَةِ قُلُوبُهُمْ مِّنْ ذِكْرِ اللَّهِ ۗ أُولَٰئِكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ۝﴾

“ايا نو هغه څوك چې الله تعالى د هغه سينه د اسلام لپاره پرانستله او هغه د خپل رب خوا ته په يوه رڼا باندې روان دی (د هغه چا په څېر کېدای شي، چې له دغو خبرو نه يې څه درس وانخيست؟) تباهي ده د هغو خلکو لپاره چې زړونه يې د الله تعالى په نصيحت سره لا زيات سخت شول، هغوی په بنکاره گمراهۍ کې غور ځېدلي دي.”

﴿فَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ أَنْ يَهْدِيَهُ يَشْرَحْ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ﴾

”نو (دا حقيقت دی) چا ته چې الله تعالى د لارښوونې اراده وکړي د هغه سينه د اسلام لپاره پرانيږي.“

﴿لَا تَحْزَنْ إِنَّ اللَّهَ مَعَنَا﴾

”هر هغه څوك ويلاى شي، چې زړه يې د الله تعالى پر نصرت ډاډمن وي.“

الله تعالى فرمايي:

﴿الَّذِينَ قَالَ لَهُمُ النَّاسُ إِنَّ النَّاسَ قَدِ جَمَعُوا لَكُمْ فَاتَّقُوا اللَّهَ ۖ فَمَا خَشَوْهُمْ فَزَادَهُمْ إِيمَانًا وَقَالُوا﴾

”هماغه كسان چې خلكو ورته وويل، چې دغه خلك ستاسې پر

ضد راتول شوي دي، له دوی څخه وډارشی؛ نو الله تعالی د دوي ایمان لاپسې زیات او پیاوړی کړ او ویني ویل چې:

﴿حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ﴾

”زموږ لپاره الله تعالی بس دی او هماغه ډېر ښه کار ساز دی.“

﴿يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ حَسْبُكَ اللَّهُ وَمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ﴾

”ای پېغمبره! ستا لپاره او ستا مؤمنانو پيروانو لپاره خو يوازې الله تعالی کافي دی.“

﴿وَتَوَكَّلْ عَلَى الْحَيِّ الَّذِي لَا يَمُوتُ﴾

”پر هغه الله تعالی توکل وکړه، چې ژوندی دی او هېڅکله مړ کېدونکی نه دی.“

مه خپه کېږه!

داسې وانگېره، گواکې ته فقط يوه ورځ ژوند لرې؛ نو د يوې ورځې لپاره مه خپه کېږه، ځکه په حديث شريف کې راغلي دي چې: چې کله دې سبا کړ؛ نو د بېکا انتظار مه کوه او که دې بېکا کړ؛ نو د سبا انتظار مه کوه.

په دې لړ کې يو شاعر وايي:

ما مضى فات والمؤمل غيبٌ ... ولك الساعة التي أنت فيها

”تېر لار تېر شو، هيلې؛ خو ورکې خبرې دي، ستا لپاره رښتینونې وخت هماغه دی، چې ته پکې قرار لرې.“

چينايي متل دی، چې وايي:

پله ته تر رسېدو له مخه پر پله مه تېرېږه!

لا تحزن

له سلفو نه يو تن وايي:

ای انسانه! ته درې ورځې لري يوه دې پروني ورځ، چې هغه؛ خو لا پره تېره شوه، ستا سباني ورځ چې لا نه ده راغلې او درېيمه دې نننۍ ورځ ده، چې په دې کې بايد له الله تعالی څخه و وېرېږي.

د الله جل جلاله پر لورنو ووياره

٤٩

ايا الله تعالی ستا سينه نه ده پراخه کړې؟! ته يې له غمونو څخه نه يې ساتلی؟! او تا ته يې نېکمرغي نه ده درېښلې؟!
هو! ولي نه! الله تعالی فرمايي:

﴿قُلْ يُعْبَادِي الَّذِينَ اسْرِفُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِن رَّحْمَةِ اللَّهِ ۗ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا ۗ إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ۝﴾

”ای پېغمبره! هغو بندگانو ته مې ووايه، کومو کسانو چې پر خپلو ځانونو تېری کړی دی، چې د الله تعالی له رحمته نه ناهيلي کېږي، په يقيني ډول الله تعالی ټول گناهونه بښي، هغه بښونکی او مهربان دی.“

دا چې الله تعالی د اسراف کونکیو په اړه دومره درنې لورنې اعلان کړې او زېږی ورکوي؛ نو د هغو خلکو په اړه څه اټکل کوي، چې په گناهونو کې اسراف؛ خو لا څه چې له سره يې گناه نه وي کړې؟!
بيا هم د الله تعالی په دې وينا خوښ شه او نېکمرغي ترلاسه کړه، چې فرمايي:

لا تحزن

﴿وَلَوْ أَنَّهُمْ إِذْ ظَلَمُوا أَنفُسَهُمْ جَاءُوكَ فَاسْتَغْفَرُوا اللَّهَ وَاسْتَغْفَرَ لَهُمُ الرَّسُولُ لَوَجَدُوا اللَّهَ تَوَّابًا رَحِيمًا﴾

”که هغوی دا لاره غوره کړې وای، چې کله یې پر خپلو ځانونو ظلم کولی؛ نو تا ته راتلای او له الله تعالی نه یې بښنه غوښتلای او پېغمبر هم ورته د بښنې غوښتنه کولی، نو شک نشته، چې الله به یې بښونکی او رحم کوونکی میندلای و.“

په بل ځای کې فرمایي:

﴿وَإِنِّي لَغَفَّارٌ لِّمَن تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا ثُمَّ اهْتَدَى﴾

”البته چا چې توبه وويستله او ايمان يې راوړ او ښه عمل يې وکړ، بيا سم روان شو، د هغه لپاره زه ډېر بښونکي يم.“

موسی ﷺ يو سړی وواژه او وېي ويل:

﴿رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي فَاغْفِرْ لِي فَغَفَرَ لَهُ إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ﴾

”ای زما پروردگاره! ما پر خپل ځان ظلم وکړ، ماته بښنه وکړه؛ نو الله تعالی هغه ته بښنه وکړه، هغه ښه بښونکی او خورا مهربان دی.“

د داؤد ﷺ د توبې په اړه فرمایي:

”بيا مور هغه ته دغه هر څه وېښل او دی زمور په وړاندې خورا د ښې مرتبې او مقام خاوند دی.“

رحيم او کریم الله تعالی هغو کسانو ته هم خپله بښنه او لورنه عرضه کړې، چې د تثلیث عقیده لري، لکه چې فرمایي:

﴿لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ ثَلَاثَةٌ ۚ وَمَا مِنْ إِلَهٍ إِلَّا إِلَهٌ وَاحِدٌ ۚ وَإِن لَّمْ يَنْتَهُوا عَمَّا يَقُولُونَ لَيَمَسَّنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابٌ

﴿وَلَوْ أَنَّهُمْ إِذْ ظَلَمُوا أَنفُسَهُمْ جَاءُوكَ فَاسْتَغْفَرُوا اللَّهَ وَاسْتَغْفَرَ لَهُمُ الرَّسُولُ لَوَجَدُوا اللَّهَ تَوَّابًا رَّحِيمًا﴾

”که هغوی دا لاره غوره کړې وای، چې کله یې پر خپلو ځانونو ظلم کولی؛ نو تا ته راتلای او له الله تعالی نه یې بښنه غوښتلای او پېغمبر هم ورته د بښنې غوښتنه کولی، نو شک نشته، چې الله به یې بښونکی او رحم کوونکی میندلای و.“

په بل ځای کې فرمایي:

﴿وَإِنِّي لَغَفَّارٌ لِّمَن تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا ثُمَّ اهْتَدَى﴾

”البته چا چې توبه وويستله او ايمان يې راوړ او ښه عمل يې وکړ، بيا سم روان شو، د هغه لپاره زه ډېر بښونکي يم.“

موسی ﷺ يو سړی وواژه او ويې ويل:

﴿رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي فَاغْفِرْ لِي فَغَفَرَ لِي إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ﴾

”ای زما پروردگاره! ما پر خپل ځان ظلم وکړ، ماته بښنه وکړه؛ نو الله تعالی هغه ته بښنه وکړه، هغه ښه بښونکی او خورا مهربان دی.“

د داؤد ﷺ د توبې په اړه فرمایي:

”بيا مور هغه ته دغه هر څه وېښل او دی زموږ په وړاندې خورا د ښې مرتبې او مقام خاوند دی.“

رحيم او کریم الله تعالی هغو کسانو ته هم خپله بښنه او لورنه عرضه کړې، چې د تثلیث عقیده لري، لکه چې فرمایي:

﴿لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ ثَلَاثَةٌ ۚ وَمَا مِنَ إِلَهٍ إِلَّا إِلَهُ ۚ وَاجِدُ الَّذِينَ لَمْ يَنْتَهُوا عَمَّا يَقُولُونَ لَيَمَسَّنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابٌ

الَيْمٌ ۝ أَفَلَا يَتُوبُونَ إِلَى اللَّهِ وَيَسْتَغْفِرُونَ لَهُ وَاللَّهُ عَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٩﴾

”هغه خلك په يقيني توگه كافر شول چې وېي ويل الله تعالى په درېيو كې يو دى، په داسې حال كې چې له يوه الله پرته هېڅ كوم بل اله نشته، كه دا خلك له خپلو دغو ويناوو څخه منع نه شي؛ نو له هغوى څخه چې هر څوك كافر شوي دي هغوى ته به دردناك عذاب وركړل شي؛ نو ايا دوى الله تعالى ته توبه نه باسي او له هغه نه بېننه نه غواړي؟ الله تعالى ډير بښونكى او رحم كوونكى دى.“

د اسلام ستر پيغمبر ﷺ په قدسي حديث كې له الله تعالى څخه نقل كړى فرمايي:

”اى بنى آدمه! په هر حالت دې چې له ما څخه د مغفرت غوښتنه كړې هيله دې څركنده كړې، ما درته بښنه كړې او كومه پروا مې نه ده كړې اى انسانه! كه ستا گناهونه تر آسمان پورې هم ورسېږي او بيا ته له ما څخه بښنه وغواړې؛ نوزه به درته بښنه وكړم او پروا به يې هم ونه كړم!

اى انسانه! كه ته د يوې نړۍ په اندازه هم گناه وكړې او بيا ما ته د بښنې په هيله راوگرځې؛ خو چې له ما سره دې څه شريك نه وي نيولى؛ نوزه به هم تا ته د يوې نړۍ په اندازه بښنه وكړم.“^۹
دغه راز پيغمبر ﷺ فرمايي:

”الله تعالى د شپې له خوا د بښنې لاس غوړوي، چې د ورځې گناهكار توبه وباسي، دغه راز د ورځې يې د شپې د گناهكارو لپاره چې د شپې گناهكار توبه وباسي او دغه لړۍ به ان تر قيامته پورې

۹ : الإتحافات السننية بالأحاديث القدسية ومعه النفحات السلفية بشرح الأحاديث القدسية (١ / ١٦٨)

لا تحزن

غخبډلې وي.“

په قدسي حديث کې راځي، چې الله تعالى فرمايې:
”تاسې که شپه او ورځ گناهونه وکړئ او بيا ما ته د توبې په هيله را
وگرځئ؛ نوزه به هم تاسې ته بښنه وکړم.“
دغه راز فرمايې:

”قسم زما د ځان پر واکمن چې که تاسې د گناهونو د ارتکاب په
صورت کې الله تعالى ته ورو نه گرځئ! نو الله تعالى به يو بل قوم او
ولس رامنځته کړي، چې گناهونه به کوي او بيا له الله تعالى څخه
بښنه غواړي او الله تعالى به ورته بښنه کوي.“
دغه راز فرمايې:

”که تاسې گناهونه ونه کړئ؛ نو ووبرېئ تر گناه سخت او غټ کار
به وکړئ او هغه تکبر دی.“
دغه راز فرمايې:

كُلُّ ابْنِ آدَمَ خَطَّاءٌ وَخَيْرُ الْخَطَّائِينَ التَّوَّابُونَ

”ټول انسانان خطا کاران دي! خو غوره خطا کاران هماغه خلک دي
چې توبه وباسي.“ (۱۰)
دغه راز فرمايې:

”الله تعالى د هغه بنده پر توبه ډېر خوښېږي، چې له خوږو او اوبو بار
اوبڼه ترې په صحرا کې نادرکه شي، دی يې په لټون پسې بڼه لاهانده
اوستومانه شي، لنډه دا چې له موندو يې نهيلی شي او کرار ويده شي؛
کله چې راپورته شي؛ نو اوبڼه يې له خواړو او اوبو سره سرته ولاړه

۱۰: سنن الترمذي ت شاكر (۴ / ۶۵۹)

وي؛ او دی بيا د ډېرې خوښۍ له امله داسې وايي:
ای الله تعالی! زه ستا رب او ته زما بنده یې (یانې له خوښۍ نه یې خوله
خطا شي).

دغه راز فرمائي:

«... فَأَغْفِرْ لِي إِنَّهُ لَا يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلَّا أَنْتَ ... « إِنَّ رَبَّكَ عَزَّوَجَلَّ
يَعْجَبُ مِنْ عَبْدِهِ إِذَا قَالَ: اغْفِرْ لِي ذُنُوبِي يَعْلَمُ أَنَّهُ لَا يَغْفِرُ
الذُّنُوبَ غَيْرِي».

“...يو بنده ووايي، چې ای الله تعالی! ما ته زما گناه وبنښه! ځکه چې
تر تا پرته بل څوک گناه نشي بښلای... نو الله تعالی تعجب کوي،
چې زما بنده پر دې پوه دی، چې له ما پرته بل څوک د گناهونو
بښونکی نشته.” (۱۱)

تقدير

۵۰

د ايمان غوښتنه پر دې عقیده لرل دي، چې ټولې ښې او بدې پېښې
مخکې له مخکې په تقدير کې ليکل شوې او الله تعالی پرې خبر دی، په
حديث شريف کې راځي چې:

”د مؤمن هر کار د اريانتيا وړ دی، ځکه ښه وي، که بد؛ خود ده لپاره
سودمن وي، په دې مانا که له ستونزو سره مخ شي، مؤمن پرې صبر کوي، په
دې کې هم د مؤمن گټه ده او که لورنې پرې وشي؛ نو شکر پرې کاري او دا
خولا پسې د مؤمن لپاره گټوره خبره ده.“

۱۱ : مسند أبي داود الطيالسي (۱ / ۱۲۰)

الله تعالى فرماي:

﴿ مَا أَصَابَ مِنْ مُصِيبَةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي أَنْفُسِكُمْ إِلَّا فِي كِتَابٍ مِنْ قَبْلِ أَنْ نَبْرَأَهَا ۚ إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ۝ ﴾

”هېڅ مصيبت داسې نشته، چې په ځمکه کې يا ستاسې پر خپل نفس نازلېږي او موږ هغه له پيدا کولو نه مخکې په يوه کتاب کې نه وي ليکلي، دغسې کول د الله تعالى لپاره ډېر اسانه کار دي.“

همدا شان فرماي:

﴿ إِنَّا كُلَّ شَيْءٍ خَلَقْنَاهُ بِقَدَرٍ ۝ ﴾

”موږ هر څه له يو تقدير سره پيدا کړي دي.“

دغه راز فرماي:

”کله چې څه غوښتنه کوې؛ نو له الله تعالى څخه يې کوه او که مرسته غواړې؛ نو هم له الله تعالى څخه يې غواړه او پر دې پوه شه، چې دا ټوله نړۍ تا ته د الله تعالى تر ليک او تقدير پرته د يوې ذرې هومره نه گټه رسولاى شي او نه تاوان.“

دغه راز فرماي:

الله تعالى چې د کوم بنده په اړه پرېکړه کوي په هغه کې د هغه لپاره

خير وي.

شيخ الاسلام ابن تيميه رحمه الله د معصيت په اړه وپوښتل شو، چې ايا په دې

کې هم د بنده لپاره خير وي؟ هغه يې په ځواب کې وويل هوا خو په دې شرط، چې په پښمانتيا او استغفار واوړي.

ترمذي حديث نقل کړى فرماي:

”غوره عبادت خوښۍ ته انتظار کول دي.“

﴿الَيْسَ الصُّبْحُ بِقَرِيبٍ ۝﴾

”ايا سباون نږدې نه دی؟“

د اندېښمنو سباون بېخي نږدې دی، فقط سبا ته انتظار وکړه.
الله تعالی فرمائي:

﴿وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مَخْرَجًا ۝﴾

”څوک چې له الله تعالی نه په وېرېدو کار وکړي الله تعالی به د هغه لپاره له ستونزو نه د وتلو کومه لاره پیدا کړي.“

﴿وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَكْفِرْ عَنْهُ سَيِّئَاتِهِ وَيُعْظِمْ لَهُ أَجْرًا ۝﴾

”څوک چې له الله تعالی نه ووېرېږي، الله تعالی به د هغه بدې له هغه نه ایسته کړي او هغه ته به لوی اجر ورکړي.“

﴿وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مِنْ أَمْرِهِ يُسْرًا ۝﴾

”څوک چې له الله تعالی نه ووېرېږي؛ نو الله تعالی د هغه په کار کې اسانتیا پیدا کوي.“

عرب وايي:

دېرې اسانتياوې تر مايوسۍ او نهيلۍ، وروسته رامنځته کېږي او د عرش پر خاوند باوري کسان له ازغني ونې نه هم گلان راتوکولای شي.
په حديث شريف کې راځي چې:

”زه د خپل بنده له اټکل سره سم يم څرنگه يې چې پر مالي“
الله تعالی فرمائي:

﴿حَتَّىٰ إِذَا اسْتَيْعَسَ الرُّسُلُ وَظَنُّوْا أَنَّهُمْ قَدْ كُذِّبُوا جَاءَهُمْ نَصْرُنَا فَنُجِّيهِمْ مِّنْ نَّشَأٍ ۝﴾

”له پخواينو پېغمبرانو سره هم همدا شوي دي، ان تر دې چې کله پېغمبران له خلکو نه نهيلي شول او خلکو هم دا وانگېرله، چې د عذاب په باب هغو ته درواغ ويل شوي وو؛ نو په ناڅاپي ډول به پېغمبرانو ته زموږ مرسته ورسېدله. کله چې دغسې وخت راځي؛ نو زموږ قانون دا دی، چا ته، چې زموږ خوښه شي نجات ورکوو...“

ځينو قرآنپوهانو دا حديث هم نقل کړی چې:

لَنْ يَغْلِبَ عُسْرُ يُسْرَيْنِ (۱۲)

”يوه سختي به هم هېڅکله پر دوو اسانتياوو لاسبرې نشي.“

همدا شان الله تعالی فرمائي:

﴿فَإِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا ۚ إِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا ۚ﴾

”نو حقيقت دا دی، چې له تنگسې سره پراختيا هم ده، بېشکه له تنگسې سره پراختيا هم ده.“

دغه راز فرمائي:

﴿لَعَلَّ اللَّهُ يَخْذُلُ بَعْدَ ذَلِكَ أَمْرًا ۚ أَلَا إِنَّ نَصْرَ اللَّهِ قَرِيبٌ ۚ إِنَّ رَحْمَتَ اللَّهِ قَرِيبٌ مِّنَ الْمُحْسِنِينَ ۚ﴾

”بنايي له هغه وروسته الله تعالی (د توافق) څه لاره پيدا کړي، په هغه وخت کې هغو ته ډاډپينه ورکړ شوه، چې هوا د الله تعالی مرسته نږدې ده، په يقيني توگه د الله تعالی رحمت نېکانو ته نږدې دی.“

او په يوه حديث شريف کې راغلي دي چې:

”د الله تعالی مرسته له صبر او خوښي له غم سره وي.“

۱۲: موطأ مالك ت الأعظمي (۳ / ۶۳۳)

يو شاعر وايي:

إذا تضايق أمرٌ فانتظرْ فرحاً ... فأقربُ الأمرِ أدناه إلى الفرج
"که له تنکسي سره مخ شي؛ نو د ستونزي د هوارېدو هيله او انتظار
کوه، ځکه همدغه يې د حل تر ټولو غوره لار ده"

بل يې وايي:

سهرتُ أعينٌ ونامتُ عيونٌ ... في شؤونٍ تكونُ أو لا تكونُ
"د ژوند په بېلا بېلو چارو کې څه سترگې وينې او څه ويدي دي،
چې وبه شي او که نه."

يو بل شاعر وايي:

دعِ المقاديرَ تجري في أعينها ... ولا تنامنَّ إلا خالي البالِ
ما بينَ غمضةِ عينٍ وانتباهتها ... يغيّرُ اللهُ من حالٍ إلى حالِ
"پرېرېده چې تقدير خپلې پرېکړې سرته ورسوي ته يې غمه ويده
شه."

د سترگې د پټېدو او وينېدو ترمنځ هم الله تعالی حالتونه بدلوي.

وقفه

٥١

مه خپه کېږه!

د خپلو زېرمو او مانيو په اړه غم او اندېښنه کول دي غم لاپسي دېږوي.

مه خپه کېږه!

دا چې ته خپه يې؛ نو د طبيبانو درملنې اولارښوونې درته نېکمرغي
نشي درښلای.

مه خپه کېره!

ځکه ته د الله تعالی په ستر دربار کې وزرې غوړولای او له هغه نه
غوښتنې کولای شې.

مه خپه کېره!

ځکه الله تعالی دغه ټوله ځمکه ستا په واک کې درکړې او ستا لپاره يې
په دغه ځمکه کې هر څه تابع کړي دي؛ خو ته بيا هم خپه يې!

مه خپه کېره!

پر خوراک څښاک سربېره پر خپلو پښو مزل هم کولا شي.

له الله تعالی نه ډېره بښنه وغواړه! نوح ﷺ فرمایي:

﴿فَقُلْتُ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ إِنَّهُ كَانَ غَفَّارًا ۝ يُرْسِلُ السَّمَاءَ عَلَيْكُمْ
مِدْرَارًا ۝ وَيُمْدِدْكُمْ بِأَمْوَالٍ وَبَنِينَ وَيَجْعَلْ لَكُمْ جَنَّاتٍ وَيَجْعَلْ لَكُمْ
أَنْهَارًا﴾

”ما وويل له خپل رب نه بښنه وغواړئ، بېشکه چې هغه خورا ډېر
بښونکی دی هغه به پر تاسې له اسمانه ښه ورنښتونه وکړي تاسې ته
به مالونه او اولادونه دريه برخه کړي، ستاسې لپاره به باغونه پيدا
کړي او ستاسې لپاره به ويايې وبهوي.“

له پورتنې مبارک آيت نه همدا خبره په ډاگه کېږي، چې د استغفار په
کثرت سره د زړه راحت، د روزې پراخي، نېکان بچي ترلاسه کېدای شي.
په حديث شريف کې راځي، څوک چې استغفار ډېر غواړي؛ نو له هر
غم او تنگسې نه به يې الله راوباسي.

او د بخاري شريف د روايت له مخې سيد الاستغفار دا دی:

اللَّهُمَّ أَنْتَ رَبِّي لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ، خَلَقْتَنِي وَأَنَا عَبْدُكَ، وَأَنَا عَلَى
 عَهْدِكَ وَوَعْدِكَ مَا اسْتَطَعْتُ، أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا صَنَعْتُ،
 أَبُوءُ لَكَ بِنِعْمَتِكَ عَلَيَّ، وَأَبُوءُ لَكَ بِدُنْيِي فَأَغْفِرْ لِي، فَإِنَّهُ لَا يَغْفِرُ
 الذُّنُوبَ إِلَّا أَنْتَ (۱۳)

همیشه د الله تعالی ذکر کوه!

په ډېر استغفار ويلو روح سکون مومي او حلاله روزي پرې تر لاسه
 کېږي، لکه چې الله تعالی فرمائي:

﴿الَّذِينَ كَفَرُوا لَهُمْ لُعُوقٌ مِنْ أَسِنَّةٍ مِنْ أَسَدٍ مِمَّنْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ لِيَكُونَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ﴾

”خبردار اوسئ! همدغه د الله تعالی یاد هغه شی دی، چې په هغه سره
 زړونو ته ډاډېینه وریه برخه کېږي.“

همدا شان فرمائي:

﴿فَاذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ﴾

”تاسې ما یادوئ، زه به تاسې یاد کړم.“

﴿وَالذَّكِرِينَ اللَّهُ كَثِيرًا وَالذُّكْرُتِ﴾

”د الله ډېر یادونکي نارینه اوسنخي...“

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا﴾

”ای مؤمنانو! الله تعالی ډېر ډېر یادوئ“

۱۳: صحیح البخاري (۸ / ۶۷)

﴿ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ بِالْعَشِيِّ وَالْإِبْكَارِ ۝ ﴾

”سهار او ماښام د خپل رب له ثنا ستاينې سره د هغه پاكي بيانوه“

﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تُلْهِكُمْ أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ ۝ ﴾

”ای مؤمنانوا ستاسې مالونه او اولادونه دې تاسې د الله تعالی له یاده غافل نه کړي.“

﴿ وَاذْكُرْ رَبَّكَ إِذَا نَسِيتَ ۝ ﴾

”او کله چې خپل رب در څخه هېر شي؛ نو یې له څنډه یې را یاد کړه.“

﴿ وَمِنَ اللَّيْلِ فَسَبِّحْهُ وَإِدْبَارَ النُّجُومِ ۝ ﴾

”د شپې هم د هغه پاكي بيانوه او کله چې د شپې په پای کې ستوري راگرځي په هغه وخت کې هم.“

﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا لَقِيتُمْ فِئَةً فَاثْبُتُوا وَاذْكُرُوا اللَّهَ كَثِيرًا لَّعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ۝ ﴾

”ای مؤمنانوا کله، چې له کومې ډلې سره ستاسې مقابله وي؛ نو کلک ولاړ اوسئ او الله تعالی ډېر ډېر یادوئ، هیله ده چې تاسې ته به بری درپه برخه وي.“

او په حدیث شریف کې راځي چې:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، يَسِيرُ فِي طَرِيقِ مَكَّةَ فَمَرَّ عَلَى جَبَلٍ يُقَالُ لَهُ جُمْدَانُ، فَقَالَ: «سِيرُوا هَذَا جُمْدَانُ سَبَقَ الْمُفْرِدُونَ» قَالُوا: وَمَا الْمُفْرِدُونَ؟ يَا رَسُولَ

الله قَالَ: «الذَّاكِرُونَ اللهُ كَثِيرًا، وَالذَّاكِرَاتُ» (١٤)

”مفردون به تر ټولو وړاندې جنت ته درومي! يارانو يې وپوښتل. يا رسول الله! له مفردون څخه مو هدف څوک دي؟؟ هغه وفرمايل: هماغه نارينه او ښځې چې الله تعالى ډېر يادوي.“
په يوه بل حديث کې دي:

”څوک چې ډېر استغفار غواړي؛ نو دا به له هر مصيبت نه خوندي وي.“

په يوه بل حديث کې دي چې:

يوسرى رسول الله ﷺ ته راغى او ورته يې وويل، چې اى د الله رسوله! د شريعت احكام ډېر زيات دي او ما عمر خوړلى! نو ما ته يو داسې عمل وينا ياست، چې په هماغه کې ورننوځم! هغه ﷺ ورته وفرمايل: خپله ژبه د الله تعالى په ياد تل لونده ساته.

د الله تعالى له لوري مه نهيلي کبره!

الله سبحانه و تعالى فرمايي:

﴿وَلَا تَأْتِسُوا مِنْ رَوْحِ اللهِ إِنَّهُ لَا يَأْتِسُ مِنْ رَوْحِ اللهِ إِلَّا الْقَوْمُ الْكٰفِرُونَ﴾

”د الله تعالى له رحمته مه نهيلي کبري، ځکه چې د الله تعالى له رحمت نه يوازې کافر قوم نا اميده کبري.“

١٤: صحيح مسلم (٤ / ٢٠٦٢)

﴿ وَنَجَّيْنَاهُ مِنَ الْغَمِّ ۗ وَكَذَلِكَ نُصَيِّبُ الْمُؤْمِنِينَ ۝ ﴾

”او له غم نه مو هغه وژغوره او په دغه شان مور مؤمنان ژغورو.“
د مسلمانانو په اړه الله تعالی فرمایي:

”او دوی د الله تعالی په اړه ډول ډول گومانونه وکړل همدغله
مؤمنان په ستر از مېشت کې پرېوتل او سخت ولر زول شول.“

له بېښې او تېرېدنې نه کار اخلئ!

که پر تاسې څوک څه ظلم وکړي؛ نو خیر دی تاسې یې وېښئ، ځکه
چې غچ اخستونکی او حسد کونکی د غچ اخیستنې په فکر کې د
خپل زړه وینې خوري، خپل راحت، سرور او اعصاب له لاسه ورکوي.
همدا راز غوسه ناک او کینه گراوړو موزیان مومي او الله تعالی د دغې
ناروغۍ درمل او له دغه زیان څخه د ځان ساتنې په لړ کې دغه دوا ښوولې،
چې غوسه تېره کړئ او له تېرېدنې نه کار اخلئ!
الله تعالی مور ته په دې اړه داسې خبر راکوي، چې د مؤمن صفت باید
داسې وي:

﴿ وَالْكٰظِمِيْنَ الْغَيْظَ وَالْعٰفِيْنَ عَنِ النَّاسِ ۝ ﴾

”غوسه خوري او د نورو لند پارې بېښي.“

دغه راز الله تعالی خپل پیغمبر ته فرمایي:

﴿ خٰلِ الْعَفْوَ وَاْمُرْ بِالْعُرْفِ وَاَعْرِضْ عَنِ الْجٰهِلِيْنَ ۝ ﴾

”ای پیغمبره! د نرمۍ او تېرېدنې لاره غوره کړه، د ښو چارو ښوونکی

اوسه او له ناپوهانو سره مه نښله.

ته ډېر څه لري!

د الله تعالى په نعمتونو کې فکر کوه او شکر پرې کاره!
الله تعالى فرمايي:

﴿وَأِنْ تَعَدُّوا نِعْمَتَ اللَّهِ لَا تَحْصُوهَا﴾

”که تاسې وغواړئ چې د الله تعالى نعمتونه وشمېرئ؟ نو شمېرلې يې نه شي.“

﴿الْمَنْ نَجَعَلْ لَهُ عَيْنَيْنِ ۙ وَ لِسَانًا ۙ وَ شَفْتَيْنِ ۙ وَ هَدَيْنَاهُ التَّجْدِينَ ۙ﴾

”ايا موږ هغه ته نه دي ورکړې دوه سترگې (۸) يوه ژبه او دوه شونډې؟
(۹) او دوه څرگندې لارې مو هغه ته (نه) وې بنودلې؟ (۱۰)“

هو! پر موږ د الله تعالى يې شمېره او پرلپسې لورنې دي، لکه ژوند، صحت، د اورېدو، ليدو، د لاسونو او پښو لورنې او پر دې سربېره اسلام تر ټولو ستره لورنه ده.

يوه سړي بل ته وويل، چې دغه دواړه سترگې دې پر يوه بليون ډالرو پلورې؟؟ ايا غوږونه پر بليون ډالرو پلورې؟ زړه دې پر بليونونو ډالرو پلورې؟ ته څومره شتمن يې؛ خود دغو لورنو په بدل کې د الله تعالى شکر نه کوې!!!

په دنیا پسې مه خپه کېږه!

نېکمرغي دا ده چې د دنيوي گټې له لاسه په وتو خپه نشي! ستر همت همدا دی، چې د آخرت غم وخورې.
په سلفو کې يوه تن خپل ورور ته داسې وصيت کړی و، چې دغه ټول غمونه راټول کړه او يو غم ورڅخه جوړ کړه، چې هغه له الله تعالی سره د مخامخ کېدو غم دی.

﴿يَوْمَئِذٍ تُعْرَضُونَ لَا تَخْفَىٰ مِنْكُمْ خَافِيَةٌ ۝﴾

”هغه ورځ به وي چې تاسې وړاندې کړای شئ، ستاسې هېڅ راز به هم پټ پرې نښودل شي.“

په رښتيا هم د دې نړۍ ټول غمونه د آخرت د غم په پرتله هېڅ نه دي! الله تعالی د خپلو دښمنانو منافقانو په اړه داسې فرمايي:

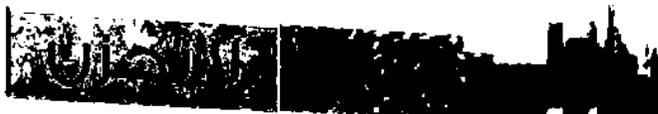
﴿وَطَآئِفَةٌ قَدْ أَهَمَّتْهُمْ أَنفُسُهُمْ يَظُنُّونَ بِاللَّهِ غَيْرَ الْحَقِّ ظَنَّ الْجَاهِلِيَّةِ﴾

”خو يوه بله ډله چې هغوی ته يوازې همدې خپلو گټو ارزښت درلود، د الله تعالی په باب يې رنگارنگ جاهلانه گومانونه کول.“

هو! هلته تروني لاندې د پېغمبر يارانو له هغه سره د دين په خاطر په مرگ باندې بيعت کاوه! دلته يو منافق راولاړ شو او ويي ويل، چې زما اوبښ ورک دی، زه بايد د هغه په لټه کې ووځم! ستاسې له دغه بيعت څخه ما ته خپل اوبښ مهم دی.

د اسلام ستر پېغمبر ﷺ ځای پر ځای وفرمايل:

كُلُّكُمْ مَغْفُورٌ لَهُ إِلَّا صَاحِبَ الْجَمَلِ الْأَخْمَرِ (١٥)

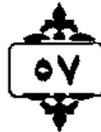
”په تاسې کې هر چا ته ببښنه وشوه؛ خو د سره اوښ خاوند د الله تعالی په قهر اخته شو.“

یوه منافق ته خپل ځان مهم ښکارېده؛ نو خپلو ملګرو ته یې وویل، چې په دې تودوښه کې جهادونه کولای شئ؟!
الله تعالی یې په رد کې وفرمایل:

﴿قُلْ نَارُ جَهَنَّمَ أَشَدُّ حَرًّا﴾

”دوی ته ووايه چې د دوزخ اور تر دې زیات تود دی.“

مه خپه کېږه او غمونه شا ته وغورځوه!

د مؤمن لپاره راحت غفلت او بې کاري مرګ دی! ځکه وزګار خلک تر ټولو زیات اندېښمن او غمجن وي! نو له دې امله زه وایم، چې حرکت وکړه، په حرکت کې برکت وي! له هرې شېبې ګټه واخله! خپلې وسوسې او انګېرنې شا ته وغورځوه!

خپل اجر او ثواب له الله تعالی نه وغواړه.

خپل ښک عمل په الله تعالی پورې ځانګړی کړه او د چا د مننې انتظار مه کوه.

الله سبحانه و تعالی فرمایي:

﴿يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِّن رَّبِّهِمْ وَرِضْوَانًا﴾

١٥: المستدرک علی الصحیحین للحاکم (٤ / ٩٣)

لا تحزن

”د خپل رب د فضل او د هغه د خوشالي په لټه کې د (کعبې) د محترم کور پر لوري ځي.“

همدا رنگه الله تعالی د خپلو استازيو هغه وينا را اخلي، چې هغوی به خپل ولس ته کوله:

﴿وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ﴾

”زه په دې کار باندې له تاسې نه د څه اجر غوښتونکی نه یم.“
يو شاعر وايي:

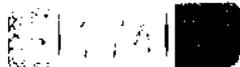
مَنْ يَفْعَلِ الْخَيْرَ لِمَا يَصَدِّقُ بِهِ نَفْسَهُ... لَا يَنْتَظِرُ فِي شُرْفِهِ يَوْمَ الْوَأْدِ
وَالنَّاسِ

”څوک چې د خیر کارونه کوي؛ نو اجر یې نه ضایع کېږي، ځکه چې نېکي د الله تعالی او د وګړيو ترمنځ یو شان ارزښت لري.“

په قندهار کې یو شمېر مسلمانان په شهادت ورسېدل! نو عمر رضی الله عنه صحابه وپوښتل، چې دغه وژل شوي کسان څوک وو؟؟ هغوی یې نومونه ورته واخیستل او ویې ویل، چې یو شمېر کسان پکې داسې هم ول، چې صحیح ونه پېژندل شول؛ نو د عمر رضی الله عنه له سترګو اوښکې راتوی شوې او ویې ویل، چې الله تعالی یې ښه پېژني، چې دوی څوک وو؟.

په نېکانو کې یوه تن یوه رانده ته غوره خواړه ورکړه؛ نو ښځې یې ورته وویل چې دغه ږوند؛ خو یې نه پېژني، چې څه خوري؟ سړي ورته وویل، چې الله تعالی خو یې پېژني! کله چې الله تعالی ستا د خیر او په نېکو چارو پوه او خبر دی؛ نو د خلکو څه پروا کوي؟!

د خلکو پر نیوکو مه خپه کپړه!

الله تعالی فرمائي:

”دوی تا ته له څه سرسري اذیت پرته نور څه نشي رسولای“

که څوک سمندر ته تیره ور وغورځوي؛ نو سمندر ته پرې څه زیان نشي اړولای، بلکې تیره غورځوونکي به د تیرو په غورځولو سترې شي، پکار ده چې د خلکو نیوکو ته خپله سینه، لکه سمندر پراخه کړای شي او د چا د نیوکې له امله خپل منزل ونه درول شي، بلکې د لا پرمختګ لپاره چټک ګامونه واخیستل شي!

پر بې وزلتوب مه خپه کپړه

کله چې بدني توازن غټ شي؛ نور روح وټرل شي، په بېوزلتوب کې راحت او سلامتیا وي! په دنیا کې زهد هغه عاجل راحت دی، چې الله تعالی یې خپل یو شمېر بندګانو ته ور په برخه کوي.

﴿إِنَّا نَحْنُ نَرِثُ الْأَرْضَ وَمَنْ عَلَيْهَا﴾

”په پای کې به همدا مور د زمکې او د هغې د ټولو شیانو وارثان یو.“
په دې اړه یو شاعر وايي:

ماءٌ وخبرٌ وظلٌّ ... ذاك النعيمُ الأجلُّ

كفرتُ نعمة رَبِّي ... إِنَّ قَلْتُ إِنِّي مُقَلُّ

”اوبه، دودۍ او سيوری دومره ستر نعمتونه دي، چې که سره له دې هم زه ووايم چې دا لږ دي؛ نو ما به د خپل رب د لورنو ناشکري کړې وي.“

امام شافعي رحمه الله وايي: که د سرنديب آسمان سره زراووروي او د تکرور کندی سپين زرا بهر کړي؛ نو زما يې پرې څه! ځکه پر ژوند مې دودۍ او تر مرگ وروسته مې قبر په برخه دی، زما همت د پاچايانو دی او نفس مې اصیل دی، چې ذلت تر کفر کم گنم.“

هغه څه چې لا نه دي پېښ شوي؛ نو ته يې په اړه له مخکې نه مه اندېښمن کېږه!

په تورات کې راغلي، چې د ډېرو شيانو په اړه خلک وېره لري؛ خو هسې نه وي! په دې مانا چې وهمونه او اندېښنې تر حوادثو هم ډېرې زيانمنونکې وي! ډېر داسې اټکلونه او توقعات شته، چې له سره صحت او حقيقت نه لري! دلته که څوک د تقدير پرېکړه بدلولاى شي، د هغه لتون دې وکړي، که نه؛ نو ودې وايي، چې:

﴿وَأَفْوِضْ أَمْرِي إِلَى اللَّهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ ۝ قَوْلَهُ اللَّهُ سَيِّئَاتٍ مَّا مَكَّرُوا﴾

”او خپله معامله زه الله تعالى ته سپارم، الله تعالى د خپلو بندگانو ليدونکی دی، په پای کې (هغو کسانو چې ډېرې ناوړه دسيسې يې د هغه مؤمن پر ضد په کار واچولې)، الله تعالى له هغو ټولو نه هغه وساته.“

د باطلپالو پر نیوکو مه خپه کېږه!

څکه تاته د دوی د نقد او حسد له امله اجر درکړ کېږي.
یو شاعر وايي:

إن العرائین تلقاها مُحَسَّدَةً ... ولا ترى لِلنَّاسِ حُسَّادًا
"د لورو پوزو له خاوندانو سره حسد کېدلای شي؛ د بدرنگه او ذلیلو
خلکو سره څوک حسد کوي؟"
یو بل شاعر وايي:

"دوی زما له عزت او درناوي سره زما تر مرگه پورې هم حسد کوي،
افسوس! چې تر مرگه د دوی له حسده خلاص نه شوم"
موسی ﷺ له خپل رب نه وغوښتل، چې د ده په اړه د خلکو ژبې بندې
کړي؛ نو الله تعالی ورته وفرمایل:

"ای موسی! پر دې خبره مه خپه کېږه! ما پیدا کړي او زه روزي هم
ورکوم؛ خو سره له دې دوی ما ته هم کنخل کوي!"
او هغه داسې چې په یوه قدسي حدیث کې الله تعالی فرمائي:

يقولُ اللهُ عَزَّوَجَلَّ: يَسْبُئِي ابْنَ آدَمَ، وَيَشْتَمِي ابْنَ آدَمَ، وَمَا
يَنْبَغِي لَهُ ذَلِكَ، أُمَّ سَبُّهُ إِيَّاي فَإِنَّهُ يَسِبُّ الدَّهْرَ، وَأَنَا الدَّهْرُ،
أَقْلِبُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ كَيْفَ أَشَاءُ، وَأَمَا شَتْمُهُ إِيَّاي، فَيَقُولُ: إِنَّ لِي
صَاحِبَةً وَوَلَدًا، وَلَيْسَ لِي صَاحِبَةٌ وَلَا وَلَدٌ

"بني آدم ما ته کنخل کوي او دا له هغه سره نه ښايي! ما ته د هغه

کنځل په دې مانا، چې دوی زمانې ته کنځل کوي او زمانه خو همدا
زه یم، شپه پر ورځ او ورځ پر شپه بدلووم... دغه راز ما ته د بنځې
او بچي نسبت هم کوي سره له دې، چې زه له بنځې او بچي څخه پاک
او منزه یم.

یو شاعر وایي:

إِذَا نَطَقَ السَّفِيهُ فَلَا تُجِبْهُ ... فَخَيْرٌ مِنْ إِبَابَتِهِ السَّكُوتُ

”دکم عقل د خبرې ځواب مه ورکوه _ تر دغه ځواب چوپتیا غوره ده“

او داسې نورې بېلګې

شتمن خلک زیاتره په اضطراب او اندېښنو کې ژوند کوي، چې له همدې

امله زیاتره د وینې د فشار او یا د وینې د کمښت په ناروغۍ اخته وي.

الله تعالی فرمائي:

﴿وَيْلٌ لِّكُلِّ هُمَزَةٍ لُّمَزَةٍ ۚ الَّذِي جَمَعَ مَالًا وَ عَدَدَهُ ۚ يُحْسِبُ أَنَّ

مَالَهُ أَخْلَدَهُ ۚ كَلَّا لَيُنْبَذَنَّ فِي الْحُطَمَةِ ۚ وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْحُطَمَةُ ۚ نَارُ

اللَّهِ الْمَوْقَدَةُ ۚ الَّتِي تَطَّلِعُ عَلَى الْأَفْئِدَةِ ۚ إِنَّهَا عَلَيْهِمْ مُّوَصَّدَةٌ ۚ فِي عَمَدٍ

مُمَدَّدَةٍ ۚ ﴿

”تباهي ده د هر هغه چا لپاره، چې (مخامخ) خلکو ته د پېغور ورکولو

او (پشي شا) د بډيو کولو په عادت اخته دی _ هغه چا چې مال يې

جمع کړی دی او په شمار شمېرلو يې اېښی دی _ هغه انګېري چې

د هغه مال به هغه ته تل پاتې ژوند ورکړي _ هېڅکله داسې نه ده،

هغه به په تنې ونې کونکي ځای کې وغورځول شي _ او ته څه

پوهېږي، چې څه دی هغه تنې ونې کونکي ځای؟ د الله تعالی اور

بڼه لمبه شوی _ چې تر زړونو پورې به رسېږي _ هغه به ورباندې

په خورېدو سرپوښ کړای شي _ (په داسې حال کې چې هغه به) په
لوړو لوړو ستونو کې (ایسار کړای شوی وي)

يو لوېديځوال ادبپوه وايي:

خپل کار سم و کړه او بيا هر کمزوري کړه کتونکي ته شا کړه.
له تجربو نه په ډاگه ده، چې د هرې جارحانه خبرې ځواب مه وایه اڅک
چې صبر او حلم عزت دی، چوپتیا د دښمنانو پر سر د قهر څپره ده، بښنه
او تېرېدنه ثواب او شرافت دی!

يو حکيم وايي:

”هغه کور چې د ورنښو د وچې ډوډۍ سره پکې ډاډ او اطمینان
وجود ولري، تر هغه کوره ډېر غوره دی، چې له خوندورو خوراکنونو
ډک؛ خو له اطمینانه تش وي.“

وقفه

مه خپه کېږه!

يوه ورځ به درېښه ناروغي ښه شي، گناه به دې وېښل شي؛ قرضونه به
درنه لرې شي، بنديان به په کور شي او نېستمن به شتمن شي.

مه خپه کېږه!

تورې وريځې لمنځه ځي او تورې شپې سبا کېږي، تویانونه تم کېږي!
همداسې به ستا د ژوند ترڅې شېبې هم په خوښۍ او سوکالی واورې!

مه خپه کېږه!

د لمر تاو په یخ سیوري وژل کېږي، تېری او جل وهلې په بخو او بو

خړوبېږي، وږی په ډوډۍ مږېږي، بې خويي په خوب او ناروغي په روغتيا
لمنځه ځي! ته لږ صبر وکړه الله تعالیٰ به خیر کړي.

مه خپه کېږه!

یوازې ته نه یې، بلکې د نړۍ ټول طبيبان، حکیمان، عالمان، ادیبان او
شاعران د الله تعالیٰ د تقدیر په وړاندې سرکوزي او بېوسه دي.

علي بن جبلة وايي:

عسی فرجٌ یكونُ عسی ... نعللُ نفسنا بعسی

”که له مرګوني غم سره لاس او ګرېوان هم شې؛ نو بیا هم مه نهیلي

کېږه!...“

د الله تعالیٰ په پرېکړه خوښ اوسه!

٦٢

که دې الله تعالیٰ ودروي؛ نو ودرېږه او که دې کېنوي؛ نو کېنه، پر
بېوزلی صبر وکړه او پر بداینه شکر اوباسه، ځکه چې همدا د دې عقیدې
له لوازمو څخه ګڼل کېږي چې:

رَضِيتَ بِاللّٰهِ رَبًّا وَبِالْإِسْلَامِ دِينًا وَبِمُحَمَّدٍ نَبِيًّا

”د الله تعالیٰ پر ربوبیت، د اسلام پر دین او د محمد رسول الله ﷺ پر

پېغمبرۍ خوښ یم.“

یو شاعر وايي:

د ځان لپاره یوازې د تدبیر په لټه کې مه اوسه! ځکه یوازې پر تدبیر
تکیه کوونکي هلاک شوي دي، دا چې که مورستا په هکله پرېکړه وکړه؛

نوله مورځه خوښ او راضي اوسه، ځکه چې مورځه ستا په نسبت د پرېکړې
له پلوه غوره یو.

د خلکو د واکچلونو پر څارنه مه

خپه کېږه!

ځکه چې دوی ستا په اړه هېڅ هم په واک کې نلري!

یو شاعر وايي:

څوک چې د خلکو د واکچلونو څارنه کوي؛ نو له غمه به یې ومري!

بشار وايي:

ابن تیمیه رحمه الله چې کله زندان ته واچول شو؛ نو داسې یې وویل،
چې زما دښمنانوا زما په اړه څه وکړل زما جنت او زما باغونه خوزما په
سینه کې دي؟! زما وژنه شهادت دی، له خپلې سیمې نه شړل کېدل زما
لپاره سیاحت دی او زنداني کول خلوت دی! څوک چې الله تعالی له لاسه
ورکړي؛ نو هر څه یې له لاسه ورکړه!

د اسلام ستر پیغمبر ﷺ فرمائي:

لَإِن أَقُولُ: سُبْحَانَ اللَّهِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ، وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَاللَّهُ أَكْبَرُ،

أَحَبُّ إِلَيَّ مِمَّا طَلَعَتْ عَلَيْهِ الشَّمْسُ.

”زه چې «سبحان الله، والحمد لله، ولا إله إلا الله، والله أكبر» وایم؛

نو دا زما لپاره تر هغه څه ډېر غوره دي، چې لمر پرې راخېژي.“

له سلفو نه یو تن د شتمنو په اړه وايي، چې دوی هم خوراک، څښاک

کوي او موربې هم کوو، دوی هم کتل کوي او موربې هم کوو، له مور سره

حساب نه کېږي او دوی سره به دروند حساب کېږي.
یو شاعر وایي:

”د قبر لومړنۍ شپه به درنه د خورنق قصرونه او د کسری خزانه
هېرې کړي.“
الله تعالی فرمائي:

﴿وَلَقَدْ جِئْتُمُونَا فَرَادَى كَمَا خَلَقْنَاكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ﴾

”(او الله تعالی به ووايي) دا دی اوس تاسې هماغسې یك تنها زموږ
په وړاندې حاضر شوی، لکه څنګه چې موږ په لومړي ځل تاسې
یوازې پیدا کړي وئ.“

مؤمنان وایي:

﴿صَدَقَ اللهُ رَسُولَهُ﴾

”الله تعالی خپل رسول ته رښتیا ويلي دي.“

منافقان وایي:

﴿مَا وَعَدَنَا اللهُ وَرَسُولُهُ إِلَّا غُرُورًا﴾

”له موږ سره الله تعالی او د هغه رسول ﷺ په دوکه ژمنه کړي.“

ژوند د افکارو له صنعت نه منځته راځي او له کومو افکارو نه چې ته
ګټه پورته کوي، همدغه ستا پر ژوندانه اغېزمن دي، هغه نېکمرغه دي او
که بد مرغه.

یو شاعر وایي:

لا يملأ الهولُ قلبي قبل وقعته ... ولا أضيّقُ به ذرعاً إذا وقعاً
”چې يو کار پېښ شوی نه وي، نو مخکې له مخکې يې اندېښنه نه

کوم؛ خو که رامنځه شي؛ نو بيا ورته ساه نه خپه کوم.“

له خلکو سره ښېکړې کوډ!

٦٤

له خلکو سره ښېکړه کول د ښکمرغی د ترلاسي تر ټولو پراخه لار ده. په يوه قدسي حديث کې دي، چې الله تعالی به د قيامت په ورځ (د حساب، کتاب په ترڅ کې) خپل بنده ته داسې ووايي:

”ای انسانه زه وږی وم او تا دودۍ رانه کړه!!! دغه بنده به ووايي، چې ای ربه! څنگه تا ته دودۍ درکړم او ته رب العالمين ذات يې؟! الله تعالی به ورته ووايي، چې ايا ستا تر څنگ زما پلانکی بنده وږی نه و، که هغه دې مور کړی وای؛ نو نن به دې گټه له ما څخه ترلاسه کړې وای.....“ (١٦)

همدا شان پېغمبر ﷺ فرمايي:

”له چا سره چې لږ څه اضافي توبنه وي؛ نو هغه ته دې يې ورکړې، چې له سره توبنه نه لري، له چا سره چې اضافه سورلي وي؛ نو يې سورلی کس ته دې ورکړې.“

حاتم الطائي د مېلمه موندلو په اړه خپل غلام ته سپارښتنه کوي:

”ژر شه یخه شپه ده او ربل کړه او که کوم مېلمه دې مونده کړ؛ نو له مريتوبه به ازاد شي.“

خپلې ښځې ته وایي:

”چې خواږه پاخه کړې؛ نو د يوه ښه سړي انتظار کوډ، ځکه چې ما

١٦ : صحيح مسلم (٤ / ١٩٩٠)

ته يوازې دودى خوند نه راكوي.“

د عبدالله بن المبارک رحمہ اللہ يو يهودي گاوندي و، ابن مبارک به له خپلو بچيو نه مخکې د هغه پر خوراک، خښاک او جامې پيل کاوه!
خلکو له يهودي نه وغوښتل، چې دا کور دې پر مور وپلوره! هغه وويل، چې د دې کور بيه دوه زره ديناره ده، چې زر ديناره د کور او زر ديناره يې د ابن المبارک د گاوندتوب قيمت دى.

ابن المبارک ديهودي له دغه ښه دريځ څخه خبر شو؛ نو له الله تعالى نه يې د دغه يهودي د مسلمانېدو سوال وکړ او الله تعالى هغه ته د ايمان راوړو توفيق ورکړ.

دغه راز ابن المبارک له يوه کاروان سره حج ته روان و پر لاره يې يوه ښځه وليده، چې له ډېرانه يې مرکارغه راپورته کړ! ابن المبارک غلام ورولبېره، چې په اړه يې معلومات ترلاسه کړي..... ښځې ورته وويل، چې مور له دريو ورځو راهيسې خوراک خښاک په سترگو هم نه دي ليدلي! د دې خبرې په اورېدو د ابن المبارک سترگې رادکې شوې او امر يې وکړ، چې د کاروان ټول خوراکي او خښاکي توکي پر دغه کلي وپېښي او خپله بېرته راستون شو او په دغه کال يې حج ونه کړ! يوه شپه په خوب کې ورته چا وويل:
حج مبرور، وسعي مشکور، وذن مغمور.

الله تعالى فرماي:

﴿وَيُؤْتِرُونَ عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ﴾

”او پر خپل ځان باندې نورو ته ترجيح ورکوي، که څه هم پخپله اړ وي.“

يو شاعر وايي:

”که څه هم زه له خپل ملګري نه لرې يم؛ خو له هغه سره د مرستې

لپاره د هغه غبر اورم او اروم ورسره مرسته کوم.
په دې اړه یو بل شاعر داسې وایي:

”خیر تلیاتې وي، که څه هم وخت پرې واوړي او شر دېره ناوړه
توبنه ده.“

د یوې ناوړه خبرې په اورېدو مه
خپه کېږه!

یو شاعر وایي:

د فضایلو پر راتولولو ټینکار وکړه او د حسدگرو پر ملامتویلو مه خپه
کېږه؛ پر دې پوه شه، چې یوازې په ژوندانه کې د الله تعالی عبادت کېدلای
شي او تر مرگ وروسته حسد هم لمنځه ځي.
له معاصرو علماوو نه د یوه تن وینا ده:

”څوک چې له نقد سره حساسیت څرگندوي، هغوی باید د مقادیرو پر
یخو اوبو خپل مازغه ساړه کړي، په دې ترتیب به له ظالمانه نقد نه خلاصی
وموي.“

عرب وایي:

الله تعالی د حسدگر په اړه څومره بڼه عدالت کړی، چې تر هر څه له مخه
حسدگر لمنځه وړي.

متنبي وایي:

د یوه انسان په بڼه یادولو سره هغه نوی ژوند مومي هغه که باقي پاتې هم
نشې نوبس یې دی.

پوهان واي:

بې زړه سرې په پرلپسې ډول مري، قهرمان او اتل يو ځل مري او کله چې الله تعالى د خپلو بندگانو په اړه د خير اراده وکړي؛ نو د تنگسو په توپان کې هم پرې د خوب پرکالي راوړي! وگوره د احد په غزا کې پر طلحه رضي الله عنه دغه ډول ډاډمنه پرکالي راغلې وه، تر دې چې توره يې خوځو ځله له لاسه پرېوتې وه!

دلته اهل بدع هم خپل ځانته پرکالي لري! وگوره نامتو اتل شبيب بن يزيد د خپلې کچرې دپاسه ویده شوی و، دغه راز د هغه ښځه "غزاله" هماغه قهرمانه ښځه چې حجاج بن يوسف يې شړلې و، د جگړې په تاوده ډگر کې پرې د خوب پرکالي راغلې وه.

يو شاعر واي:

زمرې وي خو په جگړه کې ورڅخه اوښ مارغه جوړ شي چې په يوه شپيل تېښته کوي؛ ولې د غزالې په څېر مبارزه نشي کولای؟!
الله تعالى فرماي:

﴿قُلْ هَلْ تَرَبَّصُونَ بِنَا إِلَّا إِحْدَى الْحُسَيْنِيَيْنِ ۗ وَنَحْنُ نَتَرَبَّصُ بِكُمْ أَنْ يُصِيبَكُمْ اللَّهُ بِعَذَابٍ مِّنْ عِنْدِهِ أَوْ يَايْدِينَا ۗ فَتَرَبَّصُوا إِنَّا مَعَكُمْ مُّتَرَبَّصُونَ ۝﴾

"دوی ته ووايه: تاسې چې زموږ په باب کوم شي ته سترگې په لار ياست هغه له دې پرته بل څه دی چې له دوو ښېگڼو نه يوه ده او موږ چې ستاسې په باب کوم شي ته سترگې په لار يو هغه دا دی چې الله تعالى به خپله تاسې ته سزا درکوي يا يې زموږ په لاسونو درکوي، ښه نو اوس تاسې هم انتظار وکړئ او موږ هم له تاسې سره منتظر يو."

دغه راز فرماي:

﴿وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ أَنْ تَمُوتَ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ كِتَابًا مُؤَجَّلًا وَمَنْ يُرِدْ ثَوَابَ
الدُّنْيَا نُؤْتِهِ مِنْهَا وَمَنْ يُرِدْ ثَوَابَ الْآخِرَةِ نُؤْتِهِ مِنْهَا وَسَنَجْزِي
الشُّكْرِينَ﴾

”هېڅ ساکنس د الله تعالی له حکم پرته نشي مړ کېدای د مرگ نېټه
لیکل شوې ده څوک چې د دنیا د ثواب په اراده کار وکړي هغه ته به
مور له همدې دنیا نه ورکړو او څوک چې د اخرت په اراده کار وکړي
هغه به د اخرت ثواب ومومي او شکر ایستونکیو ته به مور اړومرو
د هغو مکافات ورکړو.“

یو شاعر وايي:

په جگړو کې له قهرمانانو نه مه وېرېږه، څه چې په تقدیر کې لیکل
شوي، هغه وړاندې او وروسته کېدلای نشي، له همدې امله د جگړې په
میدان کې له صبر نه کار اخله، په دې نړۍ کې هېچوک د تل لپاره نشي پاتې
کېدای، د ژوندانه لباس څه د عزت او درناوي لباس نه دی، چې د یوه بدار
ناوړه انسان څخه به هم کوزولای شي.

علي عليه السلام فرمائي:

”په کومه ورځ له مرگه تېښته وکړم؛ په هماغه ورځ چې لا نه و
لیکل شوی او که په هماغه ورځ چې لیکل کېده؟! له تقدیر نه وېر
نشته او نه ورڅخه تېښته کېدلای شي“

ابوبکر صدیق رضي الله عنه فرمائي:

”مرگ راپه زړه کړی؛ نو هغه به تاسې ته ژوند وېښي“

مه خپه كېره!

الله تعالى له تانه دفاع كوي او ملايك درله بښنه غواړي، مؤمنان درته دعا كوي، پېغمبر ﷺ دې سپارښت كوي، قرآن كريم درسره ښه ښكلي وعده كوه او پر دې سربېره الله تعالى ارحم الراحمين دى.

مه خپه كېره!

يوه ښكي له لسو څخه تر اوه سوه چنده پورې ليكل كېږي او بدي فقط په خپل مثل سره.

مه خپه كېره!

ته د توحيد د لارې لاروى او قبلوال (اهل قبله) يې! ته د الله او رسول ﷺ په مينه مست يې! په گناه پښېمانه او پر ښكې خوښېږي، ځكه ته ډېر گټور انسان يې!

صبر پر مصيبتونو د بري لار ده

مه خپه كېره او له صبر څخه كار اخله، ځكه چې صبر د خلاصون او ښكمرغۍ لار ده؛ خو صبر بايد د الله تعالى په لار كې او د هغه لپاره وي، صبر بايد صبر جميل يانې ښكلي صبر وي او د مصيبت پر مهال اهل سنت له دريو ډولو وسلو څخه كار اخلي:

۱: صبر ۲: دعا ۳: د ښه ساعت تمه

لکه يو شاعر وايي:

”هغوی پر مور د مرگ جام وڅښاوه؛ خو مور پر مرگ هم ښه صبر کونکي وو.“

همدا شان په يوه صحيح حديث کې دي، چې:

لَا أَحَدَ أَصْبَرَ عَلَىٰ أَدَىٰ يَسْمَعُهُ مِنَ اللَّهِ عَزَّوَجَلَّ، إِنَّهُ يُشْرِكُ بِهِ. وَيُجْعَلُ لَهُ الْوَلَدُ، ثُمَّ هُوَ يُعَاقِبُهُمْ وَيَرْزُقُهُمْ (۱۷)

”پر اذيت باندي له الله تعالى نه ډېر صبر کونکي نشته، ځکه تاسې به اورېدلي او ليدلي وي، چې خلک د الله تعالى په اړه (نعوذ بالله) وايي، چې هغه ښځه او بچي لري، سره له دې چې الله تعالى له دغو شيانو پاک دی، چې خلک يې ورپورې وايي، هغه الله تعالى احد او واحد ذات دی او هغه همدوی ته روغتيا او روزي ورکوي.“

همدا شان په يوه بل حديث کې دي، چې نبي کریم ﷺ فرمايي:

رَحِمَ اللَّهُ مُوسَىٰ قَدْ أُوذِيَ بِأَكْثَرِ مَنْ هَذَا فَصَبَرَ (۱۸)

”الله تعالى دې پر موسی ﷺ ولورېږي، ځکه هغه ډېرې ستونزې وزغملې او صبر يې پرې وکړ.“

او همدا شان فرمايي:

وَمَنْ يَتَصَبَّرْ يُصَبِّرْهُ اللَّهُ (۱۹)

۱۷: صحيح مسلم (۴ / ۲۱۶۰)
۱۸: صحيح البخاري (۴ / ۹۵)
۱۹: صحيح البخاري (۲ / ۱۲۳)

”خوک چې له صبر نه کار اخلي الله تعالى له داسې کس نه صبرناک جوړوي.“

هدا راز الله تعالى خپل وروستي استازي ته د صبر په اړه فرمايي:

﴿وَاصْبِرْ وَمَا صَبْرُكَ إِلَّا بِاللَّهِ وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلَا تَكُ فِي ضَيْقٍ مِّمَّا يَمْكُرُونَ﴾

”ای محمد ﷺ! په حوصله کار کوه او ستا دغه زغم د الله تعالى په توفیق سره دی، د دوی پر حرکتونو مه خورېږه او مه د دوی په دسیسو زړه تنگی کېږه.“

﴿فَصَبِرْ جَبِيلًا ۗ وَاللَّهُ الْمُسْتَعَانُ عَلَىٰ مَا تَصِفُونَ﴾

”نو صبر به وکړم او په ښه شان به یې وکړم، کومه خبره چې تاسې غوټه کوئ پر هغې له الله تعالى نه مرسته غوښتل کېدای شي.“

﴿فَاصْبِرْ صَبْرًا جَبِيلًا﴾

”نو ای پیغمبره، صبر وکړه، غوره صبر.“

﴿سَلَامٌ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ﴾

”او هغو ته به ووايي، چې پر تاسې سلامتیا ده، څنگه چې تاسې په دنیا کې له صبر څخه کار واخیست.“

﴿وَاصْبِرْ عَلَىٰ مَا أَصَابَكَ﴾

”او هر مصیبت چې درباندي راشي ورباندي صبر وکړه.“

﴿اصْبِرُوا وَصَابِرُوا وَرَابِطُوا﴾

”له زغم نه کار واخلي، د باطل پرستانو په مقابل کې مېرانه ونښی، د

حق د خدمت لپاره ملا تينگه وتری.
عمر رضي الله عنه فرمائي: "مور يوازي په صبر سره ښه ژوند ترلاسه کړ"

دې ته مه کوره، چې خلک له تا سره څه
کوي، بلکې دې ته څېر شه، چې ته له الله
تعالی سره څه کوې؟!

امام احمد رحمه الله په کتاب الزهد کې يو قدسي حديث نقل کړی، چې
الله تعالی فرمائي:

"پر تا تعجب دی ای د آدم بچیه! پیدا کړی ما يې او عبادت د نورو
کوې! روزي زه درکوم او شکر د نورو کوې....."

د عیسی عليه السلام په سیرت کې راځي، چې د دهرشتو ناروغانو درملنه يې
کړې وه او يې شمېره رانده يې د الله تعالی په اذن پینا کړي ول او هغوی
بیرته د ده دښمنی ته متې رابډ وهلې وې.

د رزق پر تنکسيا مه خپه کېږه!

ځکه هماغه احد ذات خپل ټول مخلوق ته د روزی رسولو دنده پر خپله
غاړه اخیستې. او فرمائي:

﴿وَفِي السَّيِّئِ رِزْقَكُمْ وَمَا تُوعَدُونَ﴾

په همدې اسمان کې ده ستاسې روزي هم او هغه شی هم، چې له تاسې سره د هغه وعده کېږي.

دا چې د روزی وپشنه د الله په لاس کې ده؛ نو بیا انسان ولې انسان ته چاپلوسی او غورمالي کوي او د روزی په پلټلو کې تمبلي کوي؟
الله تعالی فرمائي:

﴿وَمَا مِنْ دَابَّةٍ فِي الْأَرْضِ إِلَّا عَلَى اللَّهِ رِزْقُهَا﴾

په ځمکه کې هېڅ داسې کوم خوځنده سا کښن نشته، چې د هغه روزي د الله تعالی پر غاړه نه وي.

دغه راز فرمائي:

﴿مَا يَفْتَحُ اللَّهُ لِلنَّاسِ مِنْ رَحْمَةٍ فَلَا مُمْسِكَ لَهَا وَمَا يُمْسِكُ فَلَا مُرْسِلَ لَهُ مِنْ بَعْدِهِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ﴾

”الله تعالی چې د هر رحمت دروازه د خلکو لپاره پرانيزي څوک د هغې بندوونکي نشته او کومه چې هغه وتړي له الله تعالی نه وروسته بیا کوم بل څوک د هغې پرانستونکي نشته، هغه څواکمن او د حکمت خاوند دی.“

ځینې عوامل مصیبتونه سپکوي

۱: له الله تعالی نه د اجر او ثواب غوښتنه.

﴿إِنَّمَا يُوفَى الصَّابِرُونَ أَجْرَهُمْ بِغَيْرِ حِسَابٍ﴾

صبر کوونکيو ته به خپل اجر بي حساب ورکړ شي.

۲: نور غمخېلي ووينه.

يو شاعر وايي:

”که زما په خوا کې ډېرې ژړاگانې نه وای؛ نو ما به له غمه خپل
خان وژلی و، خپل ښي او کين لور ته وگوره! تر تا پرته خومره خلک
غمونو کې ښکېل دي!“

۳: درېښ مصيبت وړوکی وگنه.

۴: دغه مصيبت د دين لپاره نه دی.

۵: د خوښيو په مقابل کې پر مصيبتونو خوښي د بنده گۍ ستر دليل دی.

۶: د تقدير له پېښې، تېښته نشته.

۷: د هر څه واک د رب العالمين ذات په لاس کې دی.

له پردې شخصيت نه گټه مه پورته کوه!

الله تعالی فرمائي:

﴿وَلِكُلِّ وُجْهَةٌ هُوَ مُوَلِّيُّهَا فَاسْتَبِقُوا الْخَيْرَاتِ﴾

”د هر چا لپاره يو لوری دی چې هغه ته مخ اړوي؛ نو تاسې د ښېگڼو
په لوري په څغاسته شئ.“

همدا شان فرمائي:

﴿وَهُوَ الَّذِي جَعَلَكُمْ خَلِيفَةَ الْأَرْضِ وَرَفَعَ بَعْضَكُمْ فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجَاتٍ
لِيَبْلُوَكُمْ فِي مَا آتَاكُمْ ۗ إِنَّ رَبَّكَ سَرِيعُ الْعِقَابِ ۗ وَإِنَّهُ لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ﴾

”هماغه ذات دی، چې هغه تاسې د ځمکې خليفه گان وگرځولئ“

او له تاسې نه يې ځينو ته د ځينو نورو په مقابل کې ډېرې لوړې درجې ورکړې، چې تاسې ته يې څه درکړي دي په هغه کې پر تاسې ازمنت وکړي.

بېشکه ستا رب په سزا ورکولو کې هم ډېر چټک دی او ډېر بېنونکی او رحم کوونکی هم دی.

افسانان د بېلابېلو وړتياوو، ذهنونو درلودونکي وي او زموږ د خواږه پېغمبر محمد رسول الله ﷺ د عظمت راز په دې کې و، چې هغه به له هر صحابي نه د هغه د وړتيا اړوند کار اخيسته، لکه علي ﷺ د قضاء دنده تر سره کوله، معاذ ﷺ د علم په برخه کې، ابی بن کعب ښه خوږ غږی قاري و، خالد بن وليد د غزا په ډگر کې يو غښتلی قومندان و، حسان بن ثابت د شاعرۍ په ډگر کې يو په زړه پورې او نوموتی شاعر و؛ نو ده ته يې دغه دنده سپارلې، همدا شان قيس بن ثابت ﷺ د ويندوی په فن کې مهارت لاره؛ نو ده ته يې دغه برخه ورسپارلې وه، يانې په چا کې به چې کومه وړتيا وه؛ نو د هغه له وړتيا نه به يې کار اخيست، لکه چې يو شاعر وایي:

سخا د تورې پر ځای او توره د پرځې په ځای کې کېښودل زيانمن ثابتېږي.

د نورو په شخصيت کې ډوبېدل ځانوژنه ده

د انساني صفتونو او ارزښتونو ترمينځ اختلاف د الله تعالی د قدرت له نښانو څخه گڼل کېږي! ابوبکر ﷺ په نرمۍ سره ملت ته گټه ورسوله؛ او عمر ﷺ په خپل شدت سره اسلام ته گټه ورسوله.

﴿لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا﴾

”الله تعالى هېڅ نفس ته د هغه له وسې نه پورته مسوولیت نه متوجه کوي.“

د نورو په شخصیتونو کې ورکېدل او په پتو سترگو د هغوی تقلید کول د خپلو ارزښتونو خاورې کول او د خپلې ارادې وژل دي.

د گوښه ژوندانه غوره اغېز

له دغه گوښه کېدو نه موخه له ابدې شرارت نه گوښه کېدل دي، چې زړونو ته خوښي ورکوي او غمونه لمنځه وړي.

شیخ الاسلام ابن تیمیه رحمته الله علیه وایي:

بنده ارومرو باید د الله تعالی د عبادت، ذکر او تلاوت لپاره ځان گوښه کړي او له ځان سره حساب کتاب وکړي.

ابن الجوزي په ضیاء الخاطر کې په دې اړه درې څپرکي ټاکلي، چې لاندې یې په لاندې ډول دی.

ما د راحت، عزت او شرف له پلوه تر گوښه کېدو پرته بل ښه عمل ونه لیده...

په گوښه کېدو سره انسان له هر ډول فساد او شر نه خوندي پاتې کېږي، عزلت او گوښه کېدل په آخرت کې د تفکر او د الله تعالی د ملاقات لپاره د ځان چمتو کولو تر ټولو ښه فرصت دی ...

په عزلت کې د نفس ذهني او ژبني ټولې چارې اداره کېږي. عزلت او گوښه کېدل، د ښېکړو لپاره پرده او فضیلت د ملغلرې لپاره

صدف دی، په یوازیتوب کې د صبر، مراقبت، فکر او تدبیر لپاره بڼه موکه په لاس راتلای شي، د نړۍ اتلان او تاریخ جوړونکي ستر او منلي شخصیتونه ټول د عزلت پر اوبو خړوب شوي دي؛ نو هله پر خپلو پښو ودرېدلي او د سترتوب تر پاتکي رسېدلي دي.

علي بن عبدالعزيز الجرجاني په خپله قصیده کې وايي:
خلک دې توند خوږه بولي؛ خودا په اصل کې له ذلت څخه گوښه کېدل دي.
د قصیدې تر پایه...

یو بل شاعر وايي:
”ما په یواځیتوب کې راحت او سکون لاسته راوړی دی ځکه له یواځیتوب سره اشنا یم.“

که خلک له ما سره اړیکې وشلوي؛ نو زما پرې څه، ځکه چې که پوځ هر څه کوي خو پاچا بیا هم سپور وي.
حمید وايي:

”د خلکو تا ویلې، ما ویلې څه گټه نه رارسوي؛ نو ځکه ورسره ناسته او ولاړه گټوره نه بولم.“
د یواځیتوب لا نورې گټې په ”کتاب العزلة“ کې کتلاي شي!

پر سختیو مه خپه کېږه!

ځکه چې سختی زړه غښتلی کوي او گناهونه لمنځه وړي، غرور او تکبر ته د پای ټکی ږدي، د مخلوق عاطفه او د نېکانو دعا جلبوي، انسان خپل رب ته تسلیموي او د هغه پر ورکړه راضي کېږي.

مه خپه کېږه!

ځکه خپګان په عبادت کې کمزوري رامنځته کوي او له جهاد نه دې پاتې کوي، پر دې سر بېره بدمرغي، بدګوماني، شکوک او شبهات رازېږوي.

مه خپه کېږه!

ځکه خپګان د رواني ناروغيو بنسټ او د دردونو سرچينه ده.

مه خپه کېږه!

چې لمونځ کوي، قرآن لولې او خلکو ته خیر رسوي.

مه خپه کېږه:

د وزګارتيا او بې کارۍ له امله خپګان ته سر مه ټيټوه؛ لمونځ کوه او قرآن لوله! نور د خیر چارې تر سره کوه او د الله تعالی په دربار کې د دعاګانو لپاره لاسونه لپه کړه.

مه خپه کېږه او د نېکمرغۍ قاعدې ولوله:

۱: که د خپلې ورځې په چوکاټ کې ژوند نشې کولای؛ نو ذهن به دې ګډوډ او چارې به دې بې نظمه وي.

۲: تېر هېر کړه، ځکه په تېر پسې زړه تېرل بې عقلي ده.

۳: په راتلونکي پورې هم زړه مه تړه، ځکه هغه لا راغلی نه دی.

۴: له نقد او نیوکونه مه وېرېږه، ځکه نقد ستا ارزښت خوندي ساتي.

۵: په الله تعالی ایمان ساته او نېک عمل کوه، ځکه همدغه سپېڅلي

ژوند دی.

لا تحزن

- ۶: د الله تعالى ذکر کوه، ځکه په دې سره زړه ډاډمنېږي.
- ۷: هر څه ته د تقدیر په سترگه گوره.
- ۸: د چا د مننې انتظار مه کوه.
- ۹: د سختو چارو د ترسره کولو لپاره ځان چمتو کړه.
- ۱۰: هغه څه چې ستا په واک دي په همدې کې ستا خیر دی.
- ۱۱: د مسلمان لپاره په څه کې خیر وي.
- ۱۲: ته په شته حال هم تر ډېرو غوره يې.
- ۱۳: په نعمتونو کې فکر وکړه او شکر يې اوباسه.
- ۱۴: ساعت په ساعت خوښي محسوسوه.
- ۱۵: په مصیبتونو کې دعاگانې ښې قبلېږي.
- ۱۶: مصیبتونه د سترگو مرهم او د زړه غښتلتيا ده.
- ۱۷: له تنگسې سره اسانتيا مله وي.
- ۱۸: د ځان په اړه ناوړه پرېکړه مه کوه.
- ۱۹: ستا رب د پراخه مغفرت خاوند دی.
- ۲۰: له غوسې نه ډډه وکړه.
- ۲۱: ژوند ډوډی، اوبه او سیوری دی؛ نو فکر مه کوه.
- ۲۲: ستاسې روزي له آسمانه ده.
- ۲۳: آسمان چې څومره غورېږي هغومره نه ورېږي.
- ۲۴: له نورو غمخېليو نه پند واخله.
- ۲۵: الله تعالى ته گران خلک پر مصیبتونو اخته وي.
- ۲۶: د غمونو د له مینځه وړلو دعاگانې تکرار کړه.
- ۲۷: گټور عمل وکړه او له وزگار توبه ډډه وکړه.
- ۲۸: تا ویلي ما ویلي پرېږده.

۲۹: له چانه د غج اخیستنې په لټه کې مه اوسه.
۳۰: ستا مصیبت ستا د گناهونو کفاره ده.

له شپږ ډوله درملو درلودو سره هم

خپه یې؟!

د "الفرج بعد الشدة" لیکوال لیکي چې:

په پوهانو کې یو تن په یوه سخت مصیبت اخته شو؛ نو خپل خپلوان یې پوښتنې ته ورغلل او ویې پوښت، چې څه دارو، درمل دې خوړلي که نه؟ هغه یې په ځواب کې وویل، چې هو! له شپږو شیانو څخه جوړ دارو مې کارولي! خپلوانو یې په اریانیتیا سره د دارو په اړه وپوښت، چې له کومو شپږو ډوله شیانو نه جوړ شوي درمل دې خوړلي؟

ناروغ یې په ځواب کې وویل:

لومړنی شی یې پر الله تعالی باور دی.

دویم یې پر دې خبره پوهېدل، چې د تقدیر پر پکړه حق ده.

درېیم دا چې صبر تر هغه څه غوره دی چې ممتحنین یې کاروي.

څلورم دا چې که زه صبر ونه کړم؛ نو څه به وکړم؟

پنځم یې دا اټکل، چې کېدای شي، تر دې لا زیات په شر کې پریوځم.

شپږم یې دا چې ساعت په ساعت خوښي راتلای شي.

مه خپه كېره! له صبر نه كار واخله

يو شاعر وايي:

ای زمانې! که له تا سره څه نور غمونه وي؛ نو هغه هم راوړه او پر ما يې انبار کړه!

متنبي وايي:

زمانې دومره غمونه را کړل، چې زما زړه يې د غشو په پرده کې راو نغبت اوس، چې غشی راځي؛ نو پر غشي لگېږي او ماتېږي.

ابوالمظفر الابیوردی وايي:

زمانه زما لپاره نا اشنا شوه او په دې نه پوهېږي، چې زه عزتمن يم او د زمانې د پېښو په پرته سپک نه يم، زمانه د خپل تېريو زور راښيي او زه ورته خپل زغم.

له عزت سره د وريشو ډوډۍ او کېږدۍ (خېمه) تر هغه قصر او ماڼۍ زر ځلې غوره ده، چې بې ابي پکې وي.

د محنتونو په زوال کې بېره نه ده پکار، کېدای شي لاسي زيات شي.

وقفه

﴿لَا تَقْنَطُوا مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ﴾

“د الله تعالى له رحمته مه نهيلي کېږئ....”

﴿وَمَنْ يَقْنَطْ مِنْ رَحْمَةِ رَبِّهِ إِلَّا الضَّالُّونَ﴾

”د الله تعالى له رحمت نه يوازې بيلارې خلک نهيلي کېږي...“

﴿إِنَّ رَحْمَتَ اللَّهِ قَرِيبٌ مِّنَ الْمُحْسِنِينَ﴾

”د الله تعالى رحمت نېکانو ته نږدې دی.“

﴿إِنَّ رَبَّكَ وَاسِعُ الْمَغْفِرَةِ﴾

”زما رحمت هر څه ته پراخه دی.“

﴿لَا تَحْزَنْ إِنَّ اللَّهَ مَعَنَا﴾

”مه خپه کېږه! الله تعالى له موږ سره دی.“

يو شاعر وايي:

کله چې دوی تا ته د دنيا صفت شروع کړي، چې ته د دنيا له مزاج سره
اشنا نه اوسې؛ نو په همدې کې ستا گټه ده...

کتاب بڼه ملگری دی

د نېکمرغۍ د ترلاسي يوه ډېره مهمه وسيله د کتاب مطالعه ده!

جاحظ په دې اړه داسې وايي:

کتاب يو داسې خوږ او خواخوږی ملگری دی، چې نه دې کېرجن کوي،
نه دې خپه کوي او نه دې په نیمه لار کې پرېږدي، يو داسې ملگری دی،
چې نه درنه څه غواړي، نه درته دروغ وايي، نه درسره دوکه، ټکي او خیانت
کوي، نه دې په چاپلوسی مال هضموي او يو داسې گاونډي دی چې تر تا
مخکې کېدل هم نه غواړي،

کتاب لوستنه خوښي زياتوي، ذهن تېزوي او ژبه پاکوي، زړه ډاډمنوي
 او سينه پراخوي!
 کتاب د شپې، ورځې، سفر او د حضر ملگري دی، دا هماغه يواځيني
 ښوونکي دی، چې که ورته اړ شوي؛ نو له پلوي دې لاس نه اخلي!
 کتاب د وزگار وخت د ډکولو لپاره تر ټولو غوره وسيله ده او پر دې
 سربېره دنيوي او ديني چارې پرې ښې سمبالېږي.
 ابو عبیده وايي:

مهرب په خپل وصيت کې زامنو ته وييل وو، چې په بازارونو کې يوازې
 په دوو ځايونو کې تم کېدای شئ،
 ۱: چېرته چې خواره تيارېږي.

۲: چېرته چې کتابونه پوښل کېږي او جوړېږي.
 يوه ملگري راته کيسه کوله، چې د يو شامي عالم په وړاندې مې يو
 داسې کتاب ولوست، چې د غطفان کارنامې پکې وې! هغه راته وويل،
 چې کارنامې لمنځه تللي؛ خو په کتابونو کې لا هماغسې خوندي پاتې دي.
 حسن اللولوي وايي:

ما څلورېشت کاله له کتاب سره ټينگه ملگرتيا کړې.

ابن الجهم وايي:

کله که بې وخته راباندې خوب يرغل کړی؛ نو له کتابه مې مرسته
 غوښتې او هغه مې ښه کلکه پلوي او ملاتړ کړی.
 تر ټولو ستر، عظيم او شريف کتاب:

﴿ كِتَابٌ أُنزِلَ إِلَيْكَ فَلَا يَكُنْ فِي صَدْرِكَ حَرَجٌ مِّنْهُ لِتُنذِرَ بِهِ وَ تَذَكَّرَ
 لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴾

”دا يو کتاب دی چې تا ته درلېږل شوی دی؛ نو ای محمده ﷺ! ستا

په زړه کې دې له ده نه څه اندېښنه نه وي، د ده له نازلولو نه هدف
دا دی چې ته د ده په وسیله (منکران) ووېروي او د مؤمنانو لپاره
یادونه وي.

د کتاب لوستنې کټي

۱: وسوسې، غمونه او اندېښنې لمنځه وړي.

۲: په باطل کې د وردننه کېدو مخه نیسي.

۳: عقل ته وده ورکوي او زړه پاکوي.

۴: د کتاب په مرسته د خلکو د تجربو او د علماوو له استنباطاتو څخه لاند

راوړنې کېږي.

۵: کتاب داسې ستر واعظ دی، چې ایمان قوي کوي.

۶: د علومو د استدراک لپاره ډېره ښه ملکه ده.

۷: د ذهن، زړه او وخت درېواړو پلوي او ساتنه کوي.

۸: د علم لمن پراخوي او د معلوماتو پانگه زیاتوي.

۹: د بې کاره خلکو له ناستې ولاړې نه دې ساتي.

۱۰: تېروتنې دې اصلاح کوي، فصاحت او بلاغت در په برخه کوي.

۱۱: د خبرو پر فهم، د عبارت پر هدف، د جملو پر مدلول او حکمت باندې

پوهېدو رسوخ منځته راوړي.

د یوه شاعر په وینا:

د الفاظو او معانیوو پر موخه پوهېدل تر ټولو ډېر خوندور کار دی، نه

خوړو او اوبو د خبټې ډکول.

ابوبکر صدیق رضی اللہ عنہ ناروغ شوا خلک یې پوښتني ته راغلل او ورته یې

وویل:

طبيب درته راولو!

— طبيب کتلی يم!

— څه یې درته وویل؟!

— وي ويل: چې زه هماغه کار کوم څه ته چې اراده وکړم.

مه خپه کپړه! دلته یوه بله ننداره،

بل ژوند او بله ورځ هم شته

چې الله تعالی پکې مخکني او وروستي ټول خلک راتولوي، د چا که په دنیا کې مال سلب شوي وي؛ نو په اخرت کې به یې تر لاسه کړي، چا که دلته پر چا تېری کړی وي، هلته به یې عذاب وگالي!

یو جرمني فیلسوف «کانټ» وايي:

د نړیوال ژوند درامه همدلته پای ته رسېږي؛ نو ارومرو مور باید یوې بلې نندارې ته سترگې په لار شوا ځکه په دې نړۍ کې مور ظالم او مظلوم، دواړه ولیدل؛ خو انصاف موندنه لیده، غالب او مغلوب موم ولیدل، خو غچ اخیستل موندنه لیده! پکار ده یوه داسې نړۍ هم ووينو، چې هلته عدالت هم وي او انصاف هم.

شيخ علي طنطاوي د تعليق پر بنست وايي:

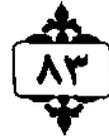
د دغه فيلوسف پورتنی وينا ضمناً د قيامت په ورځ اعتراف کول دي!
د يو شاعر به وينا:

کله چې وزير، کاتبان او قاضيان يې له يوې مخې ظالمان وي؛ نو د آسمان
د قاضي له لوري د ځمکې د دغه ډول قاضيانو لپاره تباهي، بيا هم تباهي او
بيا هم تباهي ده.

الله تعالی فرمايي:

”نن ورځ به په چا ظلم ونه شي او الله تعالی ډېر ژر حساب کونکی
دی“

نړۍ والې خبرې

روبرت لويس استيفن ليکي:

هر انسان د يوې ورځې تر پايه له گران نه گران کار کولای شي او خوښ
هم پاتې کېدای شي، چې همدغه د ښه ژوند مفهوم دی.

يو بل فيلسوف وايي:

ستا ژوند فقط يوه ورځ ده! پروڼ تېر شو او سبا لا راغلی نه دی.

استيفن ليکوک وايي:

کوچنی وايي، چې کله هلک شم، هلکی وايي. چې کله زلمی شم، زلمی وايي
اوس نوزه واده کوم، ښه نو تر واده وروسته بيا څه کول په کار دي؟!؟

او تر دغو ټولو پړاونو وهلو وروسته؛ نو بيا څه کول پکار دي؟! کله چې
وخت تېر شي؛ نو هله پرې سړی پوه شي، چې ډېر ارزښتمن شی مو له لاسه

ورکړې، همدغه د هغو خلکو حال دی چې د توبې په ویستو کې نن او سبا کوي.

په سلفوکې یو عالم وايي:

”زه تاسې د سَوَف (دېر ژر) له توري څخه وپروم! ځکه دا یوه داسې کلمه ده چې تل یې د خیر او صلاح چارې ځنډولي دي.“
الله تعالی فرمائي:

﴿ذُرِّهْمُ يَأْكُلُوا وَيَتَمَتَّعُوا وَيُلْهِمُ الْأَمَلُ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ﴾

”پرېږده دوی چې وخورې و څښي، خوندونه واخلي او دروغجنې هیلې یې په هېره کې واچوي، دېر ژر به دوی ته معلومه شي“
فرانسوي فیلسوف مونین وايي:

زما ژوند بدمرغيو دېر چټل کړی او کله یې هم له ترحم څخه کار نه دی اخیستی.

دانتي وايي:

نننۍ ورځ بیا نه راځي، زه وایم تر دې هم قوي او ښه خبره د پیغمبر علیه الصلاة والسلام خبره ده چې فرمائي:

صَلِّ صَلَاةَ مُودَعٍ

داسې لمونځ وکړه گواکې همدغه ستا وروستی لمونځ دی
مشهور هندي ممثل او ډرامه لیکونکی کالید اسا لیکي:

سباون ته سلام، دغې ورځې ته وگوره! ځکه چې دا ژوند دی، د ژوند په دغه لنډه موده کې به ستا د وجود بېلابېل حقیقتونه ترلاسه شي، د نمونعت، ښه کار، د بري زېږې، ځکه چې تېر شوی پرون یو خوب و، راتلونکی په تمه خوړل کېږي؛ له دې امله همدغه نننۍ ورځې ته ځیر شه،

چې همدغه د سباوون سلام دی.

له ځانه دغه پوښتنې وکړه

په تېر او راتلونکي پسې وسپنيزې دروازي وټره! د همدغې ورځې په لحظو کې ژوند وکړه او ځان وپوښته، چې:

۱: ایا ننني ژوند د راتلونکي په اړه له اضطراب او اندېښنو څخه ژغورلای شم؟

۲: ایا خپل نن د تېرو ترخو په را یادولو ترېخ او بې خونده کړم؟

۳: ایا سهار وختي د دې لپاره راپورته شوی يم، چې د څلورويشتو ساعتو په اوږدو کې له دغې ورځې څخه گټه واخلم؟

۴: ایا د دقيقو په حساب مې د دغې ورځې له ژوندانه څخه گټه پورته کړې؟

۵: دغه چارې به کله پيلوم؟ نن؟؟ سبا؟؟ او که په راتلونکي کې؟!

۶: ځان وپوښته، چې داسې کومه پېښه رامنځته شوې، چې ته پر هغې خورېدلی نه اوسې او تر دې ناوړه پېښه بله کومه کېدلای شي؟
د دغه ډول پېښو زغملو ته ځان چمتو کړه.

غم او اندېښنه خواکمني له مينځه وړي
او بدن له گواښونو سره مخ کوي

دوکتور «الکسيس کيرل» چې په طب کې يې د نوبل جايزه اخيستي
وايي:

هغه کارگران دېر ژر مري، چې پر ستونزو غور نشي کولای.
زه وايم:

هرڅه د الله تعالی په تقدير پورې اړه لري؛ خود کاريل خبره له دې پلوه
سمه ده، چې غمونه او اندېښنې د ژوند لپاره ناوړه گواښونه دي - غمونه
تپونه شنوي!

دوکتور «جوزيف ايف مونتيگيو» په خپل کتاب «عصي ستونزه» کې
وايي:

تپ له دې امله نه رامنځته کېږي، چې ته څه خورې، بلکې له دې امله
رامنځته کېږي، چې تا څه خوري!
متنبي وايي:

غمونه او اندېښنې انسان ډنگروي او بې وخته يې زېروي.
دوکتور «ايدور بودولسکی» په خپل کتاب (قلق پرېږده او د افضل خوا ته
ولاړشه) کې ليکي:

قلق پر زړه څه اغېز کوي؟

د وينې فشار له همدې امله منځته راځي.

د روماتيزم ناروغي رامنځته کوي او داسې نور

دوکتور «کارل مانينگر» د رواني ناروغيو متخصص په خپل کتاب «

انسان د خپل ځان پر ضد، کې وايي:

دوکتور مانينگر تا ته له اضطرابه د ځان ژغورنې په اړه هېڅ هم نشي درکولای، بلکې يو بو گنونکی راپور درکوي، چې موږ خپل بدنونه عقلمونه او فکرونه څه ډول د اضطراب او اندېښنو ښکاره کړل؟

فرانسوي فيلسوف «مونتین» وايي:

زه ستاسې ستونزې په خپل لاس هوارول غواړم، نه په زړه او ځيگر سره، (لکه د پښتو متل دی، چې له زړه نه د پښو تناکې ښې دي۔ هلال).

دوکتور «راسل سيسل» د «دکورنيل» پوهنتون له طب پوهنځي نه د مفاصلو او بندونو د التهاب او دردونو په اړه څلور لاملونه په گوته کوي

۱: ناکام واده.

۲: مادي اضطراب او اندېښنې.

۳: نفسي اضطراب او تنهائي.

۴: حقارت او حسد.

دوکتور «وليم مالک گوینگل» په امريکا کې د غاښونو د ډاکټرانو اتحادیې ته په وينا کې داسې وويل:

اضطراب، اندېښنه، ويره او خوف امکان لري چې په بدن کې د کالسيوم په خپرولو کې رول ولوبوي او د غاښونو د تلف کېدو په لور منتج شي.

خپلې معاملي په ډاډه زړه حل کړه

ډیل کارينګي وايي:

په جنوبي سيمو کې زنگيان او چينايان ډېر لږ د زړه پر ناروغيو اخته کېږي او د دې لامل همدا دی، چې دوی خپلې چارې په ډاډه زړه سرته رسوي.

هغه امریکایان چې انتحار کوي د دوی شمېر د هغو کسانو په پرتله
ډېر زیات دي، چې د پنځو غټو ناروغیو له امله خپل ژوند له لاسه ورکوي!
دا یو تریخ حقیقت دی ښایي ډېر خلک به یې ونه مني.

د خپل رب په اړه ښه اټکل ولره!

«ولیم جیمس» وایي:

الله تعالی زموږ گناهونه ښیي؛ خو زموږ اعصاب هېڅکله هم داسې نه
کوي.

ابن الوزیر په خپل کتاب «العواصم او اولقواصم» کې لیکي:
د الله تعالی رحمت ته سترگې په لار کېدل د بنده لپاره د امیدونو ټولې
لارې پرانیزي او د الله تعالی پر اطاعت باندې یې کلکوي او د ټوايي چارو په
سرتو رسولو کې یې مرسته کوي.

زه وایم: دا سمه خبره ده ځکه چې ځینې نفسونه د الله تعالی له ذکر، توبې
او عفوي څخه په بل څه نشي اصلاح کېدای.

کله دې چې خیالات زوروي

«تهامس هډسن» وایي:

له تفکر څخه د تېښتې لپاره هېڅ داسې وسیله نشته، چې انسان ورته
پناه یوسي! خو د یوه گټور عمل په اړه فکر کول فکر اداره کوي.

له مثبت او جوړونکي نقد نه مه
وېرېږه!

«اندريه مورو» وايي:

هغه څه چې زموږ له شخصي غوښتنو سره سمون خوري، موږ ته حقيقي
ښکاري او تر هغې پرته پر نور څه موږ غوسه کېږو.
زه وایم:

هوا! نقد او نصيحت همداسې وي، زياتره داسې وي، چې موږ خپله
ستاينه خوښوو، هغه که پر باطله هم وي او تنقيد ته په بده سترگه گورو،
که څه هم پر ځای او سم وي، چې دا لوی عيب دی.
الله تعالی فرمايي:

”که به چې دوی الله او د هغه رسول ته راوبلل شول، چې د هغوی
ترمنځ پرېکړه وکړي، ناڅاپه له دوی څخه يوې ډلې به سرغړونه
وکه“

«ولیم جیمس» وايي:

په کومه ورځ چې کومه پرېکړه وشي؛ نو په هماغه ورځ يې پلي کول
پکار دي، چې په دې توگه به يې په کلي توگه غم خلاص شي.
يو شاعر وايي:

”د کمزورې ارادې خاوند به ټول عمر لالهانده وي، نه به کاميابي په
لاس ورځي او نه ناکامي“
يو بل شاعر وايي:

”که ته د رای او نظر خاوند یې؛ نو د عزیمت خاوند هم اووسه، ځکه چې دوه زړه توب د رای او نظر ناوړه پایلې رامنځته کوي.

الله تعالی فرمائي:

﴿طَاعَةٌ وَ قَوْلٌ مَّعْرُوفٌ فَإِذَا عَزَمَ الْأَمْرُ فَلَوْ صَدَقُوا اللَّهَ لَكَانَ خَيْرًا لَّهُمْ﴾

(د هغو پر ژبه) خود اطاعت اقرار او ښې ښې خبرې دي؛ خو کله چې غوڅ حکم ورکړ شو که په هغه وخت کې له الله تعالی سره په خپله ژمنه کې د هغو ریښتینولي ثابته شوې وای نو د هغو لپاره ښه وه.

د اریانیا پر ځای کار وکړه!

د هارفر د پوهنتون استاد دوکتور «ریچارد کابوت» په خپل کتاب «انسان باید څنګه ژوند وکړي» کې لیکي:

زه د یوه طبیب په حیث هغو ناروغانو ته، چې د شک او دوه زړه توب په رنځ اخته دي نصیحت کوم، چې کار وکړي او پر ځان باور ولري. جورج برنارد شو وایي:

د بدمرغۍ راز په همدې کې دی، چې کله تا ته څه وخت په لاس درشي؛ نو په هغې کې د خپلې بدمرغۍ او ښکمرغۍ په فکرونو کې اخته شي، سره له دې چې په دغه اړه فکر کول مهم نه دی، بلکې مهمه دا ده چې باید په کار کې بوخت اووسې، ځکه چې د بوختیا په دغه صورت کې وینه په بدن کې جریان پیدا کوي او عقل په تفکیر کې او همدغه د ځمکې پر مخ تر ټولو ښه او اسان درمل دي.

دېرې خپرونې صحت او حقيقت نلري

۹۱

هندي نژاد جنرال «جورج کورک» د امریکا په تاريخ کې دغه ستر هندي جنگيالي د خپلو يادښتونو د کتاب په (۷۷) مخ کې داسې ليکي:

«د هندوانو د اندېښنو او گډوډۍ بنسټي لاملونه د هغوی ناوره تخيلات دي، چې هېڅ حقيقت نه لري»

د کولومبيا پوهنتون استاد هوکس په دې اړه وايي:

«د ځمکې پر مخ هر درد دوا لري او يا يې نه لري، که يې لري؛ نو کوښښ وکړه، چې ترلاسه يې کړې او که يې نه لري؛ نو بيا ارزښت مه ورکوه»

نرهي انسان له دېرو ستونزو ژغوري

۹۲

يو جاپاني استاد خپلو شاگردانو ته وويل:

انځنا او ښکته کېدل د «صفصاف» نومې ونې ته ورته والی دی او پېڅي مقاومت نه کول له «بلوط» نومې ونې سره مشابېت دی.

په حديث کې راځي چې:

«مؤمن هماغه نرم بوتې ته ورته دی، چې باد يې ښي او کين لورته اړوي راروي؛ خو ماتولای يې تويان هم نشي.»

﴿لَيْكَيْلَا تَأْسَوْا عَلَىٰ مَا فَاتَكُمْ وَلَا تَفْرَحُوا بِمَا آتَاكُمْ ۗ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الْكُفَّارَ﴾

لا تحزن

مُخْتَالٍ فَخُورٍ ﴿١٦٥﴾

”دا هر څه د دې لپاره دي چې تاسې ته که هر زیان وي چې پر هغه باندې زړه ماتي نشي او څه چې الله تعالی تاسې ته درکوي پر هغه ونه غورېږئ، الله تعالی داسې خلک نه خوښوي، چې خپل ځان لوی شی گڼي او ویاړېږي.“

دوکتور ”بول براندوني“ ودرېد، د شیدو گیلایس یې پر ځمکه راوويشت او وې ویل:

په تویو شېدو پسې مه ژاړه! او دا ټولنلې خبره ده، چې څه په قسمت کې نه وي هغه نه ترلاسه کېږي.

ادم ﷺ موسی ﷺ ته وویل:

د یوه داسې شي په اړه ما ملامتوې، چې الله تعالی زما په اړه زما تر پيدا کېدو څلورېست کاله وړاندې لیکلي و؟
رسول الله ﷺ په دې اړه داسې فرمائي:

فَحَجَّ آدَمُ مُوسَى الحديث

د دلیل له پلوه آدم ﷺ پر موسی لاسبری شو.

په ځان کې نېکمرغي ولتهوه!

انگلیسي شاعر «میلتون» وايي:

”عقل په خپل ځای کولای شي له جنت نه دوزخ او له دوزخه جنت جوړ کړي.“

متنبې وايي:

د علم او عقل خاوندان په نعمتونو کې هم بدمرغه دي سره له دې، چې جاهل په خپله ناپوهی کې، چې دغه یوه ستره بدمرغي ده؛ خو بیا هم نېکمرغه دی.

ناپليون په «سانت هلينا» کې وويل:
 ما په خپل ژوند کې شپږ ورځې نېکمرغي هم نه ده ليدلې.
 هشام بن عبد الملک وايي:
 ما ته په ټول ژوند کې ديارلس ورځې نېکمرغه ښکاره شوې.
 نامتو عالم او زاهد «سعيد بن المسيب» وايي:

شکر دی چې دوی زموږ لور ته راتښتي او موږ د دوی لور ته نه ورتښتو.
 پياوړی خطيب او واعظ ابن سماک د هارون الرشيد په دربار کې
 حاضر شو؛ نو هارون الرشيد تېرى شو او اوبه يې وغوښتلې؛ نو ابن سماک
 ورته وويل، چې که دغه اوبه درڅخه ايسارې کړای شي؛ نو دې ته چمتو
 يې، چې خپله نيمه پاچاهي ورکړې؟؟ هغه ورته وويل: هو! کله يې چې اوبه
 وڅښلې؛ نو ابن سماک ورته وويل: که د دغو اوبو وتل له تا څخه ايسارې
 کړای شي؛ نو ايا دې ته چمتو يې، چې د خپلې نيمې پاچاهۍ په بدل يې
 اخراج کړې؟ هغه وويل: هو! ابن سماک ورته وويل: بيا نو په داسې پاچاهۍ
 څه، چې د يو غړپ اوبو هومره ارزښت هم نه لري.
 د ختيځ شاعر علامه اقبال وايي:

”له ايمان پرته امان نشته، د دينداري په نشتوالي کې د جهان نشتوالی
 دی“

«امرسون» د خپلې مقالې ”پر ځان باور“ کې ليکي، چې سياسي مرسته،
 د ناروغۍ درملنه، د مزدورۍ ډېرښت، يا د نېکمرغو ورځو راستنېدل، دغه
 يويې هم تا ته ډاډمنې نشي درېښلای، ډاډمنې په همدې کې ده، چې پر ځان
 باور وکړې.

مه خپه کېږه:

ځکه خپګان دې په تېر غمجنوي، له راتلونکي دې ډاروي او ننی
ورځ دې له لاسه وباسي.

مه خپه کېږه!

ځکه خپګان پر زړه برید کوي، پر تندي ګونځې جوړوي او هیلې
خاوري کوي.

مه خپه کېږه!

ځکه په خپګان دې دشمن خوشحالبېږي، دوست خپه کېږي او حقایق
درباندي کېدوېږي.

مه خپه کېږه!

ځکه خپګان له قضا سره سرجنګي، له تقدیر سره جګړه او له انسانیت
نه سرغړونه ده.

مه خپه کېږه!

ځکه په خپه کېدو ورک شی نه تر لاسه کېږي، نه پرې مړي را ژوندي
کېږي او نه د تقدیر پرېکړه بدلولای شي.

چې پر الله باوري يې؛ نو مه خپه کپړه!

ایمان د خوښی او نېکمرغی راز دی، شکونه او شېهي لويه بدمرغي ده،
ما ډېر داسې قهرمانان لیدلي، چې زړونه يې د ایمان له رڼاگانو څخه يې
برخې دي؛ نو ژبو يې د اسلامي شریعت په اړه د سرغړونې په درشل ودرولي
دي.

ابو العلاء المعری د شریعت په اړه وايي:

په شریعت کې تناقض دی موږ باید د هغې په وړاندې سکوت غوره
کړو.

امام رازي وايي:

”د عقلونو د اقدام پای سرغړونه ده“

جويي وايي:

”ما ته جوته نشوه، چې الله تعالی چېرته دی؟؟ زه همدې په اريانتيا
کې غورځولی يم“

ابن سینا وايي:

إنَّ العَقلَ الفَعَّالَ هو المؤثِّرُ في الكونِ

کارنده عقل پر کایناتو اغېز ښندي(?)

ایلیا ابو ماضي وايي:

”زه راغلی يم؛ خو خبر نه يم، چې له کومه ځايه راغلی يم؛ خو کله چې مې
لاړ لیدلې؛ نو تلل مې پرې پیل کړي.

او داسې نورې ویناوې، چې څه يې حق ته نږدې او څه يې له حقه بېخي

لا تحزن

لري دي! خوزه پردې حقيقت پوهيدلى يم، چې د چا ايمان پياوړى شو، هغه نېكمرغي ترلاسه كړه او څوك، چې په شكونو او شهبو كې پرېوت بدمرغه شو.

د سر غرونكيو دغه وروستى طرحې د همدغو تورو زېږنده ده، چې د تاريخ د ستر سر غرانند فرعون له خولې راوتلې، چې الله تعالى ورته داسې اشاره كړې.

﴿ مَا عَلِمْتُ لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرِي ﴾

”زه له ځانه پرته ستاسې كوم بل خداى نه پېژنم.“

دغه راز وايي:

﴿ أَنَا رَبُّكُمُ الْأَعْلَى ۝ ﴾

”زه ستاسې تر ټولو لوى رب يم.“

د دغو باطلو افكارو او د هغې د اغېز په اړه الله تعالى فرمايي:

﴿ بَلْ كَذَّبْتُمْ أَنْ تَنْ يُنْقَلَبَ الرَّسُولُ وَالْمُؤْمِنُونَ إِلَىٰ أَهْلِيهِمْ أَبَدًا ۖ وَزُيِّنَ ذَٰلِكَ فِي قُلُوبِكُمْ ۖ وَكُنتُمْ قَوْمًا بُورًا ۝ ﴾

”بلکې تاسې داسې وگڼله، چې پېغمبر او مؤمنان به خپلو کورنيو ته بېرته هېڅکله راوښي گرځېدلى او دغه گومان ستاسې په زړونو دېرښه ولگېده او تاسې دېر بدگومان وکړ او تاسې سخت بد باطنه هلاکېدونکي خلک ياست.“

دغه راز فرمايي:

﴿ وَطَائِفَةٌ قَدْ أَهَمَّتْهُمْ أَنفُسُهُمْ يَظُنُّونَ بِاللَّهِ غَيْرَ الْحَقِّ ظَنَّ الْجَاهِلِيَّةِ ۖ يَقُولُونَ هَلْ لَنَا مِنَ الْأَمْرِ مِنْ شَيْءٍ ۗ قُلْ إِنَّ الْأَمْرَ كُلَّهُ لِلَّهِ ۗ ﴾

”خو یوه بله ډله چې هغې ته یوازې همدې خپلې کتې ارزښت درلود، د الله په باب یې رنگا رنگ جاهلانه انګېرنې کولې چې سر تر ډیبه د حق خلاف وې، دا خلك اوس وايي چې ایا، د دې کار په سرته رسولو کې زموږ هم څه برخه شته؟، دوی ته ووايه (د هېچا پکې هېڅ برخه نشته) د دې کار ټولې واکمنۍ د الله تعالیٰ په لاس کې دي.“

« جیمس الین » وايي:

هر هغه څه چې انسان د هغې د تحقق لپاره هڅه کوي، هغه په مباشر ډول د هغه د ځانګړيو افکارو پایله وي! انسان کولای شي پورته شي، بری او د اهدافو تحقق یې د افکارو په ترڅ کې سرته رسېږي او که دغه هر څه شاته وغورځوي؛ نو ضعیف او ناکام دی. د دغسې یو صادقانه فکر په اړه الله تعالیٰ فرمایي:

﴿ لَوْ كَانَ عَرَضًا قَرِيبًا وَسَفَرًا قَاصِدًا لَاتَّبَعُوكَ وَلَكِنْ بَعَدَتْ عَلَيْهِمُ السُّجَّةُ وَ سَيَحْلِفُونَ بِاللَّهِ لَوِ اسْتَطَعْنَا لَخَرَجْنَا مَعَكُمْ يُهْلِكُونَ أَنْفُسَهُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ۝﴾

”ای پېغمبره! که ګټه بې کړاوه لاس ته راتلی او سفر اسانه وای؛ نو هغوی ارومرو په تا پسي تلو ته چمتو کېدل، مګر پر هغو خودا لاره ډېره ستغه شوه اوس هغوی پر خدای قسمونه خوري او وايي چې که مونږ تلای شوی؛ نو ارومرو به له تاسې سره تللي وو، هغوی په خپله خپل ځانونه په هلاکت کې غورځوي، الله تعالیٰ ښه پوهیږي چې هغوی دروغجن دي.“

دغه راز فرمايي:

﴿وَلَوْ عَلِمَ اللَّهُ فِيهِمْ خَيْرًا لَأَسَبَعَهُمْ ۗ وَلَا لَوْ أَسَبَعَهُمْ لَتَوَلَّوْا وَهُمْ مُّعْرِضُونَ ۝﴾

”که الله تعالى دا گټلې وای، چې په دوی کې یو څه ښه توب هم شته؛ نو اړومرو به یې دوی ته د اورېدو وس ورکړي و (خو له ښه توب نه پرته) که یې دوی اورولي وای؛ نو په بې پروایۍ سره یې ورڅخه مخ اړوه.“

دغه راز فرمايي:

﴿فَعَلِمَ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَنْزَلَ السَّكِينَةَ عَلَيْهِمْ ۝﴾

”د هغو د زړونو حال هغه ته معلوم دی له دې امله یې پر هغو ډاډپینه نازله کړه.“

پر ورو ورو خبرو مه خپه کړه!

۹۵

په ښکانونو کې یو تن له وږي زمري سره پنجرې ته واچول شو؛ خو الله تعالى نجات ورکړ! چا وپوښت چې دغه وخت تا څه فکر کاوه؟ هغه یې په ځواب کې وویل، چې دغه وخت زه په دې فکر کې وم، چې د زمري لارې به پاکې وي او که چټلې!! او علماء په دغه اړه څه وایي؟
یو شاعر وایي:

کله چې اتلان د تېرو غشو څخه وېرېږي؛ نو دغه وخت زه الله تعالى را په زړه کړم او د دنیا ټول خوندونه شا ته وغورځوم.

الله تعالی د صحابه وو تر منځ هم د مقاصدو له پلوه درجه بندي کړې
لکه چې فرمائي:

﴿مِنْكُمْ مَّنْ يُرِيدُ الدُّنْيَا وَمِنْكُمْ مَّنْ يُرِيدُ الْآخِرَةَ﴾

”له تاسې څخه ځينې خلك د دنيا غوښتونكي وو او ځينو د اخرت
هيله لرله.“

شيخ الاسلام ابن القيم رحمه الله فرمائي:

”د انسان ارزښت د هغه له همت څخه څرگندېږي“

يو حكيم وايي:

د يوه سړي د اهتمام او زړه راښکونتيا په اړه ما ته خبر راكړئ، زه به در
ته ووايم، چې هغه څه ډول سړی دی؟!

د يوه شاعر په وينا چې وايي:

که چا څر ځايونو ته د ورتلو هڅه کړې؛ نو الله تعالی هلته رسولی او که
چا يې اطرافو ته د ورتلو هڅه کړې؛ نو اطرافو ته يې رسولی.

يو بل شاعر وايي:

دغه خلک له خپلو سورليو او جامو سره راغله او مور له پاچايانو سره يو
ځای په زولنو کې تړلي راغلو.

يوه کښتۍ په سمندر کې واوښته؛ يوه عابد او بو ته له رسېدو سره سم په
اوداسه لاس پورې کړ؛ چا ورته ووی، چې دا ولې؟؟ هغه وويل، چې په
اوداسه مړ شم.

يو شاعر وايي:

ستا پر حال خوښي ده، ځکه چې په لاسونو کې دې ولچک پراته دي
بيا هم خپل رب يادوي؛ مرگ ستا تر بنو پورې در ورسېد؛ خو سترگې دې

هم ونه رېولې.

امام احمد رحمه الله د مرگ په پنجو کې نښتی و، خلکو اودس ورکاوه؛ نو هغه خپلې رېرې ته په اشارې سره وویل، چې زما زېره خلال کړئ!! (یعنې کوتې پکې ووهئ)

﴿قَاتَهُمُ اللَّهُ تَوَابَ الدُّنْيَا وَحُسْنَ ثَوَابِ الْآخِرَةِ﴾

”په پای کې الله تعالی هغو ته د دنیا ثواب هم ورکړ او له هغه نه غوره ثواب یې په اخرت کې هم ورپه برخه کړ.“

بښنه او تېرېدنه

۹۶

انسان دې ته نه وايي، چې له آسره نه تېر وځي او يا به غلطي ترې نه کېږي، بلکې انسان دې ته وايي، چې تېر وځي به؛ خود خپلو تېروتنو د اصلاح په فکر کې به وي، لکه چې نبي کریم ﷺ فرمائي:

كُلُّ بَنِي آدَمَ خَطَّاءٌ، وَخَيْرُ الْخَطَّائِينَ التَّوَّابُونَ (٢٠)

د ادم ﷺ ټول بچي (ياني انسانان) تېروتنکي دي؛ خو غوره تېروتنکي هغه دي، چې پر خپلو تېروتنو توبه اوباسي.

او له تېروتنو نه خلاصون يوه ناشونې خبره ده؛ خود يو چا غلطي له پامه غورځول د عزت او درنښت لامل دی.

شکسپير وايي:

د دښمن لپاره د اور داسې لمبې مه بلوه، چې خپله هم پکې وسوزېږي.

٢٠: سنن ابن ماجه (٢ / ١٤٢٠)

يوه کس ابوبکر صدیق رضي الله عنه ته وويل، چې زه به تا ته داسې کنځا وکړم، هغه رضي الله عنه ورته وفرمايل، چې ستا دغه کنځاوي له ما سره قبر ته نه دروي بلکې له تا سره به ستا قبر ته ځي، گوره دومره جليل القدر صحابي او د اسلام لومړي خليفه د هغه کس دومره غټې بد اخلاقي ته ونه کتل. يو شاعر وايي:

دردمنو سترگو ته ووايه، دهرې داسې سترگې شته، چې مطلع صفاوي او که گردجنه؛ خودوی لمر ليدلای کتلاي شي، د هغو سترگو په اړه چې الله تعالی يې بصيرت اخيستی وي، له تسامح نه کار واخله، چې نه يې پرانيستلای او نه يې راټولولای شي.

يو چا سالم بن عبدالله بن عمر تابعي عالم ته وويل، چې ته دهر بد سړی يې! هغه ورته ووي، بس هم تا وپېژندم! يو امريکايي اديب وايي:

کوټکونه او تيرې زما هډونه ماتولای شي؛ خو کلمات او خبرې ماته هېڅ زيان نشي رسولای.

يوه سړي عمرو بن العاص رضي الله عنه ته وويل، چې ارومرو به ستا د جگړې لپاره ځان چمتو کړم، هغه ورته په ځواب کې وويل، چې اوس دې ايله کار وموند.

جنرال "ايزنهاور" وايي:

کوم خلک چې مور نه خوښوو، د هغوی په اړه فکر کول د وخت ضايع کول دي.

غوماشي د خرما ونې ته ووي، چې بس دی درنه الوخم او تا پرېږدم! خرما ورته وويل، چې زه دې په ناسته نه يم پوه شوې؛ نو پر الوتوبه دې څه پوه شم؟! او ستا ناسته ما ته څه گټه او الوتل دې څه زيان رارسولای شي؟ له همدې امله الله تعالی په قرآن کریم کې له بې گټې چارو نه د سلام

په کولو د تېرېدنې امر فرمايلی دی:

﴿وَإِذَا خَاطَبَهُمُ الْجَاهِلُونَ قَالُوا سَلَامًا﴾

”او که جاهلان یې مخې ته راشي؛ نو سلام ورته کوي.“

حاتم طایي وايي:

د شریف او سخي سړي تېروتنې د هغه د شرافت او سخاوت له امله بېنم او د رذیل او سپک سړي له کنځلو نه د خپل شرف او عزت لپاره مخ اړوم. الله سبحانه و تعالی فرمایي:

﴿وَالَّذِينَ لَا يَشْهَدُونَ الزُّورَ وَإِذَا مَرُّوا بِاللَّغْوِ مَرُّوا كِرَامًا﴾

(او د رحمان بندگان هغه دي) چې د دروغو شاهدي نه وایي او که پر کوم بابیزه شي ورشي؛ نو د شریفو انسانانو په څېر ورڅخه تېرېږي. کنفو شیوس وايي:

غوسه ناک سړی تل له زهرو ډک وي.

په یوه حدیث کې راغلي چې:

”غوسه د اور سکروته ده“

شیطان په دربیو وختونو کې پر انسان یرغل کوي، د غوسې پر مهال د شهوت پرستی پر مهال، د غفلت پر مهال.

نړۍ له همداسې خلکو ډکه ده

روماني امپراتور او حکمت پوه مارکوس او یلیوس یوه ورځ وویل نن ورځ به زه له یو شمېر داسې خلکو سره مخ شم چې ډېر غږېږي، پر ځان

ميين او مغرور دي؛ خوزه خُكه نه خپه كېږم، چې دنيا له همداسې خلكو
ډكه ده.

ارسطو وايي:

مثالي سړی د داسې چارو په انجامولو خوښېږي، چې د نورو په گټه وي
او په دې ورته ځان ښه نه ښکاري، چې نور خلك د ده کارو کړي او لامل
يې همدا دی، چې له نورو سره ښېگڼه کول د سر لوړۍ دليل دی او د نورو
په تمه کېدل د ناکامۍ نښه ده.

بس چې يوه مړۍ ډوډۍ يو غړپ اوبه او جامې لري؛ نو مه خپه کېږه!
لکه د اطلس په سمندر کې يوه بېړۍ وان لار ورکه کړه او يو وېشت ورځې
لاهلانده و؛ کله يې چې نجات ترلاسه کړ؛ نو خلکو د دغې عبرتناکې پېښې
او تجربې په اړه وپوښت، هغه وويل، چې له دغې ترڅې تجربې نه مې د ادرس
واخيست، چې پاکې اوبه او پوره خواړه درسره وي؛ نو بېخي غم مه کوه!
چا څومره ښه ويلى چې:

ژوند فقط يوه مړۍ ډوډۍ، يو گوت اوبه دي او نور چې څه دي هغه
اضافه دي.

ابن الوردی وايي:

د کسري پاچاهي هم يوې مړۍ ډوډۍ او يو گوت اوبو ته اړتيا لري.

جوناتن سويفت وايي:

د نړۍ تر ټولو ستر ډاکټران، له رحم، ډاډ او خوښۍ څخه عبارت دي! يانې
له خوښۍ او ډاډمنۍ سره لږ خواړه کارول ښه علاج دی.

له از مېښتونو مه وېرېره!

ځکه همدغه از مېښتونه کله نا کله لورنه هم کېدای شي.
دوکتور صمويل جانسن وايي:

د هرې پېښې مثبت او ښه اړخ ته څير کېدل تر دې غوره دي، چې د يوه
کال په اوږدو کې هره ورځ دېرې پيسې ترلاسه کړي.
الله تعالی فرمايي:

﴿أَوْ لَا يَرَوْنَ أَنَّهُمْ يُفْتَنُونَ فِي كُلِّ عَامٍ مَّرَّةً أَوْ مَرَّتَيْنِ ثُمَّ لَا يَتُوبُونَ وَ
لَا هُمْ يَذَّكَّرُونَ﴾

”ايا دوی نه گوري چې هر کال يو دوه ځلي په از مېښت کې اچول
کېږي؟؛ خو په دې سره بيا هم توبه نه باسي او نه کوم درس اخلي.“
معاويه وايي:

حليم هغه څوک دی، چې تجربه ولري.

ابو تمام د افشين په اړه وايي:

”د الله تعالی څومره نعمتونه له هغه سره و؛ خو داسې برېښېده چې هغه
په نا اشنایي او زولنو کې ژوند کاوه.“

په سلفوکې يوه تن يوه شتمن ته وويل:

زه ستا په اړه يوه لورنه گورم! هغه په شکر را ايساره کړه.

انسان خپله يوه کوچنی نړۍ ده

۹۹

که ته د پلانکي او پلانکي په خبر نه يې؛ نو باک نه کوي، ځکه چې
ته يو جلا څوک يې!

دوکتور جيمس گورډن گيلکي وايي:

دا خبره چې ته يو جلا او ځانگړی شخصيت يې، دومره زړه اولرغونې
ده څومره چې بشري تاريخ لرغونی او زوړ دی.

يو بل حکيم وايي:

ای افسانه! ته په خلقت او پيداېښت کې يو ځانته شی يې! نه ته چاته
ورته يې او نه تاته څوک ورته دي! ځکه چې د کایناتو خالق دغه امتياز
يوازې تاته درېښلی.

الله سبحانه و تعالی فرمايي:

﴿إِنَّ سَعْيَكُمْ لَشَتَّىٰ﴾

“په حقيقت کې ستاسې هڅې په بېلابېلو ډولونو سره دي.”

د ماشوم د روزنې پر سکالو «اینګلو پيټر» ديارلس کتابونه او په زرګونو
مقالې ليکلي دي، دی وايي:

تر هغه بل بدمرغه نشته، چې پردی پېښې کوي، ځان د نورو په څېر
جوړوي او پردی فکر راخپلوي.

الله سبحانه و تعالی فرمايي:

﴿أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَسَالَتْ أَوْدِيَةٌ بِقَدَرِهَا﴾

“الله تعالی له اسمانه اوبه ورولې او هر لښتې، ويالې د خپل ظرفيت

په تناسب را واخيستي.“

هر څوک خپل خپل خائنه مواهب او ارزښتونه لري؛ يو په بل کې وييلې کېدلای نشي.

د يوه شاعر په وينا:

تاسې ته ځانگړې وړتياوې دريې برخه دي، چې له خپلو ځانگړيو وړتياوو سره څه وکړای شي.

”پر خپل ځان باور“ تر سر ليک لاندې «ايمرسن» په خپله يوه مقاله کې وايي:

هغه وخت به راشي چې د انسان علم پر دې حقيقت گواهي ورکړي، چې کينه ناپوهي او تقليد ځان وژنه ده، انسان بايد په هر ډول ظروفو او شرايطو کې پر خپل ځان باور ولري.

﴿وَقُلْ اَعْمَلُوا فَاَسِيرَی اللّٰهُ عَمَلَكُمْ وَرَسُوْلُهُ وَالْمُؤْمِنُوْنَ﴾

”او ای پېغمبره! دوی ته ووايه چې تاسې عمل کوئ، الله تعالی او د هغه پېغمبر او مؤمنان ټول به وگوري چې ستاسې کره وږه اوس څه دي.“

ځينې مصيبتونه کټور هم وي

۱۰۰

وليم جيمس وايي:

تر ډېره بريده نا اټکله افتونه او مصيبتونه له مور سره مرسته کوي! که «دوستو وسکي» او «تولستوي» د ژوند ترخې نه وای گاللي؛ نو دغسې په زړه پورې ناولونه يې نشو ليکلای، نهستی، ببوزلتوب او يتیمی څپېرې پرمخ

خوړل کله نا کله د علم او معرفت په ډگر کې د نبوغ وسیله گرځي.

یو شاعر وايي:

کله نا کله په سترو سترو بلوی گانو کې نعمتونه نغبتل شوي وي او
ځینې خلک بیا په نعمتونو کې بدمرغه وي، د دې پر عکس کله شتمني او
زامن د بدمرغۍ لامل گرځي.

الله تعالی فرمائي:

﴿فَلَا تُعْجِبْكَ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ بِهَآئِي
الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَتَرْهَقَ اَنْفُسُهُمْ وَهُمْ كٰفِرُوْنَ﴾

”د دوی د مالونو او شتمنی او د دوی د اولادونو د زیاتوالي په لیدلو
مه غولېږه! الله تعالی دا غواړي، چې د همدې شیانو په وسیله دوی
په دنیوي ژوندانه کې هم په عذاب اخته کړي او چې دوی ومري
هم؛ نو له حق نه د منکرتوب په حالت کې ومري.“

وگوره علماو او پوهانو ته:

ابن الاثیر خپل نوموتي اثار، لکه: جامع الاصول او انهایه په داسې حال
کې ولیکل، چې له ځایه نشو خوځېدلای.

سرخسي پنځلس ټوکه ”المبسوط“ په داسې حال کې ولیکه، چې په یوه
ژوره کنده کې بندي و.

شیخ الاسلام ابن القیم رحمه الله ”زاد المعاد“ په مسافری کې ولیکه.

امام قرطبي د مسلم شرحه په کښتۍ کې ولیکه.

شیخ الاسلام ابن تیمیه رحمه الله خپله دهرش ټوکه فتاوی په زندان کې
ولیکه.

ماته مې ورور خبر راکړ، چې په زندان کې یې قرآن کریم حفظ کړ او

خلوبښت ټوکه کتابونه یې ولوستل.

ابو العلاء المعری خپل دیوانونه او کتابونه په داسې حال کې ولیکل چې په سترگو روند و.

طه حسین خپل مذکرات او مولفات په داسې حال کې ولیکل، چې په سترگو روند و.

فرانسوي فیلسوف "بایکون" وایي:

لږه فلسفه انسان دالحاد لور ته بیا یې؛ دا په داسې حال کې، چې په فلسفه کې ژوره مطالعه، بیا انسان دین ته راکاږي. الله سبحانه و تعالی فرمائي:

﴿وَمَا يَعْقِلُهَا إِلَّا الْعُلَمَاءُ﴾

"خو پر دې باندې هماغه کسان پوهېږي، چې د علم خاوندان دي،"

﴿إِنَّمَا يَخْشَى اللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ الْعُلَمَاءُ﴾

"له الله تعالی نه د هغه په بندگانو کې علماء وېرېږي."

دوکتور «ای ای بریل» وایي:

هېڅ کله به هم یو رښتینی مسلمان په رواني ناروغیو اخته نشي. الله تعالی فرمائي:

﴿إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَيَجْعَلُ لَهُمُ الرَّحْمَنُ وُدًّا﴾

"دا باوري ده کومو خلکو چې ایمان راوړی دی او ښه عملونه یې کړي دي ډېر ژر به رحمن ذات د هغو لپاره په زړونو کې مینه پیدا کړي."

دغه راز فرمائي:

﴿وَإِنَّ اللَّهَ لَهَادِ الَّذِينَ آمَنُوا إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ﴾

”بېشکه الله تعالى ايمان راوړونکيو ته همېشه سمه لاره ښيي“

ایمان ښه درملنه ده

د رواني ناروغيو متخصص دوکتور کارل جانگ د خپل کتاب «نوي انسان د روح په لټه کې» په (۲۶۳) مخ کې وايي:
د تېرو دېرشو کلونو په اوږدو کې له نړۍ نه يو شمېر اشخاص د مشورې لپاره ما ته راغلل! ما د سلگونو خلکو درملنه کړې، چې زياتره پکې هماغه کسان وو، چې منځمهاله عمرونه يې درلودل، يانې عمرونه يې له پينځه دېرشت کلنۍ نه اوښتي وو، په دوی کې د هر چا ستونزه همدا وه چې هغه د يوې ديني پناگاه په لټه کې و، چې له دغې لارې نه صحيح ژوند وکړي! زه دا ويلاى شم چې هر يو يې ناروغ و، ځکه دغو ناروغانو هماغه څه له لاسه ورکړي وو، چې دين يې مسلمانانو ته ورکوي! او چې رښتيني ايمان ترلاسه نه کړي؛ نو دوی رغېدلای نشي.

الله تعالى د اړ مشرک دعا هم قبلوي

الله تعالى د يوه مجبور مشرک دعا هم قبلوي، پاتې لا د موحد مؤمن دعا تر بودا وروسته نامتو زعيم «مهاتما گاندي» وايي:
که زه پوجا پاتې (د هندوانو د عبادت يوه ښه ده) ونه کړم، نو لېونی

كبريم، سره له دې چې گاندي مسلمان هم نه و، بلكې په گمراهۍ كې پروت و، خو يو مذهبي سړى و.
الله سبحانه و تعالى فرمايې:

﴿فَإِذَا رَكِبُوا فِي الْفُلِكَ دَعَوْا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ﴾

كله چې دغه خلك په بهرۍ كې سپرېږي؛ نو له الله تعالى نه په خالصې عقيدې سره دعا غواړي.

دغه راز فرمايې:

”تر الله تعالى پرته څوك كولاى شي دكوم مضطر دعاگانې قبولې كړي؟“

دغه راز فرمايې:

”او گومان يې وكړ، چې دوى راكبر كړاى شول؛ نو الله تعالى ته يې دعاگانې پيل كړې او دين يې په هغه پورې خاص او ځانگړى كړ“

ما د دېرو علماوو، تاريخپوهانو او ادبپوهانو ويناوې وځيرلې؛ خو له چا سره مې هم د رواني ناروغيو د درملنې لپاره دغسې يوه كره خبره ترلاسه نه كړه، ځكه چې هغوى له خپل دين سره په امن او سوکالۍ كې له تعقيد او تكليف څخه لرې ژوند كاوه.
الله سبحانه و تعالى فرمايې:

﴿وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَآمَنُوا بِمَا نُزِّلَ عَلَى مُحَمَّدٍ وَهُوَ الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ كَفَّرَ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَأَصْلَحَ بَالَهُمْ﴾

”او كومو كسانو چې ايمان راوړ او بني چارې يې سرته ورسولې او هغه شى (قرآن) يې ومانه چې پر محمد ﷺ باندي نازل شوى دى او دهغو د رب لخوا سر تر پايه حق دى الله تعالى د هغو بدۍ له هغو نه

ایسته کړې او د هغو حالت یې سم کړ:

د ابو حازم خبره واوره! هغه وايي:

زما او د پاچایانو ترمنځ فقط د یوې ورځې توپیر دی، د پروڼ خوند ورته نه دی ترلاسه شوی! او د سبا په اړه اندېښمن دي! البته همدغه نننۍ ورځ ده او دغه نننۍ ورځ هم...؟!

پېغمبر ﷺ به هم داسې دعا غوښتله چې:

”ای الله! زه له تا څخه د دغې نننۍ ورځې خیر او برکت غواړم...“

ثابت بن زهیر چې په ”تابط شرا“ پېژندل کېده، په دې اړه یوه اوږده

قصیده ویلې ده:

که یو انسان له ډېرې هڅې او زیار سره بیا هم خپله موخه ترلاسه نه کړي؛ نو زیار یې ضایع او لمنځه تللی دی، دی به شا وړوي او نور زیار به هم وگالي...-

یو بل شاعر وايي:

که د زمانې ورځې د راحتونو او زحمتونو ترمنځ اوښتل راوښتل ونه کړي او حوادث هم خپل کارونه سرته ونه رسوي؛ نو زموږ د فطرت کړلېچونه او سختۍ هم لمنځه نشي تلای...-

مه خپه کېږه! ژوند زموږ تر تصور ه

هم لنډ دی

دوکتور ډیل کارینګي د یو چا کیسه کوي، چې په کولو کې یې زخم پیدا شو او دغه ناروغي یې د خطر تر وروستي پړاوه ورسېده! ډاکټرانو ځواب

| لَاتحزن |

کړ، چې ته د رغېدونه یې، ناخاپه د «هاني» په نامه دغه ناروغ له ځانه سره فکر کوي، چې هسې هم په دې نړۍ کې د څو شېبو مهلمه یې؛ نو راشه له دغو څو شېبو نه گټه پورته کړه او د مرگ تر راتلو وړاندې په ټوله نړۍ راوگرځه! لنډه دا چې د سفر تاييا یې وکړه، د سفر تذکره او ټکټ یې ترلاسه کړ! خو دا وخت هم خپلو ډاکټرانو ورته گواښ وکړ چې که پر دغه سفر بوخت شوي؛ نو ښايي چې د درياب په کوم ژور ځای کې ښخ شي!! خو هغه ورته وويل، چې نه! ما ته مې خپلوانو ډاډ راکړی، چې که هر چېرې مړ شي؛ نو مور به دې خپلې پلرنۍ هديرې ته راوړو! دا دی هاني د سفر په بهرۍ کې د خيام د دغو شعرونو په زمزمه کولو سپور شو.

”راشه چې د افسانیت یوه کیسه درته وکړم او د عمر مراندې د شپې په محفل کې لنډې کړو، ځکه چې خوب عمر زیاتولای شي او نه د شپې په وینه تېرولو عمر لنډېږي.“

لنډه دا چې هغه سړي په خوښۍ خپل سفر پیل کړ او د خپلې مېرمنې په نامه یې یو داسې لیک واستاوه چې:

ما د بهرۍ پر شا په مړه گېډه خوندور خوراک او څښاک وکړ او ډېرې قصیدې مې جوړې کړې! په دغه زمانه کې مې دومره خوښي او ښکمرغي ترلاسه کړې، چې په ټول ژوند کې مې نه وه په برخه شوې!
ښه نو بیا څه وشول؟!

دوکتور ډیل کارینګي وايي، چې دغه سړی له ورپېښې ناروغۍ نه روغ رمت شو، کوم اسلوب چې ده پرې تله راتله وکړل هغه د ناروغیو په لمنځه وړو کې ښې بریالي و!! زه د عمر خيام له ادبیاتو سره همغږی نه يم! ځکه چې په هغې کې له الهي منهجه سرغړاوی لیدل کېږي! البته له دغې کیسې څخه هدف دا دی، چې خوښي له ډېرو طبي درملو څخه گټوره ده.

ډاډه او قانع اوسه!

۱۰۴

ابن الرومي د شعر په ژبه داسې وايي:

حرص انسان د بدمرغۍ په درشل ودروي او همدغه د بدمرغۍ ستره
وسيله ده، د هماغې كافي روزۍ هر كلی وگره، چې په اسانۍ سره تر لاسه
كېدای شي؛ په مشقت او خواریو كې مونه ښكېلوي.
الله سبحانه و تعالی فرمائي:

﴿وَمَا أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ بِالَّتِي تُقَرِّبُكُمْ عِنْدَنَا زُلْفَىٰ إِلَّا مَنْ آمَنَ
وَعَمِلَ صَالِحًا فَأُولَٰئِكَ لَهُمْ جَزَاءُ الضَّعْفِ بِمَا عَمِلُوا وَهُمْ فِي الْغُرُفَاتِ
أَمْنُونَ﴾

”دا ستاسې شتمني او ستاسې اولادونه هغه څه نه دي چې تاسې موږ
ته نږدې كوي. هو! خو څوك چې ايمان راوړي او ښه عمل وكړي،
همدغه خلك دي چې د هغو لپاره د هغو د عمل دوچند مكافات دي
او هغوی به په دنگو او هسكو مانيو كې په ډاډېنه اوسېږي.“
دكتور ډیل كارينكي وايي:

د امريكا په متحده ايالاتو كې يوې شمېرنې دا په ډاگه كړې، چې قلق
او اضطراب په امريكا كې تر ټولو لوی قاتل دی، يانې په امريكا كې ډېر
خلك له همدې امله مري، د دويمې نړيوالې جگړې په اوږدو كې زموږ
درې ميلونه زامن ووژل شول! او په هماغه زمانه كې د زړه درد زموږ پر
دوو ميلونو ځوانانو بريد وكړ، په عين حال كې يو ميلون ځوانان د قلق،
اضطراب او عصبي توازن د گډوډېدو له امله خاورې شول.

دوكتور "دلکسس كاريل" وايي:

چې د زړه ناروغي د دغو تلفاتو په لړ کې د يوه بنسټي لامل په توګه پېژندل کېږي! هماغه کسان چې له قلق او اضطراب سره مقاومت کولای نشي له وخت نه مخکې مري. خولوی لامل يې دا دی:

﴿وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ أَنْ تَمُوتَ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ كِتَابًا مُؤَجَّلًا﴾

”هېڅ سا کس د الله تعالی له حکم پرته نشي مړ کېدای د مرګ نېټه لیکل شوې ده.“

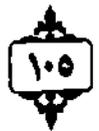
ډېر لږ تور پوستي په امریکا او ډېر لږ چينايان په چين کې د زړه پر ناروغي اخته کېږي، ځکه چې دوی د خپل ژوند پر اسانو تګلارو تله راتله کوي!

موږ وينو چې خپله ډېر طبيبان هم د زړه د سکتې له امله مري او د دوی شمېر د هغو بزګرانو په پرتله، چې پر همدغه ناروغي مري شل برخې زيات دی، ځکه چې د ډاکټرانو ژوند تل له دغو نفسي او عصبي ګواښونو سره مخ وي!!

يو طبيب د خلکو درملنه کوي؛ خو خپله هم ناروغ دی.

د رب پر پرېکړه خوښي ټول

غمونه لمنځه وړي

په حديث شريف کې دي چې:

وَلَا نَقُولُ إِلَّا مَا يَرْضَى رَبَّنَا

”مور به هماغه څه وايو، چې رب پرې راضي کېږي.“

انسان بايد حقيقتونو ته سر تپت کړي او په سره سينه يې ومني، ځکه چې همدغه د نېستۍ او درېدرۍ په لمنځه وړو کې رول لوبولای شي.
يو شاعر وايي:

کله چې مې په خپل سر کې سپين وينستان وليدل؛ نو ما يې هرکلی وکړ،
ځکه چې تر دې پرته بله چاره نه وه...

د تقدير پرېکړه نه بدلېږي، که ته
مري او که چوي!!

ايمرسن په خپل کتاب «د يوه کار په ترسره کولو ځواکمني» کې يوه پوښتنه مطرح کړې چې:

دغه فکر مور ته له کومه راغی، چې دامن او نېکمرغه ژوند لوی او نېکمرغه خلک رامنځته کوي! سره له دې چې خبره پر عکس ده.

څوک چې تل د ځان په اړه د وير په کولو عادي وي، هغوی به دغه وير کوي، که څه هم د ورېښمو له پاسه ځملي او ښې پستې جامې واغوندي.

تاريخ گواه دی، چې عظمت او نېکمرغي په بېلابېلو پرگنو کې د هماغو خلکو په برخه شوي، چې څيرې گريوانونه او يبله پښې به گرځېدل او

همدغسې خلکو سترې سترې کارنامې سرته رسولي دي.

هوا هماغه کسان چې د محمدي دعوت په لومړنيو شپو کې يې د هدايت رې(بېرغ) ريانده ساته، ازاد شوي غلامان، فقيران او بېوزلان وو او د دغه

دعوت پر ضد را پورته شوي خلک د اولس مشران وو.....

الله سبحانه و تعالی فرمائي:

﴿وَ إِذَا تَتَلَّوْا عَلَيْهِمْ اٰیٰتِنَا بَيِّنٰتٍ قَالِ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لِلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا اَلْحٰقُّ
الْقَرِيْنَٰتِيْنَ خَيْرٌ مَّقَامًا وَّ اَحْسَنُ نَدِيًّا ۝﴾

”دوی ته چې کله زمونږ روښانه روښانه ایتونه اورول کېږي؛ نو منکران مؤمنانوته وایي ”وښا یاست له مونږ دواړو ډلونه کومه یوه په ښه حالت کې ده او د چا غونډۍ زیاتې شاندارې دي؟“

او داسې نورې بېلګې...

په دې لړ کې د عنتره دغه شعر د یادونې وړ دی.

إِنْ كُنْتُ فَإِنِّي سَيِّدٌ كَرَمًا ... أَوْ أَسْوَدُ اللَّوْنِ إِنِّي أَبْيَضُ الْخُلُقِ
”که خلک راته یو تور پوستی غلام وایي؛ نو څه وشو؟ زه په خوی سپین او د کارنامو له پلوه د قوم سردار یم.“

د یوه غږي له لاسه په ورکولو پر

نورو شکر وکړه!

۱۰۷

ابن عباس رضی الله عنه هم د شعر په ژبه وایي:

”که الله تعالی زما د سترګو رڼا واخیسته؛ نو زما په ژبه او غوږونو کې؛ خو لا تر اوسه رڼا شته! په زړه کې مې ذکاوت او عقل مې له کږلېچونو پاک دی او که څه افت را نازل شي؛ نو سترګې پرې پتوم په دې هیله، چې یوه ورځ به ختم شي.“

بشار بن برد وایي:

”دښمنان مې را ته پېغور راكوي، سره له دې چې دوى خپله عييجن دي او ما ته په سترگو روندېدل څه عيب نه ښكاري“

د قصيدې تر پايه...

وگوره د عبدالله بن عباس، بشار بن برد او د صالح بن عبدالقدوس په خبرو كې څومره توپير ليدل كېږي؟!

عمر بن عبد العزيز ميمون بن مهران ته وليكل چې:

تا د عبدالملك په وسيله زما تعزيت كاوه! دا يو داسې كار و، چې ما يې انتظار نه كاوه؛ خو پرې خپه هم نه يم.

وخت اوږي راوړي

امام احمد بن حنبل رحمه الله د بقى بن مخلد پوښتنې ته ورغى؛ نو داسې يې ورته وويل، چې اى ابو عبدالرحمنه! په هر حال كې يانې په روغتيا او ناروغتيا دواړو كې د الله تعالى شكر كوه!...

مانا دا چې انسان روغ وي؛ نو هېڅ د ناروغۍ فكر او اټكل ورسره نه وي؛ نو ځكه د انسان ارادې هم پياوړې او ډېرې ارزوگانې يې په زړه كې وي؛ خو د دې پر عكس د سختې ناروغۍ په شپو ورځو كې له انسان سره د رغېدو تمه نه وي؛ نو ځكه يې همت كمزورى او ارمانونه يې راكېږي. د امام احمد رحمه الله دغه وينا له دغه مبارك آيت نه راخيستل شوې:

﴿وَلَيْنٌ آذَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنَّا رَحْمَةً ثُمَّ نَزَعْنَاهَا مِنْهُ إِنَّهُ لَكَفُورٌ﴾

”او كه چېرې موږ انسان ته خپل رحمت په برخه كړو او بيا يې

بېرته ورڅخه واخلو؛ نو هغه نهیلې کېږي او په ناشکری لاس پورې کوي.

حافظ ابن کثیر رحمه الله وايي:

”الله تعالی مور ته د انسان او د هغه د صفتونو په اړه خبر را کوي! پرته له هغو مؤمنانو، چې الله تعالی خپل رحم پرې کړی وي، انسان چې تر ښه ساعت وروسته په مصیبتونو اخته شي؛ نو ټول تېر نعمتونه یې هېر شي او داسې شي، لکه چې هېڅ خیر یې نه وي لیدلی! خو هماغه بندگان، چې الله تعالی پرې رحم وکړي او له صبر څخه کار واخلي“

په نړۍ کې وگرځئ!

۱۰۹

یو فیلسوف وايي، چې سفر د اندېښنو لمنځه وړونکی دی.

حافظ عبدالرحمان الراهرمزي په خپل کتاب «المحدث الفاصل بين الراوى والواعى» کې د علم په طلب کې د سفر بدي بيانوونکیو نیوکې ردوي او وايي:

که دغو نیوکو کوونکیو ته معلومه شي، چې په سفر بوخت خلک په حقیقت کې څومره خوندور ژوند کوي؛ په بل وطن کې هغوی په مسافری کې څومره خوښ دي؛ پړاو پر پړاو د بېلابېلو هېوادونو پر لور او ژورو گرځېدل، باغونه او طبعي منظرې لیدل او د هېوادونو عجائبات ننداره کول انسان ته څومره خوښي او سکون وربښي...

په حقیقت کې د نړۍ خوندونه د همدغو نندارو په محاسنو کې را خلاصه شوي.

يو شاعر واي:

چيرته دې چې سپكاوې كېږي، له هغه ځايه خپلې كېږدې (څېښه)
رانغاړه او ترې درومه!

د ژوند په وروستيو شېبو كې هم
خوښ اوسه!

ابو ريحان البيروني چې په (۱۰۴۰هـ) مړ دى نوموړى اته اويا كاله په زده كړه بوخت و او د كتابونو تصنيف ته يې گونډه وهلې وه، په علومو كې يې دقيق او ژور مباحث سرته ورسول، نوې نوې دروازې يې پرانيستلې، تل يې په لاس كې قلم او سترگې يې په كتابونو كې ورنښخې وې.

فقيه ابو الحسن علي بن عيسى واي:

ابو ريحان د مرگ په ناروغۍ پروت و، زه يې پوښتنې ته ورغلم! هغه په دغسې حالت كې ما ته سر را پورته كړ او ويې ويل:

— ستا به ياد وي، چې يوه ورځ دې زه د ميراث په مسئله كې دلرې نياگانو په اړه پوښتلى وم او دا هماغه دي، چې د مور له طرفه وي؟

— (د شفقت له مخې) په دې حالت كې هم دغه ډول پوښتنه او ځواب؟

— له دغې نړۍ سره په داسې حال كې الله په امانې وكړم، چې زه پر دغه

مسئله پوه اوسم او بل چا ته دې يې ونه رسوم؟

هماغه و چې له خپلې ژمنې سره سم يې زه پر هغه مسئله پوه كړم چې

زه ترې راولاړشوم او د باندې راووتم؛ نو له دننه د ژړا غږ راپورته شو.

عمر فاروق رضي الله عنه د مرگ په پنجو کې نښتی و او له تپونويې وينې بهېدلې؛
 خوبيا يې هم صحابه پوښتل، چې لمونځ مې بشپړ کړی او که نه؟
 سعيد بن الربيع د احد په غزا کې په خپلو وينو کې لت پت پروت د
 رسول الله صلى الله عليه وسلم په اړه پوښتنه کوي، چې هغه صلى الله عليه وسلم څنگه دی؟
 ابراهيم بن الجراح وايي:

د قاضي ابو يوسف پوښتنې ته ورغلم، کورم چې بې هوښه پروت دی!
 چې را په سد شو؛ نو ما ته يې وويل، چې په دغه مسئله کې څه وايي؟ ما
 ورته وويل، چې ته په دغسې حال کې هم د مسئلو په اړه غږېږې؟ هغه
 وويل، چې باک نه کوي، خپل درد پرې دوا کوو!
 بيا يې وويل:

ابراهيمه! د جمراتو په وښتو کې کوم يو يې غوره دي، يانې پلي وښتل
 غوره دي او که پر سورلی؟

- پر سورلی!

- تېر وتلې.

- پلي

- تېر وتلې.

- ښه نو کوم يو يې غوره دي؟

- د نږدې ولاړ کس لپاره يې پلي وښتل او لرې کس لپاره سپور وښتل

يې غوره دي! په دې سره جوخت زه را ولاړ شوم، تر دروازې لا نه وم رسېدلی،
 چې د هغه د مرگ غږ مې واورېد.

او داسې نور بېلگې...

د مصیبتونو رازونه

۱۱۱

نامتو تاریخپوه او ادیبوه مصري لیکوال احمد بن یوسف په خپل نوموتي اثر «مکافات او ښه عواقب» کې داسې لیکي:

انسان په دې پوهېږي، چې د غم تورې ورېځې ارومرو لمنځه تلونکې دي، دغه توره شپه سبا کېږي، په همدې ترتیب غمونه او اندېښنې هم انتها او پای لري!

هوا حتی ده چې په حوادثو کې انساني طبیعت له لوړو او ژورو سره مخ کېږي؛ که درملنه یې ونشي؛ نو همداسې ناروغ به پروت وي او تکلیف به یې لاسې زیات شي، ځکه چې که د سختیو او تنګسیو پر مهال د نفس تجدید او تقویه صورت ونه نیسي؛ نو انسان له نهیلۍ سره لاس او گروان کېږي!

څوک که پرمصیبت اخته شوی دی او صبر یې پرې کړی؛ نو د صبر ډېره خوږه مېوه په لاس ورغلي.
اپلاتون وايي:

سختي او مصیبتونه چې څومره عیش و عشرت کموي؛ نو هماغسې نفسونه هم اصلاح کوي، همدا راز وايي، چې سختیو او مصیبتونو درکړي دوستان راکلک کړي او قدر یې وکړي، د دې پرعکس نعمتونو او سواکلیو درکړي دوستان له یاده اوباسی.

ارد شېر وايي:

د شدت او سختۍ په رنجو تورې سترګې هغه څه لیدلای شي، چې به نعمتونو او لوړنو کې دویې سترګې یې نشي لیدلای...

ما د مشهور عالم التنوخي كتاب «تر تنگسې وروسته اسانتيا» تکراراً
لوستی او درې خبرې مې ورڅخه را خپلې کړې دي.

۱: تر تنگسې وروسته اسانتيا يو لرغونې سنت او ټولمنلې قضيه ده او دا
داسې ده، لکه په شپې پسې چې د سبا راتلل يوه حتمي او باوري خبره
ده.

۲: ډېر ځله مصيبتونه د يوه بنده لپاره له ديني او دنيوي دواړو پلوه گټور وي.
۳: دکټې او تاوان جلبول او دفع کول په حقيقت کې د الله تعالی په واک
کې دي.

د دیني نورو په ارزښت

عبدالله بن مبارک رحمه الله فرمائي:

ما ته د عدي بن زيد هغه قصیده د امير طاهر بن الحسين له ماني نه ډېر
ارزښت لري، چې د ځينو بيتونو مفهوم يې داسې دی:
”ای د نورو پر مصيبتونو خوښېدونکيه انسانه! ايا له تا سره کومه ژمنه
شوې، چې دغه ډول مصيبتونه به پر تا نه راځي؟“

په يوه حديث کې دي چې:

”که دنيا د الله تعالی په اند د غوماشي د وزر هومره ارزښت هم
درلودلای؛ نو کافر به ورڅخه د اوبو د غرپ په اندازه هم گټه هم نه
واي پورته کړي“

دغه مبارک حديث همدا خبره په ډاگه کوي، چې د الله تعالی په اند دنيا
د غوماشي تر وزره هم سپکه ده؛ نو بيا د دغسې يوه بې ارزښته شي لپاره

دومره جزعې فزعې ولې وشي؟

د ايمان ارزښت

الله سبحانه و تعالى فرمايي:

﴿بَلِ اللّٰهُ يَمُنُّ عَلَيْكُمْ اَنْ هَدٰكُمْ لِلْاِيْمَانِ﴾

”بلکې الله تعالى پر تاسې احسان باروي، چې هغه تاسې ته د ايمان لارښوونه وکړه.“

هماغه ستر نعمت او لورنه چې يوازې هونبياران پرې پوهېږي داده، چې د يوه کافر په ليدو په ايمان شکر وکړي، چې دې پر خپل رب کافر او منکر نه دی او د هغه د قدرت، اسماوو او صفاتو په وړاندې مبارزې ته نه دی راپورته شوی!
الله سبحانه و تعالى فرمايي:

﴿اَفَمَنْ كَانَ مُؤْمِنًا كَمَنْ كَانَ فَاسِقًا لَا يَسْتَوْنَ ۗ﴾

”ښه نو ايا دا کېدای شي، څوک چې مؤمن وي هغه دې د هغه چا په څېر شي چې فاسق وي، دغه دواړه نشي برابرېدای.“

وقفه

لااله الاالله: الله سبحانه و تعالى د الوهيت او کمال پر ټولو صفاتو متصف دی.

د دغې کلمې راز دا دی، چې د الوهیت ټول صفتونه یوازې په هماغه ذات پورې خاص دي، له هغه پرته بل څوک د عبادت او بنده گۍ وړ نه دی، په عبادت، توکل، انابت، رغبت، محبت، رهبت، جلال، تعظیم، وېرې، تمې او داسې نورو کې یوازې د الله تعالیٰ په ستر دربار کې د عاجزۍ ووزرې غوړول کېږي او همدغه ته د منبستې سر تیتېږي.

غمخپلي

۱۱۵

د «عکاظ» نومي جریدې د (۱۰۲۶۲) گڼې په ضمیمه کې چه په (۷/۴/۱۴۱۵) هجري قمري) کې صادر شوې د یو رانده ادیب او ژورنالست محمود بن محمد المدني سره کړې مرکه یې خپره کړې، نوموړي د ادب کتابونه د نورو په سترگو لوستي! د تاریخ کتابونه، مجلې او جرائد یې له ډېرو خلکو څخه اورېدلي! کله نا کله به یې کوم ملگری دې ته اړ کاوه، چې د شپې تر درېیو بجو پورې ورته څه ولولي، تر دې چې داسې وخت هم راغی، چې په علم او ادب کې یې د یوې سترې مرجع حیثیت غوره کړ، مصطفیٰ امین د «الشرق الاوسط» جریدې په خپل ځانگړي کالم (فکرة) کې د نوموړي ادیبوه خبره داسې راخیستې:

د تېریکرو پر تېري، د چلبازانو پر چل او د زورور پر زور فقط پنځه دقیقې صبر وکړه! ډېر ژر به تازینې پر ځمکه پرېوځي او زولنې به ماتې شي، بندي به له بنده راخوشې شي؛ تیاره به لاره شي او روڼ سباوون به رابنکاره شي! ته فقط صبر وکړه.

د یوه شاعر په وینا:

”څومره مصیبتونه، چې پر انسان راځي او د هغه د غمونو لامل گرځي

بلاخره الله تعالى انسان ته له هغې خلاصون ور په برخه کوي.

ما په رياض کې د البانيا له هغه مفتي سره وکتل، چې په البانيا کې کمونستانو په پنځه ويشت کلني بند محکوم کړی و نوموړي راته خپله کيسه داسې بيان کړه:

ما د کمونستانو په زندان کې ډېرې لوړې او ژورې وگاللې! له دې امله ما خپل زړه ته په لمانځه ډاډ ورکاوه، چې د کمونستانو د وېرې له امله به مې د تشناب په يوه کونج کې ادا کاوه، تر دې، چې الله تعالى د خلاصون لاره پيدا کړه.

﴿فَأَنْقَلَبُوا بِنِعْمَةٍ مِّنَ اللَّهِ وَفَضِيلٍ﴾

”په پای کې هغوی د الله تعالى له نعمت او لورنې سره بېرته ستانه شول.“

هلته د جنوبي افريقا ريس «ويلسن منديلا» چې پوره اوه ويشت کاله يې په زندان کې تېر کړه! نوموړي له تېري او استبداد څخه د خپل ولس او ډلې د خلاصون لپاره ډېرې چيغې ووهلې؛ تر دې چې بالاخره خپله دنيوي موخه يې ترلاسه کړه.

﴿نُوفِّ إِلَيْهِمْ أَعْبَالَهُمْ فِيهَا﴾

”د هغود کړو وړو ټوله مېوه مور همدلته ورکوو.“
دغه راز الله تعالى فرمايي:

﴿إِنْ تَكُونُوا تَأْلَمُونَ فَإِنَّهُمْ يَأْلَمُونَ كَمَا تَأْلَمُونَ ۗ وَ تَرْجُونَ مِنَ اللَّهِ مَا لَا يَرْجُونَ﴾

”که تاسې کړاو گالی؛ نو ستاسې په شان هغوی هم کړاو گالی او تاسې له الله تعالى نه د هغه څه هيله من یاست، چې هغوی يې هيله

من نه دي.

دغه راز فرمايي:

﴿إِنْ يَمْسَسْكُمْ قَرْحٌ فَقَدْ مَسَّ الْقَوْمَ قَرْحٌ مِّثْلُهُ﴾

”اوس که تاسې تپي شوي یی؛ نو له دې نه مخکې ستاسې د بنسټه ډله هم همداسې تپیان شوي دي.“

116 چې مسلمان یی، نو بیا مه خپه کېږه!

هغه څومره بدمرغه خلک دي، چې اسلام له سره نه پېژني او پر دغه لار نه درومي!

اسلام له دې امله چې یو ستر خبر دی د خپلو پلویانو له پلوه نړیوال اعلان ته اړتیا لري! ځکه چې د انسانیت نهکمرغي له دې پرته په بل څه کې نشته!

﴿وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ﴾

”له اسلام نه پرته چې هر څوک کوم بل دین غوره کړي هېڅکله به ورڅخه قبول نه کړی شي.“

یو مسلمان داعي د المان د میونخ په ښار کې استوګن شو، ښار ته د دننه کېدو په صورت کې یوه ستره اعلامیه لوحه څرېدلې وه او داسې پرې لیکل شوي وو:

ایا ته د یوکوهاما تاېرونه نه پېژني؟! همدغه داعي راپاڅېد او د دغه لوحې په مقابل کې یې تر دې هم پر یوه ستره لوحه ولیکل، چې ایا ته اسلام

بالاخره الله تعالى افسان ته له هغه خلاصون ور په برخه کوي.

ما په رياض کې د البانيا له هغه مفتي سره وکتل، چې په البانيا کې کمونستانو په پنځه ويشت کلني بند محکوم کړی و نوموړي راته خپله کيسه داسې بيان کړه:

ما دکمونستانو په زندان کې ډېرې لوړې او ژورې وگاللې! له دې امله ما خپل زړه ته په لمانځه ډاډ ورکاوه، چې د کمونستانو د وېرې له امله به مې د تشناب په يوه کوچ کې ادا کاوه، تر دې، چې الله تعالى د خلاصون لاره پيدا کړه.

﴿فَاتَّقِلُّوْا بِنِعْمَةِ مِّنَ اللّٰهِ وَفَضْلِ﴾

”په پای کې هغوی د الله تعالى له نعمت او لورنې سره بېرته ستانه شول.“

هلته د جنوبي افریقا ریس «ویلسن منډیلا» چې پوره اوه ویشت کاله یې په زندان کې تېر کړه! نوموړي له تېري او استبداد څخه د خپل ولس او ډلې د خلاصون لپاره ډېرې چيغې ووهلې؛ تر دې چې بالاخره خپله دنيوي موخه یې ترلاسه کړه.

﴿نُوفٍ اِلَيْهِمْ اَعْمَالُهُمْ فِيهَا﴾

”د هغو د کړو وړو ټوله مېوه مور همدلته ورکوو.“

دغه راز الله تعالى فرمائي:

﴿اِنْ تَكُوْنُوْا تَاٰمِنُوْنَ فَاِنَّهُمْ يٰۤاٰمِنُوْنَ كَمَا تَاٰمِنُوْنَ ۗ وَ تَرْجُوْنَ مِّنَ اللّٰهِ مَا لَا يَرْجُوْنَ﴾

”که تاسې کړاو گالي؛ نو ستاسې په شان هغوی هم کړاو گالي او تاسې له الله تعالى نه د هغه څه هيله من یاست، چې هغوی یې هيله

“من نه دي.”

دغه راز فرمايي:

﴿إِنْ يَسْأَلُكُمْ قَرْحٌ فَقَدْ مَسَّ الْقَوْمَ قَرْحٌ مِّثْلُهُ﴾

”اوس که تاسې ټپي شوي یی؛ نو له دې نه مخکې ستاسې دښمنه ډله هم همداسې ټپیان شوي دي.“

چې مسلمان یې، نو بیا مه خپه کېږه!

هغه څومره بدمرغه خلک دي، چې اسلام له سره نه پېژني او پر دغه لار

نه درومي!

اسلام له دې امله چې یو ستر خبر دی د خپلو پلویانو له پلوه نړیوال اعلان ته اړتیا لري! ځکه چې د انسانیت نېکمرغي له دې پرته په بل څه کې نشته!

﴿وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ﴾

”له اسلام نه پرته چې هر څوک کوم بل دین غوره کړي هېڅکله به ورڅخه قبول نه کړی شي.“

یو مسلمان داعي د المان د میونخ په ښار کې استوګن شو، ښار ته د دننه کېدو په صورت کې یوه ستره اعلامیه لوحه څرېدلې وه او داسې پرې لیکل شوي وو:

ایا ته د یوکوهاما ټاپرونه نه پېژني؟! همدغه داعي راپاڅېد او د دغه لوحې په مقابل کې یې تر دې هم پر یوه ستره لوحه ولیکل، چې ایا ته اسلام

نه پېژني؟ که غواړې اسلام وپېژني؛ نو له مور سره په دغو شمېرو اړیکه ونیسئ!

د المان له ښارونو، کلیو او بانډو څخه تیلیفوني اړیکې ونیول شوې، تر دې چې د یو کال په اوږدو کې یو لک المانیان ښځې او سړي د همدې په لاس مسلمانان شول؛ یو لوی جومات او ستر اسلامي مرکزي هلته جوړ کړ. انسانیت په رښتیا هم دغه سپېڅلي دین ته اړ دی؛ ځکه چې دغه دین د انسانیت د هر اړخیزه ډاډمنیو ضامن دی. الله سبحانه و تعالی فرمائي:

﴿يَهْدِي بِهِ اللَّهُ مَنِ اتَّبَعَ رِضْوَانَهُ سُبُلَ السَّلَامِ وَ يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِهِ وَيَهْدِيهِمْ إِلَى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ٥﴾

”چې د هغه په وسیله الله تعالی هغو خلکو ته چې د هغه د رضا غوښتونکي دي د سلامتیا لارې ښيي او په خپل امر سره هغوی له تېرېدو څخه راباسي د رڼا لوري ته یې راوړي او د سمې لارې په لوري د هغو رهبري کوي.“

یو عابد وايي:

زه فکر نه کوم په نړۍ کې به داسې څوک هم وي، چې د غیر الله عبادت کوي!

خو الله سبحانه و تعالی فرمائي:

﴿وَقَلِيلٌ مِّنْ عِبَادِيَ الشَّاكِرُونَ ٥﴾

”زما په بندگانو کې ښځي لږ شکر وښتونکي دي.“

یو عالم راته کیسه کوله چې:

یو کلیوال سودانی د سودان پلازمینې خرطوم ته راغی او هلته یې د

انگلیسی بنکبلاک په دوره کې د یوې څلور لارې په سر یو برطانوي
ترافیک ولید؛ نو دغه مسلمان ورڅخه پوښتنه وکړه

— ته څوک یې؟

— زه کافریم!

— د چا په اړه کافر یې؟

— د الله په اړه!

— ایا د الله تعالیٰ په اړه هم څوک کافر کېږي؟! له دې سره یې په خپله
خېټه لاس کېښود او کانګې یې وکړې او بیرته خپل کلي ته ستون شو.

﴿فَمَا لَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ﴾

”بیا پر دې خلکو څه شوي دي، چې ایمان نه راوړي.“

اصمعي وايي:

یوه باندیچي د یوه قاري له خولې دغه مبارک ایت واوړېد چې:

﴿قَوْرَبِ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّهُ لَحَقُّ مِثْلِ مَا أَنتُمْ تَنْطِقُونَ﴾

”نو قسم دی د اسمان او ځمکې په مالک باندې، دا خبره حقه ده،

همداسې یقیني ده، لکه چې تاسې غږیږئ.“

باندیچي وویل، چې سبحان الله! الله تعالیٰ چا قسم کولو ته اړ کړ؟ دا ښه
گومان، د الله تعالیٰ رحمت او مهرباني لطف او کرم دی.

که څوک د سیرت کتابونه ولولي او د رجالو د ژوند پر حالاتو ځان پوه
کړي؛ نو ډېر مسائل به په ډاګه کړي، چې یو څو یې په لاندې ډول دي.

۱: علی بن ابی طالب رضی الله عنه وایي چې د انسان پوهه، ادب، خوی او
اخلاق په حقیقت کې د هغه ارزښت په ډاګه کوي؛ نه د هغه صورت

او اندامونه!

لا تحزن

وَأَعْبُدُوا مِن دُونِ اللَّهِ الَّذِينَ كَرِهُوا لَكُمْ وَإِيَّاكُمْ

”يو مسلمان مريه له اصیل مشرک نه ډېر بڼه دی که څه هم هغه ستاسې ډېر خوښ وي.“

۲: د انسان همت او زیار د هغه امکان په ډاگه کولای شي؛ خو مجد او عظمت نشي وربښلای.

د خرما په اړه چې ته یې خورې د مجد او عظمت اټکل مه کوه.

۳: انسان هماغه څوک دی چې د وړ او ناوړه چارو له امله خپل تاریخ خپله جوړوي.

وَكَلِّبْ مَا قَدْ كَانُوا فِيهَا كَارِهِ

”کومې چارې چې هغوی سر ته رسولې دي مور هغه ټولې لیکو.“

۴: د انسان عمر بېخي لنډ دی، ډېر ژر لمنځه ځي، باید پر غمونو او گناهونو لاپسې رالند نه کړای شي، لکه چې یو شاعر وايي:

دا ژوند خوزمور کم د محبت لپاره هم دی

حیران یم، چې نفرت ته وزگار بهري خلک څنگه

[ژباړن]

بیا به داسې اټکل وکړي چې:

لَمْ يَلْبَثُوا إِلَّا عَشِيَّةً أَوْ ضُحًى

”په دې دنیا کې یا د مرگ په حالت کې یې فقط د یوې ورځې وروستی یا لومړۍ برخه یې تېره کړې ده.“

قَالَ الْيَتِيمُ يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمِ فَسَّخِلَ الْعَالَمِينَ

”هغوی به ووايي مور یوه ورځ یا د یوې ورځې یو څه برخه هلته

اوسېدلي يو، له شمار کونکيو څخه پوښتنه وکړه.

د يوه شاعر په وينا:

د غم لپاره همدا بس ده چې ژوند يې تريخ کړي، په پايله کې يې داسې عمل نه گورم چې الله تعالی پرې خوښ شي.

د نېکمرغي له اسبابو څخه

۱: نېک عمل دی:

﴿مَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِّنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَنُحْيِيَنَّاهُ حَيٰوةً طَيِّبَةً﴾

”هر څوک چې ښه عمل وکړي، هغه نارینه وي او که ښځه، په دې شرط چې مؤمن وي، پر هغه به مور په دنيا کې سپېڅلی ژوند تېرکړو.“

۲: نېکه ښځه ده:

﴿رَبَّنَا هَبْ لَنَا مِنْ أَزْوَاجِنَا وَذُرِّيَّاتِنَا قُرَّةَ أَعْيُنٍ﴾

”ای زموږ ربه! مور ته له خپلو مېرمنو او اولادونو څخه د سترگو بخوالی راکړه.“

۳: پراخه کور:

پېغمبر ﷺ هم الله تعالی ته داسې دعا کوي:

”ای الله تعالی زما کور پراخه کړه.“

۴: سپېڅلي کسب:

لکه چې پېغمبر ﷺ فرمايي:

”الله تعالیٰ سپېڅلي دی او سپېڅلي کار خوښوي“

۵: ښه خوی او له خلکو سره مینه:

الله تعالیٰ فرمايي:

”او زه یې په هر ځای کې مبارک او بختور گرځولی یم“

۶: له پور او بد خرڅی نه په امن کېدل:

الله تعالیٰ فرمايي:

﴿وَالَّذِينَ إِذَا أَنْفَقُوا لَمْ يُسْرِفُوا وَلَمْ يَقْتُرُوا﴾

”هغه کسان چې کله لگښت کوي؛ نو نه بېځایه لگښت کوي او نه بخیلي.“

د نېکمرغی عناصر

شکر کونکي زړه، صبرناک بدن او ډاډه ژبه د نېکمرغی مهم عناصر

دي.

یو شاعر وايي:

شکرو ذکر و صبر فیها نعیم و اجر

”په شکر، ذکر او صبر کې نعمتونه او اجرونه دواړه شته.“

که د نېکمرغی په اړه د ټولو علماوو علم، د حکماوو حکمت، د شعراوو

قصېدې درته راټولې کېږي شي، تا ته نېکمرغي نشي درېښلای، تر هغې چې

د نېکمرغۍ په ترلاسه کولو کې له کلک هوډ نه کار وانخلي.
 د راز ساتل او د خپلو چارو تدبیر هم د نېکمرغۍ یوه برخه ده.
 ویل کېږي چې یو باندېچي د لسو اشرفیو په بدل د یو راز په خوندي
 ساتلو کې امین وگنل شوی خو هغه راز یې هضم نشو کړای؛ نو د اشرفیو
 خاوند ته ورغی او ورته یې ووی، چې اشرفۍ دې درواخله نور دې راز نشم
 ساتلای! ځکه چې د راز ساتل صبر او زغم غواړي.

﴿لَا تَقْصُصْ رُءْيَاكَ عَلَىٰ إِخْوَتِكَ﴾

“دا خوب دې خپلو وروڼو ته مه وایه!”

په یوه انسان کې کمزورې نکتې همدا ده، چې خپل راز بل ته په ډاگه
 کړي او دا یو زورې مرض دی، چې له پخوا راهیسې را روان دی.
 الله تعالی فرمائي:

﴿وَلِيَتَلَطَّفْ وَلَا يُشْعِرَنَّ بِكُمْ أَحَدًا﴾

“هسې نه چې هغه څوک ستاسې له دلته استوگنې نه خبر کړي.”

بې اجله مرگ نشته

۱۱۹

﴿فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ لَا يَسْتَأْخِرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِرُونَ ۝﴾

“بیا چې کله د کوم قوم وخت او نېټه پوره کېږي یو ساعت وروسته
 والی او مخکې والی به هم پکې نه راځي. (او دا خبره الله تعالی د
 مخلوق پیدا کولو په پیل کې په ډاگه ښکاره کړې وه)”
 دغه مبارک ایت د هماغه بې زرو خلکو لپاره تسلي او ډاډ دی چې له

مرگه مخکې خو غو ځله مري! دوی باید په دې وپوهېږي، چې مرگ په
ټاکلې نېټه راځي او هېڅ وړاندې او وروسته والی پکې نشي راتلای.

﴿وَجَاءَتْ سَكْرَةُ الْمَوْتِ بِالْحَقِّ﴾

“او هغه د ځنکدن سلگۍ په حقه راغلې.”

پر دې باید باور ولرو، چې له غیر الله سره اړیکه بد مرغي دد
الله سبحانه و تعالی فرمایي:

﴿فَمَا كَانَ لَهُ مِنْ فِئَةٍ يَنْصُرُونَهُ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَمَا كَانَ مِنَ

الْمُنْتَصِرِينَ﴾

”بیا د هغه د مرسته کوونکیو هېڅ کومه ډله نه وه، چې د الله تعالی
په مقابل کې یې مرستې ته راغلې وای او نه یې خپله مرسته پخپله
وکرای شوه.“

سیر اعلام النبلاء په شلو ټوکونو کې د امام ذهبي شهکار کتاب دی، چې
د پاچایانو، امیرانو، وزیرانو، بدایانو، شاعرانو او د عالمانو حالات یې پکې
بیان کړي دي، د دغه کتاب په لوستو به ته له دوو حقیقتونو سره اړومر
مخ شي.

لومړی: چا چې د مال اولاد، منصب او کار له پلوه د الله تعالی پر ځای
له بل چا سره اړیکې ټینګې کړې؛ نو الله تعالی به یې همدغه ته وسپاري او
همدغه به یې د بدمرغي ستر لامل وي.
الله سبحانه و تعالی فرمایي:

﴿وَإِنَّهُمْ لَيَصُدُّوهُمْ عَنِ السَّبِيلِ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ مُّهْتَدُونَ﴾

”دا شیطانان دغسې خلك پر سمه لاره باندې له تلو نه منع کوي او
هغوی له ځانه سره دا گومان کوي، چې موږ سم روان یو.“

فرعون او د هغه سلطنت، قارون او د هغه مال، امیه بن خلف او د هغه
سوداګري، ولید او د هغه زامن یې خلا بېلګې دي.

﴿ذَرْنِي وَمَنْ خَلَقْتُ وَحِيدًا﴾

“پرېرډه ما او هغه څوک، چې ما هغه یوازې پیدا کړ.”

ابوجهل او د هغه جاه او جلال، ابولهب او نسب، ابو مسلم او سلطه،
متنبي او شهرت، حجاج او په ځمکه کې علو، ابن الفرات او وزارت یې
نورې ځلانده بېلګې دي.

دویم: چا چې په الله تعالی سره د عزت لټون وکړه او د هغه د نږدېکت
لپاره یې عمل وکړ؛ نو الله تعالی به یې عزیز او سر لوړی کړي؛ که څه هم
منصب، نسب، مال او بچي ونه لري، بلال او اذان، سلمان او اخرت، صهیب
او سربندنه، عطاء او پوهه یې روښانه بېلګې دي.

﴿وَجَعَلَ كَلِمَةَ الَّذِينَ كَفَرُوا السُّفْلَىٰ ۗ وَكَلِمَةَ اللَّهِ هِيَ الْعُلْيَا ۗ﴾

“او د کافرانو وینا یې ټیټه کړه او هماغه د الله تعالی وینا لوړه ده.”

يا ذا الجلال والاكرام

۱۴۰

په یوه صحیح حدیث کې نبي کریم ﷺ فرمائي:

الْظُّوَا بِيَا ذَا الْجَلَالِ وَالْاِكْرَامِ

“د يا ذا الجلال والاكرام په ذکر كولو مستمر پاتې شئ.”

تر دغه هم لوی ذکر «ياحي يا قيوم» دی او علماوو همدغه ذکر اسم اعظم
بللی دی، اسم اعظم د الله سبحانه و تعالی هغه ستر نوم دی، چې الله تعالی

پرې دعاگانې قبلوي.

﴿ اِذْ تَسْتَغِيثُونَ رَبَّكُمْ فَاسْتَجَابَ لَكُمْ اٰتٰى مٰبَدُكُمْ بِالَّذِي مِّنَ الْمَلٰٓئِكَةِ مُرَدِّفِيْنَ ۝ ﴾

”هغه وخت چې کله تاسې خپل پروردگار ته فریاد کاوه په ځواب کې هغه وفرمایل چې زه ستاسې د مرستې لپاره پرلپسې یو زر پرېستې درلېږم.“

د مسلمان په ژوندانه کې درې اخترونه وي

۱: هغه ورځ چې فرض لمونځونه پکې په جمعې جومات سره ادا کړي او له گناهونو نه پکې ځان وساتي. الله سبحانه و تعالی فرمائي:

﴿ اسْتَجِیْبُوْا لِلّٰهِ وَ لِلرَّسُوْلِ اِذَا دَعَاكُمْ لِمَا یُحْیِیْكُمْ ﴾

”د الله او د هغه د پېغمبر بلنې ته لبيک ووايي چې کله پېغمبر تاسې ته د هغه شي په لوري بلنه درکړي، چې تاسې ته ژوند بښونکی دی.“

۲: هغه ورځ چې دی پکې له گناهونو نه په رښتني زړه توبه اوباسي او خپل رب ته راوگرځي. همدا رنگه الله جل جلاله فرمائي:

﴿ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ لِيَتُوْبُوْا ﴾

”نو الله تعالى په خپلې مهربانۍ سره د هغو لوري ته رجوع وکړه، چې هغوی د هغه لوري ته راوگرځي.“

۳: هغه ورځ چې د نبې خاتمې په پایله کې له خپل رب سره مخ کېږي، پیغمبر علیه الصلاة والسلام فرمائي:

﴿مَنْ أَحَبَّ لِقَاءَ اللَّهِ أَحَبَّ اللَّهُ لِقَاءَهُ﴾

”څوک چې د الله تعالى ملاقات ته لېوال وي، الله تعالى هم د ده لیدو او کتو ته لېوال وي.“
د یو شاعر په وینا:

زما ارزوگانې ما ته د دوو خبرو زېږی راکوي: یو د کور زېږی چې هغه دنیا ده او بل د ورځې زېږی، چې هغه زمانه ده.
ما د صحابه کرامو وو سیرت مطالعه کړ! د دوی په ژوندانه کې پنځه داسې مسایل په لاس راغلل چې د نورو په پرتله امتیاز لري:
۱: مادګي او بې تکلفه ژوند:

﴿وَيُنِيرُكَ لِلْيُسْرَىٰ ۝﴾

”او موږ به تا ته د اسانه لارې اسانتیا درکړو.“

۲: ژور علم او پيوسته عمل:

﴿إِنَّمَا يَخْشَى اللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ الْعُلَمَاءُ﴾

”حقیقت دا دی، چې د الله تعالى له بندګانو نه یوازې عالمان له هغه نه وېرېږي.“

۳: اخلاص او پر الله تعالى توکل:

﴿فَعَلِمَ مَا فِي قُلُوبِهِمْ﴾

”د هغود زرونو حال هغه ته معلوم دی.“

۴: له دنیا نه مخ اړونه او اخرت ته لېوالتیا:

﴿وَمَنْ أَرَادَ الْآخِرَةَ وَسَعَىٰ لَهَا سَعْيَهَا﴾

”او څوک چې د اخرت هیله من وي او د هغه لپاره هلې ځلې وکړي

هغسې هلې ځلې چې د هغه لپاره پکار دي.“

۵: پر نورو اعمالو جهاد ته غوروالی ورکول:

﴿وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا وَإِنَّ اللَّهَ لَمَعَ الْمُحْسِنِينَ﴾

”کوم کسان چې زموږ لپاره مجاهده وکړي، هغوی ته به موږ خپلې

ليارې وروښيو او په باوري ډول الله تعالی د نېکو کارانو ملگری

دی.“

په قرآن کریم کې دغه ډول حقایق، چې د انسانیت په نېکمرغۍ کې

رول لوبوي بېخي زیات دي، چې یو څو یې په لاندې ډول دي.

څوک چې له الله نه مرسته وغواړي؛ نو الله سبحانه و تعالی به یې مرسته

وکړي.

الله جل جلاله ی فرمایي:

﴿إِنْ تَنْصُرُوا اللَّهَ يَنْصُرْكُمْ وَيُثَبِّتْ أَقْدَامَكُمْ﴾

”که تاسې له الله تعالی (دین) سره مرسته وکړئ؛ نو هغه به له تاسې

سره مرسته وکړي او ستاسې قدمونه به کلک کړي.“

څوک چې الله تعالی ته توبه وباسي؛ نو الله تعالی یې توبه قبلوي.

الله تعالی فرمایي:

﴿وَهُوَ الَّذِي يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ﴾

”الله تعالى هماغه ذات دی، چې د خپلو بندگانو توبه قبلوي.“
خوک چې پر الله سبحانه و تعالى توکل وکړي؛ نو الله جل جلاله یې کافي
کبري، لکه چې فرمائي:

﴿وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُ﴾

”خوک چې پر الله تعالى توکل وکړي د هغه لپاره هغه جل جلاله کافي
دی.“

درې شيان . ناوره شيان

درې شيان هومره ناوره دي چې د هغې سزا الله تعالى په چټکۍ سره
ورکوي

۱: بغاوت:

الله تعالى فرمائي:

﴿إِنَّمَا بُغِيكُمْ عَلَىٰ أَنفُسِكُمْ﴾

”ستاسې دا سرغړاوی همدا ستاسې په زیان تمام شوی دی.“

۲: بې ژبي يعنې د ژمنې ماتول:

الله تعالى فرمائي:

﴿فَمَنْ تَكَلَّفَ فَإِنَّمَا يَنْكُثُ عَلَىٰ نَفْسِهِ﴾

”اوس چې خوک دغه ژمنه ماته کړي، د هغه د تعهد ماتولو وبال به
په خپله پر همغه باندې وي.“

لا تکره

۳: مکر او فریب:

الله تعالی فرمائي:

﴿لَا يَجِئُ الْمَكْرُ السَّيِّئُ إِلَّا بِأَهْلِهِ﴾

”په داسې حال کې چې ناوړه دسيسې همدې خپلو کار اچوونکيو ته ورغاړې وځي.“

۴: ظالم د الله تعالی له رانيولو څخه خوندي نشي پاتې کېدلای:

الله تعالی فرمائي:

﴿فَتِلْكَ بُيُوتُهُمْ خَاوِيَةٌ بِمَا ظَلَمُوا﴾

”دغه د هغوی تش پراته کورونه دي، د هغه ظلم له امله چې هغوی کاوه.“

۵: نېک عمل او عاجله مېوه لاسته راوړل:

الله تعالی فرمائي:

﴿فَأْتَهُمُ اللَّهُ ثَوَابَ الدُّنْيَا وَحُسْنَ ثَوَابِ الْآخِرَةِ﴾

”په پای کې الله تعالی هغو ته د دنیا ثواب هم ورکړ او له هغه نه غوره ثواب يې په اخرت کې هم ورپه برخه کړ.“

۶: څوک چې د الله تعالی اطاعت کوي، هغوی الله تعالی ته خوښ وي.

الله تعالی فرمائي:

﴿فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ﴾

”زما تابعداري وکړئ؛ نو الله تعالی به درسره مينه وکړي.“

پراخه روزي به ورکړي او مرسته به يې وکړي:

الله تعالی فرمائي:

﴿إِنَّ اللَّهَ هُوَ الرَّزَّاقُ، وَمَا النَّصْرُ إِلَّا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ﴾

”الله تعالى خو په خپله بڼه روزي رسان دی او مرسته هر څه چې دي د هغه الله تعالى له خوا دي.“

قرآني نصوص

بښنه به ورته وکړي:

﴿وَأَنِّي لَغَفَّارٌ لِّمَن تَابَ﴾

”او بېشکه زه ډېر بښونکی يم د هغه چا لپاره چې توبه يې وويستله.“

﴿هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ﴾

”بېشکه هغه بڼه توبه قبلوونکی او د رحمت خاوند دی.“

﴿إِنَّا مُنْتَقِمُونَ﴾

”بېشکه موږ غچ اخیستونکي يو.“

شيخ عبدالرحمن بن سعدي رحمه الله يوه ارزښتمنه رساله ”الوسائل المفيدة“ في الحياة السعيدة“ ليکلي چې د نېکمرغه ژوند گټور وسايل نومېږي! نوموړی په خپله رساله کې ليکي:

د نېکمرغی له اسبابو څخه دا دي، چې انسان کله د الله پاک نعمتونو او لورنو ته وگوري؛ نو دی به ويوهېږي، چې دی له څومره خلکونه لور دی. هو! آن په ديني امورو او عباداتو کې هم.

﴿وَأَسْبَغْ عَلَيْكُمْ نِعْمَهُ ظَاهِرَةً وَبَاطِنَةً﴾

”او خپل بڼکاره او پټ نعمتونه يې پرتاسې تمام کړي دي.“

اسماء بنت عمیس رضی الله عنها فرمائي:

ما ته رسول الله ﷺ وفرمايل، چې ايا داسې څه کلمات درونيم چې د غمونو او دردونو په وخت کې دې پکار راشي؟ اهغه دا دي چې: "الله الله ربي لا أشرك به شيئاً" وايه؛ نو غمونه به دې لرې شي.

دلته په دې غمجنه نړۍ کې دېرې داسې چارې شته، چې پر زړونو تورې وربخې راخوړوي؛ کله چې انسان ورڅخه خپل رب ته پناه يوسي؛ نو بری او خلاصون به يې په برخه شي.

يو شاعر وايي:

که زموږ ارواوي سلامتې وي؛ نو د مال او حال په بايللو څه پروا، د روح او نفس په سلامتيا به مال او عزت دواړه تر لاسه شي..

له حسدگر نه وېرېدونکي

۱: معوذات (وروستي دوه سورتونه) له اذکارو او دعاگانو سره يو ځای لوله: الله تعالی فرمائي:

﴿وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ﴾

"او د حسدگر له شره چې کله هغه حسد وکړي"

۲: خپل کار او معامله د حاسدينو په وړاندې مه برسېره کوه:

الله جل جلاله فرمايي:

﴿لَا تَدْخُلُوا مِنْ بَابٍ وَاحِدٍ وَّادْخُلُوا مِنْ أَبْوَابٍ مُتَفَرِّقَةٍ﴾

”له يوې دروازي مه ننوځئ؛ بلکې له بېلا بېلو دروازو ورشئ.“

۳: له حاسدينو څخه لرې کېدل:

الله سبحانه و تعالی فرمايي:

﴿وَإِنْ لَمْ تُؤْمِنُوا لِي فَاَعْتِزُّوا بِاللَّهِ﴾

”که تاسې زما خبره نه منئ؛ نو پر ما باندې له لاس پورته کولو نه

ډډه وکړئ.“

۴: د هغه له ضرر نه د ځان ژغورنې په نيت ورسره ښېگڼه کول:

الله تعالی فرمايي:

﴿ادْفَعْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ﴾

”د بدې مخنيوی په هغه توگه وکړه چې ډېره ښه وي.“

خپل خوی سم کړه!

۱۲۵

ښه خوی ښکمرغي او بد خوی بدمرغي ده.

يو مسلمان کولای شي په ښه خوی د روژه دار مقام ترلاسه کړي.

پېغمبر ﷺ فرمايي:

”د مجلس له پلوه ما ته د قيامت په ورځ محبوب ترين او نږدې ترين

ښک خويه خلک دي“

الله تعالی د پیغمبر ﷺ په اړه فرمائي:

﴿وَإِنَّكَ لَعَلَىٰ خُلُقٍ عَظِيمٍ ۝﴾

”او بېشکه ته د لوړو اخلاقو مرتبه لري.“

دغه راز فرمائي:

﴿فَبِمَا رَحْمَةٍ مِّنَ اللَّهِ لِنْتَ لَهُمْ ۗ وَلَوْ كُنْتَ فَظًّا غَلِيظَ الْقَلْبِ لَانفَضُّوا

مِنْ حَوْلِكَ﴾

”ای پیغمبره! دا د الله تعالی لوی رحمت دی، چې ته د دې خلکو لپاره ډېر نرم خوږ شوی یې، که داسې نه وای او ته توند خوږه او سخت زړی وای؛ نو دا ټول به ستا له شا و خواره شوي وو.“

دغه راز فرمائي:

﴿وَقُولُوا لِلنَّاسِ حُسْنًا﴾

”خلکو ته ښې خبرې کوئ.“

ام المؤمنین عایشه رضی الله عنها د پیغمبر ﷺ په اړه فرمائي:

كَانَ خَلْقُهُ الْقُرْآنَ

”د هغه ﷺ خوی قرآن کریم و.“

اندېښنه مه کوه!

د اندېښنو درملنه:

۱: شرعي اذکار:

﴿الَا يَذْكُرِ اللهُ تَطْمِئِنُّ الْقُلُوبُ ۝﴾

“خبردار! همدغه د الله تعالى په یاد زړونه ډاډ مومي.”

۲: د ورځې له خوبه ډډه کول؛ خو چې اړتیا ورته ولیدل شي.

﴿وَجَعَلْنَا النَّهَارَ مَعَاشًا ۝﴾

“او ورځ مو د ژوند وخت ګرځولی دی.”

۳: لیک او لوست تر هغې، چې خوب درشي:

﴿وَقُلْ رَبِّ زِدْنِي عِلْمًا ۝﴾

“او دعا وکړه چې ای ربه! ما ته لا زیات علم را کړه.”

۴: په یو ګټور کار باندې ځان ستړی کول:

﴿وَجَعَلَ النَّهَارَ نُشُورًا ۝﴾

“او ورځ یې د پاڅېدو وخت وګرځاوه.”

۵: قهوه او چای لږ څښل.

یو شاعر وايي:

مور خپلو دوستانو ته د شپې د اوږدوالي له امله شکایت وکړ، هغوی وویل، چې شپې بېخې لنډې دي او زموږ خوب نه پوره کېږي؛ د دې لامل دا دی، چې دوی ته خوب ورځي او زموږ له سترګو نه تښتي. د ګناه ترخه د طاعت له خوږو او د ایمان له بشاشت سره منافي دی.

شیخ الاسلام ابن تیمیه رحمته الله علیه فرمائي:

ګناه زړه له دې څخه را ایساروي، چې د توحید په فضا کې چکر ووهي. الله تعالى فرمائي:

﴿قُلِ انظُرُوا مَا ذَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾

”دوی ته ووايه: په اسمانونو او ځمکه کې څه دي هغه په غرېدلو
سترگو وگورئ!.“

د گناهونو پایلې

۱: په گناهونو سره د بنده او رب ترمنځ پرده حایلېږي:
الله تعالی فرمائي:

﴿كَلَّا إِنَّهُمْ عَنْ رَبِّهِمْ يَوْمَئِذٍ لَمَّحْجُوبُونَ ۝﴾

”داسې نه ده، دوی به په دغه ورځ د خپل رب په اړه په پرده کې پټ
شوي وي.“

۲: مخلوق د خپل خالق په اړه په وحشت کې پرېوځي، ځکه چې کله د
انسان بد عملي زیاته شي؛ نو بدگوماني یې هم ورسره زیاته شي.
۳: همېشني او دايمي اندېښنه:
الله تعالی فرمائي:

﴿لَا يَزَالُ بُنْيَانُهُمُ الَّذِي بَنَوْا رِيبَةً فِي قُلُوبِهِمْ﴾

”کوم عمارت چې دوی ودان کړي تل د دوی په زړونو کې وېره او
اضطراب غورځوي.“

۴: په زړه کې وېره او اندېښنې پيدا کوي:

﴿سَنُلْقِي فِي قُلُوبِ الَّذِينَ كَفَرُوا الرُّعْبَ﴾

”هغه وخت ډېر ژر راتلونکي دی چې موږ د حق د منکرينو په

زړونو کې وېره وغورځوو.

۵: د ژوند چارې به يې تنگې شي:

﴿فَإِنَّ لَهُ مَعِيشَةً ضَنْكًا﴾

”پېشکه د هغه ژوند چارې به تنگې شي“

۶: په گناهونو زړونه تورېږي او سختېږي:

﴿وَجَعَلْنَا قُلُوبَهُمْ قَاسِيَةً﴾

”او د هغو زړونه مو سخت کړل.“

۷: مخ به يې تور او تريو شي:

﴿وَتَسْوَدُّ وُجُوهُهُمْ فَأَمَّا الَّذِينَ اسْوَدَّتْ وُجُوهُهُمْ﴾

”هماغه چې مخونه يې تور وي دوی هماغه کسان دي، چې کفر يې کړی.“

۸: په زړونو کې بغض او کرکه را پيدا کوي:

”أنتم شهداء الله في أرضه“

”تاسې په ځمکه کې د الله تعالی گواهان یاست“

۹: د رزق له تنگسې سره به مخامخ شي:

﴿وَلَوْ أَنَّهُمْ أَقَامُوا التَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْهِمْ مِنْ رَبِّهِمْ لَأَكْفُوا

مِنْ فَوْقِهِمْ وَمِنْ تَحْتِ أَرْجُلِهِمْ﴾

”کاشکې دوی تورات او انجیل او هغه نور کتابونه نافذ کړي وای،

چې د دوی د رب له لوري دوی ته لېږل شوي وو. که داسې يې

کړي وای؛ نو د دوی لپاره به له پاسه روزي وربډله او له لاندې به

راخوتېدله.

۱۰: په گناه سره ايمان زيان مومي، غمونه او مصيبتونه زياتېږي او الله تعالی پرې غوسه کېږي.

﴿قَبَاءٌ وَبَغْضٍ عَلَى غَضِبٍ﴾

”دوی د غضب د پاسه پر غضب اخته شول.“

﴿بَلْ رَانَ عَلَى قُلُوبِهِمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ﴾

”بلکې د هغوی د ناوړه چارو له امله د هغوی پر زړونو زنگ لگېدلی دی.“

﴿وَقَالُوا قُلُوبُنَا غُلْفٌ﴾

”هغوی وویل: زموږ زړونه په پردو کې پوښل شوي.“

په روزی پسې مه لالهانده کېږه!

حکة الله تعالی داسې روزي رسان دی، چې په خټه کې چینجې ته روزي ورکوي:

﴿وَمَا مِنْ دَابَّةٍ فِي الْأَرْضِ إِلَّا عَلَى اللَّهِ رِزْقُهَا﴾

”په ځمکه کې هېڅ داسې کوم خوځنده ساکین نشته، چې د هغه روزي د الله جل جلاله پر غاړه نه وي.“

﴿يُطْعَمُ وَلَا يُطْعَمُ﴾

”روزي ورکوي، روزي اخلي نه.“

ای افسانه! ته له چينجې، کب او مارغه نه ډېر غوره او ښه يې؛ نو بيا ولې
د روزۍ په اړه خپه کېږې؟!

زه ډېر داسې خلک پېژنم، چې له الله تعالى څخه د لرې والي له امله پر
نېستۍ او بېوزلتوب اخته او په غمونو ککړ دي.

﴿وَمَنْ أَعْرَضَ عَنْ ذِكْرِي فَإِنَّ لَهُ مَعِيشَةً ضَنْكًا﴾

”څوک چې زما له ذکر (قرآن) نه مخ واړوي د هغه لپاره به په دنيا کې
تنگ ژوند وي.“

دغه راز فرمايي:

﴿ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ لَمْ يَكُ مُغَيِّرًا نِعْمَةً أَنْعَمَهَا عَلَىٰ قَوْمٍ حَتَّىٰ يُغَيِّرُوا مَا
بِأَنْفُسِهِمْ﴾

”دا د الله سبحانه و تعالى له دې عادت سره سم وشول، چې هغه هېڅ
يو نعمت چې کوم قوم ته يې ور په برخه کړی وي، تر هغه پورې نه
بدلوي، چې هغه قوم خپله کړنلاره او کړنچاره نه وي بدله کړې.“

د يوه شاعر په وينا:

ای پر لیلی مینه! ته په لیلی پسې ژرېږې او لیلی خو تا پخپله وژلې!!!

د هدایت راز

۱۴۹

﴿إِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ﴾

”موږ ته نېغه (سمه) لار وښيي!“

نېکمرغي، لورنې او پېرزوينې د هماغه چا برخه وي، چې پر صراط

المستقيم يانې پر هغه سمه لار تله راتله کوي، چې الله تعالى او د هغه رسول ﷺ مور ته بنوولې او راساً جنت ته تللې ده!

﴿وَلَهَدَيْنُهُمْ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا ۝﴾

“او دوی ته به مو سمه لاره بنودلې وای.”

د نبغې لارې د لاروي نېکمرغي همدا ده، چې هغه د خپلې پایلې په اړه

ډاډمن وي.

الله تعالى فرمائي:

﴿لَهُ مَعْقِبَاتٌ مِّنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ يَحْفَظُونَهُ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ﴾

”د هر چا وړاندې وروسته ټاکل شوي څارونکي دي، چې د الله تعالى په امر د هغه څارنه ساتنه کوي.“

دغه راز فرمائي:

﴿ذَلِكَ هُدَى اللَّهِ يَهْدِي بِهِ مَنْ يَشَاءُ﴾

”دا د الله تعالى هدايت دی، په دې سره چې هغه چا ته وغواړي لارښوونه کوي.“

د يو شاعر په وينا:

أين ما يُدعى ظلاماً يا رفيق الدرب أيننا ... إنَّ نور الله في قلبي
وهذا ما أراه.

”ای زما د سفر ملگریه! ته چې یې تیارې بولي هغه چهرته دي اما ته خو په خپل زړه کې فقط د الله سبحانه و تعالى نور په نظر راځي.“
صراط دوه ډوله دی:

الف- معنوي: چې دا د ایمان او هدايت سمه لار ده.

ب- حسي: دا هغه پل دی، چې پر دوزخ ایښی دی او د مرکونډیو په
خبر ازغن پل دی، چې دغه پراو فقط د ایمان او عقیدې پر بنسټ وهل
کېدای شي.

که سپېڅلی ژوند غواړي نو دغه

۱۳۰

لس کارونه وکړه

۱: نیمه شپه راپاڅه او له الله تعالی نه بښنه وغواړه!

الله تعالی فرمائي:

﴿وَالْمُسْتَغْفِرِينَ بِالْأَسْحَارِ﴾

”او د شپې په وروستیو شېبو (سحر) کې له الله تعالی نه د بښنې
دعاګانې غواړي.“

۲: د فکر کولو لپاره ګوښه کېدل:

﴿الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَمًا وَ قُعُودًا وَ عَلَى جُنُوبِهِمْ وَ يَتَفَكَّرُونَ فِي
خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَ الْأَرْضِ رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا بَاطِلًا سُبْحَانَكَ فَقِنَا عَذَابَ
النَّارِ﴾

”چې په ولاړې، ناستې او ملاستې هر حالت کې الله تعالی یادوي او
د اسمانونو او ځمکې په پیداېښت کې غور او فکر کوي (هغوی په
غیر ارادي توګه غبر کوي چې) زمونږ ربه! دا ټول شيان تا بې ګټې
او بې مقصده نه دي پیدا کړي، ته له دې نه پاک یې چې عبث کار
وکړې؛ نو ای ربه! موږ د دوزخ له عذابه وژغوره.“

۳: له نېکانو سر ناسته ولاړه:

﴿وَأَصْبِرْ نَفْسَكَ مَعَ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْغَدَاةِ وَالْعَشِيِّ يُرِيدُونَ
وَجْهَهُ وَلَا تَعْدُ عَيْنَاكَ عَنْهُمْ﴾

”او خپل زړه د هغو خلکو په ملګرتیا ډاډه کړه، چې د خپل
روزونکي پالونکي واکوال د خوښې غوښتونکي، سبا او ماښام
هغه ته بلنه ورکوي، او له هغو نه هېڅکله سترګې مه اړوه.“

۴: الله تعالی یاد کړه:

﴿اذْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا﴾

”الله تعالی ډېر ډېر یادوی!“

۵: په خشوع او عاجزی سره دوه رکعته لمونځ کول:

﴿الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ خِشْعُونَ﴾

”مؤمنان هغه خلک دي، چې په خپل لمانځه کې عاجزي کوي.“

۶- په تدبر سره تلاوت کول:

﴿أَفَلَا يَتَذَكَّرُونَ الْقُرْآنَ﴾

”ایا دوی په قرآن کریم کې فکر نه کوي.“

۷- په گرمۍ کې روژه نیول:

په دې اړه رسول الله ﷺ داسې فرمایي:

يدع طعامه وشرابه وشهواته من اجلي

”دوی زما لپاره خوراک، څښاک او شهوات پرېږدي...“

۸- پټه صدقه کول:

حتى لا تعلم شماله ما تنفق يمينه

“ان تردې چې د نبي لاس پر ورکړه يې کين لاس هم ونه پوهېږي.”
۹- د مسلمان ورور غم او درد دوا کول، لکه چې نبي کریم ﷺ فرمايي:

مَنْ فَرَّجَ عَنْ مُسْلِمٍ كَرْبَةً مِنْ كَرْبِ الدُّنْيَا فَرَّجَ اللَّهُ عَنْهُ كَرْبَةً مِنْ
كَرْبِ يَوْمِ الْقِيَامَةِ

“که چا په دغه نړۍ کې دکوم مسلمان غم او درد دوا کړ، نو الله
تعالی به يې په هغه نړۍ کې غمونه او دردونه دوا کړي.”

۱۰- زهد:

﴿وَالْآخِرَةُ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ﴾

“په داسې حال کې چې اخرت ډېر غوره او پاتې کېدونکې دی.
دغه پوره لس خبرې شوې.

د نوح ﷺ د زوی بدمرغۍ ته خیر شئ! چې ویل يې:

﴿سَأُوْتِي إِلَىٰ جَبَلٍ يَعْصِمُنِي مِنَ الْمَاءِ﴾

“زه همدا اوس پر یوه غره خېژم، چې ما له اوبو نه وژغوري.”
خو که د غره پر ځای يې د غره خالق او مالک ته پناه وروړې وای، نو
بېشکه به بريالی شوی وای.

د نمرود بدمرغۍ ته وگورئ، چې وايي:

أنا أحيي وأميتُ

“مړه کول او ژوندي کول زه هم کولای شم!”

پردې کمیس اغوندي او پر هغه صفت خان متصف کوي چې ورسره
سمون نه خوري.

﴿فَاخَذَهُ اللَّهُ نَكَالَ الْأَخْرِقَةِ وَالْأُولَىٰ ۝﴾

”نو الله تعالى راو نیو او په دنیا او اخرت کې یې سزا ورکړه.“

یوه وړه کلمه د نېکمرغۍ کیلي ده او یو وړوکی عبارت د ملت میراث دی او د بري رڼي هم همدغه یوه جمله ده چې: ”لا اله الا الله محمد رسول الله“ د دغه کلمې د ویونکي نېکمرغي د اسمان اوسېدونکي هم تصدیقوي.

﴿الَّذِي جَاءَ بِالصِّدْقِ وَصَدَّقَ بِهِ﴾

”او کوم سړي چې رېښتینولي راوړه او کومو کسانو چې هغه رېښتوني وگانه.“

پر دغه کلمه عمل کوونکي په دنیا
او اخرت کې بریالي دي.

لکه چې الله تعالى فرمائي:

﴿وَيُنَجِّي اللَّهُ الَّذِينَ اتَّقَوْا بِمِثْلِ ثَمَرِهِمْ﴾

”الله تعالى متقیانو ته نجات او بری وړ په برخه کوي.“

او هماغه څوک هم نېکمرغه دی چې د دغې کلمې لور ته بلنه کوي او نېکمرغي یې دا ده چې الله تعالى به یې نصرت او یاري وکړي، لکه چې الله تعالى فرمائي:

﴿وَإِنْ جُنَدْنَا لَهُمُ الْغَلِيْبُونَ ۝﴾

”او همدا زموږ لښکر به لاسبری شي.“

بلال د غلامی په حالت کې د دغې کلمې تصدیق وکړ؛ نو ازادي يې په
برخه شوه:
الله تعالی فرمائي:

﴿وَيُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ﴾

”او هغوی له تېرېميو نه رڼا ته راوباسي“

ابولهب الهاشمي، چې د دغې کلمې له ويلو انکار وکړ خوار او ذليل شو.

﴿وَمَنْ يُهِنِ اللهُ فَمَا لَهُ مِنْ مُّكْرِمٍ﴾

”او الله تعالی چې څوک ذليل او رسوا کړي هغه ته بيا څوک عزت
ورکونکی نشته.“

دغه کلمه هماغه اکسیر دی چې انسانیت د ایمان لوړو پوړیو ته خپړوي،
لکه چې الله سبحانه و تعالی فرمائي:

﴿وَلَكِنْ جَعَلْنَاهُ نُورًا نَّهْدِي بِهِ مَنْ نَّشَاءُ مِنْ عِبَادِنَا﴾

”خو هغه روح (قرآن) موریوه رڼا وگرځوله چې په هغې سره موریو له
خپلو بندگانو نه چې چا ته مو خوښه شي لار نښیو.“

پر هغه زاوزاد مه خوښېږه چې تا له الهي تگلارې څخه بېلارې کوي،
ځکه چې دغه بېلارېتوب ستره رسوايي او ذلت دی.
الله تعالی فرمائي

﴿وَضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ الذِّلَّةُ وَالْمَسْكَنَةُ﴾

”په پای کې خبره دې ته ورسېده، چې ذلت او خواري بېوزلي او بده
ورځ ورباندې راغله.“

د داسې مالونو په راټولولو مه خوښېږه! چې ستا مصیر د بدۍ لور ته

اروي، ځکه چې دا ستره تباهي ده.
الله تعالی فرمائي:

﴿وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَكْزَىٰ﴾

”او د آخرت عذاب خوله دې نه هم زيات رسوا کونکي دي.“

وقفه

۱۳۲

يَا حَيُّ يَا قَيُّوْمُ بِرَحْمَتِكَ أَسْتَغِيْثُ

په دغه مبارکه دعا کې يو ډېر ناشنا مناسبت ليدل کېږي، هغه دا چې د ”حيات“ په صفت کې د کمال ټولې ماناوې پرتې دي او د علماوو په اند همدغه د الله «اسم اعظم» دی چې دعاگانې پرې قبلېږي.
د يو شاعر په وينا:

قسم په الله! هر هغه شی ناوړه نه دی، چې ته ورڅخه په وېره او اندېښنه کې يې او نه هر هغه شی ښه دی، چې ته يې غواړې، له ډېرو شيانو نه خلک وېرېږي؛ خو هغسې نه وي، بيا نو په دې اړه غم او اندېښنه څه گټه لري؟!

حقيقت او واقعيت ومنه نو بې غمه

به شي

گران کار اسان وگڼه، نو اسان به شي او د نهيلی په صورت کې به تسلي ومومي. الله تعالی فرمائي:

﴿سَيُؤْتِينَا اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَرَسُولَهُ إِنَّا إِلَى اللَّهِ رَاغِبُونَ﴾

”دېر ژر به الله تعالى او د هغه رسول په خپلو مهربانيو سره موږ ونازوي، بېشکه موږ خپل الله تعالى ته رغبت لرونکي يو.“

ما د يوه سړي كيسه ولوسته چې له کړکۍ نه يې توپ واهه، په کين لاس يې گوتمه وه، گوتمه يې د کړکۍ په يو ميخ کې ونښته، د سړي له لوبډو سره سم يې گوته او گوتمه دواړه همالته په کړکۍ پورې نښتې پاتې شوې او سړی له څلورو گوټو سره ښکته پرېوت، نو د ځان په اړه يې وويل:

زه دا فکر نه کوم، چې زما فقط همدغه څلور گوټې دي او يا دا چې کومه گوته مې له لاسه ورکړې! خودا چې کله هغه پېښه را په زړه کړم! زما کار چلېږي او زړه مې ډاډه دی. ”قدر الله وما شاء فعل“

ما يو سړی پېژانده، چې د يوې ناروغۍ له امله يې کين لاس په بېخ کې غوڅ شوی و، هغه واده وکړ او د بچيو پلار شو، په اسانه توگه به يې خپل موټر چلاوه او خپلې چارې به يې په خوښۍ تر سره کولې.
پېغمبر ﷺ فرمايي:

ارض بما قسم الله لك، تكن أغنى الناس.

د الله تعالى پر وېش راضي اوسه؛ نو بدايټوب او غنا به در په برخه شي.

يو شاعر وايي:

خپل ځان وپوښته، چې ايا په ژړا او انگولا به هغه ورک ارزښتمن شي تر لاسه کړې، چې زړه ته دې پرې ډاډ رسېږي؟
موږ دېر ژر له خپل واقعيت سره آشنا او له چاپيريال سره بلد شوو! پنځوس کاله وړاندې خلک په کور کې پر پوزي کېناستل، د اوبو منگۍ، د خاورو کټوي، کاسې او لوتې وې، چې ژوند پرې ښه تېرېده، موږ له همدغسې ژوند

سره عادي او پرې خوښ و، د يوه شاعر په وينا:

نفس ته چې څومره څه ورکوم، هماغومره نور هم غواړي او که لږو ته
بې واروم؛ نو په لږو هم قانع کېږي.

دکوفې په جامع جومات کې د دوو قبيلو تر منځ څه شخړه راغله!
خلکو تورو او ليندو ته لاس کړ او يوه لويه غوغا جوړه شوه، نږدې وه چې
دېر سرونه خاورې شوي وای... ناڅاپه يو سړی له صحنې راووت او د ستر
مصلح احنف بن قيس په لټه کې شو او هغه يې په خپل کور کې په داسې
حال کې وموند، چې خپلې مېرې يې لوشلې، يو معمولي څادر يې پر اوږو
پروت و، کږې وږې پښې او د کمزوري بدن خاوند و! خلکو د پښې له
جريانه خبر کړ، د خبر په اورېدو يې غوښتې خبر نه شو، ځکه چې هغه د دغه
ډول پېښو سره آشنا و، خلکو ته يې وويل، چې مه وار خطا کېږئ! الله تعالى
به خير کړي! په دغه وخت کې ورته روژه ماتي راوړل شو، روژه ماتي يې څه
و، فقط ډوډی، مالګه، د زيتون تيل او يوه پياله اوبه وې..

د بسم الله په ويلو يې د ډوډۍ پر خوړو لاس پورې کړ او بيا يې داسې
وويل:

غنم د عراق دي، زيتون د شام، اوبه د دجلې، مالګه د مروه او همدغه
د الله تعالى ستره لورنه ده! بيا يې خپلې جامې بدلې کړې او امسا يې را
واخېسته، کله چې جومات ته راوړسېد؛ نو څير شو چې غاړې د همدو لور
ته پورته او سترګې ورته پرانستل شوي دي، د سولې پر موضوع يې عالمانه
او ارزښتناکې خبرې وکړې او بيا يې له خلکو څخه وغوښتل، چې تبت او
پرک او په سره سينه خپلو کورونو ته ولاړ شي! په دې توګه احنف بن قيس
د جګړې پر بلولو لږو د سولې پيچې اوبه توی کړې.

يو شاعر وايي:

هماغه زلمی د دېر لوی شرف او عزت خاوند دی، چې کميس يې زړو

او په گربوانه کې يې پيوندونه لگېدلي وي.

له دې کيسې نه دغه درس ترلاسه
کېدای شي

۱۳۴

لورټيا، ستر شان او شوکت په نويو مودونو، د نننۍ اصطلاح اړوند په مادرن جامو کې نه دی! بېوزلتوب د بدمرغۍ او شتمني د نېکمرغۍ نښه نه ده.

الله سبحانه و تعالی فرمائي:

﴿فَأَمَّا الْإِنْسَانُ إِذَا مَا ابْتَلَاهُ رَبُّهُ فَأَكْرَمَهُ وَ نَعَّمَهُ فَيَقُولُ رَبِّي أَكْرَمَنِ ۚ وَ أَمَّا إِذَا مَا ابْتَلَاهُ فَقَدَرَ عَلَيْهِ رِزْقَهُ فَيَقُولُ رَبِّي أَهَانَنِ ۚ﴾

”خو د انسان حال دا دی چې د هغه رب کله هغه په ازمېښت کې واچوي او هغه ته عزت او نعمت ورکړي؛ نو هغه وايي چې زما رب زه د عزت خاوند کړم او کله چې يې په ازمېښت کې واچوي او د هغه روزي پر هغه ورتنگه کړي؛ نو هغه وايي زما رب زه ذليله کړم.“
ورټياوې خپله د انسان ارزښت څرگندوي، که څه هم ښه څادر، ښې خپلۍ او ښې جامې ونه لري.

﴿إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَىٰكُمْ﴾

”په حقيقت کې د الله تعالی په اند په تاسې کې تر ټولو زيات عزتمن هغه څوک دی، چې په تاسې کې تر ټولو زيات پرهېزگاره وي.“
زموږ له موضوع سره د دې خبرې تړاو دا دی چې نېکمرغي په دنکو

مانیو او شتمنیو کې نه ده، بلکې په دې کې ده چې د انسان زړه پر ایمان او د الله تعالیٰ پر خوښۍ ډاډه شي.
الله جل جلاله فرمائي:

﴿فَلَا تُعْجِبْكَ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ﴾

”د دوی د مالونو، شتمنی او د دوی د اولادونو د زیاتوالي په لیدو مه غولېږه!“

د الله تعالیٰ پر لورنه او مهربانی خوښ اوسه، دا تر هغه څه چې دوی یې راتولوي ډېر غوره دی.

له دې امله ځان قضاء او قدر ته وسپاره! او که دا کار ونه کړې؛ نو څه به وکړې، هېڅ هم نشې کولای، ځکه نه اسمان ته ختلاي شي او نه په ځمکه کې تونل وپستلای شي؟! او که دغه کار هم وکړې؛ نو بیا هم د قضا او قدر په وړاندې درته هېڅ گټه نشي رسولای.

هواری یې څه دي؟

هوا هواری یې دا دي چې: (رضینا وسلمنا)

﴿إِنَّ مَا تَكُونُوا يَدْرِكُكُمُ الْمَوْتُ وَلَوْ كُنْتُمْ فِي بُرُوجٍ مُّشِيدَةٍ﴾

”پاتې شو مرگ؛ نو چېرته چې یاست هغه په هر صورت درتلونکی دی، که تاسې په هر څومره محکمو کلاگانو کې هم اوسئ.“

زما په ژوندانه کې تر ټولو سخت ساعت هماغه و، چې ډاکټر راغي او ما ته یې زما د ورور محمد ﷺ د لاس غوڅولو خبره وکړه! دغه خبر که څه هم پر ما تر اسماني تندر کم نه و؛ خو ما خپل زړه ته د الله تعالیٰ پردغه وینا ډاډ ورکړ چې:

﴿مَا أَصَابَ مِنْ مُّصِيبَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ - وَمَنْ يُؤْمِنْ بِاللَّهِ يَهْدِ اللَّهُ قَلْبَهُ﴾

﴿إِنَّا لِلّٰهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ۝﴾

”مور تول د الله تعالى مخلوق او د هغه ملکیت یو او هم هغه ته ورستنېږو.“

یو شاعر وايي:

”زما نفس د داسې شيانو په اړه واکمن دی چې لمنځه تلونکي دي، پر دغسې شيانو نو بیا ژړا د څه لپاره؟!“

الله تعالى فرمايي:

﴿كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُ﴾

”هر شی هلاکېږي؛ خو یوازې د الله تعالى ذات پاتې دی.“

﴿كُلُّ مَنْ عَلَيْهَا فَانٍ﴾

”دغه راز پر دغه ځمکه هر څه فنا کېدونکي دي.“

﴿إِنَّكَ مَيِّتٌ وَإِنَّهُمْ مَّيِّتُونَ ۝﴾

”پېشکه ته مړ کېدونکي یې او دوی هم مړه کېدونکي دي.“

په ناڅاپي توګه که د خپل کور د سوځېدو، د زوی د مړینې او د مال د لمنځه تلو خبر ترلاسه کړې؛ نو باید څه وکړې؟ همدا اوس خپل نفس کابو کړه او تېښته درته کومه ګټه نشي رسولای، پېښې ته تسلیم شه، پر قضاء او قدر خوښ شه، واقعیت په سره سینه ومنه! او له دې پرته د دغې حتی خبرې په اړه نور هېڅ هم نشي کولای او نه درڅخه دغه ډول پېښه مخ اړولای شي!
الله تعالى فرمايي:

﴿فَلْيَسُدُّ سَبَبَ إِلَى السَّمَاءِ ثُمَّ لَيَقْطَعْ فَلْيَنْظُرْ هَلْ يُدْهِبَنَّ كَيْدَهُ مَا

يَغِيظُ ○ ﴿

”هغه ته په کار ده، چې د یوې رسی په وسیله تر اسمانه ځان ورسوي،
بیا دې غوڅه کړي، بیا دې وگوري چې ایا د هغه تدبیر د یوه داسې
شي مخنیوی کولای شي چې د هغه بد ایسي؟“

د څه شي په اړه، چې اندېښنه
لري، ښايي هغه لمنځه ولاړ شي.

۱۳۵

د مرگ له څپېرې بېخي خلاصون نشته، ظالم، مظلوم، پاچا، گدا، غښتلی،
کمزوری، لوی او وړوکی ټول پرې یوه نا یوه ورځ خامخا وهل کېږي او که ته
مړې نو دا څه نوې خبره نه ده، تر تا له مخه ډېر امتونه او ولسونه، پرگنې او
قومونه لمنځه تللي او له تا وروسته به هم ځي.
ابن بطوطة وايي، چې په شمال کې یوه داسې هدیره ده، چې لږ تر لږه
زر پاچایان پکې ښخ شوي؛ ورته څېرمه پر یوه لویه لوحه دا شعر لیکل
شوی چې:

وسلاطينهم سيل الطين عنهم ... والرؤوس العظام صارت عظاماً
د پاچایانو په اړه یې له خاورو څخه ویوښته، چې له غټو سرونو او هډونو
سره یې څه وکړل؟
انسان له دغې فنا نه بې پروا دی او فکر کوي، گوندې تل به دی وي او
تل دغه دنیا!!! خو الله تعالی فرمائي:

﴿يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ ۖ إِنَّ زَلْزَلَةَ السَّاعَةِ شَيْءٌ عَظِيمٌ ○﴾

”ای خلکو! له خپل رب څخه وږېږئ او باور ولرئ، چې د قیامت

د ورځې زلزله يو لوی شی دی.

دغه راز فرمائي:

﴿اِثْرَبَ لِلنَّاسِ حِسَابُهُمْ وَهُمْ فِي غَفْلَةٍ مُّعْرِضُونَ﴾

”خلکو ته د هغوی د حساب کتاب ورځ «قیمت» را نږدې شوې او دوی د غفلت په حالت کې دده کونکي دي.“

اندېښنه د بدمرغۍ لاره ده

د «المسلمون» جريدې د (۱۴۱۰هـ) کال په (۲۴۰) گڼه کې ليکلي چې په نړۍ کې لس ميليونه انسانان د اندېښنې په رنځ اخته دي! دغه رنځ له نړۍ نه غېږه راچاپېره کړي د ختيځ او لويديځ ټول شتمن او نېستمن يې سره پکې رانغښتي دي...

د اندېښنې دغه ناروغي په پای کې په انتحار او ځانوژنه اوږي!!
انتحار او ځانوژنه نوم او منصب ته نه گوري! ځينو شمېرنو دا په ډاگه کړې، چې په نننۍ نړۍ کې د انتحار د قربانيانو شمېر تر دوو سوو ميليونو اوښتی دی؛ يا په بل عبارت په هرو لسو کسانو کې يو تن يې ارومرو اندېښمن دی او خامخا ځانوژنې ته زړه ښه کوي.
اندېښنه د ځانوژنې لپاره د يوه وره پړانستل دي.
الله تعالی فرمائي:

﴿وَلَا تَقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ﴾

”او خپل ځانونه مه وژنئ.“

﴿وَلَا تُلْقُوا بِأَيْدِيكُمْ إِلَى التَّهْلُكَةِ﴾

”او په خپلو لاسونو خپل ځانونه (په سر او مال سره د جهاد په پرېښودو) په هلاکت کې مه غورځوي.“

خبري اژانسونو دا په ډاګه کړې چې د امریکا د متحده ایالاتو پخوانی رئیس ”رونا لدریګن“ هم د اندېښنې او عصبي فشار له امله د ځمکې تل ته ورسېد.

﴿وَلَوْ كُنْتُمْ فِي بُرُوجٍ مُّشِيدَةٍ﴾

”که تاسې په هر څومره مضبوطو کلاګانو کې هم اوسئ.“

یوازې دا نه، بلکې ستر نړیوال شاعر (صلاح جاهین) هم د اندېښنې له امله مړ شو.

ویل کېږي چې د ستر اروپایي فاتح ناپلیون بونا برت ساه هم د اندېښنو له امله وتلې.

﴿وَتَزْهَقَ أَنفُسُهُمْ وَهُمْ كَافِرُونَ﴾

”او د هغو ساګانې په داسې حال کې وباسي، چې هغوی کافران وي.“

دغه راز خبري سرچینو دا خبره هم په ډاګه کړې، چې یوه الماني نژاده مور د اندېښنې په رنځ اخته شوه؛ نو خپل درې زامن یې ووژل. هلته په کال (۱۹۸۱ع) کې د نفسي اندېښنو دکنفرانس رئیس په هغه غونډه کې چې د شیکاګو په ایالت کې جوړه شوې وه اعلان وکړ، چې دلته یوازې په پرمخ تللیو هېوادونو کې د نفسي اضطراب او اندېښنو پر ناروغیو د اخته کسانو شمېر سل میلیونو ته رسېږي!!!

﴿أَوَلَا يَرَوْنَ أَنَّهُمْ يُفْتَنُونَ فِي كُلِّ عَامٍ مَّرَّةً أَوْ مَرَّتَيْنِ﴾

”ایا دوی نه گوري، چې هر کال یو دوه ځلې په ازمېښت کې اچول

کېږي؟“

متل دی چې وايي له غره سره سره مه جنگوه!
يو شاعر وايي:

چې څه نشې کولای؛ نو پری یې ږده! او هماغه څه وکړه چې کولای
یې شي.

دغه راز متل دی:

وږه مه وږه کوه!

دغه راز انگلیسي متل دی:

اره شوی مه اړه کوه!

مانا دا چې له کومو چارو نه فارغ شوی یې، پر هغې بیا ځان مه اخته
کوه! ځکه دا هم د نفسي اضطراب او اندېښنو لامل گرځي.
دلته د وزگار او بېکاره خلکو په وړاندې ډېر کارونه شته چې باید سرته
یې ورسوي، لکه:

خیریه کارونه کول، د ناروغانو پوښتنه، د قبرونو زیارت، د دوستانو په
بندارونو کې گډون او داسې نور...

﴿إِنَّكَ كَادِحٌ إِلَىٰ رَبِّكَ كَدًّا فَمُلْقِيهِ ۖ﴾

”ته په مندو ترږو او غورځو پرځو د خپل رب لوري ته ورتلونکی
اوله هغه سره مخامخ کېدونکی یې.“

ای انسانه! ته خپل رب ته د ورتگ هلې ځلې کونکی یې؛ نو اړومروله
هغه سره مخامخ کېدونکی یې.

تاریخ ولوله! اوله عبرتناکو کیسونه پند واخله! د پیغمبرانو او د اصحابو،
د ولیانو، عالمانو، د شاعرانو او ادیبانو کیسې ولوله.

الله تعالى فرمائي:

﴿وَكُلًّا نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَنْبَاءِ الرُّسُلِ مَا نُثَبِّتُ بِهِ فُؤَادَكَ﴾

”دا د پېغمبرانو کيسې، چې مور يې تا ته او روو دا هغه شيان دي، چې د هغو په وسيله ستا زړه ډاډه کوو.“

﴿لَقَدْ كَانَ فِي قَصصِهِمْ عِبْرَةٌ﴾

”د مخکنيو خلکو په دغو کيسو کې عبرت دی.“

﴿فَأَقْصِبِ الْقَصَصَ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ﴾

ته دا کيسې دوی ته اوروه، بنايي چې دوی څه غور او پاملرنه وکړي.
عمر فرمائي:

”زه په داسې حال کې سبا کوم چې د تقدير له پرېکړو نه گټه واخلم“
مانا دا چې پروا نه لري که په هره سورلي سپرېرم! که فقر وي؛ نو له صبر څخه کار اخلم او که بد ايتوب وي؛ نو له شکر څخه به کار واخلم.
د ابو ذؤب الهذلي د يو کال په اوږدو کې اته زامن په طاعون ناروغۍ باندې مړه شول، څه يې وکړه؟ همدا چې د خپل رب قضا ته يې د منښتې سر تيت کړ.

د عروه بن الزبير پښه پرېکړې شوه او په همدغه ورځ يې يو زوی هم مړ شول نو هغه داسې وويل: الحمد لله، تا را کړی و او تا واخيست.
الله تعالى فرمائي:

﴿وَجَزَاهُمْ بِمَا صَبَرُوا جَنَّةً وَحَرِيرًا﴾

”او د هغو د صبر په بدل کې به هغو ته جنت او وړېښمين کالي ورکړي.“

﴿سَلَامٌ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ﴾

”هغو ته به ووايي، چې پر تاسې سلامتيا ده، څنگه چې تاسې په دنيا کې له صبر څخه کار واخيست.“

په استغفار بند قلفونه پرانستل

۱۳۷

کبړي

شيخ الاسلام حافظ ابن تيميه وايي:

هره ستونزه چې رامنځته شي؛ نو زر وارې (استغفرالله) ووايم الله تعالى يې ايسته هواره کړي.
الله تعالى فرمايي:

﴿فَقُلْتُ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ إِنَّهُ كَانَ غَفَّارًا﴾

”ما وويل له خپل رب نه بښنه وغواړئ، بېشکه چې هغه خورا ډېر بښونکی دی.“

ډېرې ستونزې کله نا کله د انسان په گټو بدلېږي! الله تعالى چې د انسان په اړه څه پرېکړه کوي، په هغې کې د انسان خير او بڼه وي، زه د تاريخ سترو شخصيتونو ته بېخي حيران يم، چې مصيبتونو، لوړو او ژورو به يې لکه د بارانه د څاشکو هر کلي کاوه!

وگورئ د اسلام ستر پېغمبر ﷺ د بدر په ستره تاريخي پېښه کې له خپلې ځغړې سره د جگړې په ډگر کې ولاړ داسې فرمايي:

﴿سَيُهْزَمُ الْجَمْعُ وَيُوَلُّونَ الدُّبُرَ﴾

”دېر ژر به دغې دلې ته ماتې ورکړ شي او دوی ټول به شا اړوونکي
تښتېدونکي وليدل شي.“

د احد په غمجنه پېښه کې يې تر ټپي کېدو وروسته خپلو يارانو ته
وويل، زما تر شا کتارونه جوړ کړئ، د خپل رب حمد او ثنا ووايو.
هو! دا نبوي همت و، چې تر اسمانه لوړ و او همدغه نبوي عزم و چې
غرونه يې لهرزول.

قيس بن عاصم المنقري يو دېر حلیم سړی و!
يوه ورځ يې خلکو ته کیسه کوله، چې يو سړی راغی او ورته يې وويل:
زوی دې وژل شوی او پلانی بنځې دې زوی وواژه! کیسه يې لا پای ته
نه وه رسېدلې، چې خلکو ته يې وويل: زما زوی ته غسل او کفن ورکړئ او
د جنازې د لمانځه لپاره بیا ما ته غږ وکړئ!
الله تعالی فرمایي:

﴿وَالصَّابِرِينَ فِي الْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ وَحِينَ الْبَأْسِ﴾

”د تنګسې او غمونو په وخت کې او د حق او د باطل په جګړه کې
صبر وکړي.“

عکرمه بن ابی جهل رضي الله عنه د مرګ له سکر اتو سره مخ و، چې اوبه ورته
وړاندې شوې، هغه وويل چې حارث بن هشام ته يې ورکړه، هغه وويل:
پلانونکي ته..... هغه وويل: پلانونکي ته آن تر دې چې ټول صحابه رضی الله
عنهم تېري شهيدان شول.

پوه او هوښيار هماغه څوک دي، چې داسې فکر وکړي چې ټول خلک د
ده په حق کې نه دي، اړومرو به يې مخالفت رامنځ ته کېږي! دی بايد مطلقاً
پر چا تکیا ونه کړي! له خلکو سره اړيکې او ملګرتيا خپل ځانته حدود
لري، چې له هغې نه بايد تجاوز ونشي او په هماغو حدودو کې د قربانۍ لپا

ره خان چمتو کړي.

د رسول الله ﷺ د لور زوی حسین بن علي ﷺ ووژل شو؛ خوامت پرې
تندی هم تریو نه کړ او نه یې پرې څه وویل، بلکې قاتلانو یې د سر په
غوځولو د تکبیر او تهلیل نعرې وهلې او فکر یې کاوه چې گنې ستره
مېرانه او بری یې ترلاسه کړ.
د یوه شاعر په وینا:

ای د محمد د لور بچیه! دوی ستا به وینو لړلی سر د تکبیرونو په بدرگه
راوړ او دا یې یوه لویه کارنامه وبلله! دا په داسې حال کې، چې دوی په
حقیقت کې تکبیرونه او تهلیلونه ژوبل کړي او وژني یې دي.

هلته احمد بن حنبل رحمه الله زندان ته بیول کېږي او په زندان کې په
تازینو وهل کېږي، لنډه دا چې په مرگ مشرف شي؛ خو چا یې هم ملگرتیا
ونه کړه.

هلته شیخ الاسلام ابن تیمیه نیول کېږي او پر کچره سپور مصر ته بیول
کېږي؛ خو د خلکو هغه ډله او تپله نه تر سترگو کېږي، چې جنازې ته یې
سوب شوې وه، ځکه دلته ټاکلي حدود دي، چې تر هغې اخوا یو پل هم څوک
نشي کېښودلای، یانې دغه د تقدیر پرېکړې دي څوک یې نشي بدلولای.
الله تعالی فرمائي:

﴿وَلَا يَبْلُغُونَ لِنَفْسِهِمْ ضُرًّا وَلَا نَفْعًا وَلَا يَبْلُغُونَ مَوْتًا وَلَا حَيَوَةً وَلَا
نُشُورًا﴾

”په خپله د خپل ځان لپاره هم دڅه گټې یا زیان واک نلري، نه د وژلو
وس لري نه د ژوندي کولو، نه مړه شوي بیا راپاخولی شي.“
همدا راز الله تعالی فرمائي:

﴿يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ حَسْبُكَ اللَّهُ وَمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ﴾ ○

”ای پیغمبره! ستا لپاره او ستا مؤمنانو پیروانو لپاره خو یوازي الله تعالى کافي دی.“

﴿وَتَوَكَّلْ عَلَى الْحَيِّ الَّذِي لَا يَمُوتُ﴾

”ای محمده! پرهغه خدای توکل وکړه چې ژوندی دی او هېڅکله مړ کېدونکی نه دی د هغه له ستاینې سره د هغه پاکي بیان کړه. د خپلو بندگانو له گناهونو څخه یوازي د هغه باخبرتوب کافي دی.“

بیا فرمائي:

﴿إِنَّهُمْ لَنْ يَغْنُؤُوا عَنْكَ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا﴾

”د الله تعالى په مقابل کې هغوی تا ته هېڅ په درد نشي خورلای.“

دغه راز فرمائي:

یو شاعر وايي:

د الله تعالى پر رسي منگولې کلکې کړه، ځکه چې همدغه یو قوی رکن دی، که نور ټول ارکان له تا سره ټکي او خیانت وکړي.

په لکښت کې له اقتصاده کار

واخله

نبي کریم ﷺ فرمائي:

الإِقْتِصَادُ فِي النَّفَقَةِ نِصْفُ الْمَعِيشَةِ ١

٢١: شعب الإيمان (٨ / ٥٠٤)

”په لگښت کې له اقتصاده کار اخیستل نیم ژوند دی.“

یو شاعر وایي:

مال راټول کړه، ځکه چې په مال غزت او درناوې ترلاسه کېږي او په دغه صورت کې؛ نو بیا ته کاکا او ماما ته هېڅ اړتیا نه لري.

هغه فلسفه ناسمه ده، چې تا د مال په لگولو کې اسراف (بد خرڅی) ته اړ باسي، ځکه دغه د جوگیانو او صوفیانو خرافات دي او سپېڅلی اسلام تا پاک کار او د پاک مال تر لاسه کولو ته رابولي او بیا یې په پاک ځای کې د لگولو امر کوي.

د اسلام ستر پیغمبر ﷺ فرمایي چې:

نِعْمَ الْمَالُ الصَّالِحُ فِي يَدِ الرَّجُلِ الصَّالِحِ

”د یوه نېک سړي په لاس کې صالح مال خورا ښه خبره ده.“

هغه چې د غمونو او اندېښنو لامل ګرځي هغه درانه قرضونه او بېوزلتوب دی! ایا تاسې د داسې شتمنی په تمه یاست، چې ستاسې د سرغړونې لامل ګرځي او یا د داسې بېوزلتوب، چې له الله تعالی څخه په غفلت کې پرېوځي. د اسلام ستر پیغمبر ﷺ به فرمایي:

اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْكُفْرِ وَالْفَقْرِ وَكَأَدِ الْفَقْرَانِ يَكُونُ كُفْرًا

”ای الله! تا ته له کفر او بېوزلتوبه پناه دروړم، ځکه چې نېستي انسان کفر ته اړ باسي.“

د ابن ماجه په حدیث کې دي:

ارْزُدْ فِي الدُّنْيَا يُحِبَّكَ اللَّهُ وَارْزُدْ فِيمَا عِنْدَ النَّاسِ يُحِبُّكَ النَّاسُ

”په دنیا کې له زهد نه کار واخله؛ نو د الله تعالی به خوښ اوسي، دغه راز د خلکو د شتمنیو په اړه زاهد اوسه؛ نو خلکو ته به خوښ

اوسې.

دغه حديث كې يوڅه ضعف ليدل كېږي.

دلته يې مانا دا ده، چې شريف النفس او مستغني اوسه؛ نو الله تعالى به دې غني او شتمن كړي.

په يوه بل حديث كې راځي، چې كه خپل وارثان بديان پرېږدي، تر دې غوره دي، چې بېوزله يې پرېږدي او خلكو ته اړوي.
يو شاعر وايي:

د مال په وسيله تركومي اندازې چې زما وس وي د خلكو هماغه حقوق
ادا كولاى شم كوم چې تلف شوي.
يو بل شاعر وايي:

د (واخله) ټكي د (راكړه) تر ټكي ډېر غوره دى.

په حديث شريف كې هم همدغه خبره په دې ټكيو كې بيان شوې:

اليدُ العليا خيرٌ من اليدِ السفلى

”برنى لاس تر بنكتني لاس غوره دى.“

پورتنى لاس هماغه چې وركړه كوي، بنكتنى لاس غوښتونكي لاس
ته ويل كېږي.
الله تعالى فرماي:

﴿يَحْسَبُهُمُ الْجَاهِلُ أَغْنِيَاءَ مِنَ التَّعْفُفِ﴾

”د هغو د استغناء په ليدو بې خبره خلك گومان كوي چې دوى
شتمن دي.“

يانې دا چې د روزى لپاره د انسانيت په وړاندې چاپلوسى نكوي.

﴿أَيُّبَتُّونَ عِنْدَهُمُ الْعِزَّةَ فَإِنَّ الْعِزَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا﴾

”ايا دا خلق د عزت لاسته راوړو لپاره هغو ته ورځي؟ په داسې حال
کې چې هر راز عزت يوازې د الله تعالى لپاره دی.“

ابن الوردی په يوه شعر کې وايي:

زه د يو چا لاس بنکولو ته لېوال نه يم، تر دغه کار ما ته د هغه لاس
پرېکول غوره دي، که څوک ما نازوي نو زه يې غلامي کوم او که نه نو ما
ته له دغه کاره شرم راځي.

له غير الله سره اړيکې مه ساتئ!

۱۳۹

دا چې د مرگ او ژوند، د خیر او شر او د روزی-واک يوازې له الله جل
جلاله سره دی؛ نو بيا له خلکو نه وپره د څه لپاره؟!
ډېر خلک ما ليدلي چې غمونه او اندېښنې يې له همدې امله لاسته
راوړي، چې د الله تعالى په خپه کولو يې خلک خوشحاله کړي او همداد
توحيد په عقیده کې يو ډول کمزوري ده.
يو شاعر وايي:

دا چې ژوند تريخ دی نو کاش چې! ته خوږ وای؛ دا چې خلک خپه دي،
کاش چې ته خوښ وای، که د رښتوني محبت پر مفهوم وپوهېږي؛ نو هر څه
به اسان شي، ځکه د خاورې پر سر چې څه دي ټول خاورې دي.
شيخ الاسلام ابن القيم رحمته الله عليه د سينې د پراختيا په برخه کې يو لړ مسايلو
ته اشاره کړې، چې موږ يې دلته راوړو:
۱: توحيد دی:

توحيد د خپلو صفاتو له امله د سينې په پراختيا کې لوی رول لري؛ ځکه

چې د مشرک ژوند له سره د اعتبار وړ نه دی.
الله تعالی فرمائي:

﴿وَمَنْ أَعْرَضَ عَن ذِكْرِي فَإِنَّ لَهُ مَعِيشَةً ضَنْكًا﴾

”او څوک چې زما له ”ذکر“ د نصیحت له درس، نه مخ واړوي د هغه لپاره به په دنیا کې تنگ ژوند وي...“

﴿أَفَمَن شَرَحَ اللَّهُ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ فَهُوَ عَلَى نُورٍ مِّن رَّبِّهِ﴾

”ایا نو هغه څوک چې الله تعالی د هغه سینه د اسلام لپاره پرانستله او هغه د خپل رب خوا ته په یوه رڼا باندې روان دی.“

۲: گټور علم دی:

کوم علماء چې نبوي میراث په لاس کې لري د هغوی سینه د هر چا په پرتله پراخه وي.

﴿فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ﴾

”ښه وپوهېږه! چې له الله سبحانه و تعالی پرته بل هېڅوک د عبادت وړ نه دی.“

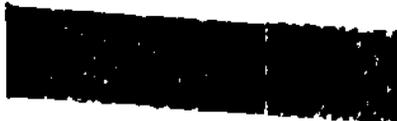
۳: ښک عمل دی:

چې په زړه کې رڼا، په مخ کې څلا او په روزی کې پراختیا را پیدا کوي.

۴: مړنتوب او اتلولي ده:

زړه او نور بدني غړي سره غښتلي او پیاوړي کوي او د رحمن ذات طرف ته یې ژر اړوي، په دغه صورت کې بیا هغه ته پېښې او حوادث څه ارزښت نه لري.

۵: له گناهونو ډډه کول دي:

ځکه چې گناهونه خړوالی، تیاری او وحشت رامنځته کوي.

یو شاعر وایي:

ما لیدلي چې گناهونه ژوندي زړونه وژني او په میراث کې رسوایي او سپکاوی د انسان په برخه کوي.

۶: له ډېرو خبرو، خوږو، خوب او اختلاطه ډډه کول:

الله تعالی فرمائي:

﴿وَالَّذِينَ هُمْ عَنِ اللَّغْوِ مُعْرِضُونَ﴾

“او دوی له بې گټې چارو څخه ډډه کوي.”

دغه راز فرمائي:

﴿مَا يَلْفُظُ مِنْ قَوْلٍ إِلَّا لَدَيْهِ رَقِيبٌ عَتِيدٌ﴾

“هېڅ داسې لفظ د هغه له خولې نه راوړي، چې د هغه د محفوظ

ساتلو لپاره یو حاضر باش څارونکی ورسره موجود نه وي.”

په غمونو اخته یو ناروغ یو طبیب د اضطراب او اندېښنې په اړه وپوښت؛

هغه ورته په ځواب کې ووی، چې په دغه نړۍ کې هر خوځښت د الله تعالی

په اذن منځته راځي، هېڅ غم مه کوه.

متنبي شاعر وایي:

د وړوکي انسان تر سترگو وړوکی شی هم غټ راځي او د غټو خلکو په

سترگو کې غټ شیان هم واړه ښکاري.

د ازادۍ خوندي

۱۴۰

شيخ راشد په خپل كتاب (المسار) كې وايي:

هغه څوك چې درې سوه شپېته ډوډۍ، يوه ډبه غوړې او شپاړس سوه
خرماوې ولري؛ نو داسې كس هېڅوك نشي غلام كولاى، همدا راز په
سلفو كې له يوه تن نه نقل دي، چې كه څوك په اوبو او سپوره ډوډۍ اکتفاء
وكړي؛ نو له الله جل جلاله نه غير به د هېڅ چا غلامۍ ته نه غاړه كېږدي او
نه به پرې د چا احسان بار وي

يو شاعر وايي:

ما د خپلې تمې غلامي وكړه؛ نو له خپلواكۍ يې لرې وغورځولم؛ خو كه
قناعت مې كړې واى؛ نو اوس به اصيل او ازاد وم.

سفيان ثوري او خاورينه تكيه

۱۴۱

د حج پر مهال په مزدلفه كې نامتو حديثپوه سفيان ثوري د ځان لپاره
له خاورو يو بالنبت چوپړ كړ او هغه ته به يې ډډه وهله! چا ورته ووي، چې
د نړۍ يو لوى حديثپوه او خاورو ته ډډه وهل؟ هغه يې په ځواب كې وويل:
دغه خاورينه تكيه ما ته د خليفه منصور تر ورېښمينو بالنبتونو

ډېره غوره ده.

الله تعالى فرمايي:

﴿قُلْ لَنْ يُصِيبَنَا إِلَّا مَا كَتَبَ اللَّهُ﴾

”دوی ته ووايه: مور ته هېڅکله څه (ضرر يا نېکښه) نه رسېږي مگر هغه چې الله تعالى ليکي دي.

درواغجنې ژمنې او ناوړه اټکونه شيطاني وهمونه دي، چې ډېر خلک يې په اندېښنو کې غورځولي دي.“

﴿الشَّيْطَانُ يَعِدُكُمُ الْفَقْرَ وَيَأْمُرُكُمْ بِالْفَحْشَاءِ ۗ وَاللَّهُ يَعِدُكُم مَّغْفِرَةً مِّنْهُ وَفَضْلًا ۗ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ۝﴾

”شيطان تاسې له بېوزلۍ نه وپروي او شرمناک چلن غوره کولو ته مو هڅوي؛ خو الله تعالى خپل بخشش او پېرزوينې ته تاسې هيله من کوي، الله تعالى د ډېر پراخ لاس خاوند او پوه ذات دی.“

د چا کنځاوې درته هېڅ زیان نشي
رسولای

۱۴۴

د امریکا د متحده ایالاتو پخواني رئیس: (ابراهم لنکن) وايي:
له گډوډو او کنځاوو ډک لیکونه چې ما ته راستول کېږي زه يې پاکتونه
هم نه پرانېزم، پاتې خولا دا چې ځواب ورته ووايم! ځکه که زه په دې ځان
بوخت کړم؛ نو خپل ولس ته هېڅ نشم وړاندې کولای.....
الله سبحانه و تعالى فرمايي:

﴿فَاعْرِضْ عَنْهُمْ﴾

”ښه نو دوی په خپل حال پرېږده.“

﴿فَأَصْفَحَ الصَّفْحَ الْجَمِيلَ﴾

”ته (د دغو خلکو پر بابيزه چارو) له شريفانه تېرېدنې څخه کار واخله.“

﴿فَأَصْفَحَ عَنْهُمْ وَقُلْ سَلَامٌ﴾

”له دوی نه مخ واړوه او ووايه، چې سلام دی تاسې ته (ستاسې له شره سلامتيا غواړم)“

حسان وايي:

دا باک نه کوي که ما ته څوک مخامخ ډنډوره غبروي او يا پشې شا کنځل کوي.

يانې دا چې د رذيلو او سپکو خلکو پر ناوړه خبره د عزتمنو او درنو خلکو د بریت يو ويښته هم نشي کېرېدلای.

يو امريکايي قومندان خپلو اتباعو او پلويانو ته (چې تل به يې ورته ستغې او سپورې ويلې) وينا کوله:

وروسته له دغو غورځو پرځو زه په دې ويوهېدم، چې د يو چا پر ناوړه خبرو د چا عظمت او پرتم نشي نرېدلای او نه مضبوط دېوالونه نرولای شي.

يو شاعر وايي:

اوس شاعران له ما نه څه غواړي؟ زما عمر خو له څلوېښتو کالو هم واوښت.

د عيسی ﷺ وينا ده:

”له خپلو دښمنانو سره هم ناوړه چلن مه کوئ“

په کایناتو کې ښکلا وڅاری!

د کایناتو دغه غورول شوي کتاب ته څیر کېدل د سینې په پراختیا کې رول لري.

الله تعالی د خپل بې ساري قدرت په اړه فرمائي:

﴿ هَذَا خَلْقُ اللَّهِ فَأَرُونِي مَاذَا خَلَقَ الَّذِينَ مِنْ دُونِهِ ﴾

”دا خودي د الله تعالی پیدا کول، اوس ما ته راوښيي، له هغه پرته دغو نورو څه پیدا کړي دي؟“

دغه راز فرمائي:

﴿ قُلِ انظُرُوا مَاذَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ﴾

”دوی ته ووايه: په اسمانونو او ځمکه کې څه دي هغه په غږېدلو سترگو وگورئ.“

دغه راز فرمائي:

﴿ فَأَنْبِئْنَا بِهِ حَقَائِقَ ذَاتٍ بِهِجَةٍ ﴾

”بيا موږ د هغو په وسيله هغه ښايسته باغونه زرغون کړل.“

وړاندې به موږ د کایناتو په اړه هغه خبرې راوړو چې د الله تعالی پر عظمت او حکمت دلالت کوي.

﴿ قَالَ رَبُّنَا الَّذِي أَعْطَى كُلَّ شَيْءٍ حَلْقَهُ ثُمَّ هَدَى ﴾

”هغه ذات دی چې هر شي ته يې د هغه خپل ساختمان ورکړ، بيا يې ورته لار وښودله.“

يو شاعر واي:

د قضاء په کتاب کې مې هغه څه ولوستل، چې په خپل کتاب کې مې نه ولوستي.

يو شاعر واي:

وفي كل شيء له آية... تدل على أنه الواحد
”په هر څه کې د هغه د قدرت نښې ځلانده دي او د هغه پر وحدانيت دلالت کوي.“

﴿أَفَلَا يَنْظُرُونَ إِلَى الْإِبِلِ كَيْفَ خُلِقَتْ ۗ﴾

”نو ایا دوي اوبسانو ته نه گوري چې څنگه پيدا کړی شوي دي“

اين ستاين واي:

که څوک کایناتو ته څیر شي؛ نو پوه به شي، چې د کایناتو خالق څه د شطرنج لوبه نه ده کړې بلکې:

﴿الَّذِي أَحْسَنَ كُلَّ شَيْءٍ خَلْقَهُ﴾

”هغه چې هر څه پيدا کړي ډېر ښه يې پيدا کړي دي.“

﴿مَا خَلَقْنَاهَا إِلَّا بِالْحَقِّ﴾

”موږ دا په حقه پيدا کړي دي.“

دغه راز فرماي:

﴿أَفَحَسِبْتُمْ أَنَّمَا خَلَقْنَاكُمْ عَبَثًا﴾

”ایا تاسې انګېرلې وه، چې موږ تاسې بابیزه پيدا کړي یاست.“

په حرص کې څه کټه نشته

د اسلام ستر پیغمبر ﷺ فرمایي:

لَنْ تَمُوتَ نَفْسٌ حَتَّى تَسْتَكْمَلَ رِزْقَهَا وَأَجَلَهَا

”هېڅ یو سا کس تر هغې نه مري، چې رزق یې بشپړ شوی نه وي.“

الله تعالی فرمایي:

﴿وَكُلُّ شَيْءٍ عِنْدَهُ بِإِقْدَارٍ﴾

”د هر شي لپاره یې یوه اندازه ټاکلې ده.“

پیغمبر ﷺ فرمایي:

ما یصیبُ المؤمنَ من همٍّ، ولا غمٍّ، ولا وصبٍ، ولا نصبٍ، ولا مرضٍ، حتی الشوکهُ یُشاکمها، إلا کفر اللهُ بها من خطایاهُ

”هر مصیبت، غم، اندېښنه، لوړه او ژوره چې یو مسلمان ورسره مخ کېږي، ان تر ازغي پورې، چې دی یې له خپلې پښې وباسي، الله تعالی یې له امله د هغه گناهونه لمنځه وړي.“

ابن المعز وایي:

پر الله تعالی له توکل نه بله بڼه سورلي نشته او څوک چې پر الله تعالی اعتماد کوي تر دې چټک سفر بل نشته.

متنبي په خپلو حکیمانه شعرونو کې وایي:

ستا په بدن کې سا شته؛ نو له زمانې سره په بې پراوینې مخ کېږه او کوم شی چې تا ته خوښي بښي هغه تل نشي پاتې کېدای او نه غم کوم غایب

لوتلای شی!
الله تعالی فرمایی:

﴿تَكِيلًا تَأْسُوا عَلَى مَافَاتِكُمْ وَلَا تَفْرَحُوا بِمَا آتَاكُمْ﴾

”دا هر څه د دې لپاره دي چې تاسې ته که هر زیان وي، چې پر هغه باندې زړه ماتي نشئ او څه چې الله تعالی تاسې ته درکوي پر هغه ونه غورېږئ.“

د نېکمرغۍ عناصر

۱۴۵

امام ترمذي وايي:

که څوک په وجود روغ او د يوې ورځې خواږه ولري؛ نو داسې دې يې وگني، چې د ټولې نړۍ شيان او ښکلاوې ورسره دي. الله تعالی د خپل پېغمبر ﷺ په اړه فرمائي:

﴿وَأَتَمَّتْ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي﴾

”او خپل نعمت مې پر تاسې پوره کړی دی.“

هغه کومه لورنه وه، چې د پېغمبر ﷺ په اړه بشپړه شوې وه؟ ایا هغه ماده وه او که کاغذ؟ ماني وې او که کورونه؟ سره زر وو او که سپين زر؟ پېغمبر ﷺ د دغو څيزونو په اړه څه واکمني نه درلوده!

دغه قدرمن پېغمبر ﷺ د خټو په يوه داسې کوټه کې ویده کېده، چې پر چت يې د خرماوو لښتې پرته وې، د يو څو کيلو وردشو په بدل يې له يوه يهودي سره خپله څغره گرو کړې وه؛ درې ورځې وگي گړځېده او درې

خرماوې يې هم نشوې تر لاسه کولای.

ما په دغه اړه په خپله قصیده کې داسې ویلي:

ته له دغې نړۍ نه په داسې حال کې رخصت شوې چې د خو کیلو وړ شو په بدل دې له هغه سره د ځغړې د گروۍ نېټه هم لا پای ته نه وه

رسېدلې!!!

هم ته د یتیمۍ پر مانا او مفهوم ښه برابر وې؛ تر دې چې ته د پلار مرو او مور مرو د یو ښه کفیل په توگه وپېژندل شوې، ستا لپاره د سترو مانېو په پرتله د خټو کوټه او یا د علم سمخ بس ده! تا د فضایلو مضبوط برجونه جوړ کړل او له شانداره خېمونه د فضایلو ستر مرکزونه.

الله تعالی فرمایي:

﴿وَلَلْآخِرَةُ خَيْرٌ لَّكَ مِنَ الْأُولَىٰ ۝﴾

”او ارومرو ستا لپاره وروستی دور له لومړي دور څخه ډېر ښه دی.“

﴿وَلَسَوْفَ يُعْطِيكَ رَبُّكَ فَتَرْضَىٰ ۝﴾

”او ډېر ژر به ستا رب تا ته دومره درکړي چې ته خوشحاله شې.“

﴿إِنَّا أَعْطَيْنَاكَ الْكَوْثَرَ ۝﴾

”(ای پېغمبره!) بیشکه موږ تا ته کوثر درکړی دی.“

مقام او منصب

مقام او منصب د نړۍ په ژوندانه کې د ستړیا یو ستر عامل دی، څومره چې لوړ مقام ته رسېږي؛ نو هومره به ښکانونه لرې وځي.

ابن الوردی وای:

د نړۍ جاه او جلال خو زما د مخ پوستکی هم را نری کړ، د رذیلو خلکو
دارمدار زبنت زیات وړ بولم.

د امارت غوښتنه مه کوه! تی ورکونکې بنځه تر تی بېلونکې غوره ده.

﴿هَلْكَ عَيْنِي سُلْطَانِيَةً﴾

“زما ټول حکومت لمنځه لاړ.”

یو شاعر وای:

فرض کړه دغه ټوله نړۍ تا ته وړیا په لاس درغله! خو پایله یې تر زوال
پورته نور څه کېدای شي!

﴿وَيَبْقَىٰ وَجْهُ رَبِّكَ ذُو الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ﴾

“او یوازې ستا د رب جلیل او کریم ذات باقی پاتې کېدونکې دی.”

یوه نېک سړي خپل زوی ته په نصیحت کې داسې وویل:

بچیه! مشرۍ ته زړه مه ښه کوه، ځکه مشرې له دردونو او تکلیفونو
ډکه وي! مشرې مه غواړه، ځکه په مشرۍ کې له کنځاوو، نیوکو، تا ویلو ما
ویلو سره مخامخ کېدل دي.

د یو شاعر په وینا:

هغه څوک چې قدرت ته ورسېږي، که څه هم عدالت او انصاف وکړي؛
خو بیا به یې هم نیم خلک پر دښمنۍ راپورته کېږي.

راحي چي لمانخه ته ولاړ شو

۱۴۷

الله سبحانه و تعالی فرمائي:

﴿وَأَسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ وَإِنَّهَا لَكَبِيرَةٌ إِلَّا عَلَى الْخَاشِعِينَ﴾

”په صبر او لمانخه سره مرسته وغواړئ، په دې کې شك نشته چې لمونځ يو ډېر سخت کار دی؛ خو هغو امر منونکيو بندگانو ته سخت نه دی.“

د اسلام د ستر او قدرمن پيغمبر ﷺ مبارک عادت دا و، چې څه ستونزه به ورپېښ شوه؛ نو بلال رضي الله عنه ته به يې امر وکړ، چې:

أرحنا بها يا بلال

”ای بلاله! (په لمانخه) مو دمه کړه!“

جُعِلت قَرَّةٌ عَيْنِي فِي الصَّلَاةِ

”زما د سترگو بڼوالي په لمانخه کې نغښتی دی!“

حافظ ابن حجر العسقلاني په مصر کې د يوې کلا لور ته ورغی، هلته غلو راوښو، چې غلو راوښو؛ نو له واره پر لمانخه ودرېد، چې پدې ډول الله تعالی د غلو له گواښ او شره وساته.

ابن عساكر او ابن القيم ويلى دي چې:

يو نېک سړی شام ته روان و، په لار كښ يو وسله وال غله راوښو او د مرگ گواښونه يې ورته وكړل! هغه ورته وويل، چې كه ته همدومره وخت راکړې، چې فقط دوه ركعته لمونځ وكړم، په دې ډول هغه پر لمانخه ودرېد او

د الله تعالى دغه وينا يې چې:

﴿ اَمَّنْ يُجِيبُ الْمُضْطَّرَّ إِذَا دَعَاهُ ﴾

”خوك دی چې د بېكس بېوس دعا اوري.“

په مکرر ډول ولوسته... نو له اسمانه يوه پرېښته له يوې برچې سره راغله او غل يې وواژه او وي ويل، چې زه د هماغه چا استازی يم چې د بېوسه او بې کسه پلوي او ملاتړ کوي. الله تعالى فرمايي:

﴿ وَ أَمْرٌ أَهْلَكَ بِالصَّلَاةِ وَ أَصْطَبِرَ عَلَيْهَا ۗ لَا نَسْأَلُكَ رِزْقًا ۗ نَحْنُ نَرْزُقُكَ ۗ وَ الْعَاقِبَةُ لِلتَّقْوَى ۝ ﴾

”خپلې کورنۍ ته د لمانځه توصيه وکړه او په خپله هم د هغه پابند اوسه مور له تا نه کومه روزي نه غواړو، روزي خو مور تا ته درکړو او د عاقبت ښېکڼه د پرېهزگاري لپاره ده.“

﴿ فَإِذَا قُضِيَتْ الصَّلَاةُ فَادْكُرُوا اللَّهَ قِيَمًا وَ قُعُودًا ۗ وَ عَلَىٰ جُنُوبِكُمْ ۗ فَإِذَا اطْمَأْنَنْتُمْ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ ۗ إِنَّ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا مَّوْقُوتًا ۝ ﴾

”بيا کله چې له لمانځه څخه وزگار شئ؛ نو د ولاړې او ناستې او ملاستې په هر حالت کې الله تعالى يادوئ او کله چې ډاډه شئ نو پوره لمونځ ادا کړئ لمونځ په حقيقت کې يو داسې فرض دی چې د وخت له پابندۍ سره پر مؤمنانو لازم کړای شوی دی.“

دغه راز هغه څه چې د سينې په پراختيا او د اندېښنو په لمنځه وړلو کې ستر رول لري، هغه پر پېغمبر ﷺ درود ويل دي.

الله سبحانه وتعالى فرمائي:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا﴾

”ای مؤمنانو! پر پیغمبر درود اوسلام وواياست.

په حدیث شریف کې راځي چې“

مَنْ صَلَّى عَلَيَّ صَلَاةً وَاحِدَةً صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ بِهَا عَشْرًا

”څوک که پر ما یو ځل درود ووي؛ نو الله تعالی به پرې لس ځله

درود ووي.“

په یوه بل حدیث کې راغلي دي چې:

أَكثَرُوا مِنَ الصَّلَاةِ عَلَيَّ لَيْلَةَ الْجُمُعَةِ وَيَوْمَ الْجُمُعَةِ، فَإِنَّ

صَلَاتِكُمْ مَعْرُوضَةٌ عَلَيَّ

”تاسې د جمعې په شپه او ورځ پر ما باندې زیات درود وايئ، ځکه

چې ستاسې درود ما ته وړاندې کولای شي.“

صحابه وو وپوښتل: زمونږ درود او سلام تا ته څه ډول وړاندې کولای

شي چې ستاسې هډونه به هم خاورې شوي وي!؟

هغه ﷺ وفرمايل:

”الله تعالی پر ځمکه د انبياوو جسدونه خوړل حرام کړي دي.“

شیخ اسلام حافظ ابن تیمیه رحمه الله وایي چې:

بشپړ درود همدغه ابراهیمي درود دی چې:

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ

وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ اللَّهُمَّ بَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ

وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ كَمَا بَارَكْتَ وَعَلَى إِبْرَاهِيمَ وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ إِنَّكَ

حَمِيدٌ مَجِيدٌ

يو شاعر واي:

ستا په محبت کې مور ټول ارزښتمن شيان هېرکړل، ځکه چې تر ټولو ارزښتمنه متاع يوازې هم ته يې، ستا په محبت کې پر مور پره غورځول کېږي؛ خو مور د هېڅ ډول پرې او ملامتيا پروا نه ده کړې.

صدقه او خيرات سينه پراخوي

۱۴۸

د صدقې او خيرات ورکول نېکمرغي جلبوي او غمونه لرې باسي.
الله سبحانه و تعالی فرماي:

﴿أَنْفِقُوا مِمَّا رَزَقْنَاكُمْ﴾

”زموږ له درکړي مال او شتمني نه لگښت وکړئ.“

دغه راز فرماي:

﴿وَالْمُتَصَدِّقِينَ وَالْمُتَصَدِّقَاتِ﴾

”رېښتيني نارينه او رېښتونې ښځې.“

د اسلام ستر پېغمبر ﷺ فرماي:

بخيل او سخي هماغو دوو سرپو ته ورته دي، چې دوه چپنې يې اغوستې وي! سخي سپرې تل سخاوت کوي او له دغه امله يې پر چپنه او زغره کې هم پراخي رامنځته کېږي، تر دې چې د تنګسيا هېڅ نښه او اثر يې پاتې نشي! او بخيل چې خپل لاس کلک نيولی وي، تر دې چې چپن او زغره يې پرې هومره ورتنګه شي چې سا يې ورخپه کړي.

الله جل جلاله فرمائي:

﴿وَمَثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ وَ تَشْبِيهًا مِّنْ
أَنْفُسِهِمْ كَمَثَلِ جَنَّةٍ بِرَبْوَةٍ أَصَابَهَا وَابِلٌ فَاتَتْ أُكُلَهَا ضِعْفَيْنِ فَإِن لَّمْ
يُصِبْهَا وَابِلٌ فَطَلٌّ﴾

”د دې پر خلاف کوم خلک چې خپل مالونه يوازې د الله تعالی د خوشالولو لپاره په ډاډه زړه او ثبات لگوي، د هغو د لگښت مثال داسې دی، لکه چې په کومه هسکه کې يو بڼ وي که شېبه باران پرې وورېږي؛ نو دوه چنده مېوې نيسي او که جرې پرې ونه وورېږي هم نو يوه ربڼې پرځه ورته کافي وي تاسې چې هرڅه کوئ الله تعالی د هغو ليدونکي دی.“

﴿وَلَا تَجْعَلْ يَدَكَ مَغْلُولَةً إِلَىٰ عُنُقِكَ﴾

”مه خپل لاس تر غاړې تره او مه يې بېخي داسې غځولی پرېږده، چې پر او بېوسي پاتې شي.“

﴿إِن تَقْرَضُوا اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا يُّضْعِفْهُ لَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ﴾

”که تاسې الله تعالی ته حسنه پور ورکړئ؛ نو دوه چنده اجر به يې درکړي او بښنه به هم درته وکړي.“

حاتم وايي:

قسم پر عالم الغيب ذات! هماغه چې خاورې شوې هډوکي را ژوندي کوي، چې کوم کمينه او ليم پر ناشولته خبره خوله ونه خوځوي، د اشتها منو خوړو موجوديت کې مې بيا هم خپله خېټه راتوله کړې اوسي.

شيخ الاسلام ابن القيم رحمته الله فرمايي:

ټول عارفان او وليان په دې خبره همغږي دي، چې رسوايي همدا ده چې الله تعالى يو انسان خپل نفس ته وسپاري او د دواړو تر منځ اړيکې پرې شي! او توفيق دا دی چې الله تعالى يې خپل ځان ته حواله کړي، له هغه سره مل او ملگری شي، په دې ډول بندگان د توفيق او د نه توفيق ترمنځ اوږي او راوږي، بلکې په يوه ساعت کې دننه دننه خپله برخه هم له دې څخه اخلي او هم له هغې څخه، يانې د الله تعالى په توفيق سره د هغه اطاعت کوي او شکر يې پر ځای کوي، بيا يې نافرمانۍ او مخالفت ته ملا تړي، چې د ده د خذلان لامل گرځي؛ نو کله چې يو بنده له دغه ډول دريځ سره پر خپله اړتيا وپوهېږي، چې د سترگو په رپ کې هم د الله تعالى توفيق ته اړتيا لري او که د الله تعالى توفيق يې لاس نيوی ونکړي؛ نو د هغه د ايمان هسک به پر ځمکه راپرېوځي او يوازې د اسمانونو رب يې ژغورلای شي.

د الله تعالى کتاب بڼه په فکر او دقت سره لولئ، ځکه دا د هدايت او نور کتاب دی، په دې کې د سينو د ناروغيو درمل شته.
علماء فرمايي، چې د قرآن کریم تلاوت هم مبارک دی او عمل کول پرې لا د نېکمرغۍ لامل کېږي.
يوه ورځ زه ډېر غمجن وم؛ نو قرآن مجيد مې پرانست او په تلاوت يې

بوخت شوم، الله تعالى هغه غم زما له زړه نه وويست او زما سينه يې له
خوښيو ډکه کړه.

شهرت په ترلاسه کولو ټينگار مه کوه!

هغه چې د زړه سپېڅلتيا او ټېکاو ته ستر ټکان ورکوي شهرت طلبي او د
خلکو خوښي لاسته راوړل دي، چې دا د ښو خلکو صفت نه دی، ښه خلک
هماغه دي چې:

﴿لَا يُرِيدُونَ عُلُوًّا فِي الْأَرْضِ وَلَا فُسَادًا﴾

”چې په ځمکه کې خپله لويي نه غواړي او نه د فساد کولو اراده لري.“
يو شاعر وايي:

نوم ورکي خلک له همدې پلوه ژوند او روحاني ځواکمني لاسته راوړي،
چې د هغوی شپې په اضطراب او اندېښنو کې نه تېرېږي، ځکه اصول دا
دي، چې توند او تېز باد لوړې ونې راغورځي.

په يو حديث شريف کې راغلي دي چې:

”څوک، چې ریاکاري کوي او شهرت غواړي فقط همدغه څه به
ترلاسه کړي.“

الله تعالى فرمايي:

﴿يُرَاءُونَ النَّاسَ﴾

”خلکو ته د ښودنې لپاره مړ ژوندي پاڅېږي.“

﴿وَيُحِبُّونَ أَنْ يُحْمَدُوا بِمَا لَمْ يَفْعَلُوا﴾

”چې په خپلو کړنو خوشاله دي او هيله من دي په داسې چارو کې يې ستاينه وشي چې په واقع کې هغوی نه دي کړي.“

﴿وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ خَرَجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بَطْرًا وَرِئَاءَ النَّاسِ﴾

”او تاسې د هغو خلکو غوندې مه کېږئ چې له خپلو کورونو څخه وياړلي او خلکو ته د ښودنې لپاره راووتل.“

يو شاعر وايي:

ثوبُ الرياءِ يشفُ عمًا تحتَهُ ... فإذا التحفت به فإنك عاري

”د رياء جامې خپرې او شلېدلې دي، که ته پرې خپل ځان پټول غواړې؛ نو نشي يې پټولای.“

سپېڅلی ژوند

۱۵۴

د ښکمرغۍ د لاسته راوړلو په اسبابو کې پر رب العالمين ذات ايمان او باور لرل پياوړی رول لري! تر دې پرته نور ټول اسباب او لاملونه د يو چا په واک کې ورکړه دا چې په الله تعالی ايمان نه لري ورته هېڅ گټه نشي رسولای او هسې دې د هغې په لټون کې ځان نه سترې کوي د اقبال لاهوري په وينا:

دکافر پېژندنه په همدې سره ده چې په آفاق کې ورک دی او مؤمن هماغه دی چې آفاق په ده کې ورک وي.

دلته سپېڅلی ژوند ترلاسه کول دوه شرطونه لري:

۱: پر الله تعالى ايمان:

۴: نېک عمل:

الله تعالى فرمائي:

﴿كَلَّا لَا تَطْعَهُ وَاسْجُدْ وَاقْتَرِبْ ۝﴾

”هېڅکله داسې نه ده، د هغه خبره مه منه او سجده وکړه او (د خپل رب) نږدېوالی وگټه.“

دغه راز دوي گټي:

۱: سپېڅلی ژوند په دنيا کې:

۲: سپېڅلی ژوند په اخرت کې:

الله تعالى فرمائي:

﴿لَهُمُ الْبُشْرَىٰ فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ﴾

”د دنيا او اخرت دواړو په ژوندانه کې د هغو لپاره زېری زېری دی.“

له ستونزو او پېښو مه وېرېږه!

۱۵۳

په حديث شريف کې راځي چې:

إن الله إذا أحبَّ قوماً ابتلاهم، فمن رضي فله الرضا، ومن سخط فله السخط

”الله تعالى چې کوم اولس په دوستۍ نیول غواړي؛ نو په ازمېښتونو کې یې ښکېل کړي، نو څوک چې پرې خوښ شو، الله تعالى به هم ورڅخه خوښ شي او څوک چې پرې غوسه شو؛ نو الله تعالى به هم

پرې غوسه شي.“

د بندګۍ غوښتنې

۱۵۴

د ايمان له لوازمو څخه دا ده چې ته بايد د قدر په خیر او شر راضي

اووسې.

الله تعالی فرمائي:

﴿وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ بِشَيْءٍ مِّنَ الْخَوْفِ وَالْجُوعِ وَنَقْصٍ مِّنَ الْأَمْوَالِ وَالْأَنْفُسِ وَ
الشَّرِّ وَالْبَشْرِ الصَّبِرِينَ﴾

”مور به ارومرو په وېره، خطر، لوږه، د سر او مال په تاوان او د عباداتو
په خساره کې په اخته کولو پر تاسې ازمېښت کوو، ای پېغمبره! هغو
کسانو ته زېری ورکړه چې په دې حالاتو کې صبر وکړي.“

د قضاء او قدر په اړه مور د عبدیت په مقام کې قرار لرو، د څه وړاندیز
کولو حیثیت نه لرو، د هر بنده په اړه ازمېښت د هغه د ايمان په اندازه وي.
په حدیث شریف کې راغلي دي چې:

أشدُّ الناسِ بلاءً الأنبياءُ، ثمَّ الصالحون

”سخت او درانه ازمېښتونه پر پېغمبرانو راغلي و، بیا پر نېکانو.“

الله تعالی فرمائي:

﴿فَاصْبِرْ كَمَا صَبَرَ أُولُو الْعَزْمِ مِنَ الرُّسُلِ﴾

”ای پېغمبره صبر وکړه لکه چې اولو العزمو پېغمبرانو صبر کړي
دی.“

له پاچاهي نه تر نجاري پوري

۱۵۵

عباسي خليفه علي بن المامون په يوه ستره او شانداره ماني کې اوسېده
 د هېڅ شي کمي ورسره نه و! يوه ورځ يې د ماني له کرکي نه وليدل چې
 يو خواري کښ به کړي ورځ کار کاوه، کله به چې څانبت شو؛ نو اودس
 به يې وکړ او د دجلې د سيند پر غاړه به يې دوه رکعته لمونځ وکړ، بيا به يې
 کار ته دوام ورکړ، ماښام ته څېرمه به خپل کورته لاړ، يوه ورځ خليفه
 راوغوښت او د ژوند د چارو په اړه يې وپوښت؛ نو ورته جوته شوه، چې
 دی دوه خویندې او يوه مور لري، هره ورځ روژه نيسي او پر هماغه ورځني
 کسب کړي روزي يې ماتوي!

خليفه ورته وويل: څه شکايت يا څه اړتيا لري؟

هغه ورته وويل: نه (الحمد لله رب العالمين) د دې خبرو په اورېدو سره
 خليفه ماني او امارت دواړه پرېښودل او په يو اضطرابي حالت کې دباندي
 ووت او په خپله مخه لاړ.

څوکاله پس يې مړی په داسې حال وموندل شو چې د خراسان لورته يې
 دلرگيو په کوم ټل کې يې نجاري کوله.

هوا دی چې د کومې نېکمرغي په لټه کې و هغه يې په امارت او ماني
 کې نه، بلکې په نجاري کې ومونده.
 الله سبحانه وتعالى فرمايي:

﴿وَالَّذِينَ اهْتَدَوْا زَادَهُمْ هُدًى وَآتَاهُمْ تَقْوَاهُمْ ۝﴾

لا تحزن

”پاتې شول هغه کسان چې هغوی هدایت موندلی دی الله تعالی هغو ته لا زیات هدایت ورپه برخه کوي او هغو ته د هغو برخه تقوی ورکوي.“

ما ته د اصحاب الکهف (د سمخې د یارانو) کیسه رایاده شي چې: دوی په سترو سترو مانیو کې اوسېدل؛ خو دغه لوی مانۍ پرې د کفر له امله ورتنگې شوې، له اضطراب او اندېښنو سره لاس او گریوان شول، ولاړل او دکوم غره په یوه سمخه کې یې سره ځانونه خوندي کړل. الله سبحانه و تعالی فرمایي:

﴿وَ إِذِ اعْتَزَلْتَهُمْ وَ مَا يَعْبُدُونَ إِلَّا اللَّهَ فَأَوْأَىٰ إِلَى الْكَهْفِ يَنْشُرُ لَكُمْ رَبُّكُمْ مِّن رَّحْمَتِهِ وَيُهَيِّئُ لَكُمْ مِّنْ أَمْرِكُمْ مِّرْفَقًا ۝﴾

”کله چې اوس تاسې له هغو او د هغو له غیر الله معبودانو څخه خپلې اړیکې پرېکړې دي، نو ځی فلانی څمخې ته پناه یوسئ ستاسې رب به پر تاسې د خپل رحمت لمن پراخه کړي او ستاسې د کار لپاره به لارې چارې برابرې کړي.“

د یو شاعر په وینا:

په کوم ځای کې چې یخه او تازه هوا لږېږي هغه ځای ما ته تر قصرونو هم غوره دی.

عربي متل دی چې وايي:

سَمُّ الْخِيَاطِ مَعَ الْأَحْبَابِ مِيدَانٌ ...

”د ستنې سپم او سوری له خپلو یارانو سره تر میدان هم پراخه دی“

له احمقانو سره ناسته ولاړه د
اندېښنو لامل ده!

۱۵۶

امام احمد رحمه الله وايي:

سخت زړي خلک همدغه پر بدعاتو اخته خلک دي او احمقان همدغه
د ناوړه لاسوهنو خاوندان دي.
لکه د قرآن کریم په ژبه:

﴿كَانَهُمْ خُشْبٌ مُّسْتَدَاةٌ﴾ ﴿لَا يَكَادُونَ يَفْقَهُونَ حَدِيثًا﴾

”خوپه اصل کې دوی گواکې دلرگي گندې دي چې له دېوال سره په
مرتب ډول درول شوې وي (چې په هېڅ خبره نه پوهېږي).“
امام شافعي رحمه الله فرمايي:

احمق سړی چې ما ته څېرمه کېږي، زه داسې اټکل کوم چې ځمکه هم
هماغه لور ته کېږي، چېرته چې دی ناست وي.
اعمش به چې سخت زړی او احمق انسان لیده؛ نو دغه مبارک ایت به
يې لوسته:

﴿رَبَّنَا اكْشِفْ عَنَّا الْعَذَابَ إِنَّا مُؤْمِنُونَ﴾

”اوس واي چې) ربه، له مور څخه دغه عذاب ایسته کړه مور ایمان
راوړونکي یو.“

یو شاعر وايي:

په قوم کې د افرادو طول او قصر ته مه گوره! په دوی کې داسې خلک
شته چې بدنونه یې دکچرو او عقلونه یې د چنچنو دي.

شيخ الاسلام ابن تيميه رحمه الله واي:

له احمقانو سره ناسته او ولاړه، کت مت سرې تېې ته ورته ده.

الله سبحانه وتعالى فرمايي:

﴿وَإِذَا رَأَيْتَ الَّذِينَ يَخُوضُونَ فِي آيَاتِنَا فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ﴾

”او ای محمد! کله چې ته وگورې چې خلک زموږ په ایتونو کې نکټې لټوي نو د هغو له څنګه پاڅېره.“

﴿فَلَا تَقْعُدُوا مَعَهُمْ﴾

”له هغو سره مه کېنئ.“

د اسلام ستر پېغمبر ﷺ فرمايي:

مثلُ الجليسِ السيِّئِ كنافخِ الكيرِ

”له بدانو سره ناسته او ولاړه د اهنګر بنۍ ته ورته ده چې د سپرغیو له الوتلو څخه یې خوندي پاتې کېدلای نشي.“

یو شاعر واي:

أنت يا هذا ثقيلٌ وثقيلٌ وثقيلٌ ... أنت في المنظرِ إنسانٌ وفي

الميزانِ فيلٌ

”زه درته وایم چې ته زما په پرتله ثقیل او بېخي زیات ثقیل یې، په

شکل انسان او په تله فیل یې.“

شيخ الاسلام ابن القيم رحمه الله فرمايي:

کله چې له کوم ثقیل، سخت زړي او احمق سره مخ شې، نو خپل جسم

ورته سپاره او روح ترې جلا کوه او چېرته لرې ترې ځه او یا دا چې

روند او کونډ د هغه په وړاندې کېنه، چې الله تعالیٰ تا ته پر هغه بریا

در په برخه کړي.
الله سبحانه و تعالی فرمائي:

﴿وَلَا تُطِغْ مَنْ أَغْفَلْنَا قَلْبَهُ عَنْ ذِكْرِنَا وَ اتَّبَعَ هَوَاهُ وَ كَانَ أَمْرُهُ
فُرْطًا﴾

”له هغه څخه چې زړه يې زموږ د ذکر په اړه په غفلت کې پروت دی
او د خپل هوس پلوي کوي او معامله يې پر افراط او تفريط ولاړه
وي له سره پلوي ونه کړي.“

د توحيد مناظر

۱۵۷

د ستونزو او مشکلاتو پر مهال د توحيد مناظر له دغو چارو څخه
عبارت دي.

۱: د بښنې منظره:

ياني مسلمان بايد له بښنې او تېرېدنې نه کار واخلي، له خلکو سره د بدو
پر ځای ښه وکړي او په زړه کې چا ته گونډې ونه لري، له خپلو بدخوږو
سره هم خواخوږي ولري.

لکه چې الله سبحانه و تعالی فرمائي:

﴿فَمَنْ عَفَا وَأَصْلَحَ فَأَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ﴾

”چا چې عفو او سوله وکړه؛ نو اجر يې پر الله تعالی دی.“

۲: د تقدير او قضاء منظره:

ياني ته پر دې باور ولري، چې دغه ستونزې او مشکلات د تقدير يو

برخه ده، بنده سبب دی قضاوت د الله تعالی په لاس کې دی، نو خپل مولا ته ځان تسلیم کړه.

۳: د گناهونو د کفارې منظره:

او هغه په دې مانا، چې دغه ستونزې او مشکلات په اصل کې ستا د گناهونو کفاره او د مرتبې د لوړتیا لاملونه دي. الله تعالی فرمایي:

”هماغه کسانو چې هجرت یې وکړ او له خپلو کورونو څخه وویدل شول او زما په لار کې ورپرول شول، قتال یې وکړ او ووژل شول، نو اړومرو به یې مور گناهونه لمنځه یوسو.“

یوزیات شمېر مسلمانانو ته الله تعالی دغه حکمت ورپه برخه کړی چې اصلا په زړونو کې دښمنۍ او ایندې ته له سره ځای نه ورکوي او عداوتونه په حکیمانه اسلوبو پای ته رسوي.

﴿ادْفَعْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ فَإِذَا الَّذِي بَيْنَكَ وَبَيْنَهُ عَدَاوَةٌ كَأَنَّهُ وَلِيٌّ حَمِيمٌ﴾

”چې هغه ډېره ښه وي ته به وگورې له تا سره چې د چا دښمني لوبدلې وه هغه دې لکه صمیمي دوست گرځېدلی دی.“

په حدیث شریف کې راځي چې:

المسلم من سلم المسلمون من لسانه ويده، والمؤمن من أمنه الناس على دمائهم وأموالهم

”پوره مسلمان هماغه څوک دی، چې نور مسلمانان یې د لاس او ژبې له زیانه خوندي پاتې شي.“

الله تعالى فرمائي:

﴿وَقُلْ لِعِبَادِي يَقُولُوا الَّتِي هِيَ أَحْسَنُ إِنَّ الشَّيْطَانَ يَنْزِعُ بَيْنَهُمْ إِنَّ الشَّيْطَانَ كَانَ لِلْإِنْسَانِ عَدُوًّا مُّبِينًا﴾

”او ای محمده! زما بندگانو ته ووايه چې له ژبې نه هغه خبره راوباسي چې ډېره ښه وي، په اصل کې دا شيطان دی چې د انسانانو په مينځ کې د فساد اچولو هڅه کوي، حقيقت دا دی چې شيطان د انسان ښکاره دښمن دی.“

د يوه شاعر په وينا:

تل خنده رويه او خوښ اوسه، ځکه چې همدغه د يو اصيل انسان د اصالت صفحه او همدغه يې سر ليک دی.

۴: خپله نيمگړتيا منل:

يانې ته پر دې اعتراف وکړې، چې ستا په اړه دغه ناوړه تسلط ستاد گناهونو پايله ده.

الله سبحانه وتعالى فرمائي:

﴿وَمَا أَصَابَكُمْ مِّنْ مُّصِيبَةٍ فَبِمَا كَسَبَتْ أَيْدِيكُمْ وَيَعْفُوا عَنْ كَثِيرٍ﴾

”پر تاسې چې هر مصيبت راغلی دی، ستاسې د خپلو لاسونو له عملونو نه راغلی دی او له ډېرو گناهونو څخه هغه همداسې تېرېږي.“

۵: عاطفه او ترحم کول:

يانې د ظالم د ناوړه عمل په بدل کې غبرگون نه ښايي، بلکې له عاطفې او ترحم نه به کار اخلي، چې هغه د ظلم او اذيت څخه لاس واخلي.

په حديث شريف کې راځي چې:

له خپل مسلمان ورور سره مرسته وکړه، هغه ظالم وي او که مظلوم.

وگوره ابوبکر صدیق رضي الله عنه ته د هغه لور (عائشې رضي الله عنها) په اړه د "مسطح" له پلوه چې يو بېوزله سړی و اذيت ورسېد، ابوبکر پرې خپله ورکړه بنده کړه، نو الله له بړه نه پرېکړه راولېږله چې:

﴿وَلَا يَأْتَلِ أُولُو الْفَضْلِ مِنْكُمْ وَالسَّعَةِ أَنْ يُؤْتُوا أُولَى الْقُرْبَىٰ وَالْمَسْكِينِ
وَالْمُهَاجِرِينَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ۗ وَيَعْفُوا وَيَصْفَحُوا ۗ أَلَا تُحِبُّونَ أَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ
لَكُمْ ۗ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ۝﴾

"له تاسې نه چې کوم کسان د مالي وس او قدرت خاوندان دي هغوی دې د دې خبرې لورې نه کوي چې له خپلوانو، مسکینانو د الله تعالی د لارې له مهاجرینو سره مرسته ونه کړي، هغوی باید عفو وکړي او ورڅخه تېر دې شي. ایا تاسې نه غواړئ چې الله تاسې ته ببښه وکړي؟ او د الله صفت دا دی چې هغه ببښونکی مهربان دی."

ابوبکر صدیق وویل: هو! ولې نه! نو بېرته یې د هغه په اړه خپلو ورکړو ته دوام ورکړ.

هله د عینې بن حصین او عمر رضي الله عنه ترمنځ څه تاوتریخوالی رامنځته شو او ناندري یې سره وویلې، نو عمر د هغه د وهلو اراده وکړه، دا وخت حربن قیس د قرآن کریم دغه ایت ورته ولوست چې:

﴿حٰنِ الْعَفْوِ وَأَمْرٍ بِالْعُرْفِ وَأَعْرِضْ عَنِ الْجَاهِلِينَ ۝﴾

"ای پېغمبره! د نرمۍ او تېریدنې لاره غوره کړه، د ښو چارو ښوونکی اوسه او له ناپوهانو سره مه نښله."

راوي واي چې د دغه آيت په اورېدو عمر رضی الله عنه پر خپل ځای
ټينگ ودرېد.

هلته يوسف ﷺ د خپلو ورونو د ناځونمردانه کړنې پر ارتباط هم داسې

وويل:

”نن ورځ پر تاسې څه پره نه غورځوم، الله تعالى دې تاسې وېښي او
هغه تر هر چا زيات مهربان دی“

کت مټ همدغه راز خبره د اسلام ستر پېغمبر ﷺ د مکې د قریشو يوې
درنې ډلې ته هم کړې وه.

اَذْهَبُوا فَأَنْتُمْ الطُّلَقَاءُ

”ورځی تاسې ازاد یاست.“

ابن المبارک رحمه الله وايي:

”که له یو چا سره دوستانه اړیکې ساتې؛ نو د خپلولې، صله رحمې او
شفقت معامله ورسره کوه! او پر یوه وره تېروتنه څوک تر ستوني کلک مه
رانيسه گنې هېڅ ملگری او دوست به پیدا نکړي“

هندوان وايي:

اتل او قهرمان هماغه څوک دی چې پر خپل نفس قهر وکړي، نه دا چې
کوم ښار فتحه کړي.
الله سبحانه وتعالى فرمايي:

﴿إِنَّ النَّفْسَ لَأَمَّارَةٌ بِالسُّوءِ إِلَّا مَا رَجَمَ رَبِّي﴾

”نفس خو پر بدۍ هڅوونکی دی مگر دا چې پر چا زما د رب
رحمت وي.“

د یونس عليه السلام په دعا کې د رب العالمین ذات په اړه بشپړ توحید او پر خپلو
گناهونو د یو بنده اعتراف کول بېخي د کمال په درجه کې دي، چې دغه
دول دریځ د غمونو او اندېښنو په لمنځه وړلو کې ستر رول لري او تل د بري
په لور اوږي.

خپل ظاهر او باطن دواړو ته

پاملرنه وکړه

پاکې جامې د پاک نفسې نښه ده! ځینې پوهان وايي:
د چا چې جامې خیرنې وي؛ نوزره یې هم خیرن وي.
امام ترمذي رحمه الله حدیث نقل کړی چې:

إِنَّ اللَّهَ نَظِيفٌ يُحِبُّ النَّظَافَةَ
"الله تعالی سپېڅلی دی او سپېڅلتیا خوښوي."

د مسلم شریف حدیث دی:

إِنَّ اللَّهَ جَمِيلٌ يُحِبُّ الْجَمَالَ
"الله تعالی ښکلی دی او ښکلا خوښوي."

امام بخاري رحمه الله حدیث نقل کړی چې:
پر مسلمان لازم دي چې هره اونۍ غسل وکړي خپل سر او بدن پاک

کړي او دا يې تر ټولو ټيټه اندازه ده! گڼې د ځينو نېکانو عمل دا و چې هر ورځ به يې لامبل، لکه عثمان بن عفان رضي الله عنه نه روايت دی:

هَذَا مُغْتَسَلٌ بَارِدٌ وَشَرَابٌ

“دغه يخې او صفا اوبه د لامبلو او څښلو لپاره نېې مناسبې دي.”

له بله پلوه فطري سنت د زيرې پرېښودل، د برېټو لنډول، د نوکانو غوڅول، له بدن څخه د اضافي وينتو لرې کول، مسواک وهل او د عطر مېل، خپل ظاهري منظر جوړول ټول هماغه شيان دي، چې د نېکمرغي په ترلاسه کولو او د سپينې په پراختيا کې رول لري، بيا په تېره د سپينې جامې کارول، په حديث کې راځي چې:

سپينې جامې واغوندئ او خپلو مړو ته يې کفن کړئ.

امام بخاري رحمه الله په دغه برخه کې ترجمه الباب لري:

باب لبس البياض «ان الملائكة تنزل بثياب بيض عليهم عمائم بيض»

پرېښتې له سپينو جامو او سپينو پکړيو سره رانښکته کېږي.

“دغه راز د يادښتونو په يوه وړوکې کتابچه کې د مواعيدو ترتيب، د وخت تنظيم او داسې نور....”

الله سبحانه وتعالى فرماي:

﴿لِكُلِّ آجَلٍ كِتَابٌ﴾ ﴿وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا عِنْدَنَا خَزَائِنُهُ وَمَا نُنزِّلُ إِلَّا بِقَدَرٍ مَّعْلُومٍ﴾

“د هر وخت لپاره يو کتاب دی) هېڅ شی داسې نشته چې د هغه زېرمې له مور سره نه وي، او مور چې هر شی نازلوو په يوه ټاکلې اندازه کې يې نازلوو“

الله ته پناه يوسه

۱۶۰

الله تعالى اعرف المعارف، جليل القدر او عظيم الشان نوم او ستر حقيقت
دی، په دې مانا کې يې لطافت دي.
علماء وايي:

الله تعالى له (اله) څخه اخيستل شوی، په دې مانا چې زړونه ورته
ميلان کوي او ډاډمني ترلاسه کوي.

همدا لامل دی چې د اسلام ستر پيغمبر ﷺ خپلې لور فاطمې رضی الله
عنها ته د غمونو زغملو په لړ کې دغه دعا بنوولې وه:

اللَّهُ إِلَهٌ رَبِّي وَلَا أُشْرِكُ بِهِ شَيْئًا
الله تعالى فرمايي:

﴿اللَّهُ لَطِيفٌ بِعِبَادِهِ﴾

”الله تعالى پر خپلو بندگانو ډېر مهربان دی.“

پر الله تعالى توکل کول

۱۶۱

پر رب توکل د بنده نېکمرغي او خوښي لاپسې زياتوي او د هغه پر رعايت،
حفاظت او حراست باور ولري.
الله سبحانه وتعالى فرمايي:

﴿إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ﴾

”پوه اوسئ چې د الله تعالى پر وليانو به هېڅ خوف او وېره، غم او اندېښنه نه وي.“

درې متفق عليه خيزونه

ما د اضطراب، غم او اندېښني په اړه د هر ليكوال او اديب، سياستپوه او تاريخپوه، ښوونكيو او روزونكيو، ختيځوالي او لوېديځوالي ليكنې او څېړنې له نظره تېرې كړې، نو دې پايلې ته ورسېدم، چې ټول سره په دې خبره متفق دي چې د سينې د پراختيا، شفاء او روغتيا د لاسته راوړلو بنسټ پر دريو شيانو كېښودل شوی.

۱: له الله تعالى سره اړېكې ټينگول او د هغه عبادت ته چمتو كېدل:

﴿فَاعْبُدْهُ وَاصْطَبِرْ لِعِبَادَتِهِ﴾

”نو ته د هغه بندگي وكړه او د همغه په بندگي باندي كلك اوسه.“

۲: د ماضي دوسيه بنده كړه او له سره نوي ژوند پيل كړه.

۳: د يوه نامعلوم او غايب مستقبل په لور خپلې هيلې او توقعات شاته وغورځوه او نن راتينگ كړه.

ظالم الله ته وسپاره

د ظالم او مظلوم دواړو لپاره همدا خبره بس ده، چې يوه داسې ورځ را روانه ده، چې دوی به د الله تعالى مخي ته ودرېږي او په دغه ورځ به هېڅ

تېرى پر چا نه كېږي، ځكه په دغه ورځ به الله تعالى قاضيوي او ملايك
به گواهي وركوي.

كسرى او بوډى

۱۶۴

د فارس حكيم بزر جمهور وايي:

يوه ايراني بوډى له خپلې يوې چرگې سره د كسرى د ماني ترڅنگ په
يوه جونگره كې اوسېده، يوه ورځ يې كوم بل كې ته د تلو په تكل له خپلې
چرگې سره الله په اماني وكړه، چې پناه شوه، نو كسرى راولگېد د خپل قصر
او باغ د پراخۍ په خاطر يې د بوډى جونگره ښكته او چرگه يې ور ذبحه
كړه!

بوډى چې كله راغله او پر خپله وړانه او ويجاړه جونگره يې سترگې
ولگېدلې؛ نو اسمان ته يې وكتل او داسې يې وويل، چې اى زما ربه! زه خو
نه وم؛ نو ته چېرته وې؟ ظالمانو زما جونگره او چرگه دواړه لمنځه وړي؟!
نو الله تعالى له هغې سره انصاف وكړ او له سرغړونكي كسرى څخه
يې غچ واخيست، هغه داسې چې خپل زوى دى په چاره وواهه او په ځاى
يې مړ كړ.
الله تعالى فرمايي:

﴿الَيْسَ اللَّهُ بِكَافٍ عَبْدًا ۗ وَيُخَوِّفُونَكَ بِالَّذِينَ مِنْ دُونِهِ ۗ وَمَنْ يُضْلِلِ اللَّهُ
فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ ۗ﴾

”اي پېغمبره! ايا الله تعالى د خپل بنده لپاره كافي نه دى؟ دوى له
هغه پرته له نورو څخه تا وپروي، الله تعالى چې څوك په گمراهۍ كې

وغورخوي د هغه لپاره كوم لارښوونكى نشته.

كاش! مور ټول داسې شو، لكه د آدم ﷺ هماغه زوى چې خپل متجاوز وروسته يې وويل:

﴿لَيْنٌ بَسَطْتَ إِلَى يَدِكَ لِتَقْتُلَنِي مَا أَنَا بِبَاسِطِ يَدَيَّ إِلَيْكَ لِأَقْتُلَكَ﴾

”كه ته زما د وژلو لپاره لاس پورته كړى نوزه ستا د وژلو لپاره لاس نه پورته كوم.“

په يوه حديث شريف كې راځي چې:

”د الله يو مقتول بنده اووسه خو قاتل نه“

* * *

كله نا كله نيمكړتيا هم كمال وي

۱۶۵

* * *

الله سبحانه وتعالى فرمايي:

﴿إِنَّ الَّذِينَ جَاءُوا بِالْإِفْكِ عُصْبَةٌ مِّنْكُمْ ۗ لَا تحَسْبُوهُ شراً لَّكُمْ ۗ بل هو خَيْرٌ لَّكُمْ ۗ لكل امرئٍ منهم ما اكتسب من الإثم ۗ وَالَّذِي تَوَلَّى كِبْرَهُ مِنْهُمْ لَهُ عَذَابٌ عَظِيمٌ ۝﴾

”كومو كسانو چې دغه بهتان جوړ كړى دى هغوى ستاسې له منځه يوه ډله ده، دغه پېښه د ځان په باب شرمه گنځى، بلكې دا هم ستاسې لپاره خير دى، چا چې په دې كې هر څومره برخه واخيستله هغه هماغومره گناه راغونډه كړه او چا چې د دې مسووليت لويه برخه پر غاړه واخيستله د هغه لپاره خولوى عذاب دى.“

ځينې قهرمانانو د يوې عارضې نيمكړتيا له امله د كمترې احساس له

خانه سره پیدا کوي! سره له دې، چې ډېر علماء لکه: سعید بن جبیر، قتاده، بخاري، ترمذي، ابوحنيفه، ازاد شوي غلامان وو، ډېر پوهان او د شريعت دريابونه لکه: ابن عباس، قتاده، ابن ام مکتوم، اعمش او یزید بن هارون په سترگو پرانده شوي وو.

او له متاخرينو علماوو څخه لکه:

محمد بن ابراهيم الشيخ عبدالله بن حميد، شيخ عبدالعزيز بن باز او داسې نور علماء او مخترعين داسې و چې د چا سترگې نه وې، څوک پر پنبو شل و، څوک گوډ او څوک کانه و؛ خو بيا هم د علومو، اختراعاتو او انکشافاتو له پلوه يې د انساني ژوند تورې تيارې پر ځلانده وړانگو بدلې کړې وې.

﴿وَيَجْعَلُ لَكُمْ نُورًا تَمْشُونَ بِهِ﴾

”او تاسې ته به هغه نور په برخه کړي چې د هغه په رڼا کې به تاسې ځئ.“

دلته دا ضروري نه ده چې يو عالم او داعي دې خاخنا نړيوالې شهادت نامې دوکتوره او ماستري ولري!!!

موږ ډېر علماء او دعوتگر، ښوونکي او روزونکي وليدل چې هېڅ ډول نړيوالې شهادتنامې يا بري ليکونه يې نه درلودل، مگر د علم او ثقافت د ميدان اتلان او شهسواران گڼل کېدل، د ساري په توگه: شيخ ابن باز، ماک بن نبي، عباس محمود العقاد، طنطاوي، ابو زهره، مودودي، ندوي او داسې نور پوهان!

د دې پر خلاف په نړۍ کې په زرگونو دکتوران او ماستران شته چې له سره يې نوم او نښه نه پېژندل کېږي او نه يې له ډاکټرۍ او ماسترۍ نه چا ته څه گټه رسېدلې، قناعت تر ټولو ستره خزانه ده او هماغه څوک ستر شتمن دي، چې د الله تعالی پر وېش خوښ شو.

ما ته د يو سوداگر په اړه خبر را رسېدلی چې په ميلياردونو ډالر او په لس گونو ماني يې درلودې؛ خو په انتهايي درجه کې بدخويه او زړه تنگی و، پایله يې دا شوه، چې له خپلې بڼخې او بچيو نه په غربت او جلا وطنۍ کې مړ شو، ځکه چې د الله تعالی پر ورکړه راضي نه و، غوښتل يې دومره مال بايد نور هم ولري.

﴿ثُمَّ يَطْمَعُ أَنْ أَزِيدَ ۗ كَلَّا إِنَّهُ كَانَ لِآيَاتِنَا عَنِيدًا ۗ﴾

”بيا هغه تمه لري چې زه ورته نور لا زيات ورکړم هېڅکله نه، هغه زمور د آيتونو دښمن دی.“

پخوانيو عربو به د زړه راحت او سوکالي په صحرا او دښتو کې لټوله.
يو شاعر وايي:

د لېوه له غيا او کوکو سره رو
خخه بېخي والوخم او تېښته وکړم.
؛ خو نږدې ده، چې د انسان له اواز

هلته ابو ذر غفاري رضي الله عنه کلي او ولان پرېښود او رېښې نه ووت...
سفيان الثوري وايي:

”زما دا خبره خوښه ده چې د خپل ايمان او عقيدې د ساتنې په خاطر لري چېرته په سر درو کې اوسېږم او هېڅوک مې ونه پېژني“
په يوه حديث شريف کې راغلي دي:

”داسې زمانه به راشي چې د يو مسلمان غوره مال به همدغه مېرې او وزې وي چې په غرونو او د وورښت په ځايونو کې به يې پيايي، له خپل دين او عقيدې سره به له فتنو نه خوندي پاتې کېږي“

د فساد او فتنې د رامنځته کېدو په صورت کې د يو مسلمان بنده لپاره خوندي لار همدا ده، چې د تېښتې او هجرت لار راخپله کړي، لکه

د عثمان ؑ د وژل کېدو پر وخت چې عبدالله بن عمر، اسامه بن زيد او محمد بن مسلمه رضي الله عنهم دغه کار کړی و.

زه ډېر داسې خلک پېژنم، چې له مال او شتمنيو څخه يې کڅوړې او بانکونه ډک وو؛ خو په ډول ډول غمونو او اندېښنو، فقر او غربت اخته شوي لامل يې همدا دی چې د الله تعالی له اطاعته يې اعراض کړي، د سترو او غټو گناهونو ارتکاب يې کړی او په لمانځه کې يې سستي او تمبلي کړي، پایله يې دا شوه، چې الله تعالی يې بدني عافیت ورڅخه سلب کړ او د رزق دروازې پرې ورتنکې کړې او په غمونو يې مبتلا کړي، يوه ستونزه يې لپای ته نه وي رسېدلي چې پر بله اخته شوی وي.

الله سبحانه و تعالی فرمائي:

﴿وَأَنْ لَّوِ اسْتَقَامُوا عَلَى الطَّرِيقَةِ لَأَسْقِينَهُمْ مَاءً غَدَقًا﴾

”او (ای پېغمبره! ووايه ما ته دا وحې شوې چې) که خلك په ثبات سره پر سمه لاره تلي وای نو موږ به هغوی ښه خړوبه کړي وو.“

زما دا خبره ښه ایسي چې يوه مجربه نسخه په لاس کې ولرم او ستاسې پر ویرجنو ټپونو يې کېږدم!

خوله کومه به يې کړم؟!

هو! د ملت د علماوو او د اسلامي شريعت د پوهانو له روغتون څخه پوه پاکه او صفا نسخه په لاس کې شته او هغه دا چې: د خپل خالق عبادت وکړه، د هغه پر وېش راضي اوسه، د هغه قضاء ته تسليم شه او خپل اميدونه رالند کړه.

نامتو امريکايي ارواپوه «وليم جايمس» وايي:

موږ انسانان د هغه څه په اړه فکر او اندېښنه کوو چې په واک کې يې نه لرو او هغه چې په واک کې يې لرو شکر پرې نه اوباسوو... د خپل ژوند

تیاره اړخ ته گورو او روښانه اړخ ته یې نه گورو.

واعوذ با الله من نفس لا تشبع

په یوه حدیث کې راغلي دي:

”چا که په داسې حال کې سبا کړ چې د اخرت فکر ورسره و؛ نو الله تعالیٰ به یې ټولې تیتې او پرکې خواکمنۍ سره راټولې کړي، بهایتوب او غناء به یې په زړه کې ور واچوي او دنیا به ورته په گوندو شي او د چا چې ستره موخه او لوی غم همدغه دنیا وي، نو خواکمني به یې لاپسې تیت او پرک شي، فقر او بې وزلتوب به یې ورته د سترگو په وړاندې وښودل شي او له دنیا نه به هماغومره په لاس ورشي خومره چې ورته لیکل شوي“

الله تعالیٰ فرمائي:

﴿وَلَمَّا سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَ سَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ
لَيَقُولَنَّ اللَّهُ فَأَنَّى يُؤْفَكُونَ﴾

”که ته له دغو خلکو نه پوښتنه وکړې چې اسمانونه او ځمکه چا پیدا کړي دي، لمر او سپوږمۍ چا ښکېل کړي دي؛ نو اړومرو به ووايي چې الله تعالیٰ، بیا نو دوی له کوم لوري غولول کېږي؟“

هغوی هم ومنله

۱۶۶

مشهور روسي ساینسپوه سخروف په دې خاطر سایبیریا ته وشړل شو، چې له کمونستي الحادي افکارو سره یې مخالفت درلود او دا خبره یې کوله:

يو مافوق الفطرت هستي شته، چې د نړۍ نظام چلوي.

کمونستان وايي:

الله تعالی نشته او ژوند له مادې نه عبارت دی او دغه روسي ساينسپوه
نظر همدا خبره تايديوي چې انسانان د توحيد په فطرت پيدا شوي دي.

﴿فَطَرَتَ اللَّهُ الَّتِي فَطَرَ النَّاسَ عَلَيْهَا﴾

”پر هغه فطرت محکم شه! چې پر هغه باندې الله تعالی انسانان پيدا
کړي دي.“

ملحد انسان په هېڅ ځای کې ځای نه لري ځکه د هغه فطرت معکوس،
ضمير يې مړ، وجود يې يې مقصده دی او اراده يې د الله جل جلاله د نظام
مخالفه ده.

د کمونيزم تر سقوط دوه کاله وړاندې په واشنگټن کې د الفکر الاسلامي
په معهد کې له يوه مسلمان پروفيسر سره مخ شوم، هغه راته د قرآن کریم د
دغو مبارکو آيتونو په لوستو وويل، چې دا پر کمونستانو ډېر ښه تطبيق دي:

﴿وَنُقَلِّبُ أَفْئِدَتَهُمْ وَأَبْصَارَهُمْ كَمَا لَمْ يُؤْمِنُوا بِهِ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَنَنذَرُهُمْ فِي
طُغْيَانِهِمْ يَعْبَهُونَ ۝﴾ ﴿بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ۝﴾

”موږ په هماغه شان د دوی زړونه او نظر اړوو لکه څنګه چې
دوی لومړی ځل پرې ايمان نه و راوړی. موږ دوی د دوی په همدې
سرکشی کې لا لمانده پرېږدو“

”چې هغه په ناڅاپي ډول پر هغو باندې راځي او هغوی ناخبره وي“

خوشیبه له احمقانو سره

۱۶۷

روسانو چې کله خپله فضايي بېړۍ سپورمې ته ولېږدوله او بېرته راغله،
نویوه بېړیوان یې د روس د کمونست گوند په مشهوره جرېده «برېویدو» کې
یوه داسې مقاله ولیکله:

مور خو اسمان ته ولاړو، هلته نه خدای و او نه پرېستې، نه جنت و او
نه دوزخ!!

د نوموړي پر دغه خبره استاد "الحسن الزيات" په الرساله مجله کې پرې
یوه ډېره ژوندۍ لیکنه وکړه، چې لنډيز يې په لاندې ډول دی:

افسوس! پر تاسې ای خرو! تاسې څه فکر کوئ چې تاسې به خپل رب
د عرش د پاسه په ښکاره توگه وگورئ! په جنت کې به په ورېښمینو جامو
کې پوښل شوې حورې ووينئ، د کوثر د اوبو شنه به واورئ! په دوزخ
کې به د سوځېدنکيو بوی حس کړئ! ستاسې د دغه حماقت او ضلالت له
دې پرته بله څه توجیه کېدلای شي چې ووايو: ستاسې سرونه او ماغزه له
خناس کمونیزم ډک دي او کمونیزم یوه داسې شپه ده چې سبا نه لري، یوه
داسې ځمکه ده چې اسمان نه لري، یو داسې عمل دی چې پای نه لري او یوه
داسې هڅه ده، چې پایله نه لري.
الله سبحانه و تعالی فرمائي:

﴿لَهُمْ قُلُوبٌ لَّا يَفْقَهُونَ بِهَا وَ لَهُمْ اَعْيُنٌ لَّا يُبْصِرُونَ بِهَا وَ لَهُمْ
اُذَانٌ لَّا يَسْمَعُونَ بِهَا﴾

”د هغوی زړونه شته خو هغوی ورباندې فکر نه کوي. د هغو
سترگې شته خو څه ورباندې نه ويني. د هغوی غوږونه شته خو څه

پرې نه اوري.“

﴿أَمْ تَصْبُ أَنْ أَكْثَرَهُمْ يَسْعُونَ أَوْ يَعْقِلُونَ﴾ إِنَّهُمْ إِلَّا كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ سَبِيلًا ﴿٥٠﴾

”ايا ته انگېرې چې له دوی نه زیاتره کسان اوري او پوهېرې؟ دوی خود محارویو په شان دي بلکې له هغو نه هم ها خوا لار ورکي دي.“

عقاد په خپل کتاب: ”د ناروغيو مذهب“ کې وايي:

سليم فطرت د اسلام حق دين مني مگر عقلي بيماران او د پوځو افکارو خاوندان الحاد او انکار کوي.

﴿طَبَعَ عَلَى قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَفْقَهُونَ﴾

”او د هغو پر زړونو مهر ووهل شو، ځکه خو هغوی اوس په هېڅ نه پوهېرې.“

هداراز الله جل جلاله فرمايي:

﴿أَفَى اللَّهِ شَكٌّ فَاطِرِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ﴾

”ايا د الله په باب شك دی، چې د اسمانونو او ځمکې پيدا کونکی دی؟“

شيخ الاسلام ابن تيميه رحمه الله وايي:

په ظاهري او ثابت ډول له فرعون پرته هېچا هم له الله نه انکار نه دی کړی، دا په داسې حال کې چې فرعون هم په باطن کې د الله تعالی پر ربوبیت معترف و!

هدا لامل و چې موسی ﷺ فرعون ته ويلي وو:

﴿لَقَدْ عَلِمْتَمَا أَنْزَلَ هَؤُلَاءِ إِلَّا رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ بِصَآئِرٍ وَإِنِّي لَأَكْظُمُكَ﴾

﴿فِرْعَوْنَ مَثُورًا﴾

”ته ښه پوهېرې چې دغه سترگې پرانستونکي نښانې د اسمانونو او
ځمکې له رب نه پرته بل چا نه دي نازلې کړي او زما گومان دا دی
چې ای فرعون ستا هلاکت او کم بختي راغلې ده.“
مگر فرعون د ژوند په وروستيو اضطراري شیبو کې د زړه پر همدغه
خبره چيغه پورته کړې وه چې:

﴿أَمِنْتُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا الَّذِي آمَنْتُ بِهِ بَنُو إِسْرَائِيلَ وَ أَنَا مِنَ
الْمُسْلِمِينَ﴾

”ما ومنله چې له هغه ذات پرته بل حقيقي اله نشته چې پر هغه بني
اسرايلو ايمان راوړی دی او زه هم د اطاعت سر تپتوونکیو څخه یم.“

فقط ايمان د خلاصون لاره ده

په کتاب: (الله يتجلى في عصر العلم) او دغه راز په کتاب: (الطب
محراب الايمان) کې دا حقيقت په ډاگه شوی، چه پر الله تعالى ايمان او باور
يواځيني شی دی، چه له يوه بنده سره د هغه د غمونو او پریشانيو په ختمولو
کې غټه مرسته کوي.

﴿وَمَنْ يُؤْمِنْ بِاللَّهِ يَهْدِ اللَّهُ قَلْبَهُ﴾

”څوک چه پر الله تعالى ايمان ولري الله تعالى د هغه زړه ته هدايت
ورښيي.“

څوک که پر دې وپوهېرې، چې دغه هر څه د الله تعالى د قضاء او تقدير
په بنياد منځته راغلي دي؛ نو د هغه زړه د رضاء او تسليم طرف ته اوړي.

الله تعالى فرمائي:

”په دې توگه مور له هغوی څخه د هغوی پر اوږو بار او غاړو ته پرته
بېړئ او ځنځيرونه بنسکته کړل“

يو شاعر وايي:

”زه پوهېږم څه چې راته د الله تعالى له طرفه رارسېدلي دي، هغه تر ما د
مخه خلکو ته هم رسېدلي دي.“

د نفسيانو په اړه لويديځ مشهور ليکوالان لکه: کرسې مريسون، الکس
کاريل او ډيل کارينگي دا خبره مني چې: د غرب لپاره چې په چټکۍ سره ئه
د اخلاقو مانئ نرېږي او پر خپل ژوند ستومانه دي، د ځان ژغورنې د پاره
تر دې غير بله لار نه لري، چې بايد پر الله تعالى ايمان راوړي! په لويديځ
کې د انتحاري حوادثو د رامنځته کېدو اصلي سبب الحاد او له الله تعالى نه
مخ اړونه ده.

الله تعالى فرمائي:

﴿لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ بِمَا نَسُوا يَوْمَ الْحِسَابِ﴾

”په يقيني ډول د هغو لپاره سخته سزاده چې د حساب ورځ يې هېره
کړه.“

﴿وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَكَأَنَّمَا خَرَّ مِنَ السَّمَاءِ فَتَخْطَفُهُ الطَّيْرُ أَوْ تَهْوِي بِهِ
الرِّيحُ فِي مَكَانٍ سَحِيحٍ﴾

”او څوك چې له الله تعالى سره شريك ونيسي؛ نو داسې وگڼه چې هغه
له اسمانه راږيوت، اوس به يا هغه الوتونكي په الوځولو وتښتوي يا
به يې باد داسې ژور ځاې ته يوسي او وبه يې غورځوي، چې هلته
هغه تخوري تخوري لار شي.“

د "الشرق الاوسط" جريدې د (۲۱ / ۴ / ۱۴۱۵ هجري) تاريخ په يوه گڼه کې
 د امريکا د پخواني ولس مشر "جورج بوش" په ارتباط وليکل چې:
 نومړي څو څو ځله پر ځانورنه اقدام کړی.
 يوه ورځ يې کوبنس وکړ، چې خپل موټر کومې کندی ته گذار کړي.
 بيا يې کوبنس وکړ، چې ځان ځندی کړي.

کفار هم درجي لري

۱۶۹

د امريکا جمهور رئيس «جورج بوش» په خپله خاصه کتابچه کې د
 «وراندې سفر» تر سر ليک لاندې يادونه کړې، چه دی د پخواني شوروي
 اتحاد جمهور رئيس «برژنيف» د جنازې مراسمو ته حاضر شو! بوش وايي:
 زه مسکو ته لاړم او هلته مې د برژنيف د جنازې په مراسمو کې گډون
 وکړ؛ خو داسې بې خونده او بې رنگه، بې روحه او بې ايمانانه جنازه ما په
 خپل ژوند کې چيرته نه وه ليدلې دا ځکه چه بوش نصراني او برژنيف
 ملحد او کمونست و.

او الله تعالیٰ په قرآن کریم کې د دوی په اړه فرمايي:

﴿وَلْتَجِدَنَّ أَقْرَبَهُمْ مَّوَدَّةَ لِلَّذِينَ آمَنُوا الَّذِينَ قَالُوا إِنَّا نَصْرِي﴾

”او د مؤمنانو لپاره به په دوستي کې ډېر نږدې هغه خلك ومومي
 چې هغوی ويلي وو چې موږ نصارا يو.“

همدارنگه فرمايي:

﴿وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ ۗ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ

الْخَيْرِينَ ﴿٥٠﴾

”له اسلام نه غير چې هر څوك كوم بل دين غوره كړي هيڅكله په ورڅخه قبول نكړای شي او په اخرت كې به هغه ناکام او تاواني وي.“

له دې سره ما ته د شيخ الاسلام حافظ ابن تيميه رحمه الله هغه خبره را ياده شوه چې وايي:

د صوفيانو د ”بطاحيه“ بېلارې دلې يو تن شيخ الاسلام ته وويل: څه وجه چې كله مور دلته تا ته راشو؛ نو زموږ كرامت او عزت بېخي ختم شي او كله چې تاتاريانو ته ورشو؛ نو هلته زموږ كرامت او عزمت بېرته په ډاگه او ځلانده شي؟ ابن تيميه رحمه الله ورته وويل، چه زموږ او ستاسې مثال سپينو، برگو او تورو اسونو ته ورته دی، موږ سپين يو، تاسې برگ ياست او تاتاريان تگ تور دي! برگ چې كله په تورو كې گډ شي؛ نو سپين بنكاري او كله چې په سپينو كې ورگډ شي نو بيا تور بنكاري! زموږ د اهل السنة والجماعة رڼا او نور بېخي زيات دی، په دلته راتلو تاسې ته ستاسې تيارې او توروالی دربنكاره شي او تاسې د دغه لږ نور له امله بيا د كفارو ترمنځ ځلانده بنكاري.

الله سبحانه وتعالى فرمائي:

﴿وَأَمَّا الَّذِينَ أَبْيَضَتْ وُجُوهُهُمْ فَمِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ﴾

”پاتې شول د ځلانده څېرو خاوندان، هغوی به د الله تعالی د رحمت په غېږ كې ځای ومومي او د همېشه لپاره به هغوی په همدې حالت كې اوسېږي.“

پولادي عزم

۱۷۰

يو مسلمان محصل د علم حاصلولو لپاره لندن ته لاړ، هلته له يوې اتالوي كفري كورنۍ سره يې استوگنه غوره كړه، د دې لپاره چې انگليسي ژبه زړ اوښه زده كړي! دا چې محصل دينداره او پرهېزگاره سړی و، سهار به لمانځه ته وختي راپورته كېده او لمونځ به يې كاوه.

په دغه كور كې يوه بودي ښځه وه، چې دې به يې همېشه څاره يوه ورځ يې ورته وويل:

— دا ته څه كوي؟

— ما ته زما دين او ايمان امر كوي، چې دا كار وكړم!

— كه لږ ناوخته راپورته كېږي؛ نو خوب به دې پوره كېږي!

— كه زه ناوخته راپاڅم؛ نو زما رب بيا زما لمونځ نه قبلوي.

بودي د سر په څنډولو وويل:

“داسې اراده ده، چې اوسپنې ماتوي”

دغه محصل په كافرانو كې هم خپل دين ښكاره كړه او خپله كلکه اراده يې وښكاره كړه او هغوی يې هک پک كړل او مور ته گوره، چه مسلمانان هم يو او په اسلامي هېوادونو كې اوسېږو؛ خو بيا هم لمونځونه قضا كوو او هيڅ پروا يې نه كوو؛ نو دا څومره حيرانوونكې خبره ده.

د الله تعالي طرف ته

۱۷۱

كله چې تورتم زيات شي، توپان را والوځي، تندرونه په گرزاري لاس

۲۹۴

پورې کړي او له هر طرفه د مرگ گواښونه متوجه شي، نو انساني فطرت راوښي شي او د ځان د خلاصون لپاره الله تعالی ته پر زاریو او دعاگانو لاس پورې کړي او کله یې چې هدف حاصل شي؛ نو بېرته پر خپله پخوانۍ ډډه کور شي.

﴿يُخَدِعُونَ اللَّهَ وَهُوَ خَادِعُهُمْ﴾

”له الله تعالی سره د غولونې کار کوي په داسې حال کې چې په حقیقت کې الله تعالی هغوی په غولیدنه کې غورځولي دي.“
مگر دغه وخت د فرعون شاگردانو ته بیا هیڅ هم په لاس نه ورځي.
فرعون ته الله جل جلاله وفرمایل:

﴿أَلَمْ تَرَ أَنَا قَدْ كُنْتُ مِنَ الْمُقْسِدِينَ﴾

”(ځواب ورکړ شو) اوس ایمان راوړې! په داسې حال کې چې له دې نه لږ مخکې پورې؛ خودې نافرمانی کوله او له فساد کونکیو څخه وې.“

کله چې عراق پر کویت یرغل وکړ او اشغال یې کړ، دا وخت د انگلستان لومړۍ وزیره ”میرمن تیچر“ د امریکا د ”کلورادو“ په ایالت کې وه، سمدستي راپاڅېده او کلیسا ته وټنښتیده او هلته پر سجده پریوته! دا د دے دلیل دی چې انسانان اصلاً په ایماني فطرت پیدا شوي دي.

كُلُّ مَوْلُودٍ يُوَلَدُ عَلَى الْفِطْرَةِ

”هر ماشوم په اسلامي فطرت پیدا کېږي“

د روزی پر خنډېدو مه خپه کپړه

۱۷۲

هغه چې د رزق په اړه د خپلې برخې د ترلاسه کولو په خاطر بېړه او
عجله کوي داسې ده لکه یو څوک چې په لمانځه کې تر امام دمخه سلام
گرځوي.

امور او ارزاق دا مقدر دي، د انسان تر پیدا کېدو پنځوس زره کاله
وړاندې لیکل شوي.

دلته د هیچا په وس پوره نه ده ترڅو د الله تعالی پرېکړه وړاندې او یا
وروسته کړای شي.

عمر رضی الله عنه دعا کړې:

ای الله! د فاجر د چټکۍ او هڅې او د باوري کس له بې همتۍ او تمبلی
څخه تا ته پناه دروړم.

څومره په زړه پورې او زبردسته دعاء!

هلته ولید بن مغیره بن، امیه بن خلف او عاص بن وائل خپل مالونه د
اسلام د ستر پېغمبر صلی الله علیه و آله او حق دین سره په دښمنۍ کې مصرفول.
الله تعالی فرمایي:

”ډېر ژر به دوی خپل مالونه صرف کړي؛ خو افسوس به وکړي او د
ناکامۍ څپېره به یې هم پرمخ ولرېږي“

مگر افسوس د یو شمېر مسلمانانو پر حال هم چې د ایمان د عمارت او
د فضیلت د ودانیو د استحکام او سر لورۍ په برخه کې مال د مصرفولو په
اړه له بخل او کنجوسۍ نه کار اخلي!

﴿وَمَنْ يَبْخُلْ فَإِنَّمَا يَبْخُلْ عَنِ نَفْسِهِ﴾

”او هغوی چې بخیلي کوي په حقیقت کې خپله له خپل ځان سره
بخیلي کوي.“

د «گوالد ماییر» په ځاني کتابچه کې د «اینډې» تر سر ټکي لاندې دا خبره
په ډاگه شوې چې هغې د خپل ژوند په یوه مرحله کې پوره شپاړلس ساعته
مسلسل کار کاوه؛ د خپل باطل هدف د تحقق لپاره یې له بن گوریان سره
ملګرتیا ټینګه کړه او بالاخره د یو یهودي ریاست په رامنځته کولو بریالی
شوه! افسوس زموږ د یو شمېر ځوانانو په اړه چې که د یو کار په سرته رسولو
کې یې امین وګرځوي، نو یو ساعت کار هم په صحیح توګه نه کوي! فقط
په هو لعب، خوراک څښاک او خوب وخت ضایع کوي.
الله تعالی فرمائي:

”دا پر تاسې څه شوي کله چې درته وویل شي چې د الله تعالی په
لاره کې ووځئ نو خپل ځانونه د ځمکې سره لیمځي کړئ؟!“

عمر رضی الله عنه د کارونو په سرته رسولو کې ډېر هڅانده و؛ شپه او ورځ به یې
کار کاوه، بنځې یې ورته وویل: ایا تاسې خوب نه کوئ؟؟ هغه وویل: که د
شپې خوب کوم؛ نو خپله ضایع کېږم او که د ورځې خوب کوم؛ نورعیت
ضایع کېږي.

”موشي دایان“ د خپلو یادښتونو په کتابچه کې د ”تورې حکمت“ تر سر ټکي
لاندې په ډاگه کوي چې: شپه او ورځ په کارونو کې مصروف او مشغول،
له یوه هېواد نه بل هېواد ته او د بل نه بل ته سفرونه، غونډې او اجتماعات
او داسې نورې هلې ځلې! زه وایم افسوس د بیزوگانو او سرکوزو د ورونو پر
هڅو او ګړندیو ګامونو او د یو شمېر مسلمانانو پر عجز او تمبلي:
د یو شاعر په قول:

موږ د لقیطه کورنۍ د شیبان زاو زاد پاخه لتان یو؛ که زه د مازن د

خاوندانو څخه وای، نو زما اوښ به نه لت کېده.

عمر رضی اللہ عنہ د لټی او تمبلی پر ضد سخته مبارزه کړې! یو شمېر ځوانان په جومات کې اوسېدل ورغی او ويی وهل او ورته یې وویل: ووځئ او روزي ولټوئ، ځکه چې آسمان سره زر او سپین زر نه وروي! بېکاري اولټي وسوسي او رواني ناروغۍ رامنځته کوي او نېکمرغي لمنځه وړي، له دې امله په ځانو کې خوښي او نشاطات را پیدا کړئ.
الله تعالی فرمائي:

(وَقُلْ اَعْمَلُوا) (فَاَنْتَشِرُوْا فِي الْاَرْضِ) (سَابِقُوْا) او (وَسَارِعُوْا)

(دوی ته ووايه چې تاسې عمل کوئ) (نو په ځمکه کې خواره شئ)
(وځغلي) (پر هغه لاره په منډه منډه وځغلي).

او داسې نورې بېلگې...

شيخ راشد په خپل کتاب: «د ژوند جوړول» کې وايي:

ډېر خلک په ظاهره ژوندي ښکاري؛ خو په حقيقت کې مړه دي او د ژوندانه په راز له سره خبر نه دي، امت څه چې د خپل مستقبل لپاره هېڅ هم له ځانه سره نه لري.

﴿رَضُوا بِأَنْ يَكُونُوا مَعَ الْخَوَالِفِ﴾

“هغوی په کور ناستو کسانو کې شاملېدل غوره کړل.”

﴿لَا يَسْتَوِي الْقُعْدُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ غَيْرُ أُولِي الضَّرَرِ وَالْمُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ﴾

“له مسلمانانو څخه هغه کسان چې بې عذره په خپلو کورونو کې ناست دي او هغه کسان چې د الله تعالی په لار کې په سر او مال جهاد کوي، د دواړو حيثيت يو شان نه دی.”

هماغه توربوستي بنځه چې د رسول الله ﷺ په جومات کې به يې جارو
وهله، هغه د خپل ژوند په راجورولو او پر همدغه عمل جنت ته د تلو وړ
وگرځيده.

دغه راز هماغه غلام چې رسول الله ﷺ ته يې منبر جوړ کړ او د نجاری
مزدوري يې لاس ته راوړه، هغه هم خپل ژوند جوړ کړی و!
الله سبحانه و تعالی فرمائي:

﴿وَالَّذِينَ لَا يَجِدُونَ إِلَّا جُهْدَهُمْ﴾

”له دې پرته نور څه نشته چې هغوی پر خپل ځان تکلیف تېروي
او لگښت کوي.“

د امریکا په متحده ایالاتو کې په ۱۹۸۵ م کال یو شمېر اسلامي دعوتګرو
ته اجازه ورکړه، چې د هغوی بنديخانو ته وردننه شي او له زندانیانو سره
وګوري؛ چې دغه کار د ډېرو امریکایي مجرمانو، قاتلانو د اسلام راوړلو او
هدایت لامل شو او په خپلو ټولنو کې یې د نورو د هدایت لپاره کار وکړ...!
دلته د حوادثو او پېښو په وړاندې له یو مسلمان سره دغه دوه دعاګانې
چې د اسلام د ستر پېغمبر ﷺ له مبارکې خولې څخه نقل شوي په زړه پورې
مرسته کولای شي:

اللَّهُمَّ اهْدِنِي وَسَدِّدْنِي [راوه مسلم]

اللَّهُمَّ اَلْهَمْنِي رُشْدِي ، وَأَعِزَّنِي مِنْ شَرِّ نَفْسِي . [رواه ابوداود]

د یو شاعر په وینا:

که له یو بنده سره د الله تعالی مرسته نه وي؛ نو د هغه اجتهاد او هلې
ځلې ناسمې هم ثابتېدلای شي.
د دغې نړۍ پر ژوندانه حرص او ټینګار او سترې سترې ارزوګانې،

انسان له ډول ډول اندېښنو او رنځونو سره مخ کوي.
الله تعالی فرمایي:

﴿ وَ لَتَجِدَنَّاهُمْ أَحْرَصَ النَّاسِ عَلَى حَيَاتِهِمْ وَمِنَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا يُوَدُّ أَحَدُهُمْ لَوْ يُعَمَّرَ أَلْفَ سَنَةٍ وَمَا هُوَ بِبُزْجِجِهِ مِنَ الْعَذَابِ أَنْ يُعَمَّرَ ۗ وَاللَّهُ بَصِيرٌۢ بِمَا يَعْمَلُونَ ۝﴾

”ته به ارومرو دوی له بل هر چا نه د ژوند حریصان ومومي آن تر دې چې دوی په دې کار کې له مشرکانو نه هم وړاندې شوي دي د دوی هر یو دا غواړي چې کاشکې زرکاله ژوند وکړي په داسې حال کې چې اوږد عمر خو دوی له عذابه لرې غورځولای نه شي څه عملونه چې دوی کوي الله تعالی هغه ويني.“

د ژوند ارزښتمنې شېبې

- د مصر نامتو عالم طنطاوي د خپل یادښت په کتابچه کې لیکلي دي، چې زه په ژوند کې له دوو اریانوونکیو پېښو سره مخ شوی يم:
- ۱: یو هغه مهال چې ما د لبنان په سمندرګي کې لمبل؛ نو بې هوښه شوم، روغتون ته یوړل شوم؛ نوزه الله تعالی ته په زار ووم، چې لږ نور وخت راکړه، چې نېکې پکې وکړم او نېکۍ مې ډېرې شي.
 - ۲: د حج په تکل له یوه کاروانه سره مل شوم؛ خو کله چې سعودي ته ورننوتو؛ نو په دښته کې مولا روړکه کړه، تر درېیو ورځو پورې په دغه صحرا کې سر وهلي بر وهلي سرگردانه یو خوا او بل خوا ګرځېدو، تر دې چې له لوږې مو مرګ په خپلو سترګو ولید، نږدې وه چې له لوږې مړ وای،

ما په دغه وخت کې د رخصتی خطبه پیل کړه، په دې خاطر، چې
نېکې مویو څه ډېرې شي، د همدغې وینا برکت و، چې د ټولو ایمان
تر عروجه ورسېد.

غوره بدله

۱۷۴

ام سلمة رضی اللہ عنہا وایي چې:

سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ، يَقُولُ: " مَا مِنْ مُسْلِمٍ تُصِيبُهُ مُصِيبَةٌ،
فَيَقُولُ مَا أَمَرَهُ اللَّهُ: {إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاغِبُونَ} [البقرة: ۱۶۵].
اللَّهُمَّ أَجْرُنِي فِي مُصِيبَتِي، وَأَخْلِفْ لِي خَيْرًا مِنْهَا، إِلَّا أَخْلَفَ اللَّهُ
لَهُ خَيْرًا مِنْهَا "، قَالَتْ: فَلَمَّا مَاتَ أَبُو سَلَمَةَ، قُلْتُ: أَيُّ الْمُسْلِمِينَ
خَيْرٌ مِنْ أَبِي سَلَمَةَ؟ أَوَّلُ بَيْتِهَا جَرَى إِلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ
وَسَلَّمَ، ثُمَّ إِنِّي قُلْتُهَا، فَأَخْلَفَ اللَّهُ لِي رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ
وَسَلَّمَ " ۲۲

"ما له نبی ﷺ څخه اورېدلي دي، چې ويل يې، هېڅ يو داسې مسلمان
نشته، چې هغه ته مصيبت ورسېږي او هغه پرې {إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ
رَاغِبُونَ} او اللهم أَجْرُنِي فِي مُصِيبَتِي، وَأَخْلِفْ لِي خَيْرًا مِنْهَا ووايي؛ نو
الله تعالیٰ به ورته تر دې غوره بدله ورکړي، امه سلمة رضی الله عنها
وايي، کله چې زما مېړه ابو سلمه رضی اللہ عنہ مړ شو؛ نو زما دا گومان هم نه
و، چې گوندې تر هغه غوره به هم څوک وي، ځکه دا لومړنی کور
و، چې نبی ﷺ ته يې هجرت کړی و؛ نو ما بيا هم دا کلمات وويل؛ نو

۲۲: صحيح مسلم (۲ / ۶۳۱)

لا تحزن |

الله تعالى ما ته نبي ﷺ په نکاح را کړ:

همدا راز ابوهريرة ﷺ فرمايي:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: " مَا كَرَبَنِي أَمْرٌ إِلَّا تَمَثَّلَ لِي جِبْرِيلُ عَلَيْهِ السَّلَامُ، فَقَالَ: يَا مُحَمَّدُ، قُلْ: تَوَكَّلْتُ عَلَى الْحَيِّ الَّذِي لَا يَمُوتُ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا، وَلَمْ يَكُنْ لَهُ شَرِيكٌ فِي الْمَلِكِ، وَلَمْ يَكُنْ لَهُ وَلِيٌّ مِنَ الذُّلِّ وَكَبَّرَهُ تَكْبِيرًا » هَذَا حَدِيثٌ صَحِيحٌ الْإِسْنَادِ، وَلَمْ يُخَرِّجَاهُ»

”ابو هريرة ﷺ واي نبي ﷺ فرمايلي دي، چې زه هېڅ يو کار نه يم غمجن کړی، مگر جبريل ﷺ به راتله او ما ته به يې ويل، چې ای محمده ﷺ! دا کلمې وايه:

تَوَكَّلْتُ عَلَى الْحَيِّ الَّذِي لَا يَمُوتُ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا، وَلَمْ يَكُنْ لَهُ شَرِيكٌ فِي الْمَلِكِ، وَلَمْ يَكُنْ لَهُ وَلِيٌّ مِنَ الذُّلِّ وَكَبَّرَهُ تَكْبِيرًا.

د نښو چارو په ترسره کولو خوښي

۱۷۵

تر لاسه کپړي

د حاتم طايي په ديوان کې دغه خبره زما ډېره زياته خوښه شوې چې وايي: که شرارت پرېښودل ستا درد دوا کولای شي؛ نو ولې يې نه پرېږدې؟!
الله سبحانه وتعالى فرمايي:

﴿فَاعْرِضْ عَنْهُمْ﴾ ﴿وَدَعْ أَذْيَهُمْ﴾

له هغو سره غرض مه كوه (د هغو د ضرر رسولو هېڅ پروا مه كوه).
له خلكو سره د خیر رسونې مینه او ولوله الهي دالی او بختوره وركړه ده.
عبدالله بن عباس رضي الله عنه د الله تعالی پر دغه لورنه داسې اعتراف كوي:
”په ما كې درې خويونه دي، يو دا چې په هر ځای كې باران وشي؛ نو
زه پرې خوښېږم او د الله تعالی شكر پرې كوم، كه څه هم هلته زما
كوم اوبښ او پسه نه وي .

دويم دا چې په هر ځای كې دكوم عادل قاضي په اړه څه واوړم؛ نو دعا
ورته كوم؛ كه څه هم زما هېڅ كومه قضيه ورته نه وي وړاندې شوې.
درېيم دا چې د الله تعالی كتاب پر كوم آيت پوهېدلی يم؛ نو غواړم، چې
ټول خلك پرې زما په څېر ويوهېږي“
يو شاعر وايي:

فلا نزلت على ولا بأرضي ... سحائب ليس تنتظم البلاد
”هغه باراني وريځ، چې ټولو ښارونو او سيمو ته عامه نه وي يوازې يې
د خپل ځان لپاره نه غواړم.“

کتور علم او زياتي علم

اصلاً علم په دوه ډوله وېشلاى شوى:

۱: ايماني علم.

۲: كفري علم.

الله تعالی د خپلو دښمنينو په اړه فرمايي:

﴿يَعْلَمُونَ ظَاهِرًا مِّنَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَهُمْ عَنِ الْآخِرَةِ هُمْ غٰفِلُونَ﴾

”دوی یوازې د دنیا د ژوند په ظاهري اړخ باندې پوهېږي او له اخرت نه په خپله هماغوی غافل دي.“

بیا د دوی په اړه فرمایي:

”د دوی علمي رسد او درک فقط همدومره دی“

او داسې نورې بېلګې.....

په همدې ترتیب الله تعالی د یهودو د پوهې په اړه فرمایي:

﴿كَمَثَلِ الْجَمَارِ يَجْبِلُ أَسْفَارًا﴾

”د هغو مثال د هغه خره په څېر دی، چې کتابونه پرې بارکړای شوي وي.“

دغه راز فرمایي:

﴿وَاتَّبَعَ هَوَاهُ فَمَثَلُهُ كَمَثَلِ الْكَلْبِ﴾

”او د خپل نفس پېروي یې وکړه؛ نو د هغه حالت د سپي په څېر شو.“

دغه ډول علم، علم دی؛ خو لارښوونه نشي کولای.

برهان دی؛ خو روغتیا بښونکی نه دی.

حجت دی؛ خو قاطع نه دی.

نقل دی؛ خو صادق نه دی.

کلام دی؛ خو حق نه دی.

ښوونه ده؛ خو د سر غړونې لور ته.

پاملرنه ده؛ خو د سر غړونې لور ته.

تاسې ووايئ، چې د دغه ډول علم خاوندان به څنگه ښکمرغي ترلاسه

کړي؟!

الله سبحانه و تعالی فرمائي:

﴿فَاسْتَجِبُوا الْعَنَىٰ عَلَى الْهُدَىٰ﴾

”هغوی د لارې لیدو پر ځای (د گمراهی) روند توب غوره کړ.“
 هو! کوم علم او پوهه، چې د الله تعالی د معرفت په لور منتج کېږي،
 همدغه ایماني علم او پوهه ده، چې خاوند یې د لویې برخې واکمن بلل
 کېږي.

الله جل جلاله فرمائي:

﴿وَمَنْ يُؤْتَ الْحِكْمَةَ فَقَدْ أُوتِيَ خَيْرًا كَثِيرًا﴾

”او چا ته چې حکمت ورکړ شي، هغه ته په حقیقت کې ستر دولت
 ورکړ شو.“

ماپه واشنگتن کې د کانگرس لوی کتابتون ولید، چې د هر هنر، د هر
 ولس د تمدن او کلتور له لکونو کتابونو څخه ډک و؛ خو په تاسف سره باید
 ووايو، چې دغه ستر کتابتون د یوه داسې ولس په واک کې و، چې له خپل
 پالونکي او پیدا کونکي منکر دي.
 الله تعالی د دوی په اړه داسې فرمائي:

﴿وجعلنا لهم سمعاً و ابصاراً و افئدة فما اغنى عنهم سمعهم و لا

ابصارهم و لا افئدتهم من شئ﴾

”دوی ته مور داسې زړونه، سترگې او غوږونه ورکړي وو، چې هیڅ
 گټه یې دوی ته ونشوه رسولای.“

چمن تک شین دی؛ خو پسه ناروغ دی او نه څري!
 اوبه بڼې خوږې دي؛ خو د خولو خوند تریخ او بد دي!
 الله سبحانه و تعالی فرمائي:

”د قدرت خومره نښې مو هغوی ته په ډاگه کړې؛ خو ورڅخه مخ
اړولی“

پراخه معلومات او ژور فکر

هغه چې د سینې په پراختیا کې رول لري، زیاته پوهه، ژوره څېړنه،
پراخه کلتور، ژور فکر، پراخه نظر، د مقاصدو ادراک او د حقائقو انکشاف
دی.

الله سبحانه و تعالی فرمائي:

﴿وَمِنَ النَّاسِ وَالدَّوَابِّ وَالْأَنْعَامِ مُخْتَلِفٌ أَلْوَانُهُ كَذَلِكَ إِنَّمَا يَخْشَى
اللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ الْعُلَمَاءُ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ غَفُورٌ﴾

”او په همدې ډول د انسانانو، ځناورو او څارویو رنگونه هم بېلابېل
دي، حقیقت دا دی چې د الله تعالی له بندگانو نه یوازې عالمان له هغه
نه وېرېږي. بېشکه الله تعالی لاسبری او بښونکی دی.“

دغه راز فرمائي:

﴿بَلْ كَذَّبُوا بِمَا لَمْ يُحِيطُوا بِعَلَمِهِ، وَلَمَّا يَأْتِهِمْ تَأْوِيلُهُ كَذَلِكَ كَذَّبَ
الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الظَّالِمِينَ﴾

”اصلي خبره دا ده چې کوم شی چې د دوی د علم په احاطه کې نه
دی راغلی او د کوم شي راتلونکی چې د دوی تر نظر لاندې نه ده
راغلی دوی هغه (ارومرو په اټکلي ډول) دروغ وگانه په همدې ډول
خو له دوی نه مخکې خلکو هم د دروغو نسبتونه کړي دي؛ نو وگوره

د هغو ظالمانو څه عاقبت شو.

عالم هماغه دی، چې پراخه سینه او پراخه ظرفیت، پرېمانه علم، ډاډمن زړه ولري.

یو شاعر وایي:

په زیات انفاق او صرف کولو سره مال لاپسې زیاتېږي او د لاس په نیولو کېږي.

یو غربي مفکر وایي:

زما پر میز باندې یوه دوسیه پرته ده، چې پر پښتۍ یې لیکل شوي دي:

په دغه دوسیه کې زه خپلې ټولې هغه خطاګانې او تېروتنې، چې د څلرویشو ساعتو په اوږدو کې له ما څخه صادرېږي لیکم.

زه وایم:

له تانه مخکې دغه کار سلفو علماوو هم له خپل ځان سره د محاسبې په شکل کړي.

الله جل جلاله فرمایي:

﴿وَلَا أُقْسِمُ بِالنَّفْسِ اللَّوَّامَةِ ۝﴾

”او نه، زه قسم خورم په ملامتونکي نفس باندې.“

حسن بصري رضي الله عنه وایي:

یو مسلمان باید د خپل شریکوال په اړه له خپل ځان سره محاسبه وکړي. ربیع بن خيثم به له یوې جمعې نه تر بلې پورې خپلې ټولې خبرې لیکلې، که ښه خبره به یې پکې ومونده؛ نو د الله تعالی شکر به یې پرې کاوه او که ناوړه خبره به یې پکې تر سترګو شوه؛ نو له الله تعالی نه به یې بښنه وغوښته.

له سلفو علماوونه يوتن وايي:
 د خلو پښتو کالو راهيسې زه د خپلې يوې گناه په اړه له الله تعالى څخه
 بښنه غواړم.
 الله سبحانه وتعالى فرماي:

﴿وَالَّذِينَ يُؤْتُونَ مَا آتَوْا وَقُلُوبُهُمْ وَجَلَةٌ أَنَّهُمْ إِلَىٰ رَبِّهِمْ رَاجِعُونَ ١٧٨﴾

”او دهغو دا حال دی، چې ورکوي هر څه چې ورکوي او زړونه يې له
 دې فکر نه لږ زېږي، چې د خپل رب لور ته زمور ورگرځېدل دي.“

له ځانه سره حساب وکړه!

له ځانه سره د يادښتونو يوه جيبې کتابچه ولري او په هغې کې خپل
 گناهونه ليکه او تر ويده کېدو له مخه يې د سمون او اصلاح په هڅه کې
 اوسه.

عمر رضي الله عنه فرماي:

حَاسِبُوا أَنْفُسَكُمْ قَبْلَ أَنْ تُحَاسَبُوا ٢٣

”له خپل ځانه سره پخوا تر دې محاسبه وکړئ، چې له تاسې سره حساب
 وشي او پخوا تر دې چې هغه وتلل شي په خپله يې وتلي.“
 درې ډوله خطاگانې زمور په ورځني ژوند کې تکرارېږي:
 ١: د وخت له لاسه ورکول.
 ٢: بې گټې خبرې کول.

٢٣: سنن الترمذي ت شاكر (٤ / ٦٣٨)

۳: وسوسو او وهمونو ته ارزښت ورکول.

نامتو عربي شاعر امرء القيس وايي:

”زرو غونډيو! هر سهار تاسې ته سلام کوم، ووايي، چې د تېرې زمانې خلک روغ رمت دي او که څنگه؟ روغ رمت خو به هماغه خلک وي چې لورنې پرې شوي، غمونه يې لږ او شپې يې ښکمرغه وي.“

د اسلام ستر پېغمبر ﷺ خپل تره ته د دنيا او اخرت د ښکمرغې د لاسته راوړلو په خاطر دغه دعا ښودلې وه.

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْعَفْوَ وَالْعَافِيَةَ

”ای الله! له تانه د بښنې او بشپړ صحت غوښتونکی يم.“

او دا په رښتيا هم، چې يوه هر اړخيزه او روغتيا ښونکې دعاء ده. په حديث شريف کې دي:

له بدگوماني نه ځان وساتي، ځکه بدگوماني تر ټولو غټ دروغ دی.

(۲) د يو چا نيمگړتياوې مه پلټئ (۳) څارگري مه کوئ (۴) له يو بل نه د بې ځايه مخکې کېدو هوس مه کوئ (۵) حسد مه کوئ (۶) کينه مه کوئ (۷) غيبت مه کوئ.

دا هغه اووه ناوړه زهرجن شيان دي، چې د امت کتارونه ږنگوي او ټولنه زيانمنوي؛ نو له دې امله ترې ډېر ځان ساتل پکار دي او د هغه ښه صفت راخپلول پکار دي، چې ټولنه پرې جوړېږي او هغه دا دی، چې:

كُونُوا عِبَادَ اللَّهِ إِخْوَانًا^{۲۴}

”د الله تعالی بندگانو سره وروڼه وروڼه شئ.“

۲۴: صحيح البخاري (۸ / ۱۹)

دفاعي سامان آلات ترلاسه کړئ

۱۷۹

د انسان نېکمرغي په دې کې ده، چې پر الله تعالی د توکل ترڅنګ وسایل او اسباب هم په کار واچوي.

سیدالمتوکلین عليه السلام به په غزاگانو کې له ځانه د دفاع لپاره زغره کاروله! یوه صحابي ویونستل، چې ای د الله تعالی رسوله! یوازې توکل وکړم او که خپله سورلي هم چمتو کړم!؟

هغه عليه السلام ورته وفرمایل، چې خپله سورلي چمتو کړه او بیا توکل وکړه. د اسبابو ترلاسه کول او پر الله تعالی توکل کول د توحید اصل او روح دی.

بې اسبابو توکل کول له دین څخه ناخبري ده او یوازې پر اسبابو تکیا له توحید څخه ناخبري ده.

ابن الجوزي رحمه الله وايي:

یوه سړي له احتیاطه کار وانخیست، خپل نوک یې پرېکړه، په بدو واوښت، لنډه دا چې ورڅخه مړ شو.

یوه سړي په بې احتیاطۍ سره پر خره باندي د سپرېدو هڅه وکړه، خره په خېټه کې وواهه؛ نو مړ شو.

مشهور مصري لیکوال "طه حسین" خپل ډرېور ته وویل:

تېز مه ځه، چې په وخت ورسېږو.

د یو شاعر په وینا:

کله نا کله چټکتوب د ښوېدو لامل شي او صبرناک خلک بیا هم هدف ته رسېږي، یانې احتیاطي تدابیر کارول، ځان ساتنه او وقایه د تقدیر منافي عمل نه دی، بلکې دا هم له تقدیر څخه گنبل کېږي.

الله تعالى فرمائي:

﴿وَلِيَتَلَطَّفْ﴾

”او بايد چې لږ په هونښياري او نرمۍ سره کار وکړي.“

دغه راز:

تَقِيكُمْ الْحَرَّ وَسَرَابِيلَ تَقِيكُمْ بِأَسْكُمْ

”او تاسې ته يې داسې پوښاکونه در په برخه کړي چې تاسې له گرمۍ نه ساتي او ځينې نور پوښاکونه چې په خپل منځي جگړو کې ستاسې ساتنه کوي.“

خلک راخپل کړه

۱۸۰

د يوه انسان د نېکمرغۍ لپاره يو شرط دا هم دی، چې داسې ځواکمني په ځان کې پيدا کړي، چې د خلکو عاطفه او مينه ځانته جلب کړي. ابراهيم ﷺ فرمايلي وو:

﴿وَأَجْعَلْ لِي لِسَانَ صِدْقٍ فِي الْآخِرِينَ ۝﴾

”او په وروسته نسلونو کې رينښتيايي نوميا ليتوب راپه برخه کړه.“

د موسى ﷺ په اړه الله تعالى فرمائي:

﴿وَالْقَيْتُ عَلَيْكَ مَحَبَّةً مِّنِّي﴾

”ما له خپل لوري نه پر تا مينه خوره کړه.“

په يو حديث کې راځي چې:

إِذَا أَحَبَّ اللَّهُ الْعَبْدَ نَادَى جِبْرِيلَ: إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ فُلَانًا فَأَحِبَّهُ،
 فَيُحِبُّهُ جِبْرِيلُ، فَيُنَادِي جِبْرِيلُ فِي أَهْلِ السَّمَاءِ: إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ
 فُلَانًا فَأَحِبُّوهُ، فَيُحِبُّهُ أَهْلُ السَّمَاءِ، ثُمَّ يُوضَعُ لَهُ الْقَبُولُ فِي
 الْأَرْضِ ٢٥

”کله چې یو بنده د الله تعالیٰ خوښ شي؛ نو جبریل ته غږ وکړي، چې
 (ای جبریله!) الله تعالیٰ له پلانکي بنده سره مینه کوي؛ نو ته هم
 ورسره مینه ولره؛ نو جبریل هم ورسره مینه پیل کړي، بیا جبریل ﷺ
 اسمان والاو ته غږ وکړي، چې الله تعالیٰ له پلانکي بنده سره مینه
 لري، تاسې هم ورسره مینه وکړئ؛ نو په دې ډول د اسمان والا هم
 له دغه بنده سره مینه شروع کړي، ان تر دې چې په دنیا کې هم د
 خلکو تر سترگوښه راځي“

په حدیث کې دا هم راغلي دي چې:

أنتم شهداء الله في الأرض

”تاسې په ځمکه کې د الله تعالیٰ گواهان یاست.“

او

وَألسنة الخلق أقلام الحق

”د خلکو ښکځویه ژبې د حق قلمونه دي“

د محبت او دوستانه اړیکو د پراختیا په سترو عواملو کې بشاشت، نرمي
 او ښه خوی اساسي رول لري.

په حدیث شریف کې راځي چې:

من يُحرم الرفق، يُحرم الخير كله

٢٥: صحيح البخاري (٤ / ١١١)

”خوک چې له نرمۍ څخه بې برخې دی، هغه له بشپړ خیر نه بې برخې دی.“

هوبنیاران وایي:

ماړ هم له سوړې نه په نرمۍ راووستل کېدای شي.

غریبان وایي:

شات ترلاسه کړه؛ خو کتوری پسې مات نکړې.

وګرځه او د الله تعالی د قدرت

نښې وګوره!

د بېلابېلو هېوادونو او ښارونو لیدل خوښي او نېکمرغي جلبوي.
د قرآن کریم یو شمېر آیتونه هم دغې خبرې ته داسې اشاره کوي، لکه چې
الله تعالی فرمائي:

﴿قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ﴾

”دوی ته ووايه، د ځمکې پر مخ وګرځئ راوګرځئ“

دغه راز فرمائي:

﴿فَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ﴾

”نو تاسې په ځمکه کې وګرځئ.“

﴿حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ مَغْرِبَ الشَّمْسِ﴾

”ان تر دې پورې چې کله هغه د لمر پرېواته تر حده ورسېده.“

﴿لَا أَبْرَحُ حَتَّىٰ أَبْلُغَ مَجْمَعَ الْبَحْرَيْنِ أَوْ أَمْضِيَ حُقُبًا﴾

”زه به تر هغه خپل سفر پای ته ونه رسوم، چې د دواړو سیندونو یو
ځای کېدو حد ته ونه رسېږم، که نه نو زه به تر ډېره وخته پورې
همداسې روان یم.“

په دې اړه پیاوړې عربي شاعر ابو تمام وايي:
په شام کې مې مېرمن او په بغداد کې مې ارزو، زه په خپله په رقمین
او په فسطاط کې مې همسایه او گاونډیان استوگن دي.

غم او اندېښنه

۱۸۲

غم او اندېښنه دواړه خور و ورور دي او دواړه روح ته زحمت ورکوي، په
دواړو کې فقط همدومره توپیر دی، چې اندېښنه د راتلونکي په اړه وي او
غم پر تېرو وي، یا د محبوب له لاسه په ورکولو منځته راځي، چې دغه دواړه
پر روح د پلکونو گذارونه کوي، له دغو دواړو نه د خلاصون لپاره لاندیني
دعا سبا او بېگا وظیفه کول پکار دي:

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْعَفْوَ وَالْعَافِيَةَ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ، اللَّهُمَّ
أَسْأَلُكَ الْعَفْوَ وَالْعَافِيَةَ فِي دِينِي وَدُنْيَايَ وَأَهْلِي وَمَالِي، اللَّهُمَّ
اسْتُرْ عَوْرَاتِي، وَآمِنْ رُوعَاتِي، وَاحْفَظْنِي مِنْ بَيْنِ يَدَيْ، وَمِنْ
خَلْفِي، وَعَنْ يَمِينِي، وَعَنْ شِمَالِي، وَمِنْ قُوِّي، وَأَعُوذُ بِكَ أَنْ
أُغْتَالَ مِنْ تَحْتِي ۲۶

۲۶: سنن ابن ماجه (۲ / ۱۲۷۳)

يو شاعر واي:

الله تعالى ستا په اړه خپلې زړې او نوې لورنې نه دي گنلې، له دې امله
خان پر رنځونو او غمونو مه اخته كوه. ځكه چې رنځونه او غمونه هميشه
نه وي، بنايي دغه توره شپه په رڼا سبا بدله شي او الله تعالى درته د رحمت په
نظر وگوري.

د جنت قيمت

د دنيا ټول سره او سپين زر، چې راټول كړې؛ نو د يوې اوبسكې ارزښت
نلري، لكه په حديث شريف كې دي، چې:
دنيا او هر هغه څه، چې په دنيا كې دي پرته د الله تعالى له ذكر، عالم او
طالب نه نور ټول شيان لعنتي دي، دا د ميلونونو پيسو ځمكې او جايدادونه،
بنكې مانې لوړ بيه موټرې او داسې نور ټول شيان كه سره راټول كړي شي؛
نوبيا هم د مرگ ټاكل شوي وخت يوه لحظه هم نشي تمبولای.
حسن بصري رضي الله عنه فرمايي:

د خان ارزښت له جنت پرته بل هېڅ شى نشي پوره كولاى، ځكه د مؤمن
خان ډېر ارزښتمن دى؛ خو له بده مرغه ځينې خلك پر يوه موتي خاورې
سر وبايي، ځكه دا خلك د مال او شته پر ختمېدو ژاړي؛ خو د نېكۍ له
لاسه په وتلو نه خپه كېږي، د ايمان په نيمگړتيا هم نه خپه كېږي او دوى
به د قيامت په ورځ وپوهېږي، چې دوى په څومره سپكو شيانو خواشينې
ښكاره كوله او پرې اندېښمن كېدل.

په ابن كثير تفسير كې دي: رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمايي، چې يو دوزخي به زر
كاله ژړا او چيغې وهي، چې يا منانه! او اى حنانه! نو الله تعالى به زر كاله

وروسته جبریل عليه السلام ته وفرمايي، چې لاړ شه وگوره دا څه وايي، جبریل عليه السلام چې ورشي، وبه گوري، چې ټول دوزخيان سرکوزي، په ژړا او فرياد سردي؛ نو بېرته به الله تعالی ته ورشي او د دوی حال به ورته واوروي؛ نو الله تعالی به جبریل عليه السلام ته امر وکړي، چې لاړ شه د دوزخ په پلاني ځای کې پلاني کس دی، هغه راوله، جبریل عليه السلام به لاړ شي او هغه کس به راولي؛ نو الله تعالی به يې ويونښتي، چې په څنگه ځای کې وي؟ دوزخي به عرض وکړي، چې د اوسېدو لپاره ډېر بد ځای دی؛ نو الله تعالی به ورته وفرمايي، چې دا بېرته خپل ځای ته ورولی؛ نو دوزخي به په ژړا عرض وکړي، چې ای ارحم الرحيمه! کله چې تا زه له دوزخه راوويستم؛ نو ته داسې ذات نه يې، چې بېرته به مې هغه ځای ته ورستون کړي، ځکه ډېر رحيم ذات يې او زه له تا نه د لورنې هيله من يم، چې ته به پر ما لورېږي اوس پر ما ولورېږه، ځکه تا چې زه له دوزخه راوويستم؛ نو زما هيله پيدا شوه، چې بېرته به مې نه ورستوي او زه پر دې راوتو ډېر خوشحاله شوم؛ نو ارحم الرحيم الله تعالی به هم پرې ولورېږي او امر به وکړي، چې زما بنده پرېږدي.

امام غزالي وايي:

داسې وخت را روان دی، چې خلک به له پنځو شيانو سره مينه کوي او پنځه شيان به له پامه وغورځوي:

- ۱: له دنيا سره به مينه کوي او اخرت به له پامه وغورځوي.
- ۲: له مال سره به مينه کوي او حساب کتاب به له پامه وغورځوي.
- ۳: له مخلوق سره به مينه کوي او خالق به هېر کړي.
- ۴: د گناه له شيانو سره به مينه کوي او توبه به هېر کړي.
- ۵: له دنکو دنکو مانيو سره به مينه کوي او قبر به هېر کړي.

رینستونی مینه

۱۸۴

د الله تعالی و لیان شی، چې نېکمرغي مو په برخه شي او تر ټولو نېکمرغه خلک هماغه دي، چې له الله تعالی سره مینه کوي او د هغه لپاره مینه کوي. رسول الله ﷺ د علي ﷺ پر سر تاج کېښود، په دې معنی، چې دا له الله تعالی سره مینه کوي او الله تعالی له ده سره مینه کوي.

همدا شان یوه صحابي له سورة اخلاص سره ډېره مینه لرله او په هر لمانځه کې به یې لوسته، ځکه چې دغه سورة د الله تعالی له صفتونو څخه ډک دی؛ نور رسول الله ﷺ ورته وفرمایل، له دې سورة مینې ته جنت ته ننویستی. تاسې ته ښکاره ده، چې قارون له مال سره، فرعون له واکمنۍ سره مینه لرله او د دې په مقابل کې صحابه ووله الله تعالی او د هغه له رسول الله ﷺ سره مینه لرله، تاسې ته په دواړو مینو کې د ځمکې او اسمان توپیر په ډاگه دی.

د ځانوژني پېښې

۱۸۵

په امریکا کې هر کال (۳۰۰) پوليسي چارواکي ځانوژني او له ۱۹۸۷ م کال را په دېخوا خبره تر دغه شمېرې هم اوښتې. دولت د دغې کار د څارنې لپاره یوه کمېټه جوړه کړه، چې د دغو ځانوژنو لامل معلوم کړي، په پایله کې یې څېړندویانو د دې دوه لاملونه وښودل:

۱: د ناوړه پېښو او غیر عادي حالاتو په لیدو سره خپل عصبي توازن له لاسه ورکوي.

۲: له دوی سره وسله په لاس کې وي، چې له امله یې دوی هر وخت ځان وژلای شي.

د راحت بنسټونه

۱۸۶

دوکتور حسان شمسي پاچا د «اهلا و سهلا» د مجلې په يوه مقاله کې ليکي:

تقدير ليکل شوی، هر څه د تقدير د پرېکړې پر بنسټ ترسره کېږي! د روزی دروازی له اسمانه پرانستل کېږي؛ له الله تعالی پرته د بل چا واک پکې نه چلېږي، نه یې څوک چا ته ورکولای او نه یې څوک له چا اخیستلای شي، بس دغه هر څه د یو الله تعالی په واک کې دي. ماضي له خپلو غمونو سره لاره او بېرته نشي راستنېدلای! مستقبل په یوه غیبې نړۍ کې پټ دی او تراوسه لا نه دی راغلی! له خلکو سره ښېگڼه او احسان کول زړه ته سرور او سپنې ته پراختیا ښيي. ما د شعر په ژبه داسې ویلي چې:

فَعْلَامَ تَحْرِقُ أَدْمَعًا قَدْ وُضِّئَتْ ... وَيَظَلُّ يُقْلِقُ قَلْبَكَ الْإِرْهَابُ

وګل بهار بیا جلیلاً کله... نام الخلی تفتحت ابواب

ته دا ترمې ترمې اوبنکې د څه لپاره څڅوې؟؟ ستا زړه د ترهګرۍ له امله له اندېښنو سره مخ کېږي؛ معامله همداسې الله تعالی ته پرېږده او وګوره چې د بري دروازی څنګه پرانستل کېږي.

مجازي مينه

۱۸۷

له مجازي عشق نه ځان وساتئ، ځکه چې دا زړه غمجنوي او د عصبي ناروغيو لامل کېږي؛ نو د مسلمان نېکمرغي په دې کې ده، چې له دې ناروغۍ نه ځان په ډډه وساتي

د مجازي عشق لاملونه

۱۸۸

- ۱: کله چې زړه د الله تعالی له مينې، عبادت او ياده تش وي؛ نو مجازي مينه پر دغه تشيال قبضه کوي.
- ۲: د نظر ناسمه کارونه، ځکه شريعت د نظر ساتنې په اړه ډېر تينگار کړی، چې په لومړي گام کې يې له ناوړه شي څخه را وژغوري او خبره پسې ونه غځېږي.
- ۳: د الله تعالی په عبادت کې کمی زياتی کول. پر همدغو پورتنیو نصيحتونو عمل کولو باندې انسان له دغې ناروغۍ نه خلاصېدای شي، ځکه يوسف عليه السلام هم د همدغو اصولو پر بنسټ له دې ناوړه ناروغۍ څخه خوندي شوی و؛ نو له دې امله پکار ده، چې موبز او تاسې له الله تعالی نه پر غوښتنې سربېره د خپل نظر واگي په واک کې ولرو، پر چا چې ميين شوي يو له هغه سره ليدنه، کتنه او هغه ته ورتلل پرېږدو، د خپل محبوب له چمه کډه وکړو، ځان په نېکو چارو کې بوختول او نکاح کول د دغې ناروغۍ له نسکېلاکه انسان خلاصوي.

د ورونو حقونه

۱۸۹

که تاسې خپل ورونه په بنو نومونو رابلئ؛ نو په دې سره هغوی خوښېږي او په خوره ټنډه ستاسې خبرې ته غوږ نیسي او پر دې سربېره له یوه مسلمان ورور سره په خوره ټنډه مخ کېدل صدقه هم ده، یانې په دې کې دوې گټې دي، چې یوه یې دنیوي او بله یې اخروي او نبی کریم ﷺ فرمایي:

لَا تَحْقِرَنَّ مِنَ الْمَعْرُوفِ شَيْئًا، وَلَوْ أَنْ تَلْقَىٰ أَخَاكَ بِوَجْهِ طَلْقٍ ۗ

”نېکي سپکه مه گنئ هغه که له یوه ورور سره په ورین تندي مخ کېدل ولې نه وي (یانې دا نېکي هم سپکه مه گنئ، چې له مسلمان ورور سره په خوره ټنډه مخ شي.“

الله تعالی رازق دی

۱۹۰

په خټه کې چینجی ته، په اوبو کې ماهی ته، په هوا کې مرغانو ته او پر ځمکه انسانانو ته روزي څوک ورکوي؟؟ دا ټوله د هماغه رازق ذات لورنه ده، چې مسلمان او کافر ټولو ته روزي ورکوي او د زر ډوله مخلوق ته خپل خپل خواړه ورکوي.

ابن الجوزي وايي، په یوه ونه کې یوه رنده مرغی ناسته وه، چې هره ورځ به یوې بلې مرغی ورته خواړه راوړه او په خوله کې به یې ورکول.

همدا شان مریم ﷺ ته یې په محراب کې ډول ډول بې موسمې مېوې

۲۷: صحیح مسلم (۴/ ۲۰۲۶)

لا تحزن

ورکړي دي؛ نو ځکه په روزۍ پسې مه سرسامه کېږئ، دا خويي ستاسې په تقدير کې ليکلي دي، چې دومره څه به خورې او هومره، چې دې په تقدير کې ليکل شوي دي، هغه به ارومرو در رسېږي او چې په تقدير کې دې نه وي، که څومره مندې ترې هم پسې ووهې؛ نو په لاس نه درځي.

د لمانځه کتبي

۱۹۱

لمونځ د زړه په غښتلتوب او پياوړتوب کې ستر رول لري او دا لويه نېکمرغي ده، چې د انسان زړه او روح له الله تعالى سره نښلوي.

لمونځ د عبادت پر دروازي د ورننوتو شرف دی، د لمانځه له برکته د بدن ټول غړي روغ جوړ وي، دنيوي ستونزې او مشکلات په لمانځه سره هوارېږي، له گناهونو نه انسان منع کوي، په زړه کې رڼا او په مخ کې ځلا پيدا کوي، د لمانځه له برکته وجود سپک او تازه وي، په لمانځه سره په روزۍ کې برکت وي او له ناروغيو نه د خلاصون لار ده.

همدا راز لمونځ پرېښودل څه وره خبره نه ده، دا يوه داسې گناه ده، چې ناوړه اغېز يې په دې دنيا کې هم انسان په خپله غېږه کې رانيسي او په اخرت کې هم لمونځ پرېښودونکي ته سخت عذاب ورکړ کېږي، الله تعالى دې موز او تاسې له بېلماڅۍ نه وساتي او په جمع جومات سره دې د لمانځه توفيق راکړي _ امين

موسی ﷺ په خپل ژوند کې درې ځلې ډار شوی و.
 ۱: هغه مهال کله، چې د فرعون بلوسگر پاچا مانی ته ننوته؛ نو الله تعالی ورته وفرمایل:

﴿لَا تَخَافَا إِنِّي مَعَكُمَا أَسْمِعُ وَأَرَى﴾

”مه وپېرې، زه له تاسې سره یم، هرڅه اورم او وینم.“

نو هر مسلمان ته پکار ده، چې دا خبره په مغزو کې کېنوي، چې الله تعالی له موږ سره دی؛ نو ځکه له دنیوي شیانو څخه وپېرېدل نه دي پکار.
 ۲: کله چې د فرعون جادوګرو خپل جادو بنکاره کړ، موسی ﷺ وپره وانګېرله؛ نو الله تعالی ورته وفرمایل:

﴿لَا تَخَفْ إِنَّكَ أَنْتَ الْأَعْلَى﴾

”مه وپېرې، همدا ته به لاسبری شي.“

۳: هغه مهال، کله چې موسی ﷺ خپل اولس له ځانه سره واخیست او مخې ته یې دریاب راغی؛ نو اولس ورته وویل، چې مخې ته مو دریاب اوشا ته مو د فرعون لښکرې دي؛ نو موسی ﷺ ورته وفرمایل:

﴿إِن مَعِيَ رَبِّي سَيَهْدِينِ﴾

”له ما سره زما رب دی. هغه به هرو مرو را ته لارښوونه وکړي.“
 الله تعالی ورته وفرمایل:

﴿أَنْ أَضْرِبَ بِعَصَاكَ الْبَحْرَ فَأَنْفَاقَ فَكَانَ كُلُّ فِرْقٍ كَالطَّوْدِ الْعَظِيمِ﴾

”ووه په خپلي همسا سره سمندر، په ناخايي ډول سمندر وچاوده او د هغه هره ټوټه د يو لوی غره په څېر شوه.“

له څلورو شيانو ډډه وکړه

۱۹۳

له څلورو شيانو ډډه وکړه، ځکه چې دغه شيان ژوند تباه کوي.

۱: د الله تعالی پر تقدیر ناخوښي.

۳: پر گناهونو زړورتوب او توبه نه کارل.

۳: له خلکو سره په زړه کې کینه ساتل او د غچ په فکر کې اوسېدل.

۴: د الله تعالی له ذکر نه لرې والی.

پر خپل رب ډاډمن اوسه

۱۹۴

د الله تعالی په اړه سکون او ډاډ د انسان په راحت اوسوکالی کې ډېر غټ

رول لري.

الله تعالی د خپل کتاب په څو ځایونو کې په دې اړه داسې فرماني:

﴿فَأَنْزَلَ السَّكِينَةَ عَلَيْهِمْ﴾

”له دې امله یې پر هغو ډاډپینه نازله کړه.“

﴿فَأَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَى رَسُولِهِ وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ﴾

”نو الله تعالی پر خپل پېغمبر او مؤمنانو باندې ډاډپنه نازله کړه.“

﴿فَأَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَى رَسُولِهِ﴾

”نو الله تعالى پر خپل پېغمبر باندې ډاډېنه نازله كړه.“

﴿فَأَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَيْهِ﴾

”په هغه وخت کې الله تعالى له خپل لوري نه پر هغه د زړه ډاډېنه نازله كړه.“

ډاډ او سکون د زړه ثبات ته ويل کېږي، کت مټ همدغه د اطمینان او ډاډمنۍ، یو ډول حالت دی چې د ایمان خاوندان ورسره مخ کېږي. الله تعالى فرمائي:

﴿يُثَبِّتُ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا بِالْقَوْلِ الثَّابِتِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ وَ يُضِلُّ اللَّهُ الظَّالِمِينَ ۗ وَيَفْعَلُ اللَّهُ مَا يَشَاءُ ۝﴾

”الله تعالى ایمان راوړونکیو ته په دنیا او اخرت دواړو کې د یوې ثابتې وینا پر بنسټ ثبات په برخه کوي او الله تعالى ظالمان بېلارې کوي، د الله تعالى واک دی چې څه غواړي کوي یې.“

دوه ګټورې خبرې

۱۹۵

امام احمد بن حنبل رضي الله عنه فرمائي، چې دوه خبرو راته ډېره ګټه رارسولې ده. ۱: کله چې د قرآن مجيد مخلوق ګڼلو فتنه راولاړه شوه او د پاچا په امر زندان ته ولېږل شوم؛ نو په زندان کې يو شرابخور راغی او راته یې ووی، چې ای احمده! ثابت قدم اوسه، ځکه په دې زندان کې به ته د دين په خاطر په تازينو وهل کېږي او ما ته ګوره، چې په همدې زندان کې څو څو وارې د شراب څښنې په سر په تازينو ووهل شوم او زه بيا هم پر دغه خپله ګناه

کلک پاتې يم؛ نو ته خو بايد پر خپله عقیده کلک پاتې شي او پر ستونزو زغملو صبر وکړې، ځکه چې دغه هر څه د دين په خاطر دي.

۴: کله چې زندان ته بيول کېدم؛ نو چا را باندې غبر وکړ، چې ای احمده! پروا ونه کړې، ځکه له مرگ سره به له واره جنت ته درومي.

امام احمد رحمته الله عليه د دې دواړو پېښو په اړه ليکي، چې دې خبرو ما ته ډېره گټه رارسولې.

د هر عمل غبرگون د قدرت قانون دی او دا فکر ناسم دی، چې دا بدلني او لغړتوب به گوندې غبرگون نلري، دا چې نن ټولنيز ژوند تباه کېږي، د بښځې او مېړه سره کور نه جوړېږي، بچي د خپل مور و پلار خبرې ته غوږ نه ږدي، ورور د ورور د وينو تېری دی، پېغلې په کور زړېږي او څوک يې پوښتنه نه کوي، واده شوې بښځې له طلاقو سره مخ کېږي او داسې نور؛ نو دا ټول د لغړتوب او بد لمنۍ غبرگون او پایلې دي، چې ټولنه يې زیانمنه کړې او لایې پسې زیانمنوي، الله تعالی دې مور او تاسې له دغسې زیانونو وساتي. دا ټول مصیبتونه، رسوايي، کرکې، جنگ او نښتې او نوې نوې مرگونې ناروغۍ څه تصادف نه دي، بلکې د همدغو ناوړو عملونو غبرگون دی، چې نن ورسره ټولنه مخ ده، دا څه پوهه نه ده، چې لاس پر لاس کېږدو او بې وسه نندارچیان له ځانه جوړ کړو، بلکې عقلمندي دا ده، چې له دغو ستونزو نه ځانونه خلاص کړو او دا هر څه هله شوني دي، چې لومړی له دغو گناهونو نه توبه اوباسو او دغه چټلتیا له خپلې ټولنې لرې وغورځوو او بیا له خپل رب نه د بقرې سورة په وروستي آیت دعاگانې وغواړو؛ نو ان شاء الله، چې الله تعالی به مو له دغه عذابه خلاص کړي.

د مصیبتونو کتې

۱۹۶

- ۱: کله چې زړه د اندېښنو په زندان بندي شي؛ نو الله تعالی انسان ته په اخلاص سره د دعا غوښتو توفیق ورکوي.
- علماء ليکي، چې الله تعالی پر خپل يوه نېک سړي څه مصیبت راوست او ملائکو ته يې وويل، زه غواړم، چې د خپل دغه نېک بنده غږ واوړم (يانې له درده زړه يې اورېدل غواړم)
- ۲: بله گټه يې دا ده، چې په دې سره د انسان کبر لمنځه ځي.
- ۳: په ستونزمنو شېبو کې د انسان په زړه کې نرمي او شفقت پيدا کېږي.
- ۴: په مصیبت سره د انسان گناهونه بېنل کېږي.
- ۵: درجې يې پرې لوړېږي.
- او د صبر له امله، چې الله تعالی په اخرت کې د ثواب کومې خزاني وربښي هغه؛ خو لا نورې دي.

علم هدايت، درملنه او روغتيا ده

۱۹۷

ابن حزم الاندلسي په خپل کتاب «د نفسونو درملنه» کې ليکي دي چې د پوهې گټه دا ده، چې له نفسونو نه وسوسي، غمونه او اندېښنې لرې کوي. طالب العلم بايد د ځان لپاره يو مهالوېش ولري، څه وخت د حفظ تکرار لپاره، څه وخت د عمومي مطالعې، استنباط، تاليف او تربيت لپاره او يو څه وخت د تامل او تدبر لپاره ځانگړی کړي.

عربي شاعر وايي:

فَكُنْ رَجُلًا رَجُلُهُ فِي الثَّرَى ... وَهَامَةٌ هِمَّتِهِ فِي الثُّرَيَّا

”يو داسې سړی شه، چې که پښې يې پر ځمکه وي؛ نو د همت سر يې تر اسمانه رسېدلای وي.“

جلال الدين سيوطي په خپل کتاب «الارج في الفرج» کې د علماوو د ويناوو په لړ کې دا خبره کړې چې:

په غمونو او اندېښنو کې خوښي او نېکمرغي رامنځته کېدلای شي. مصيبتونه کله نا کله په عجایباتو منتج کېږي او داسې خوښي او نېکمرغي رامنځته کړي، چې انسان يې اټکل هم نشي کولای. د يوه شاعر په وينا:

قسم ستا په لور شان، انسان پر دې نه پوهېږي، چې د زمانې له حوادثو څخه څنگه او چېرته خوندي پاتې شي؟! خو ډېر ناوړه خطرناک شيان شته، چې انسان به ترې خبر هم نه وي؛ خو الله تعالی يې ورڅخه خوندي وساتي.

نېکمرغي خدایي ورکړه ده

څومره داسې خلک دي، چې پر ډېر لږ څه گوزاره کوي او دومره گټې، چې خوري يې؛ خو که دوی ويوښتل شي؛ نو خوشحاله ښکاري، د روغتيا او د زړه د سکون له پلوه ډېر ډاډمن برېښي، دا ځکه چې دوی د ژوند پر راز پوهېدلي او خپل فکر يې د نن لپاره په کار اچولی، نه دا چې په تېرو ژاري او نه ورسره د راتلونکي فکر وي.

اوس لږ هغو خلکو ته هم ځير شئ، چې په بنکليو او دنکو مانيو کې ژوند کوي، د تگ راتگ لپاره ښه لوړ بيه گاډي لري؛ خو بيا هم په رواني ناروغيو اخته دي، تل اندېښمن ښکاري او په دوی کې ډېر داسې وي، چې لېوني شي؛ نو تاسې وواياست، چې کله مو دا خبره اورېدلې، چې کوم نېستمن لېوني شوی وي او په رواني ناروغيو اخته شوی وي؟ نه!

ښه يادښت د اوږده عمر زېږی دی

۱۹۹

د يو مسلمان بنده نېکمرغي په دې کې هم ده، چې هغه دويم ډول عمر او ژوند هم لري! هغه دا چې د خلکو ترمنځ يې خورا په ښه توگه يادونه کېږي او خوښي د هماغه چا پر حال چې په خلکو کې په ښه او نېک نامه مطرح وي، سره له دې چې د دغه منصب، شرف او مقام په لاس ته راوړلو يې مالي مصرف نه دی شوی، يوازې پر خپل ښه خوی، ښه صنعت او ښه کړنه يې دغه ډول بې مثاله ژوند، شرف او مقام لاس ته راوړی.

د شاعر په وينا:

د خوښۍ پر وخت د نورو خلکو په نسبت هماغه څوک د مرستې او ياری مستحق دي، چې د غمونو او اندېښنو پر وخت يې ستا ملگرتيا کړې وي، درانه او شريف خلک له مصيبتونو څخه تر نجات وروسته بيا هم د خلکو په ياد وي.

ستري مرثيي

۲۰۰

دلته درې داسې قصيدې شته چې د هغې په باب ويل کېدای شي:
همېشني او ژوندي تاريخ لري، مشهور وزير ابن بقيه د عضد الدولة له
خوا ووژل شو! ابو الحسن الانباري د هغه په اړه يوه اوږده او ويرجنه قصيده
وويله چې مور يې فقط يوه نمونه دلته راخلو.

عُلُوٌّ فِي الْحَيَاةِ وَفِي الْمَمَاتِ ... لِحَقِّ تِلْكَ إِحْدَى الْمُعْجَزَاتِ
”په ژوند او مرگ دواړو کې سرلورې ترلاسه کول تر معجزې کمه
نه ده.“

محمد بن حميد الطوسي په جهاد کې شهيد شو، ابو تمام پرې مرثيه
وويله...
او دا يې هم يوه بيلگه:

كَذَا فليجَلَّ الْخَطْبُ وَلِيَفْدَاحِ الْأَمْرُ ... فَلَيْسَ لِعَيْنٍ لَمْ يَفِضْ
مَاؤَهَا عُدْرُ

”دغه راز دغه پېښه وړه نه بلکې لويه او ستره وگڼه، دا چې کومې
سترگې پرې اوبښکې توی نه کړي نو هېڅ غدر نه لري.“

د تاريخ د مشهور سپه سالار «قتيبه بن مسلم» په کورنۍ کې يوزره
سواندي شتمن چې تل به يې بېوزلان پر خپلو شتمنيو پالل مرشو... يو
شاعر د هغه پرمړينه دغه ويرجنه قصيده وويله:

مضى ابنُ سعيدٍ حين لم يبق مشرقٌ ... ولا مغربٌ غللاً له فيه مادحُ
”ابن سعدي په داسې حال کې له نړۍ نه رخصت شو، چې په ختيځ او

لوېديځ کې يې بې شمېره خلک په ښه نامه يادوي.“
هله ابو نواس نامتو عربي شاعر د مصر د امير “خصيب” تاريخ ليکي او
د زمانې په جړېده کې يې نوم داسې ثبتوي.

إذا لم تزر أرض الخصيب ركابنا ... فأَيّ بلادٍ بعدهنّ تزورُ
”که مور د خصيب سيمې ته ورنشو؛ نو چېرته ولاړ شو؟! يو داسې سړی
چې له سخاوت سره غبرگ روان و.“

له دغه درباره هېڅوک هم پېنوا

نه ځي

کله چې ته په دې وپوهېږي، چې په اسماء کې يو داسې فرمانرواشته
چې هغه عادل، منصف او غوره فيصله کولی دی؛ نو هم ته د دوی وړ
يې، چې د هغه د ژمنو او وعدو سره سم نه ځمغي او وياړ لاس ته راوړي.
وگوره دغه يوه مجرمه ښځه يې سپي ناسته په اوبو ورکولو وښېله.

هغه بله يې پيشو ته د عذاب په ورکولو دوزخ ته ولېږدوله.

امام بخاري رحمه الله مرفوع حديث نقل کړی چې:

څلورېنست عادتونه داسې دي چې پر هغې باندي د عمل کولو په صورت
کې انسان جنت ته د تلو وړ گرځي.

تر ټولو لوړ او ښه عادت يې چا ته د شيدو لپاره وزه ډالۍ کول دي.
الله سبحانه و تعالی فرمايي:

﴿فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ ۗ وَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا

تیره ۰

”بيا چا که د ذرې هومره نېکي کړې وي و به يې گوري (۷) او چا که د ذرې هومره بد هم کړې وي؛ نو و به يې گوري (۸).“

پر همدغه بنسټ هڅه وکړه، چې د يو غم خپلي په غم او اندېښنه کې ځان ور شريک کړې، بېوزله ته څه ورکړه، د مظلوم په خوا کې ودرېږه، وگي په خېټه مور کړه، تېري ته اوبه ورکړه، د ناروغ پوښتنه وکړه، د يو مسلمان په جنازه کې شريک شه، د مېلمه هرکلی او درناوی وکړه، د مشر احترام او پر کشرانو شفقت وکړه، له گاونډي سره نېکښه وکړه، مسلمانانو ته له زيان رسونې ډډه وکړه!

دا هماغه بنایسته معاني لور اخلاق او غوره صفات دي، چې نېکمرغي او سعادت رامنځ ته کوي، سینه پراخه کوي او غمونه له مينځه وړي.

خپل تاريخ پخپله وليکه!

۲۰۴

سخته گرمي وه او په حرم شريف کې د ماسپښين د لمانځه په انتظار ناست وم؛ چې يو سپين ږيري سړی را ولاړ شو او خلکو ته يې د زمزم اوبو په ورکولو پيل وکړ، يوه ته د اوبو گلاس ورکړه او بل ته يې ورکړه، تردې چې ډېر خلک يې خړوب کړل، خوله يې پر تندي را روانه وه، خلک په انتظار کې وو چې خامخا بايد د دغه بودا له لاس اوبه وڅښي او هغه هم د موسکا په بدرگه خپل دغه خيري عمل ته دوام ورکړ ما د هغه صبر او له نېکۍ سره د بې کچه مينې په اړه زينت زيات تعجب وکړ او وپوهېدم چې خير رسونه اسان کار دی چې الله يې چا ته اسانه کړي!

لا تحزن

وگوره هلته ابوبکر رضي الله عنه د رسول الله صلى الله عليه وسلم د پلوی او ساتنې په خاطر خپل ځان د بلا په خوله کې ورکړ.....!

پیاوړی قومندان ابو عبیده بن الجراح رضي الله عنه د اسلامي لښکر د راحت او سوکالی په خاطر خپله پیره کوي او شپه په وینښه تېروي.....!

د عدالت ستر علمبردار عمر فاروق رضي الله عنه د رعیت د ښې او بدې د معلومولو په خاطر د مدینې په لارو کوڅو کې گرځي او خلک ویده پراته وي. د اسلام د ستر پیغمبر مبین ابوظحله د احد په غزا کې خپل ځان د غشو، تورو او برچو په خوله کې ورکوي! چې پیغمبر صلى الله عليه وسلم محفوظ او خوندي پاتې شي.....!

عبدالله بن المبارک په خپله رضي الله عنه او نورو ته روژه ماتې ورکوي. یو شاعر وايي:

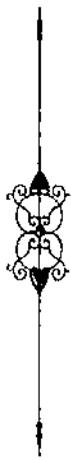
داسې وگړي د اسمان د ستورو په ځلانده او د سباوون په څېر رڼا او روښانه دي. الله سبحانه و تعالی فرمائي:

﴿ وَيُطْعِمُونَ الطَّعَامَ عَلَىٰ حُبِّهِ مِسْكِينًا وَيَتِيمًا وَأَسِيرًا ۝ ﴾

”او د الله په مینه کې مسکین، یتیم او بندي ته خواړه ورکوي.“ په قرآن کریم کې سوچ وکړه

د قرآن کریم په لوستو انسان ته د الله تعالی رحمت متوجه کېږي، د الله تعالی رسول به دې ته ډېر لېوال و، چې د بل له خولې قرآن کریم واوري، صحابه کرامو ته به یې ویل، چې قرآن راته واوړو!

له دې امله موږ ته هم پکار ده، چې په ورځ کې څه نا څه وخت د الله د کلام لوستو ته ورکړو، ځکه زموږ کړۍ ورځ په دنيوي منډو تړو کې

تبره شي، خكه مو ذهن گډوډ او روح مو ستري وي او دا حقيقت دي، چې د الله تعالى له ياد پرته په بل څه كې ډاډ او سكون نشته. لکه ابن مسعود رضي الله عنه واي چې ما ته نبی کریم صلى الله عليه وسلم وفرمايل:

«اقْرَأْ عَلَيَّ»، قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، اقْرَأْ عَلَيْكَ، وَعَلَيْكَ أَنْزَلَ، قَالَ: «نَعَمْ» فَقَرَأْتُ سُورَةَ النِّسَاءِ حَتَّى أَتَيْتُ إِلَى هَذِهِ الْآيَةِ: فَكَيْفَ إِذَا جِئْنَا مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ بِشَهِيدٍ وَجِئْنَا بِكَ عَلَى هَؤُلَاءِ شَهِيدًا النساء: ١٤، قَالَ: «حَسْبُكَ الْآنَ» فَالْتَفَتْتُ إِلَيْهِ، فَإِذَا عَيْنَاهُ تَذَرِفَانِ.

”يوه ورځ را ته رسول الله صلى الله عليه وسلم وفرمايل، چې پر ما قرآن ولوله (يانې ما ته يې واوروه) نو ما عرض وکړ، چې زه پر تاسې قرآن ولولم، سره له دې چې پر تاسې نازل شوی؟! ويې فرمايل هو! نو ما د نساء سورت تلاوت پيل کړ، تر دې چې دغه آيت (فَكَيْفَ إِذَا جِئْنَا مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ بِشَهِيدٍ وَجِئْنَا بِكَ عَلَى هَؤُلَاءِ شَهِيدًا) [النساء: ٤١] ته ورسېدم؛ نو ويې فرمايل بس که! ما وليد، چې سترگې يې په اوښکو لمدې وې.“

رسول الله صلى الله عليه وسلم يوه شپه د جومات تر څنگ تېرېده، په جومات کې يې د قرآن کریم د تلاوت غږ واورېد؛ نو ورته ودرېده او تلاوت يې اورېده، سهار يې تلاوت کوونکي يانې ابو موسی الاشعري رضي الله عنه ته وفرمايل: «بېکا ما ستا قراءت ته غوږ ايښی و، ابو موسی ووی يا رسول الله! که زه خبر وای، چې ته زما تلاوت ته غوږ يې؛ نو ما به نور هم په خواږه غږ لوستی و. قرآن کریم د زړونو پاچا او پر روح هيبت اچوونکی دی او ډېر اغېز لري.

فضيل ابن عياض رحمه الله يو نوميالی تابعي دی، ده چې کله دغه لاندینی آيت واورېد؛ نو له ډېره هيبته را پرېووت او مړ شو.

﴿وَقَفُّوهُمْ إِنَّهُمْ مَسْئُولُونَ﴾

”او دوی معطل کړئ له دوی نه پوښتنه کېږي.“

همدا راز عمر رضي الله عنه د دې لاندیني آیت په اورېدو ټوله میاشت په ناروغی کې تېره کړه.

﴿وَلَوْ أَنَّ قُرْآنًا سُيِّرَتْ بِهِ الْجِبَالُ أَوْ قُطِّعَتْ بِهِ الْأَرْضُ أَوْ كُلِّمَ بِهِ الْمَوْتَى﴾

”او څه به شوي وای که کوم داسې قرآن نازل کړای شوی وای، چې د هغه په زور سره غرونه خوځېدلي وي، یا ځمکه څیرې شوې وای، یا مړي له قبرونو راوتلي غږېدلي وای؟“

همدا شان عبدالله بن وهب د جمعې پر ورځ پر یوه لار تېرېده، چې دیوه کوچني له خولې یې دا آیت واورېد:

﴿وَإِذْ يَتَحَاوُونَ فِي النَّارِ فَيَقُولُ الضُّعْفَاءُ لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ أَنْتُمْ مُغْنُونَ عَنَّا نَصِيبًا مِّنَ النَّارِ﴾

”او هغه وخت یاد کړه، چې دوی به په دوزخ کې یوله بل سره جگړه کوونکي وي، په دنیا کې چې کوم کسان کمزوري وو هغوی به تکبر کوونکيو ته ووايي چې ”موږ ستاسې تابع وو اوس ایا دلته به تاسې د دوزخ د اور له کړاوه څه لږ ډېر موږ وژغورئ؟“

نو د دې آیت په اورېدو یې درې ورځې ناروغي تېره کړه او پر څلورمه ورځ په حق ورسېد.

خو د دې زمانې خلکو ته گوره، چې لاس یې په کار کې نښتی وي؛ خو بیا یې هم غوږ ته سندرې لگولې وي، چې یو خو له دې امله کار یې برکته وي او بل گناهکارېږي هم او ځینې داسې وي، چې له کاره سترې راشي؛ نو

په کور کې په کراره غږ ځانته سندرې ولگوي، څه فکر کوي چې د گناه په کار به سړی گنې دمه شي؟ بلکې نور يې هم طبيعت گډوډېږي؛ خو که د دې پر ځای يې تلاوت اورېدای؛ نو ډاډ به يې هم تر لاسه کولای او له گناه نه به هم خلاص وای.

مور ټول د نېکمرغۍ په لټه کې يو

خو.....!

اسکافي عالم او پوه د "لطف التدبير" په نامه يو په زړه پورې کتاب ليکلی او په خپل دغه کتاب کې يې د مشرۍ او نېکمرغۍ تر لاسه کولو لپاره هر لور ته د فکر نييل ځغلولی.....!

د دغه کتاب له مطالعې نه درې د پام وړ ټکي په لاس راغلل:

۱: د چا نهايي هدف چې له الله جل جلاله پرته بل څه وي؛ نو گټې به يې پر تاوان، خوښۍ به يې پر غم او نېکمرغي به يې پر بدمرغي اوږي.
الله سبحانه و تعالی فرماي:

﴿سَنَسْتَدْرِجُهُم مِّنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُونَ﴾

"نو هغوی به مور په تدريجي ډول په داسې شان له تباهی سره مخامخ کړو چې هغوی خبر قدرې هم نه وي."

پر کومو کږو وږو لارو چې خلک روان دي هغه له سره اسلامي شريعت سره سمون نه خوري او نه په هغې سره څوک نېکمرغي تر لاسه کولای شي!

۳: ډېر داسې خلک هم شته چې دنيا او اخرت يې دواړه له لاسه وتلي دي او لا دا گومان کوي، چې گوندي ښه کار يې کړی؛ خو هېڅ ډول نېکمرغي

يې په برخه نشوه او لامل يې هماغه له نبوي منهجه سرغړونه ده، چې دنيا او اخرت د نېکمرغۍ تضمين کوي.

جنت او دوزخ

۲۰۴

يوې نړيوالې ورځپاڼې يوه ورځ دا خبر خپور کړ، چې د فرانسې لومړي وزير ځان وواژه او د ځان وژنې لامل يې دا ښوول کېده، چې په ډېرو ورځپاڼو کې پرې نيوکې شوې وې، چې ده يې د زغم تاب نه لاره او څنگ به يې لرلی وای، ځکه له دې خوار سره؛ خو نه ايمان و او نه د زړه سکون؛ نو ځکه يې ځان وواژه، که له ده سره ايمان وای يانې که دا مؤمن وای او شريعت ورسره وای؛ نو شريعت به ورته لارښوونه کړې وای، چې:

﴿وَلَا تَكُ فِي ضَيْقٍ مِّمَّا يَمْكُرُونَ﴾

”د دوی پر حرکتونو مه ځورېږه او مه د دوی په دسيسو زړه تنگی کېږه.“

﴿وَاصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَاهْجُرْهُمْ هَجْرًا جَبِيلًا﴾

”او خلك چې کومې خبرې جوړوي پر هغو صبر وکړه او په شرافتمندانه ډول له هغو نه بېل شه.“

ځينې خلک د اندېښنو هواری د ويالې پر غاړه د موسيقۍ په اورېدو، په څه لوبه کې بوختېدل او د واورې د ورنښت په سيل کې گڼي؛ خو دا دهغه چا وړاندیزونه دي، چې له دين نه لرې وي او هېڅ اشنایي ورسره نه لري، مؤمنان له اندېښنو نه د خلاصون لار د اذانه او اقامت تر منځه په جومات کې کېناستل او له خپل رېښتیني خالق نه دعاگانې غوښتل بولي او وايي،

چې پر تقدیر خوښ شه، له ذکر او توکل نه کار واخله.

الم نشرح لك صدرک

پورتني کلام پر رسول الله ﷺ نازل شو او د هغه په حق کې په ټوله مانا متحقق شو، پېغمبر ﷺ پراخه سينه او ډاډه زړه، د انسانانو په نسبت صله او عاطفه درلوده!!!

دغه پېغمبر ﷺ "رحمة للعالمين" دی د هغه په فضيلت کې دغه خبره بېخي کفايت کوي چې:

﴿شَاهِدًا وَ مُبَشِّرًا وَ نَذِيرًا ۝ وَ دَاعِيًا إِلَى اللَّهِ بِإِذْنِهِ وَ سِرَاجًا مُنِيرًا ۝﴾

"مورته شاهد او زېری وړکوونکی او وپروونکی لېرلی یې (۴۵) او د الله تعالی په اجازه د هغه لوري ته بلونکی او بله ډیوه مو وگرځولې (۴۶)."

"هغه چې د نبوي رسالت سره سمون نه خوري د یو شمېر مناطقو و زندیقیت او د یو شمېر صوفیانو حماقت، د متکبرینو رذالت او داسې نور فاسد افکار او خیالات دي چې له حقیقتونو سره پر جگړه بوخت او د اسلام د ستر پېغمبر ﷺ له تگلارې څخه منحرف شوي"

الله تعالی فرمائي:

"نو الله تعالی مؤمنانو ته د هغه څه په اړه چې دوی پکې اختلاف کاوه هدایت او لارښونه وکړه، په دې توګه الله تعالی چې چا ته وغواړي د سمې لارې لارښوونه کوي"

د ښه ژوندانه مفهوم

۲۰۶

يو عقلمن وايي که ته د زندان د وسپنيزو پنجرو تر شا په ولچکو او زولنو تړلی بندي يې؛ نو هم اسمان ته کتلاي شي او له اسمانه يو خوږ بويه گل راشو کولای او بويولای شي او پر خای ناست خپل صحت روغ ساتلای شي؛ خود دې پر عکس که په يوه ښکلې مانۍ کې ناست يې او د خپل شتو په چروت کې ډوب او ښخې او بچيو ته غوسه يې؛ نو په دې سره دې روغتيا لا پسې زيانمېري.

په دې دواړو حالتونو کې ښه ژوند د لومړني حالت دی، که څه هم زندان کې دی او د دویمي حالت ژوند ښه نه دی که څه هم په يوه ښکلې مانۍ کې ولې نه دی.

د دې مانا دا شوه، چې ښکمرغي له کومې زمانې پورې تړلې نه ده او نه په کوم خای پورې ځانگړې ده، بلکې يوازې په ايمان کې نغښتې ده، زړه د الله تعالی د نظر خای دی او کله چې زړه پر الله ډاډمن وي؛ نو بيا پکې د ښکمرغۍ چينې راخوتېري.

امام احمد بن حنبل رضي الله عنه ښکمرغه ژوند تېر کړی، سره له دې چې په خپل لاس گنډل شوی او پېوند شوې جامې به يې اغوستې، درې ختینې کوتې يې درلودې، چې په هغې کې يې استوگنه کوله، د زيتون له تيلو سره به يې وچه مړۍ خوړله، يوه جوړه خپلۍ يې اولس کاله وکارولې، زياتره وخت به روژه و، په مياشت کې به يې فقط يو ځل غوښه موندله؛ خو بيا هم دومره مېړنی او همت ناک و، چې په يو يو حديث پسې به يې نړۍ گزو گام کوله، بيا هم خوښ او ښکمرغه و! په مقابل کې يې د نړۍ واکمنان مامون الرشيد، واثق، معتصم او متوکل، له سرو او سپينو زرو او لښکرو سره په دنگو دنگو

مانيو کې اوسېدل؛ خو ژوند يې په خړپړتيا کې تېريده، ډاډمني او نېکمرغي يې نه درلوده.

شيخ الاسلام ابن تيميه رحمه الله نه کورنۍ درلوده او نه کور، نه مال او نه منصب، د بنو اميه د جومات ترڅنگ يې يوه خټينه کوټه درلوده، په هغې کې اوسېده او پر يوه مړۍ ډوډۍ به يې کړۍ ورځ تېروله، يوازې دوه جوړه جامې يې درلودې، زياتره وخت به په جومات کې ويده کېده! دى وايي:
زما جنت زما په سينه کې دى، زما وژل زما لپاره شهادت او بندي کول مې خلوت دى، جلا وطني راته سياحت دى او دغه ټولې خبرې يې د ايمان پرمټ کولې، په زړه کې يې د ايمان د بوټي ريښې کلکې وې.

نېکمرغي څه ده؟

رسول الله ﷺ فرمايي:

“په دې نړۍ کې د يوه لاروي په څېر ژوند وکړه”

نېکمرغي په مال او شتمنۍ کې نشته، نه د قارون په خزانو کې او نه د فرغون په پاچاهۍ کې نغښتې ده، بلکې نېکمرغي د صحابه وو په ژوند کې وه، ځکه هغوى يوازې دنيا ته پام نه کاوه، بلکې په ديني چارو بوخت وو. نېکمرغي څه بانکي رسيد نه دى، چې له کوم بانک نه تر لاسه کړاى شي او نه کوم څاروى دى، چې په مېله کې ويېرل شي او نه کوم خوږ بويه گل دى، بلکې نېکمرغي خپله له ايمان او دين څخه راوتلى شى دى، مور په موټرو او ښکليو مانيو کې نېکمرغي لټوو، سره له دې چې دغه ټولې اسانتياوې د اندېښنو زېږنده دي.

د نړۍ ستر خواخوږي ﷺ ته وگورئ، چې هغه څومره په غریبۍ کې ژوند کړی؛ خو سره له دې یې هم په داسې نېکمرغیو کې ژوند تېر کړی، چې یوازې الله تعالی پرې ښه پوه دی.

سعد بن ابی وقاص ﷺ خپله ښځه، بچي او گډې وزې له ځانه سره واخیستل او له ښاره ووت، په یوه دښته کې استوگن شو، یانې له دنیوي ستونزو او اندېښنو نه یې کډه وکړه، بله ورځ یې له ښاره یو زوی ورغی او ورته یې وویل پلاره! ته دلته ناست یې او هلته د شتمنیو پر وېش سره خلک نښتي دي؛ نو سعد ﷺ ورته وفرمایل زه ستا له شره الله تعالی ته پناه وروړم او ما له رسول الله ﷺ نه اورېدلي وو، چې الله تعالی داسې کس خوښوي، چې نومورکی غني او پرهېزگار وي.

سپېڅلي خبرې الله تعالی ته پورته

خبرې

له صحابه وو سره د ښو خبرو خزاني وې چې د اسلام ستر پېغمبر ﷺ ورته ښوولې وې، هره خبره یې تر دغې ټولې نړۍ غوره وه. د ابوبکر ﷺ د غوښتنې په ځواب کې ورته دغه دعا ښيي.

اللَّهُمَّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي ظُلْمًا كَثِيرًا، وَلَا يَغْفِرُ الذُّنُوبَ إِلَّا أَنْتَ، فَاغْفِرْ لِي مَغْفِرَةً مِنْ عِنْدِكَ، وَارْحَمْنِي إِنَّكَ أَنْتَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ

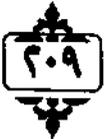
”ای الله! بېشکه ما پر ځان ډېر تېری کړی دی او له تا پرته بل څوک د گناهونو بښنه نشي کولای؛ نو ته ما ته له خپل لوري بښنه وکړې او پر ما ولورېږې، بېشکه ته بښونکی او لوراند ذات یې.“

علي ﷺ ته دا دعا بښي چې:

اللَّهُمَّ إِنَّكَ عَفُوفٌ تَجِبُ الْعَفْوَ فَاغْفُ عَنِّي

“ای الله! ته بښونکی یې او بښنه خوښوې؛ نو ما ته بښنه وکړه.”

د الله تعالی رانیول خورا سخت دي

د یو بنده تر ټولو سخت او ناوړه دریځ دا دی چې پر نورو ظلم کوي او پر حقوقو یې خپته اچوي، ځکه یې الله تعالی هم کلک رانیسي، وگوره عامر بن طفیل غوښتل، چې پېغمبر ﷺ ووژني، پېغمبر ﷺ هغه ته ښېرې وکړې، په سباله ورځ مړ شو او لمنځه ولاړ.

اربد بن قیس د پېغمبر ﷺ د وژلو هڅه وکړه، هغه ورته ښېرا وکړه، پر اوبښ سپور پر آسماني تندر ولگېد، سره له اوبښه وسوزېد او لمنځه ولاړ. حجاج بن یوسف د سعید بن جبیر ﷺ پر وژلو اقدام وکړ، هغه ورته په دغه لنډ وخت کې ازار وکړ چې:

ای الله! تر ما وروسته یې پر بل چا مه مسلطوه! هماغه و چې حجاج د لاس په څه ناروغی اخته شو او دغې ناروغۍ یې ټول بدن ته سرایت وکړ، د غوښي په څېر څېرې یې به یې کول، لنډه دا چې پر همدغه حالت کې مړ شو. سفیان ثوري د منصور له وېرې حرم ته لاړ، منصور هم ورپسې رهي شو، سفیان د کعبې غلاف کلک راوښو او منصور ته یې ښېراوې وکړې، منصور مکې ته تر دننه کېدو له مخه په لار کې د میمون د کوهي تر څنګ مړ شو. حمزه البسوني د جمال ناصر په زندان کې پر محکومو مسلمانانو سخت ظلمونه کول او ورته به یې ویل:

(العیاذ باللہ)

ستاسی خدای چہرته دی چې هغه هم په زولنو وترم!
الله سبحانه و تعالی فرمائي:

﴿سُبْحٰنَهُ وَتَعٰلٰی عَمَّا یَقُوْلُوْنَ عَلُوًّا کَبِیْرًا ۝﴾

”هغه پاک دی او له هغو خبرو نه ډېر پورته او لوړ دی چې دوی یې کوي.“

همدغه موذی انسان له قاهرې نه د باندې سکندرې ته روان و چې موټر یې ټکر وکړ، وسپنه یې په سر کې ننوتله او په ځای مړ شو.
د عبدالناصر یو بل جلا د په لس ډوله ناروغیو اخته شو او په طبابت کې یې هېڅ درملنه ترلاسه نشوه، آخر هم په زندان کې مړ شو.
الله سبحانه و تعالی فرمائي:

﴿الَّذِیْنَ طَغَوْا فِی الْبِلَادِ ۝ فَاکْثَرُوْا فِیْهَا الْفَسَادَ ۝ فَصَبَّ عَلَیْهِمْ رُبُّکَ سَوْطَ عَذَابٍ ۝﴾

”دا هغه کسان وو چې د نړۍ په هېوادونو کې یې ډېره زیاته سر غرونه کړې وه (۱۱) او په هغو کې یې ډېر زیات فساد خورکړی وو (۱۲) په پای کې ستا رب پر هغو د عذاب ډره راکوزه کړه (۱۳).“
په حدیث شریف کې راځي چې:

”د مظلوم له بنسټو او ازارو نه ډډه وکړئ، ځکه چې د الله تعالی او د هغه ترمنځ څه پرده نه وي“

په خراسان کې له یوه نېک سړي نه څو اشرفی چا پتې کړې هغه په ژبا لاس پورې کړ، فضیل ابن عیاض ورته وویل: ولې ژاړي؟؟ هغه ورته ووی ژاړم؛ خو په دې چې د قیامت په ورځ به الله تعالی ما او دغه غل سره یو

ځای کړي، نو په هغه مې زړه دردېږي.

ستا د دروازي مخې ته زه ولاړيم

۲۱۰

په نیویارک کې د ملګرو ملتونو د ودانۍ د لویې دروازې پر سر یوه لوحه څرول شوې چې پر هغې د نړیوال شاعر سعدي شېرازي دا قطعه (چې ورورۍ او اتحاد ته پکې بلنه شوې) په انګلیسي ژباړل شوې.

”زه چې کله د خپل محبوب دروازي ته ورسېدم، نو ما ته یې وویل: څوک یې؟ ما ورته وویل: زه یم

هغه بیا وویل: د محبت پر مانا نه یې پوهېدلی چې تا زما او د ځان ترمنځ توپیر وکړ!

ما وویل: یو کال پس راغلم او ستا دروازه مې په عاجزۍ سره ټک ټک کړه او ته وايې چې څوک یې، زه وایم ګوره! دننه هم ته یې او دباندې هم ته یې، چېرته چې زه ګورم؛ نو هلته ته یې!

هغه ووی: اوس د محبت په قدر او قیمت وپوهېدم، دننه راځه. ...“
د یوه بنده لپاره حتمي ده چې باید یو داسې دوست ولري چې په غمونو او اندېښنو، لوړو او ژورو کې ورسره شریک اووسي.
الله تعالی د موسی ﷺ د غوښتنې په اړه داسې یادونه کړې:

﴿وَجَعَلْ لِي وَزِيرًا مِّنْ أَهْلِي ۚ هَرُونَ أَخِي ۚ إِشْدُدْ بِهِ أَزْرِي ۚ وَأَشْرِكْهُ فِي أَمْرِي ۚ كَيْ تُصْبِحَ كَثِيرًا ۚ وَنَذُكُّكَ كَثِيرًا ۚ﴾

”او زما لپاره زما د خپلې کورنۍ نه یو مرستیال وټاکه (۲۹) هارون چې زما ورور دی (۳۰) د هغه په وسیله زما مت پیاوړی کړه (۳۱)

او هغه زما په کار کې برخه وال کړه (۳۲) چې مور بڼه ستا پاکي بیان
کړو (۳۳) او بڼه ستا یادونه ستاینه خپره کړو (۳۴).“

د یو شاعر په وینا:

خامخا باید یو نږدې غمخور ولرې، چې تا ته ډاډ درکړي او درد دې دوا
کړي.

الله سبحانه و تعالی فرمائي:

﴿بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ﴾

”دوی په خپلو منځو کې سره ملګري دي.“

﴿كَانَهُمْ بَنِيَانٌ مَّرْصُوصٌ ۝﴾

”چې ګواکې هغوی یو محکم کړی شوی دېوال دی.“

﴿وَ أَلْفَ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ﴾

”او د مؤمنانو زړونه یې یو له بله سره ولګول.“

﴿إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ﴾

”مؤمنان خو یو د بل وروڼه وي.“

د نېکمرغی له اسبابو نه دا هم دي، چې ته یو داسې ملګری پیدا کړې
چې تا ته په خپله ملګرتیا کې یوه نېکمرغي او ګټه در ورسوي.

قدسي حديث دی الله سبحانه و تعالی فرمائي چې:

”چېرته دي زما په اړه دوه تنه دوستان چې نن یې د خپل رحمت په
سيوري کې راوښکارم“

په بل حديث کې راځي چې:

”او هماغه دوه کسان چې محبت او دوستي یې دواړه د الله تعالی په

امن شرعاً او عقلاً مطلوب دی

الله سبحانه و تعالی فرمائي:

﴿أُولَئِكَ لَهُمُ الْأَمْنُ وَهُمْ مُهْتَدُونَ﴾

”امنیت د هماغو کسانو لپاره دی او پر سمه لاره برابر هماغه کسان دي، چې ایمان یې راوړی او خپل ایمان یې پر ظلم نه دی ملوث کړی.“

په حدیث شریف کې راغلي دي:

”د چا په کور کې چې امن وي، بدن یې روغ وي او د ټولې ورځې لپاره خواړه په کور کې ولري؛ نو دا داسې ده گواکې ټوله نړۍ ورته پرانستل شوې وي.“

په کور کې امن هله وي، چې د کور ټول وگړي له گناه او گمراهۍ نه ځان ساتي او په ټول امت کې به هله امن راځي، چې ټول د مینې په دسترخوان سره راټول شي او پر نیاو او انصاف خپلې چارې روانې کړي، په شریعت عمل پیل کړي.

دا دنیا څومره لولی او مکاره ده، یو اړخ یې سموې؛ نو بل اړخ یې خرابېږي، کله چې مال د سړي لاسته راشي؛ نو بدن یې ناروغي او اندېښنې په مخه کړي او چې ښه حالت تر لاسه کړي؛ نو مرگ یې گربوان راوښيي او همدا دنیوي ژوند دی.

لکه تاسې دې پېښې ته وگورئ:

د اعمش په نامه يو شاعر رسول الله ﷺ ته راته، چې په خپل شعر کې د ده ستاينه وکړي، په لار کې له ابو سفیان سره مخ شو، هغه ورته وويل سل اوبنان به درکړم او بېرته له همدې ځايه ستون شه، پېغمبر ته مه ورځه، ده ورسره ومنله، سل اوبنان يې ترې واخيستل او بېرته ستون شه، په لار کې له اوبنه راپرېوت او مړ شو، دين او دنيا يې دواړه تباه او برباد شوو.

دنيوي جاه او جلال لمنځه ځي

رېستيونې او حقيقي نېکمرغي هماغه ده، چې تل او بشپړ وي، دوام يې په دغه او هغه نړۍ دواړو کې وي، محاسن يې په غمونو او اندېښنو لمنځه نه ځي!!

نعمان بن المنذر (د عراق ولس مشر) تر يوې ونې لاندې کېناست او د شرابو پياله يې پر سر رواروله! د هغه وخت نامتو حکيم «عدي بن زيد» هغه ته په يوه ټکي نصيحت وکړ او ورته يې وويل:

پاچا سلامت! پوهېږې چې دغه ونه څه وايي؟

پاچا: نه! وايي؟

عدي بن زيد ورته د شعر په ژبه وويل:

زموږ په چاپيريال کې ډېرو لارويانو اړولي او ارغواني شراب يې څښلي، بيا زمانې پرې لوبې کړې او همدغه د زمانې حال دی کله څنگه او کله څنگه!

د دغو شعري بېلگو په اورېدو نعمان په چورت کې ډوب شو او لار شراب خوري يې پرېښوده او همداسې مکدر او اندېښمن پاتې شو تر دې

چې مړ شو.

هلته د ايران شاه رضا د فارس حکومت د دوه نیم زره کلن تلین په ویاړ او حکومت د نفوذ او توسیع په مناسبت د هېواد په یوه ستره بقعه کې یو ویاړلی مجلس ترتیب کړ.... زمانه چا ته ډېر وخت نه ورکوي، فقط د بېگا او سبا په موده کې یې تغر ورتول کړ او جلا وطن کړی شو.
الله سبحانه و تعالی فرمائي:

﴿تَوْتَى الْمَلِكِ مَنْ تَشَاءُ وَتَنْزِعُ الْمَلِكُ مِمَّنْ تَشَاءُ﴾

"ستا چې چا ته خوښه شي حکومت ورکوي او له چا نه چې وغواړي اخلي يې."

په دې توگه له خپلو قصرونو څخه لېرې په محرومیت او افلاس کې مړ شو او چا پرې اوبنکې هم توی نکړې.
الله تعالی فرمائي:

﴿كَمْ تَرَكُوا مِنْ جَنَّاتٍ وَعَيُْونٍ ۙ وَزُرُوعٍ وَمَقَامٍ كَرِيمٍ ۙ وَ نَعْمَةٍ كَانُوا فِيهَا فَاكِهِينَ ۙ﴾

"خومره يې پرېښودل باغونه، چينې، (۲۵) کښتونه او ځلانده محلونه (۲۶). خومره ژوندي وسايل، چې هغوی پکې مزې چرچې (کولې له هغوی نه وروسته پاتې شول) (۲۷)."

کتب مت حال د "رومانيا" د جمهور رئیس "چار ويسکي" هم چې پوره دوه وښت کاله يې حکومت وکړ اويا زره گارډ يې درلودل، بالاخره ولس يې ورته په غوسه شو قصر يې ورمحاصره کړ او سره له محافظينو يې توتې توتې کړ.

الله سبحانه و تعالی فرمائي:

﴿فَمَا كَانَ لَهُ مِنْ فِئَةٍ يَنْصُرُونَهُ مِنْ دُونِ اللَّهِ ۗ وَمَا كَانَ مِنَ الْمُنتَصِرِينَ ۝﴾

”بیا د هغه د مرسته کوونکیو هېڅ کومه ډله نه وه، چې د الله تعالی په مقابل کې د هغه مرستې ته راغلي وای او نه یې خپله مرسته بڅپله وکړای شوه.“

دې ته ورته د فلپین جمهور رئیس "مارکوس" هم ستره واکمني او ځواکمني لاس ته راوړه له دغې ځواکمنۍ څخه په ناوړه کټه اخستنې سره خپل ولس له سخت ذلت او سپکاوې سره مخ کړا

الله تعالی هغه ته داسې سزا ورکړه، چې ټوله واکمني او ځواکمني یې له لاسه ورکړه، له خپل هېواد، اهل او کورنۍ نه وشړل شو او پر هېڅ کوم ځای کې ورته پناه گاه ترلاسه نشوه؛ او پر یو بدمرغه مرگ مړ شو، ولس یې په خپل هېواد کې د قبر لپاره هم ځای ورنکړ. الله سبحانه و تعالی فرمایي:

﴿فَكُلًّا أَخَذْنَا بِذُنُوبِهِ﴾

”په پای کې موږ هر یو د هغه په گناه سره ونیوه.“

د فضایلو اکتساب د نېکمرغۍ

معراج دی

له بنده نه دا مطلوب ده چې باید نېکمرغي، امن او راحت کسب کړي د نېکو صفاتو او ښو کارونو په لور ځغاسته وکړي. په حدیث شریف کې راغلي دي چې:

«د هغه څه په اړه چې تا ته يې خیر او گټه رسېږي حرص ناک اووسه او له الله تعالی نه مرسته وغواړه»

یو صحابي له رسول الله ﷺ نه غوښتنه کوي، چې په جنت کې هم له هغه سره ملگری اوسي!

هغه ورته وایي:

«د ډېرو سجدو په لگولو سره زما مرسته وکړه! ځکه هره سجده چې ته لگوي په هغې سره الله تعالی ستا یوه یوه درجه لوړوي»

یو بل یې د نېکۍ د یوې لویې دروازې د پرانستلو په اړه ورڅخه پوښتي، په ځواب کې ورته وایي چې: تل باید ستا ژبه د الله تعالی پر ذکر لونده اوسي. د یو بل په ځواب کې وایي:

چا ته کنځل مه کوه، څوک پر خپل لاس مه وهه او که څوک درته کنځل وکړي، نو د کنځاوو ځواب پر کنځلو مه ورکوه، هېڅ ډول نېکي وړه او سپکه مه گڼه، که څه هم له خپلې سلواغې نه اوبه د بل بوکې ته ورواوړې. مهم کارونه چمتکتیا او اقدام ته اړتیا لري.

په حدیث کې راځي:

«تر فتنو دمخه د نېکۍ په لور ځغاسته وکړئ»

الله سبحانه وتعالی فرمائي:

«د رب له لوري مغفرت او جنت ته ځغاسته وکړئ»

نېکۍ ته انتظار او په ترسره کولو

يې ډيل مه کوئ!

د يوه شاعر په وينا:

د انسان د زړه تيگان او تکان هغه ته همدا خبره په ډاگه کوي چې ژوند
د دقيقو او ثانيو په حساب دی.

عمر بن خطاب رضي الله عنه هلته په وينو کې لت پت پروت دی، بل لور ته يې
يو ځوان وليده چې اوزار او جامې يې په ځان پسې پر ځمکه رابښکلې، هغه
ته يې داسې وويل: وراره! جامې دې له ځمکې نه درپورته کړه، چې په دې
کې ستا د رب په اړه تقوی هم ده او د جامو نظافت هم.

وگورئ د مرگ په سكراتو کې د عمر فاروق رضي الله عنه امر بالمعروف او نهی
عن المنکرا

جنتونه او نعمتونه هلته دي، نه دلته

خوښه مونه ده، چې تل ژوندي گړندي، نېکمرغه او زلمي اووسئ؟ که
غواړئ يې؛ نو دغه سعادت دلته نشي ترلاسه کېدای، ځکه دغه نړۍ لخوا او
لعب فنا او زوال دی!

يو شاعر د ځوانۍ په دوره کې په بېوزلتوب او مفلسۍ کې ژوند کاوه...!
روپۍ يې غوښتلې ترلاسه يې نه کړې..... بښځه يې غوښتله! ويې نه

موندله.... کله يې چې د سر ويښته سپين او هډونه يې سست شول، نو له هر لوري مال او دولت ورته راغی؛ نو دا شعرونه يې وويل:

”دغه شيان ما هماغه وخت غوښتل کله چې شل کلن زلمی وم اوس تر اویاو واوښتم؛ نو کورم چې د ترکو غرخوته ورته او نازولې پېغلې رانه طوافونه کوي!

خلک راته وايي: مور ستا د څېړويو له امله خوب نشو کولای.

زه ورته وایم: څه وکړم چې اتیا کلن يم؟!

الله سبحانه وتعالی فرمائي:

﴿وَمَا هَذِهِ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَهُوٌّ لَعِبٌ﴾

”او دغه د دنیا ژوند هېڅ نه دی مگر یوه لوبه او زړه خوښونه.“

د الهي منهج دښمنان

ما د ملحدینو او کمونستانو شعري او نثري کتابونه ولوستل... نهایی بې حیاء او بې ادبه خلک دي... زه پر دې پوهېدم چې هغه انسان چې د الهي منهج او رسالت په اړه د مسوولیت احساس ونه لري، هغه د افسان په جامه کې یو څاروی دی چې د سړي او یا ښځې په څېره کې تبارز کوي. الله سبحانه وتعالی فرمائي:

﴿أَمْ تَحْسَبُ أَنَّ أَكْثَرَهُمْ يَسْمَعُونَ أَوْ يَعْقِلُونَ ۗ إِنْ هُمْ إِلَّا كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ سَبِيلًا ۝﴾

”ایا ته انګېرې چې له دوی نه زیاتره کسان اوري او پوهېږي؟ دوی

خود بخارويو په شان دي، بلکې له هغونه هم هاخوا لار ورکي دي.“
 زه وایم دغسې خلک څنگه کولای شي نېکمرغي ترلاسه کړي سره له
 دې چې د دوی او د الله تعالی ترمنځ د تړاو رسی شلېدلې ده؟! او د الله تعالی
 د رحمت پراخه او پرانستې دروازي يې په ځانونو پسې تړلې دي.
 څنگه کولای شي نېکمرغه اووسي چې الله تعالی يې په غوسه کړي؟!
 او څنگه راحت موندلای شي چې له الله تعالی سره پر جگړه بوخت دي؟!
 زه وایم که توبه ونه باسي نو ستره بدبختي يانې د جهنم اور يې په برخه
 دی.

پخواني کمونستان دي او که اوسني، د دوی ترمنځ مشترکه اصل همدا دی
 چې دوی د الله تعالی په وړاندې په بې ادبۍ او ملنډو راولاړ شوي، انساني
 او اخلاقي ارزښتونه يې تر پښو لاندې کړي.
 الله سبحانه و تعالی فرمايي:

﴿ اَمِّنْ اَسْسَ بُنْيَانَهُ عَلَى تَقْوَىٰ مِنَ اللّٰهِ وَ رِضْوَانٍ خَيْرٌ اَمَّ مِّنْ اَسْسَ
 بُنْيَانَهُ عَلَىٰ شَفَا جُرْفٍ هَارٍ فَانْقَارَ بِهِ فِي نَارٍ جَهَنَّمَ ۗ وَاللّٰهُ لَا يَهْدِي
 الْقَوْمَ الظّٰلِمِيْنَ ۝ ﴾

”نو ستاسې څه گومان دی، غوره انسان هغه دی چې هغه د خپلې
 ودانۍ بنسټ د الله تعالی په وېره او د هغه د رضا په غوښتنه ايښي
 وي، يا هغه چې خپله ودانۍ يې د يوه کمره په کاواکه لغم خوړلې
 غاړه ودرولې وي او له هغه سره نېغ په نېغه د دوزخ په اور کې
 وغورځېږي؟ الله تعالی داسې ظالمانو ته هېڅکله لاره نه ښيي.“

د دغو بدمرغو کمونستانو لپاره که توبه ونه باسي د حل يواځنې لار
 همدا ده، چې له غمونو او اندېښنو نه د خلاصون په موخه ځانونه په خپله
 ووزني!

الله تعالی فرمائي:

﴿هَآئِنْتُمْ اُولَآءِ تُحِبُّوْنَهُمْ وَلَا يُحِبُّوْنَكُمْ وَتُؤْمِنُوْنَ بِاَلِكْتٰبِ كَلٰهٖ ؕ وَاِذَا لَقُوْكُمْ قَالُوْا اٰمَنَّا ؕ وَاِذَا خَلَوْا عَضُّوْا عَلَیْكُمْ اَلَا نَاْمِلُ مِنَ الْغَیْظِ ؕ قُلْ مُؤْمِنُوْا بِغَیْظِكُمْ ؕ اِنَّ اللّٰهَ عَلِیْمٌۢ بِذٰتِ الصُّدُوْرِ ۝﴾

”تاسې له هغو سره مينه كوي؛ خو هغوی له تاسې سره مينه نه لري سره له دې چې تاسې ټول اسماني كتابونه مني، كله چې هغوی له تاسې سره يو ځای كېږي؛ نو وايي چې مور هم (ستاسې پېغمبر او ستاسې كتاب) منلی دی؛ خو چې كله درځخه بېلېږي؛ نو بيا ستاسې پر خلاف له ډېر قهر او غضب نه خپلې گوتې چيچي، هغو ته ووايه چې د خپلې غوسې په تاو كې ومري، الله تعالی آن د زړونو په پټو رازونو پوهېږي.“

دغه راز فرمائي:

﴿وَاِذْ قَالَ مُوسٰى لِقَوْمِهٖ يُقَوْمِ اِنَّكُمْ ظَلَمْتُمْ اَنْفُسَكُمْ بِاتِّخَاذِكُمُ الْعِجْلَ فَتُؤْتُوْنَ اِلٰى بَارِكُمْ فَاَقْتَتَلُوْا اَنْفُسَكُمْ ؕ ذٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ عِنْدَ بَارِكُمْ ؕ فَتَابَ عَلَیْكُمْ ؕ اِنَّهٗ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيْمُ ۝﴾

”در ياد كړئ چې كله موسى (له دې نعمت سره درستون شونو) خپل قوم ته يې وويل چې اې خلكو! تاسې په خدايي سره د خوسكي په نيولو پر خپل ځان سخت ظلم كړی دی، نو تاسې د خپل خالق په وړاندې توبه وباسئ او په خپلو كې سره ووژنئ، په همدې كار كې ستاسې د خالق په وړاندې ستاسې ښه توب دی، په هغه وخت كې ستاسې خالق ستاسې توبه قبوله كړه، چې هغه ښه توبه قبلوونكی او د رحمت خاوند دی.“

د دې نړۍ حقيقت

۲۱۷

د نېکمرغۍ تله او د شيانو تقدير ټول د الله تعالى په کلام کې شته او هماغه الله سبحانه و تعالى د شيانو تقدير ليکي، لکه چې فرمايي:

﴿وَلَوْ لَا أَنْ يَكُونَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً لَجَعَلْنَا لِمَنْ يَكْفُرُ بِالرَّحْمَنِ لِبُيُوتِهِمْ سُقْفًا مِّنْ فِضَّةٍ وَمَعَارِجَ عَلَيْهَا يَظْهَرُونَ ۝۳۳ وَلِبُيُوتِهِمْ أَبْوَابًا وَسُررًا عَلَيْهَا يَتَكَبَّرُونَ ۝۳۴ وَزُخْرَفًا ۝۳۵ وَإِنْ كُلُّ ذَلِك لَمَّا مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ۝۳۶ وَالْآخِرَةُ عِنْدَ رَبِّكَ لِلْمُتَّقِينَ ۝۳۷﴾

”که دا وېره نه وای، چې ټول خلک به د یوې کرنلارې پیروان شي؛ نو موربه په رحمن الله باندې د کافر کېدونکیو د کورونو چتونه او د هغوی زینې، چې هغوی ورباندې بامونو ته خېژي، د سپینو زرو گرځولي وو۔ او همدارنگه د هغوی دکورونو دروازې او د هغوی تختونه، چې هغوی ورباندې تکیه وهونکي کېني (هم د سپینو زرو گرځولي وو) او د سرو زرو، دا هر څه خو محضې د دنیوي ژوندانه متاع ده او اخرت ستا د رب په وړاندې صرف د پرهېزگارو خلکو لپاره دی.“

د نړۍ حقيقت دا دی، چې دغه ټولې دنګې او بڼکې مانې يې ارزښته او سپکې دي، ځکه که دې شيانو د غوماشي د وزر هومره ارزښت هم لرلی؛ نو الله تعالى به کافر ته ترې يو ګوټ اوبه هم نه وای ورکړې.

عمر رضي الله عنه فرمايي چې يو ځل زه نبي کریم صلى الله عليه وسلم ته ورغلم په داسې حال کې چې هغه پر ځمکه ویده و؛ نو زما سترګې راډکې شوې او ورته مې عرض

وګر، چې ای د الله رسول ﷺ د قیصر او کسری راحت او هوساینې ته ګوره، چې څومره هوسا ژوند لري، سره له دې چې هغوی کافر دي او ته، چې په ټولو انسانانو کې غوره انسان یې، داسې پر ځاورو ویده یې؛ نو نبی کریم ﷺ وفرمایل، چې ای عمره! په دې کې څه شکمن یې او ته دا نه خوښوې، چې ستاسې لپاره اخرت او د دوی لپاره دنیا ده.

الله سبحانه و تعالی فرمائي:

﴿مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَزَيَّنَّتْهَا نُوفًا إِلَيْهِمْ أَعْبَاهُمْ فِيهَا وَهُمْ فِيهَا لَا يَبْخُسُونَ ○ أُولَئِكَ الَّذِينَ لَيْسَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ إِلَّا النَّارُ وَ حِطَّ مَا صَنَعُوا فِيهَا وَ لَبِطٌ مَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ○﴾

”کوم خلک چې یوازې د همدې دنیا د ژوند او د هغې د ښکلاوو غوښتونکي وي د هغو د کړو وړو ټوله مېوه مور همدلته ورکوو او په دې کې له هغو سره هېڅ کمی نه کېږي.

خو په اخرت کې د دغه راز خلکو لپاره له اوره پرته نور څه نشته (هله ته به معلومه شي چې) څه چې هغوی په دنیا کې کړي دي، هغه ټول خاورې ايرې شول او اوس د هغو ټول کړه وړه محض باطل دي.“

که تاسې د الله تعالی له معرفت سره اشنایي او په عبادت کې بوخت اوسئ؛ نو تاسې ته د ښکمرغۍ کیلي په لاس درغلې ده، که څه هم تاسې په یوه جونګره کې اوسېږئ او که تاسې په یوه ښکلې ماني کې د مزدورانو ترمنځ ژوند کوئ او ټولې هیلې مو پوره وي خو که تاسې د ګمراهۍ پر لار روان یاست؛ نو دغه شیان تاسې ته ښکمرغي نشي درښلای او په داسې حال کې به ستاسې اخرت تباہ وي او له ښکمرغۍ نه به بې برخې یاست.

د نېکمرغی کیلي

۲۱۸

چې خپل الله دې وپېژانده او د هغه په وړاندې دې د بندگۍ سر بنسټه کړه؛ نو نېکمرغی، خیر او برکت ټول ستا په څولۍ کې در پرېووت، که څه هم ته په کومه جونگره او کوډۍ کې استوگنه ولري؛ خو د سرغړونې په صورت کې که ته په مانیو کې هم اووسېږي؛ خو پر دې باوري شه، چې ستا پای به ډېره ترخه وي، ځکه چې تا لا تر اوسه پورې د نېکمرغۍ کیلي لاس ته نه ده راوړې.

الله سبحانه وتعالی فرمائي:

﴿وَأَتَيْنَهُ مِنَ الْكُنُوزِ مَا إِنَّ مَفَاتِحَهُ لَتَنُوبُ أُولَى الْقُوَّةِ﴾

”بیا هغه د خپل قوم پر خلاف سر غړاوی وکړ او مور هغه ته دومره خزاني ورکړې وې، چې د هغو کلیکانې د قوي کسانو یوه ټولي ايله بيله په گرانه پورته کولای شوې.“

او دې خلکو څنګه ژوند کاوه؟

۲۱۹

راشه د یوه ډېر غوره صحابي علي بن ابی طالب رضی الله عنه د ژوند له چارو نه ځان خبره کړه، چې هغه لا د پیغمبر صلی الله علیه و آله د تره زوی او زوم دی! یوه سهار مېړه او مېرمن (علي او فاطمې) د څه خوړو لته وکړه؛ خو څه یې تر لاسه نه کړل، علي د یخني له امله یوه چپنه واغوستله او د مدینې

په اطرافو کې د خواری-مزدوری په لتون پسې ووت! چا ورته ووی چې پلانکی یهودي څه زراعتي باغ لري! علي عليه السلام هلته ورغی او باغ ته د یوې وړې فرعي دروازې له لارې ورننوت! یهودي ورته وویل، چې ای بانډواله! راځه له ما سره مزدوري وکړه او هغه دا چې د دغو سلواغو په وسیله له دغې ځاه نه اوبه راوباسه او دغو ونو بوتو ته یې اچوه؛ د هرې سلواغې په بدل کې به در ته یوه دانه خرما درکوم!

علي عليه السلام له نوموړي یهودي سره د همدغه تړون له مخې څه موده دغه سخت او زړه چاودی کار وکړ، تر دې چې لاسونه یې وپرسېدل، ځکه چې مخکې به هغه یهودي دغه کار په اوبن کاوه! علي عليه السلام به کړی ورځ کار وکړ، بېګا ته به یې چې د سلواغو په بدل کومې خرماوې ترلاسه کړې وې؛ د الله تعالی په استازي به ورغی څه به یې ترې هغه ته ورکړې او څه لږې شان خرماوې به یې خپلې مېرمن "فاطمې" ته له ځانه سره یوړې! همدغه د دوی د ژوند چارې وې؛ خو هغوی پر دې پوهېدل او ډاډه وو، چې کور یې له نېکمرغيو او خوښیو ډک دی.

نېکمرغي د قارون او هامان سره نه وه! ځکه یو ژوندی پر خاورو ننوت

او بل یې لعنتي شوا

الله سبحانه وتعالی فرمائي:

﴿اعْلَمُوا أَنَّمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا لَعِبٌ وَلَهُمْ زِينَةٌ وَتَفَاخُرٌ بَيْنَكُمْ وَتَكَاثُرٌ فِي الْأَمْوَالِ وَالْأَوْلَادِ كَمَثَلِ غَيْثٍ أَعْجَبَ الْكُفَّارَ نَبَاتُهُ ثُمَّ يَهْتَبُ فَتْرَاهُ مَصْفَرًّا ثُمَّ يَكُونُ حُطَامًا وَفِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ شَدِيدٌ وَمَغْفِرَةٌ مِّنَ اللَّهِ وَرِضْوَانٌ وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا مَتَاعُ الْغُرُورِ ٥٠﴾

"ښه وپوهېږئ چې د دنیا دغه ژوند له دې پرته بل څه نه دي چې یوه لوبه، ساعت تېری، ظاهري زین، سپنګار او ستاسې په خپلو منځو

کې یو پر بل باندې ویاړېدل او په مال او اولاد کې یو پر بل باندې د
 مخکې کېدلو هڅه کول دي د دې مثال داسې دی لکه چې یو باران
 وشو نو په هغه سره د را پیدا کېدونکيو نباتاتو په لیدلو سره بزگران
 خوشاله شول. بیا همغه کبست پخېږي او ته وینې چې هغه ژېړ شو. بیا
 هغه بوس گرځي. د دې پر عکس اخرت هغه ځای دی چې هلته (د
 دنیا غوښتونکيو لپاره) سخت عذاب دی او (د اخرت غوښتونکيو
 لپاره) د الله تعالیٰ مغفرت او د هغه رضا ده. د دنیا ژوند د غولونې له
 متاع پرته بل څه نه دی.

هو! نېکمرغي د بلال، سلمان او له عماره رضی الله عنهم سره وه!
 یو یې حق ته د اذان او بلنې کار سرته رساوه.

بل یې په صداقت سره د ورورۍ الله چارې سمبالولې.

او بل یې له حق سره ژمنه ټینګ ولاړو.

الله تعالیٰ د دغسې کسانو په اړه فرمایي:

﴿أُولَٰئِكَ الَّذِينَ نَتَقَبَّلُ عَنْهُمْ أَحْسَنَ مَا عَمِلُوا وَنَتَجَاوَزُ عَنْ سَيِّئَاتِهِمْ فِي
 أَصْحَابِ الْجَنَّةِ ۖ وَعَدَ الصِّدْقِ الَّذِي كَانُوا يُوعَدُونَ ۝﴾

”له دغه ډول خلکو څخه موږ د هغو ډېر ښه عملونه قبلوو او د
 هغو له بدو څخه تېرېږو، دوی به په جنتیانو کې شامل وي د هغې
 رېښتیاڼې وعدي سره سم چې له هغو سره کېږي.“

د صبر او ثبات په اړه د پوهانو

ویناوې

د صبر حيله په هغه ځای کې وکاروئ، چې نورې حيلې پرې نه خېژي.
که چا صبر تعقيب کړ، کرکه به هغه تعقيب کړي (؟)
کله خیر د شر له لوري راځي او کله شر د خیر له لوري راځي.

د الله تعالی په اړه اټکل بې کټې نه وي

په قدسي حديث کې راځي چې الله سبحانه و تعالی فرمايي:

أَنَا عِنْدَ ظَنِّ عَبْدِي، بِي فَلْيُظَنَّ بِي مَا شَاءَ

”زه د خپل بنده له اټکل سره سم يم، څنگه چې غواړي؛ نو هماغسې
دې زما په اړه گومان وکړي.“

ځينې ليکوالان وايي:

تمه د صبر ماده او د هغه مرستيال دی.

دغه راز د تمې لامل د الله تعالی په اړه بڼه اټکل دی، چې خورا بڼې گټې

له ځانه سره لري.

مور يو شمېر داسې بېوزله خلک وليدل، چې د سخيانو په پرتله يې بڼه

اټکلونه درلودل او له اټکلونو سره سم له دربارونو نه يې تللي؛ نو د اکرم

الاکرمين ذات په اړه بڼه اټکل په پايله کې به څوک څنگه ورڅخه نهيلي

ولاړ شي؟!

الله سبحانه و تعالی فرمائي:

﴿ إِنَّ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ عِبَادٌ أَمْثَلُكُمْ فَادْعُوهُمْ فَلَيْسَ تَدْعِيهِمْ
لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ۝ ﴾

”تاسې چې له الله تعالی پرته کومو ته بلنه ورکوي، هغوی خو صرف
بندگان دي، لکه څنګه چې تاسې بندګان یاست، له هغو نه دعاګانې
وغواړئ وګورئ، دوی دې ستاسې د دعاوو ځواب درکړي که د دوی
په باب ستاسې انګېرنې صحیح وي.“

د صبر مېوه خوږه وي

عبدالله بن مسعود رضي الله عنه فرمائي:

”خوښې او نېکمرغي په يقين او خوښۍ کې وي، غم او اندېښنه په
شک او غوسه کې وي“

ابان بن تغلب وايي ما له يوه داسې باندوال نه واورېدل، چې ويل يې:
په انساني ارزښتونو کې تر ټولو ارزښتمن شی د ستونزو په وړاندې صبر
کول او ځان پر دې خبره ډاډمنول دي، چې دغه ستونزه ارومرو پای لري له
دې امله پر الله تعالی توکل وکړه او ښه ګومان پرې ولره.

اصعي له يوه باندوال نه واورېدل، چې هغه داسې وويل:
د خیر په ځای کې له شره وډار شه او د بدۍ په ځای کې د نېکۍ تمه
کوه.

يو شاعر وايي:

کله چې الهي عنایت ستا څارنه او ساتنه کوي، نو ډاډه زړه ویده شه،
ځکه چې ټول حوادث او پېښې بیا په امن تېرېږي.
قطري بن الفجاءة وايي:

د جنگ په ورځ هېڅوک هم نه شاته تگ کوي او نه له مرگه وېرېږي،
ما ته نه گورې، چې ښي او کين لور ته د تورو او برچو تر منځ ولاړ يم، زما
بې دومره وینه توی کړه، چې د اس زين او واگي مې هم پکې لامده شول،
بیا زه د جگړې له ډگر څخه په داسې حال کې راستون شوم، چې بصيرت او
اقدام مې لاپسې پیاوړی شو.

ځينې پوهان وايي:

هونبیار سړی د مصیبت پر مهال خپل ځانته په دوو خبرو ډاډ ورکولای
شي.

۱: پر پاتې څه د خوښی څرگندونه.

۲: له ستونزې نه د خلاصی هیله او تمه کول.

همدا راز ناپوه سړی د ستونزو پر مهال له دوو شيانو څخه پوزې ته راځي.

۱: بې شمېره او سر سري هیلې او امیدونه تړل.

۲: د مچ له وزرونه ځانته غر جوړول.

حسن بن سهل د ستونزو په اړه داسې وايي:

انسان له گناه څخه پاکېږي، له غفلت څخه بيدارېږي، ثواب ته وړاندې

کېږي، الله تعالی پر لورنو ویاړمن کېږي.

ځينې داسې خلک هم شته، چې د همېشني ژوند د لاسته راوړلو لپاره د

مرگ په لټه کې وي.

الله سبحانه وتعالی فرمايي:

﴿الَّذِينَ قَالُوا إِخْوَانِهِمْ وَقَعَدُوا لَوْ أَطَاعُونَا مَا قُتِلُوا قُلْ فَادْرَأْوَاعُنْ

أَنْفُسِكُمُ الْمَوْتَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٤٣﴾

”دا هماغه خلك دي چې په خپله؛ خو کېناستل او د هغو ورونه خلك چې وچه کېدل او ووژل شول، د هغو په باب يې وويل چې که هغو زموږ خبره منلې وای، نه به وو وژل شوي، دوی ته ووايه چې که تاسې په خپله دغه خبره کې رښتيني ياست؛ نو چې کله مو خپل مرگ راشي هغه وځنډوئ.“

د اندېښنو د معمولي کڼلو په اړه د

٢٤٣

پوهانو ويناوې

يو هونسيار سوداگر وايي:

که گټه مې ونه کړه او روغ رمت کور ته راوړسېدم؛ نو داستر غنيمت دی. ځان سلامت کړه، نو په لکونو به ترلاسه کړې.

د ځمکې د ابادۍ او ودانۍ په اړه مه نهيلي کېږه، که څه هم ډېره زمانه

پرې وتلي وي.

په کوم نهر کې چې اوبه تللې وي، په هغه کې بيا هم تلای شي.

انگليسي مفکر تامس تيوس وايي:

هونسياران او مذهبي خلک د قدرت او نعمت پر وخت ښه مال مصرفوي

او د مصيبتونو پر وخت ښه صبر کوي.

مه خپه کپړه! که مال نه لري، ستا
ارزښت په بل څه کې دی

علي بن طالب رضي الله عنه وايي:

د هر انسان ارزښت د هغه په عمل پورې تړاو لري.
د علم ارزښت په عمل کې دی، لږ وي او که ډېر...!
د شاعر ارزښت په شعر کې دی، ښه وي او که بد...!
له دې امله انسان بايد کوشښ وکړي، چې ښکې چارې، علم او حکمت،
صبر او استقامت ولري او خپل ارزښت خوندي وساتي.

مه خپه کپړه، د کایناتو کتاب ته
ځير شه

په کایناتو کې عجایباتو ته ځیرتیا له عجایباتو سره مخ کېدل دي.
امام بخاري رضي الله عنه له جابر بن عبدالله انصاري رضي الله عنه نه روایت نقل کړی،
هغه فرمائي:

"د اسلام ستر پیغمبر صلى الله عليه وسلم مور د ابو عبیده بن جراح تر قومندې لاندې
د قریشو د یوه سوداگریز کاروان د را لاندې کولو په تکل یوې سړې ته
ولېرلوا

د خوراک لپاره فقط یو ګوډی خرماوې له مور سره وې، چې ابو عبیده
به مور ته ترې لږې لږې را کولې، بیا به مو پسې اوبه وڅښلې، چې تر بېګا
پورې به پرې زموږ په ګرانه ګوزاره کېده، تر دې چې د ونو پانې به مو

لا تحزن

راځنډلې، هغه به موملدي كړې او بيا به مو وخورلې! همداسې د يوه لښكر په دود د بحر پر غاړه روان و، كور و چې د عنبر په نامه يو لوی كب زمور پر وړاندې پروت دی! دا وخت مور د سختې لورې له امله د بل هر څه په پرتله دغه كب ته اړتيا درلوده.

د حديث راوي وايي:

دا وخت مور درې سوه كسان و، هم هلته مو د كب په خوا كې واړول او له هغه څخه مو خوراك پيل كړ، ښه غوړ او چاغ شوو، د غټو غويانو په اندازه مو ټوټې ټوټې كړې! ابو عبیده مور د يارلس كسه د هغه په يوه سترگه كې سره ځای كړو! د هغه يوه پښتۍ يې را واخيستله او ويې دروله، بيا يې يو غټ اوبڼ كته كړ او يو اوږد سړی يې پرې سپور كړ او تر پښتۍ لاندې يې تېر شو! او پښتۍ ته يې سر ونه رسېده او د هغه څه غوښه مو مدينې ته هم له ځانه سره يوړه! كله چې مور رسول الله ﷺ ته دغه خبره وكړه، نو هغه داسې وفرمايل، چې دغه د الله تعالی دركړه وه، چې تاسې ته يې دركړه، كه څه غوښه يې لرئ، مور ته يې هم راكړئ؟!

راوي وايي چې:

بيا مور رسول الله ﷺ ته هم د هغه له غوښې نه څه برخه واستوله او هغه وخوره“

الله سبحانه وتعالى فرمايي:

وَاللّٰهُ اَكْبَرُ كُلَّ شَيْءٍ عِنْدَ اللّٰهِ كَالذَّرَّةِ وَاَنْتُمْ اَعْيُنٌ مُّسَوِّمَةٌ

”زمور رب هغه ذات دی، چې هر شي ته يې د هغه خپل ساختمان ورکړ، بيا يې ورته لار وښودله.“

ابوداؤد په خپل كتاب (السنن) كې د زراعت په اړه په يو حديث كې وايي: ما په مصر كې يو بادرننگ په لوېشتو كړ، چې پوره د يارلس لوېشتې

وخووت! يو ترنج مې وليد چې پر دوو برخو ويشل شوی و، د دوو انډيو په
 شان پر اوښ بار و.
 الله سبحانه و تعالی فرمائي:

﴿الَّذِيْ اَعْطٰى كُلَّ شَيْءٍ حَلْقَهُ ثُمَّ هَدٰى﴾

”زموږ رب هغه ذات دی، چې هر شي ته يې د هغه خپل ساختمان
 ورکړ، بيا يې ورته لار وښودله.“

زغلول النجار د کایناتو په اړه په يوه محاضره کې وويل:
 دلته داسې ستوري شته چې د برق هومره سرعت لري خو په زرگونو کاله
 وشول، چې لا تراوسه هم ځمکې ته نه دي رارسېدلي.
 الله سبحانه و تعالی فرمائي:

﴿فَلَا اُقْسِمُ بِمَوَاقِعِ النُّجُوْمِ﴾

”نو داسې نه ده، زه د ستورو د پرېوتلو په ځايونو باندې قسم خورم.“
 د ”الاکخبار“ جريدې د (۲۷ / ۹ / ۱۹۵۳) کال په (۳۹۶) گڼه کې داسې
 وليکل:

”نن سهار مهال د پاریس ښار ته (اونا) د يوه فاتح په بڼه د لسگونو پليو
 او سپرو پوليسو په بدرگه راغی.“

هوا (اونا) یو نروژی ستر او ضحیم کب و چې اتيا زره کيلو گرامه وزن
 يې درلوده او په يوه لويه تریله کې يې د پاریس ښار ته دننه کړ، ننداره چيان
 کولای شي تريوې میاشتي پورې يې ننداره وکړي؛ خو منتظمین او پولیس
 سره دې موافقې ته ونه رسېدل، چې د کب نندار چيانو لپاره د اورگاډي د
 تم ځای د پاسه سرک باندې ځای جوړ کړي، په دې خاطر چې هسې نه
 سرک ښکته کېني!

د نوموړي کب عمر ایله بيله اتلسو میاشتو ته رسېده؛ خو سره له دې هم
 شل متره اوږد او اتیا زره گرامه دروندوالی یې درلود.
 تېرکال د سپتمبر په میاشت کې د نروژ په اوبو کې یو کب ښکاره شوی؛
 په اروپایي هېوادونو کې یې د گرځولو راگرځولو لپاره یو دېرش متري تریله
 چمتو کړای شوه.
 الله سبحانه و تعالی فرمائي:

﴿الَّذِي آعْطَى كُلَّ شَيْءٍ خَلْقَهُ ثُمَّ هَدَىٰ﴾

”زموږ رب هغه ذات دی، چې هر شي ته یې د هغه خپل ساختمان
 ورکړ، بیا یې ورته لار وښودله.“

مېرتون په اوږي کې د ځان لپاره خوراکي ذخیره برابروي، کله چې کومه
 دانه شنه او زرغونه شي؛ نو منځ یې دوه توتې کړي.
 مار چې کله په صحرا کې خواږه ونه مومي، نو د لرګي په دود ښغ ودرېږي،
 کله چې کوم الوتونکی پرې کېږي؛ نو خوله ور واچوي.

﴿الَّذِي آعْطَى كُلَّ شَيْءٍ خَلْقَهُ ثُمَّ هَدَىٰ﴾

عبدالرازق الصنعاني وايي:

ما له معمر بن راشد البصري نه اورېدلي، هغه ویل، چې ما په یمن کې
 د انګورو یو داسې ښکالی ولید، چې د کچرې د یوه پېټي هومره دروند و.
 الله سبحانه و تعالی فرمائي:

﴿وَالَّذِي لِيَسْقَىٰ لَهَا طَءً لِّضَيْدٍ﴾

”او د هسکو د نګو خرماو ونې مو پیدا کړې، چې د هغوله مېوونه
 ډک وږي یو د بل د پاسه پراته وي.“

همدا راز فرمائي:

﴿وَفِي الْأَرْضِ قِطْعٌ مُّتَجَوِّرَاتٌ وَجَنَّتْ مِنْ أَعْنَابٍ وَزَرْعٌ وَنَخِيلٌ صِنَوَانٌ وَغَيْرُ صِنَوَانٍ يُسْقَى بِسَاءٍ وَوَاحِدٍ ۗ وَنُفِضَ لُ بَعْضَهَا عَلَى بَعْضٍ فِي الْأَكْلِ ۗ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ۝﴾

”او په ځمکه کې بېلا بېلې سيمې دي چې يو له بلې سره نښتې دي د انګورو باغونه دي، کښتونه دي، د کجورو ونې دي چې له هغو نه ځينې يو ستوې دي او ځينې غبرګې، ټولې په يو اوبو خړوبېږي؛ خو مور د ځينو خوند ډېر ښه کوو او د ځينو لږ، په دغو ټولو شيانو کې د هغو خلکو لپاره ډېرې نښانې دي چې له پوهې نه کار اخلي.“

کمال الدين الادفوي المصري په خپل کتاب ”الطالع السعيد الجامع لابناء الصعيد“ کې وايي:

ما په خپله سيمه ”ادفو“ کې د انګورو يو وښکالی وليد، چې اته رطله (يا نږدې شل کيلو ګرامه) وزن يې درلود او د يوې دانې وزن يې زموږ د سيمې د لسو درهمو سره برابر و.

﴿قَالَ رَبُّنَا الَّذِي أَعْطَى كُلَّ شَيْءٍ خَلْقَهُ ثُمَّ هَدَى ۝﴾

”موسی عليه السلام خواب ورکړ، زموږ رب هغه ذات دی چې هر شي ته يې د هغه خپل ساختمان ورکړ، بيا يې ورته لار وښودله.“

ستر پوهان وايي:

په کایناتو کې کرار کرار توسيع منځ ته راځي، لکه څنګه چې رږ غځېږي.

الله سبحانه وتعالى فرمايي:

﴿وَالسَّمَاءَ بَنَيْنَاهَا بِأَيْدٍ وَإِنَّا لَنُوسِعُونَ ۝﴾

”او اسمان موږ په خپل قدرت سره جوړ کړی دی او موږ د دې وس

لرو.

او دغه راز به ځمکې اطراف را لنډ او په سمندرونو کې به وسعت
رامنځته شي.
الله تعالی فرمائي:

﴿ اَوْ لَمْ يَرَوْا اَنَّا نَاتِي الْاَرْضَ نَنْقُصُهَا مِنْ اَطْرَافِهَا ﴾

”ايا دغه خلك نه گوري چې موږ پر دغې سيمې را روان يو او د هغې
دايره له هرې خوا راتنگوو؟“

﴿ قَالَ رَبِّنَا الَّذِي اَعْطَى كُلَّ شَيْءٍ حَلْقَهُ ثُمَّ هَدَى ﴾

”موسی ﷺ ځواب ورکړ، زموږ رب هغه ذات دی چې هر شي ته يې د
هغه خپل ساختمان ورکړ، بيا يې ورته لار وښودله.“

د "الفیصل" مجلې د (۱۴۰۲) هجري کال په (۶۲) گڼه کې دکرنب "گلبې"
چې (۲۲) کيلو گرامه وزن او يو متر قطريې درلود يو انځور خپور کړ دغه
راز د پياز يوه غوټه چې ۲،۳ کيلو گرامه وزن او ۳۰ سانتي متر قطريې درلود.

يا اله العلمين

۲۲۶

الله سبحانه وتعالى فرمائي:

﴿ قُلِ اللهُ يَنْجِيكُمْ مِنْهَا وَمِنْ كُلِّ كَرْبٍ ثُمَّ اَنْتُمْ تُشْرِكُونَ ﴾

”ووايه، الله تعالی تاسې ته له هغې او له بل هر کړاو څخه نجات
درکوي بيا تاسې نور له هغه سره شريکان گڼئ.“

همداراز فرمائي:

﴿ أَلَيْسَ اللَّهُ بِكَافٍ عَبْدَهُ ۗ وَيُخَوِّفُونَكَ بِالَّذِينَ مِنْ دُونِهِ ۗ وَمَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ ۖ ﴾

”ای پېغمبره! ایا الله تعالى د خپل بنده لپاره کافي نه دی؟ دوی له هغه نه پرته له نورو څخه تا وېروي په داسې حال کې چې الله تعالى څوک په گمراهۍ کې وغورځوي د هغه لپاره کوم لارښوونکی نشته.“

بیا الله تعالى فرمائي:

﴿ قُلْ مَنْ يُنَجِّيكُمْ مِّنْ ظُلُمَاتِ الْبَرِّ وَالْبَحْرِ تَدْعُونَهُ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً ۗ لَّيْنٌ أَنجِنَا مِنْ هَذِهِ لَنَكُونَنَّ مِنَ الشَّاكِرِينَ ۝ ﴾

”ای محمده ﷺ! له دوی نه پوښتنه وکړه، د بېدیا او سمندر په تيارو کې څوک تاسې له خطرونو څخه ژغوري؟ څوک دی چې له هغه څخه تاسې (د کړاو په وخت کې) په زاريو او په پټه پټه دعاوې غواړئ؟ چاته وايئ چې که تال له دې بلا څخه موږ وژغورلو؟ نو موږ به ارومرو شکر وېستونکي اوسو؟“

د ادم ﷺ په اړه فرمائي:

﴿ ثُمَّ اجْتَبَاهُ رَبُّهُ فَتَابَ عَلَيْهِ وَهَدَاهُ ۝ ﴾

”بيا د هغه رب هغه غوره کړ او د هغه توبه يې قبوله کړه او هغه ته يې لارښوونه وکړه.“

د نوح ﷺ په اړه فرمائي:

﴿ وَ نُوحًا إِذْ نَادَى مِنْ قَبْلُ فَاسْتَجَبْنَا لَهُ فَنَجَّيْنَاهُ وَ أَهْلَهُ مِنَ الْكَرْبِ الْعَظِيمِ ۝ ﴾

”او همدغه نعمت موږ نوح ﷺ ته ورکړ، ياد کړه هغه وخت چې له

دغو ټولو نه مخکې هغه مور ته غبر کړې و، مور د هغه دعا قبوله کړه
او هغه او د هغه کورنۍ ته موله لوی کړ او نه نجات ورکړ.

د ابراهيم ﷺ په اړه فرمائي:

﴿قُلْنَا يَا نَارُ كُونِي بَرْدًا وَسَلَامًا عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ ۝﴾

”مور وويل: ای اوره پر ابراهيم باندي يخ شه او سلامتيا جوړ شه.“

د يوسف ﷺ په اړه فرمائي:

﴿وَقَدْ أَحْسَنَ بِي إِذْ أَخْرَجْتَنِي مِنَ السِّجْنِ﴾

”د هغه د بنو پېرزوينه ده، چې هغه زه له زندانه راوويستلم.“

د داود ﷺ په اړه فرمائي:

﴿فَغَفَرْنَا لَهُ ذَلِكَ ۖ وَإِنَّ لَهُ عِنْدَنَا لَ الْوَفَىٰ وَحُسْنَ مَآبٍ ۝﴾

”هله نو مور د هغه قصور وېښه او په يقيني ډول زمور په وړاندي د
هغه لپاره د نېرېوالي مقام او غوره عاقبت دی.“

د ايوب ﷺ په اړه فرمائي:

﴿فَكَشَفْنَا مَا بِهِ مِنْ ضُرِّ﴾

”او له هغه څخه مو د هغه تکليف ايسته کړ.“

د يونس ﷺ په اړه فرمائي:

﴿وَنَجَّيْنَاهُ مِنَ الْغَمِّ﴾

”او له غم نه مو هغه وژغوره.“

هدا شان د پېغمبر ﷺ په اړه فرمائي:

﴿إِلَّا تَنْصُرُوهُ فَقَدْ نَصَرَهُ اللَّهُ﴾

”که تاسې د پېغمبر ﷺ مرسته ونه کړه؛ نو هېڅ پروا نشته، الله تعالی د هغه مرسته کړې ده.“

﴿الَمْ يَجِدْكَ يَتِيمًا فَآوَىٰ ۝﴾

”ایا هغه ته یتیم ونه میندلې او بیا یې هستوګنځی درته برابر کړ؟“

﴿وَوَجَدَكَ ضَالًّا فَهَدَىٰ ۝﴾

”او ته یې لار نابلدی ومیندلې او بیا یې لارښوونه درته وکړه.“

﴿وَوَجَدَكَ عَائِلًا فَأَغْنَىٰ ۝﴾

”او ته یې بېوزلی ومیندلې او بیا یې شتمن کړې.“

وګورئ هر پېغمبر چې الله تعالی رابللی؛ نو له واره ورته د الله تعالی مرسته رارسېدلې؛ نو تاسې هم خپل اله العلیمن راوبلئ، یقیناً هغه به ستاسې دعاګانې هم قبولې کړي، ځکه چې په خزانو کې کمی نه راځي.

مه خپه کپړه! ورځې هسې هم د

ارهت منکوتې دي

ابن زبیر، محمد بن الحنفیه د مکې د عارم په زندان کې بندي کړ! د «عزة کثیر» پرې شعرونه وویل، په دې مانا چې د دنیا ځلا د دنیا پالو لپاره تل نشي پاتې کېدای او نه یې ضربه او شدت همېشني وي، دا تر یوې مودې پورې دي، بیا ختمېږي.

څو پېړۍ وروسته ما پر دغه خبره فکر وکړ؛ نو د ابن زبیر الحنیفه او د

عالم زندان راته تش د خوب لیدل وو، چې تهریگر او مظلوم، بندیوان او
بندیان یې ټول سره د مرگ پر درنو خپرو وهل شوي.
الله سبحانه و تعالی فرمائي:

﴿وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِّنْ قَرْنٍ هَلْ تُحِسُّ مِنْهُمْ مِّنْ أَحَدٍ أَوْ تَسْمَعُ
لَهُمْ نِدَاءً﴾

”او له دوی نه مخکې مور څومره قومونه هلاک کړي دي، نو نن
چېرته ته د هغود کوم یوه نښه نښانه مومي، یا یې کښهار هم چېرته
اورې؟“

په خلکو کې هر ښکروور به یوه ورځ اړومرو د ښکر غورځونې ناوړه
پای وويني.

د پرېکړې ورځ را روانه ده

په حدیث شریف کې راځي چې:

لَتُؤَدَّنَ الْحُقُوقَ إِلَىٰ أَهْلِهَا يَوْمَ الْقِيَامَةِ، حَتَّىٰ يُقَادَ لِلشَّائِةِ
الْجَلْحَاءِ، مِنَ الشَّائِةِ الْقَرْنََاءِ

”هر چا ته به خپل حقونه په بشپړه توګه سپارل کېږي، تر دې چې
د بې ښکروو څاروی لپاره به له ښکروو څخه غچ اخیستل کېږي.“
د یوه شاعر په وینا:

”ای کېرجنه! لږ خو د قیامت منظرونه فکر وکړه، په کومه ورځ چې
اسمان یې درېغه ولرځول شي، دا چې بې ګناه د دغې منظرې په لیدو

لرڅېړي، نو د زړو گنهاکارانو به څه حال وي؟!)

په خپکان دې دشمن
خوشحالیږي

په غم او اندېښنه دې دشمن خوشحالیږي، له دې امله اسلام خپلو پلویانو ته وايي:

خپل دشمن وویروئ، لکه چې فرمائي:

﴿تُرْهَبُونَ بِهِ عَدَاؤَ اللَّهِ وَعَدَاؤَكُمْ﴾

”چې په دې وسیله د الله تعالی پر دشمنانو، پر خپلو دشمنانو او پر هغو نورو دشمنانو هیبت راولی.“

د احد په ستره تاریخي غزا کې ابو دجانه د مجاهدينو په کتارونو کې په ډېر ویاړ او تکبر سره گرځېده؛ نو رسول الله ﷺ یې په اړه وویل:

”که څه هم دغه ډول کرنه د الله تعالی بڼه نه ایسي؛ خو په دغسې یو

ځای کې ورڅخه گټه اخېستل پکار دي“

د اسلام ستر پیغمبر ﷺ خپلو ملگرو ته امر وکړ، چې دشمن ته د ځواک په ښوولو سره له بیت الله نه د طواف په جریان کې د ترمل او پهلوانۍ بڼه غوره کړي.

د یو شاعر په وینا:

د دشمن تر خوښۍ پرته انسان ته هر غم او اندېښنه اسانه او سپکه برېښي او د دشمن د ناخوښۍ لپاره هر غم او اندېښنه پرسره سینه کالي.

یو بل شاعر وایي:

زه د دښمن په وړاندې پر غمونو او اندېښنو ډېر صبر کوم او دښمن ته
ښکاره کوم، چې زه د زمانې لوړو او ژورو ته غاړه ږدم.

د اسلام ستر پیغمبر ﷺ فرمایي:

”ای الله! زما دښمنان او حاسدين پر ما مه خوشحاله!“

دغه راز فرمایي:

”ای الله! د دښمنانو له خوښۍ څخه تا ته پناه دروړم“

د پیغمبر ﷺ د یارانو کړنلاره هم دا وه، چې له حوادثو او پېښو سره د مخ
کېدو په صورت کې به یې له صبر او زغم نه کار اخیسته او دښمن ته به یې
د خوښۍ موکه په لاس نه ورکوله.

الله سبحانه و تعالی فرمایي:

﴿وَكَانَ مِنَ الَّذِينَ قَاتَلُوا مَعَهُ رِيبِيُونَ كَثِيرٌ فَمَا وَهَنُوا لِمَا أَصَابَهُمْ فِي
سَبِيلِ اللَّهِ وَمَا ضَعُفُوا وَمَا اسْتَكَانُوا وَاللَّهُ يُحِبُّ الصَّابِرِينَ﴾

”له دې نه مخکې ډېر پیغمبران داسې تېر شوي دي چې د هغو په
ملګرتیا کې ډېر خدای پالونکي و جنګېدل، د خدای په لار کې
چې کوم غمونه پر هغو راغلل هغوی پرې زړه ماتې نه شول، هغوی
کمزوري ښکاره نه کړه، هغوی (د باطل په وړاندې) سرکوزي نشول،
الله همداسې زغمونکي خوښوي.“

نېک فالې او بد فالې

۲۳۰

الله سبحانه و تعالی فرمائي:

﴿فَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا فزَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَ هُمْ يَسْتَبْشِرُونَ ۝۱۲۲ وَ أَمَّا الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ فزَادَتْهُمْ رِجْسًا إِلَى رِجْسِهِمْ وَ مَاتُوا وَ هُمْ كَافِرُونَ ۝﴾

”کومو کسانو، چې ایمان راوړی دی د هغو په ایمان کې؛ خو په واقع کې (هر نازلېدونکي سورت) زیاتوالی راوستی دی او هغوی پرې خوشاله دي _ البته د کومو خلکو په زړونو کې، چې د منافقت ناروغي لکېدلې وه، د هغو پر پخوانۍ پلیدی (هر نوي سورت) یوه بله پلیدی زیاته کړه او هغوی د مرگ تر شېبو پورې په همدې کفر کې اخته پاتې شول.“

دېر داسې خلک، چې هغوی په زړونو کې بد فالې نېولې وه؛ خو الله تعالی د هغوی په برخه خوښي لیکلې وه، لکه چې فرمائي:

﴿وَ عَسَىٰ أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا وَ هُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ ۚ وَ عَسَىٰ أَنْ تُحِبُّوا شَيْئًا وَ هُوَ شَرٌّ لَّكُمْ﴾

”کېدای شي چې یو شی تاسې ته ناکاره وي او هماغه ستاسې لپاره دېر غوره وي او کېدای شي، چې تاسې یو شی خوښوئ او هماغه ستاسې لپاره بد وي.“

ابو درداء رضی الله عنه فرمائي، چې درې شيان د خلکو بدې شي؛ خو زما خوښ

دي:

- ۱: بپوزلتوب: ځکه چې هغه بې چارگي ده.
 ۲: ناروغي: ځکه چې په دې سره گناهونه رږبږي.
 ۳: مرگ: ځکه چې هغه له الله تعالی سره د ليدنې کتنې لويه وسيله ده.
 خو خلک له دغو درېواړو شيانو وېرېږي او بد بې گني، لکه چې الله تعالی د يهودو په اړه فرمايي:

﴿وَلْتَجِدَهُمْ آخْرَصَ النَّاسِ عَلَىٰ حَيٰوةٍ ۖ وَمِنَ الَّذِيْنَ اَشْرَكُوْا يُوَدُّ اَحَدُهُمْ لَوْ يُعَمَّرُ اَلْفَ سَنَةٍ﴾

”ته به اړومرو دوی له بل هر چا نه د ژوند حريصان ومومي، آن تر دې چې دوی په دې کار کې له مشرکانو نه هم وړاندې شوي دي، د دوی هر يو دا غواړي چې کاشکې زر کاله ژوند وکړي.“

ای انسانه!

ای اندېښنو څپليه او له ژوند نه تر خولې راغليه انسانه!! باور وکړه، چې سوبه او کومک بېخي نږدې دی او تر تنگسې وروسته اسانتيا شته! له قانه د الله تعالی مينه راتاو شوې ده او ته پکې سم پټ يې، راتلونکي دې روښانه دی او د الله تعالی ژمنه تر سره کېدونکي ښکاري.

ای انسانه! اوس د دې وخت رارسېدلی، چې شک ته په يقين سره ماتې ورکړې او پر خپل ضمير د حق څادر وغوړوې، ځکه تياره مخ په ختمېدو او سبا صادق راختونکي دی، د اندېښنو تورې وريځې مخ په ټولېدو او د الله تعالی رحمت را روان دی.

ای هغه انسانه! چې زړه دې اندېښنو په مخه کړې، گورې نه چې ورو

ورو غيبي مرسته دې لمن رانيسي، بس دی خپلې اوبلنې سترگې پاکې کړه او زړه دې ډاډه کړه، ځکه الهي عافيت درنه راتاو دی، چې په هغې سره به دې تنده ما ته شي، ډاډمن به شي، ځکه ستا معامله له داسې رحمن او رحيم ذات سره ده، چې پر خپل مخلوق ډېر لوراند دی.

ډاډه اوسه! ستا پايلې ښې او گټورې دي، تردغه بېوزلتوب وروسته بدایتوب، تربيلتانه وروسته وصال او تربې خوبی وروسته دروند خوب دی. زه هغو ټولو انسانانو ته چې نېستی او ناروغی په مخه کړي دي، دا زېری ورکوم، چې مه ورخطا کېږئ! ډېر ژر به مو گېډې له روزی ډکې شي، تنگسه به لمنځه ولاړه شي او ناروغي به مو په روغتيا بدله شي.

پر انسان د الله تعالی دا حق دی، چې پر هغه ښه گومان ولري او د هغه د پېرزوینې انتظار وکړي، ځکه هر کار د هغه یوه (کن) لفظ ته اړ دی.

د الله تعالی پېژند کلوي

د الله تعالی معرفت، له هغه سره مینه، د هغه ذکر، له هغه وېرېدل، پر هغه توکل، خپلې ستونزې هغه الله تعالی ته سپارل، په دنیا کې جنت او د الله تعالی د معرفت لرونکیو لپاره ژوند دی او له دې خلکونه په نړۍ کې نور غوره بندگان نشته او هغه څوک چې زړه یې له الله تعالی پرته په بل چا پورې تړلی وي؛ نو د داسې خلکو لپاره هر دنیوي اسان کار هم گرانېږي. علامه ابن قیم رحمته الله علیه فرمائي:

زه پر داسې کس ډېر تعجب کوم، چې پر خپل صورت نازېږي، کېرجن منزل کوي او خپل لومړنی حالت یې له پامه غورځولی وي.

د انسان لومړنی حالت؛ خو هغه یوه نمری ده، چې د اوبو یو گوت ورسره مل شوی، یا داسې وگنځي، چې یوه مری دودې، چې څه مېوه، د غوښې پوتې، یوه پیاله شېدې او داسې نور څه سره یو ځای شوي او په معده کې پخ شوي او بیا له هغې نه د مني یو څاڅکی جوړ شوی او بیا هغه د انسان په بدن کې ځای پر ځای شوی، بیا دغه څاڅکی ته شهوت خوځښت ورکړی او له دغې لارې د مور تر رحمه رسېدلی او هلته تر یو څه مودې پاتې کېدو وروسته یې دغه شکل او صورت موندلی، چې اوس یې دومره کبرجن کړی او دا خود انسان لومړنی حالت و اوس یې انتها ته هم لږ څیر شئ!

خاورو ته به ورځي، دغه ښکلی بدن به یې د چینجو خوراک شي، لنډه دا چې خاورې به شي او بیا یې تېزه هوا دغه د بدن خاره یو خوا او بل خوا والوځوي، سره له دې، چې ډېر کله داسې هم کېږي، چې خلک د بل مري د ښخولو لپاره د زاره مري د بدن خاوره راوباسي او بل چهرته یې وغورځوي. دا د بدن حال و اوس روح ته راشئ، که روح د ادا بو په گانه پسولل شوی او خپل خالق یې په سمه توګه پېژندلی و او د هغه حقونه یې پر ځای کړي وو؛ نو د بدن کمی زیاتی ورته زیان نشي اړولای؛ خو که پر خپل جهالت او ناپوهۍ ولاړ پاتې شوی وي؛ نو بیا به د هغه حال تر بدو هم بدتر وي.

داسې غمخېلي

۲۳۳

د تاریخ په اوږدو کې تر ټولو ډېر درانه افتونه د برامکه و پر کورنۍ راغلي، دوی ډېر سوکاله ژوند درلود، هر څه ورکړه ډېر او تېرو؛ خو له داسې آفت سره مخ شول، چې کیسې یې د نورو لپاره عبرت شوې!!!
هارون رشید د نعمتونو په بڼ کې په ورېښمنه برستن کې پورت و، چې

د سبا او بېگا ترمنځ د خپلو نږدې خلکو له خوا پرې يرغل وشو او هارون
رشيد يې کلک ونيو، ماني او کورونه يې ورړنگ کړل، پردې يې ورڅيرې
کړې، وينزې او مرييان يې ورڅخه واخيستل، د وينو لښتي يې وبهول،
بنځې او ماشومانو يې پرې وژړل!

﴿فَاعْتَبِرُوا يَا أُولِيَ الْأَبْصَارِ﴾

”نو عبرت واخلي ای د بينا سترگو لرونکيو.“

يو شاعر وايي:

په دنيا کې انسان له ډول ډول حوادثو او پېښو سره مخ کېږي، يانې غم،
خوښی، نېکمرغی، بدمرغی، خواری او درېدری او داسې نورو حالاتو سره
مخ کېږي او په دې فاني نړۍ کې څوک هم په يوه حال نه پاتې کېږي.

همدغه ډول دغو خلکو هم ورځ په کورو کې تېره کړه؛ خو شپه يې
گور ته يوړه! په دې ترتيب هارون راولکيد جعفر بن يحيى البرمکي يې په دار
وځړاوه او بيا يې په اور وسوزاوه، پلار او ورور يې ورله زندان ته واچول او
د هغوی شتمني يې لوټ کړه.

ابو جعفر منصور راولکيد محمد بن عبدالله الحسن يې په وواژه او د هغه
سر يې له څارونکي ربيع سره خپل پلار عبدالله الحسن ته زندان ته ولېږه،
کله يې چې سر د هغه په وړاندې کېښود؛ نو داسې يې وويل:

ای ابا القاسم! الله دې درباندي ورحمېږي، ته له هغو کسانو څخه وي،
چې د الله تعالی پر ژمنه دې وفا کړې او د هغه احکام دې سرته رسولي!

بيا يې د شاعر په دغه شعر استناد وکړ چې وايي:

يو داسې زلمی و، چې د عزت تورې له ذلت څخه ژغورلی و او همدغه
ويار د هغه لپاره بس دی، چې له ناوړه چارو څخه يې ځان ساته.

بيا يې د منصور حاجب او پیره ته په کتو وويل: درځه او ملگري ته دې

ووايه، چې زموږ د بدمرغۍ او ستاسې د عيش او عشرت ډېره موده وشوه!
د دغې معاملې او وروستۍ پرېکړې موعده به زما او ستا ترمنځ د الله تعالی
په وړاندې وي!

خو اوس له هغوی هېڅوک هم نشته، نه هارون شته او نه منصور، نه
جعفر شته او نه ربیع، نه قاتل شته او نه مقتول، نه آمر شته او نه مامور...!
الله سبحانه و تعالی فرمائي:

﴿قَالَ عَلِمَهَا عِنْدَ رَبِّي فِي كِتَابٍ لَا يَضِلُّ رَبِّي وَلَا يَنْسَى ۝﴾

”موسی ﷺ وویل، د هغې علم زما له رب سره په یوه لیکنه کې ساتل
شوی دی زما رب نه غلطې کوي، نه کوم شی هېروي.“

د دغو ناخوالو په اړه یحیی بن خالد البرمکي ویونېتل شو، چې د دغو
ناخوالو لامل څه و؟ هغه یې په ځواب کې وویل، چې ښايي د کوم مظلوم
ښېرې او آزار و، چې د تورې شپې په تور تل کې یې د الله تعالی تر دربار
پورې تلل کړي او موږ ورڅخه خبر نه وو!

پر عبدالله بن معاویه بن عبدالله غم او آفت نازل شو؛ د زندان تورو
کوټو ته ورسېد او داسې یې وویل:

”موږ له دنیا نه په داسې حال کې ووتو، چې موږ د دنیا خلک و، چې
اوس د زندان په تورو خونو کې ځانونه نه مړه بولو او نه ژوندي.“

د فارس یوه واکمن، یو حکمت پوه بندي کړ، هغه ورته له زندانه داسې
لیک راوړ، چې د زندان هره شېبه ما خلاصون او تا د مصیبت کندی ته
راکاري! زه د آزادۍ په انتظار یم او ته د مصیبت او آفت په انتظار کې اوسه.
د اندلس پاچا "ابن عباد" چې کله په عیش، عشرت، لوفری، خرمستی
او زنا بازی کې د سر تر ویستو پورې غرق او له سمې لارې څخه واوښت!
د اندلس نصرانیانو له دغه فرصت نه په گټه اخیستنې د ده پر ضد مانورې

پيل كړې! يوه ورځ يې د مغرب له يوسف بن تاشفين نه د نصراني دښمنانو په مقابلې كې مرسته وغوښته؛ يوسف بن تاشفين له بحره راپورېوت او د ابن عباد مرسته يې وكړه! ابن عباد هغه ته په خپلو قصرونو او باغچو كې درنه ملمستيا وركړه، خو ابن تاشفين د زمري په شېر د هغه د ماڼيو او باغونو پر ځاى ښار او له ښاره د باندې كتل، ځكه چې د هغه په زړه كې يو څه گرځېدل، هيله يې درلوده، چې هغه بايد پلي كړي! هماغه و چې درې ورځې وروسته يې له خپل درانه او لوى لښكر سره د ابن عباد پر كمزوري حكومت يرغل وكړ او هغه يې له پښو وغورځاوه، د ابن عباد ماڼۍ او باغونه يې په وړاندوكنډوالو بدل كړل، ابن عباد يې پر بند محكوم او له ځانه سره يې د "اغمت" ښار ته چې په افريقا كې موقيعت لري بوت!

الله سبحانه و تعالى فرمايي:

﴿إِنْ يَسْأَلُكُمْ قَرْحٌ فَقَدْ مَسَّ الْقَوْمَ قَرْحٌ مِّثْلُهُ ۗ وَتِلْكَ الْأَيَّامُ نَدَاؤُهَا
بَيْنَ النَّاسِ ۗ وَ لِيَعْلَمَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَيَتَّخِذَ مِنْكُمْ شُهَدَاءَ ۗ وَاللَّهُ لَا
يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ۝﴾

"اوس كه تاسې تپي شوي ياست؛ نو له دې نه مخكې ستاسې دښمنه ډله هم همداسې تپيان شوي دي، دا د زمانې خوږې ترڅې دي، چې مورېې د خلكو ترمنځه اړوورا اړوو، پر تاسې دا پړاو، ځكه راوستل شو، چې الله تعالى دا كتنه غوښتله، چې په تاسې كې رښتيني مؤمنان څوك دي او د هغو خلكو انتخابول يې غوښتل چې په واقعي توگه (د رښتينولي) شاهدان وي؛ ځكه چې ظالمان د الله تعالى نه خوښېږي."

ابن تاشفين د اندلس نظام او د چارو واگي په خپل لاس كې واخيستل! هغه دعوه درلوده، چې د اندلس خلكو دى راغوښتي و، چې دغه نظام بدل او لښخه يوسي.

د ورځو په تېرېدو سره د عباد لونه وږې تېرې بيله پښې او په ژړا يې
 سترگې سرې له خپل پلار سره د ليدنې او کتنې لپاره د زندان تر دروازې وړ
 ورسېدلې! پلار يې چې کله د خپلو لونو بېوزلتوب چيغې او نارې واورېدلې؛
 نو له هغوی سره سم په ژړا شو او دا قصيده يې وويله:

فيما مضى كنت بالأعيادِ مسرورا ... فساءك العيدُ في أغماتِ مأسورا
 ابن عبادہ! په تېرو وختونو کې تا اخترونه هم نمانځلي؛ خو اوس د
 (اغمات) اختر په رنځونو اخته او اندېښمن کړې.

د قصيدې تر پايه...

بيا د ابن اللبانه په نامه شاعر ابن عباد ته ورغی او دا قصيده يې وويله:

تَنَشَّقُ رِيَّاحِينَ السَّلَامِ فَإِنَّمَا ... أَصْبُ بِهَا مِسْكَاً عَلَيْكَ وَحَنْتَمَا
 ”د امن او سوکالی خوږ بوی، بوی کره، ځکه چې په دغسې يوه فضاء
 کې به زه ستا پر سر د منښکو شراب در واړوم.“

د قصيدې تر پايه...

امام ترمذي له عطاء نه د عائشې رضی الله عنها روایت نقل کړی، چې
 هغه د خپل ورور عبدالله پر قبر ور تېرېده؛ نو سلام يې پرې واچاوه او داسې
 يې وويل، چې ای عبدالله! زما او ستا مثال داسې دی، لکه متمم چې وايي:

وَكُنَّا كُنْدَمَانِي جُنْدِيمَةً بُرْهَةً ... مِنَ الدَّهْرِ حَتَّى قَبِيلٍ لَنْ يَتَصَدَّعَا
 ”تر يوې مودې پورې مور داسې په مينه او محبت سره همغاړي وو،
 چې خلکو به اټکل کاوه، گنې د دوی دوستانه به سره ختمه نشي.“

د قصيدې تر پايه....

بيا يې وژړل او الله په امانې يې ورسره وکړه.

عمر رضي الله عنه به متمع بن نویره ته ويل، چې ای متمع! زما د خپل نفس پر واکمن قسم، چې زما دا خبره ښه ايسي، چې زه شاعر وای او د خپل ورور "زيد" مرثيه مې ويلې وای! هغه تر ما له مخه اسلام منل، له ما نه مخکې يې هجرت کړې او له ما مخکې وژل شوی، بيا عمر رضي الله عنه وژړل.
بنو الاحمر په اندلس کې له زوال سره مخ شول، ابن عبدون د هغه د مصيبت په اړه دا مرثيه وويله:

الدَّهْرُ يَضْجَعُ بَعْدَ الْعَيْنِ بِالْأَثْرِ ... فَمَا الْبِكَاءُ عَلَى الْأَشْبَاحِ
وَالصُّوْرِ

زمانه د هر شي اثر لمنځه وړي؛ نو بيا پر تشو سيورو او صورتونو ژړا د
څه لپاره؟! |
د قصيدې تر پايه...

د خوښۍ کلان

پر تقدير خوښېدل د ايمان له کلانو څخه يو داسې گل دی، چې په دې سره انسان تر لوړو پوړيو رسېدلای شي او د انسان عقیده او يقين په دې سره غښتلتيا مومي او بشپړه بنده گي همدا ده، چې د الله تعالی له لوري پر راغلې پرېکړه بشپړه خوښي ښکاره کړي، ځکه که مصيبت نه راتلای؛ نو درجې به پر څه لوړېدای؟ او که د مصيبت پر مهال هغه څه کېدای، چې ستا زړه يې غواړي؛ نو بيا د صبر، توکل څه مانا او له دعا سره ملې اوښکې به له سترگو په څه توپدای.

چې له مور خوشحاله دي مور هم تري خوشحاله يو

د الله تعالى پر تقدير د خوښېدو يوه گټه دا هم ده، چې ته په هر حال کې له الله تعالى نه خوشحاله يې؛ نو الله تعالى به درنه راضي شي. که بنده پر لږه روزی صبر او شکر وکړي؛ نو الله تعالى هم له هغه نه په لږو نېکو چارو تر سره کولو رضا کېږي، په دې لړ کې تاسې د الله تعالى نېکانو بندگانو ته وگورئ، که د هغوی نېکی لږې هم وي؛ نو بیا هم الله تعالى له هغوی نه رضا کېږي، ځکه هغه هم د الله تعالى په لږه ورکړه رضا وي، د منافق پر عکس، چې که هغه ته الله تعالى ډېر څه ورکړي، هغه بیا هم له الله تعالى نه خوشحاله نه وي؛ نو ځکه الله تعالى هم له منافقانو څخه نه رضا کېږي.

پر تقدير ناخوښ بدمرغه دي

پر تقدير ناخوښي ځان په لوی لاس د غمونو او اندېښنو غېږ ته غورځول دي او په دې سره پر الله تعالى بد گوماني پیدا کېږي او له دې بدمرغۍ نه د خلاصون لار دا ده، چې پر تقدير رضا شي او په دنیا کې ځان ته د جنت ورپرانيزې، يانې له خوښيو څخه برخمن شي، ځکه د زړه خوښي په دې کې

لا تحزن

نشته، چې پر تقدیر غوسه شې، بلکې پر تقدیر خوښېدو کې نغښتې ده،
 ځکه تقدیر د هغه رحیم او کریم ذات د تدبیر پایله ده، چې څوک هم پرې
 څه نیوکه نشي کولای.

ما ته د یوه ملحد فیلسوف ابن الروندي کیسه را په زړه شوه، چې د
 یوه نالوستي او ناپوه؛ خو بې کچې شتمن سړي په لیدو یې وویل، چې زه
 فیلسوف یم او په بیوزلتوب کې ژوند کوم او دغه ناپوه او چټل انسان په
 بدایتوب او شتمنی کې ژوند کوي، دغه وېش؛ خوله پیله تر پایه بې انصافي
 ده، دا څه ډول تقدیر دی؟؟ پایله یې دا شوه چې دغه بدمرغه ملحد لاپسې
 په بدمرغۍ ککړ شو او حالت یې لاپسې بد تر شو.

د رضا گټې

۲۳۷

د الله تعالی پر پرېکړه خوښي دغه گټې په ځان کې لري.
 اطمینان او ډاډ مني رامنځته کوي.

د شکونو او شېهو مخنیوی کوي، زړه ته سکون، قرار او پابښت وربښي.
 د الله تعالی او د هغه د رسول پر ژمنو باور او ډاډ رامنځته کوي.
 لکه چې الله تعالی فرمائي:

﴿هَذَا مَا وَعَدَنَا اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَصَدَقَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَمَا زَادَهُمُ إِلَّا إِيمَانًا
 وَتَسْلِيمًا﴾

”دا هماغه څه دي چې الله تعالی او د هغه رسول له مور سره د هغه
 وعده کړې وه. د الله تعالی او د هغه د رسول خبره بېخي رښتیا وه،
 دغې پېښې د هغو ایمان او غاړه ایښودل لا زیات کړل.“

له خپل رب سره جگره مه کوه!

۲۳۸

د الله تعالى پر پرېکړه د خوښۍ په څرگندولو انسان د خپل رب له جگرې نه خلاصېږي.

ابليس د الله تعالى پر پرېکړه خوښ نشو، بلکې انکار او سرغړونه يې وکړه؛ نو د هغه د ابدې بدمرغۍ، ذلت او سپکاوي لامل شوه.

د الله تعالى حکم پلي او پرېکړه

۲۳۹

بي عادلانه ده

پر انسان د الله تعالى حکم پلي او پرېکړه يې عادلانه ده، لکه چې په حديث شريف کې راځي چې:

مَا ضٍ فِي حُكْمِكَ، عَدْلٌ فِي قَضَاؤِكَ

”ستا حکم زما په اړه پلي او پرېکړه دې پر عدالت ولاړه ده.“

څوک چې د الله تعالى پر عدالت راضي نه وي، هغه بېشکه ظالم دی، ځکه چې الله تعالى احکم الحاکمین ذات دی او ظلم يې پر خپل ځان حرام کړی دی.

الله تعالى له ظلم نه منزه او پاک دی، البته خلک خپله پر ځانونو تېری کوي، همدغه راز انسان ته د هغه د گناه له امله سزا ورکول، چې پر ډېرو اسرارو او مصالحو باندې ولاړ دی او تر الله تعالى پرته بل څوک پرې نه پوهېږي.

سلامتیا په رضا کې ده

۲۴۰

د الله تعالی پر پرېکړه خوښي د انسان لپاره د سلامتیا دروازه پرانیزي، چې په دې سره زړه له تنگی او بېلاری پاکوي او له عذابه به هماغه څوک خوندي وي، چې روغ زړی راشي، هغه څوک چې له شکونو، شېهو د شیطان له خورو کړو لومونه روغ راوځي او زړه یې د الله تعالی له مینې ډک وي:

پیغمبر ﷺ فرمائي:

”د ایمان په خوند هماغه څوک وپوهېده، چې د الله تعالی پر ربوبیت، د اسلام پر دیانت، د محمد ﷺ پر رسالت خوښ شو“

د الله تعالی پر پرېکړه ناخوښي انسان ته د الله تعالی او د هغه پر پرېکړو، قدرت، حکمت او پوهه په اړه د شکوکو او شېهو ور پرانیزي، چې انسان پکې د الله تعالی له عذابه خلاصون نشي ترلاسه کولای.

رضا او خوښي امن او سوکالي رامنځته کوي

۲۴۱

کوم زړه چې پر تقدیر خوښ وي؛ نو هغه زړه غني او ډاډمن هم وي، ځکه چې الله تعالی دغسې زړونه د خپلې مینې، انابت او توکل لپاره ځانگړي کوي او پر تقدیر ناخوښ زړه له راحت او سوکالی نه بېخي یې برخې کوي، له ستونزو او کړاوونو سره یې مخ کوي.

الله سبحانه و تعالی فرمائي:

﴿وَالَّذِينَ كَفَرُوا فَتَعَسَا لَهُمْ وَالْضَّلَّ أَعْمَالُهُمْ﴾

پاتې شول هغه کسان، چې کافران شوي دي؛ نو د هغو لپاره هلاکت دی او الله تعالی د هغو عملونه بېلارې کړي دي.

د رضا ثمره شکر دی

۲۴۲

د رضا ثمره شکر کول دي او همدغه شکر د ایمان تر ټولو لوړ مقام او اصل حقیقت دی ځکه چې د ټولو منزلونو غایه د الله تعالی شکر کول دي او څوک چې د الله تعالی پر ورکړه او لورنو خوښ نه وي؛ نو شکر یې هم نشي کولای او ناشکره انسان له هغو خوښیو یې برخې وي، چې د یوه شکر کوونکي انسان په برخه وي.

د دې پر عکس د غوسې ثمره او پایله کفر دی، ځکه چې پر نعمتونو کفر انسان پر منعم (الله تعالی) هم کفر ته رسوي، یعنې لومړی انسان د الله تعالی د نعمتونو ناشکري کوي او بیا همدغه ناشکري ان تر دې پورې ورسېږي، چې انسان پر الله تعالی کافر شي، ځکه هغه انسان د الله تعالی د نعمتونو شکر کولای شي، چې په ټولو حالاتو کې له الله تعالی خوښ وي؛ خو چې یو څوک په هر حال کې له الله تعالی نه خوښ نه وي؛ نو شکر به څه وکړي او همدغه ناشکري انسان د کفر لور ته راکاږي او عقیدوي فساد له همدغه ځایه راپیلېږي، ځکه هر سړی د خدایي کوښښ کوي، بلکې له الله تعالی نه هم د مخکې کېدو په هڅه کې وي او خپله خبره عملي کول غواړي،

لکه چې الله تعالى مؤمنان له دغه خويه داسې ژغورلي:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقَدَّمُوا بَيْنَ يَدَيْ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ سَبِيحٌ عَلِيمٌ﴾

”ای مؤمنانوا د الله تعالى او د هغه د رسول په مخکې مه وړاندې کېږئ او له الله تعالى نه ووېرېږئ، الله تعالى د هر څه اورېدونکی او پوهېدونکی دی.“

پر تقدیر ناخوښی د شیطان ښکار دی

۲۴۳

شیطان هغه مهال انسان په اسانۍ ښکار کوي، کله چې انسان له تقدیره خپه او د نفساني هیلو په لومه کې کښېڅي!
که یو انسان د یوه ناخوښه کار په اړه درې خبرو ته پاملرنه وکړي نو ستونزه به یې حل شي:

- ۱: پر دې خبره پوهه، چې الهي مقدرات پر الهي مصلحتونو ولاړ دي.
 - ۲: د دغو ستونزو په زغملو ستر اجر و نه او ثوابونه ترلاسه کېږي.
 - ۳: تقدیر او امر کول د الله تعالى کار دی، د بنده کار فقط منل او غاړه کېښودل دي، پکې د چون چرا واک نه لري.
- الله سبحانه وتعالى فرمائي:

﴿أَهُمْ يَقْسِمُونَ رَحْمَتَ رَبِّكَ﴾

”ایا ستا د رب د رحمت وېش دوی کوي؟“

رضا نفسي هوا لمنحہ وري

۲۴۴

رضا نفسي هوا له زړه نه لرې کوي؛ ځکه چې خوښ انسان خپله خوښي
 د خپل رب ارادې ته تابع کړې وي، هماغه چې د ده په اړه يې لري! ځکه
 چې د الله (رضا او د نفس غوښتنه دواړه په يوه زړه کې نشي ځاېدلای.
 د يو شاعر په وينا:

که زما د حاسد په وينا ته خوښېږې؛ نو زموږ د تپونو پروا مه کوه فقط
 ته خوشحاله اوسه.
 الله تعالى فرمايي:

﴿قَالَ هُمْ أَوْلَاءُ عَلَىٰ أَثَرِي وَعَجِلْتُ إِلَيْكَ رَبِّ لِتَرْضَىٰ﴾

”هغه عرض وکړ: هغوی زما تر شا را روان دي ما تلوار وکړ ستا
 حضور ته راغلم ای زما ربه، تر څو چې ته له ما څخه خوشاله شي.“

وقفه

۲۴۵

نبوي ارشاد دی چې:

تَعَرَّفَ إِلَى اللَّهِ فِي الرَّخَاءِ يَعْرِفَكَ فِي الشَّدَةِ

القدر للفريابي مخرجا (۱ / ۱۳۲)

تعرف د (ر) په شد سره دې ته وايي، چې الله تعالی ته په اطاعت او شکر
 سره، په امن، سوکالی، خوښی، نېکمرغی او روغتیا کې ځان ورنږدې کړ؛

نو الله تعالى به در ته په تنگسو کې خان در نږدې کړي، په دې معنی چې
غمونه او اندېښنې لورې او ژورې به دې یوې خوا ته کړي.

د خلکو په تېروتنو سترگې پټوه!

۲۴۶

الله سبحانه وتعالى فرمائي:

﴿خُذِ الْعَفْوَ وَأْمُرْ بِالْعُرْفِ وَأَعْرِضْ عَنِ الْجَاهِلِينَ﴾

ای پېغمبره! د نرمۍ او تېرېدنې لاره غوره کړه، د ښو چارو ښوونکي
اوسه او له ناپوهانو سره مه نښله.

که د چا ښېگړې ډېرې او بدگنې لږې وي؛ نو د هغه پرېښودل نه دي
پکار، ځکه چې دغه لږې بدگنې یې د ښېښې وړ دي!
حکیم کندي وايي:

دا چې انسان له څلورو ډولو عناصرو رغښت موندلی دی؛ نو ته څنګه
کولای شي په یوه دوست کې یو ډول عادتونه او خوښونه ترلاسه کړي؟!
الله تعالى فرمائي:

﴿الَّذِينَ يَجْتَنِبُونَ كَبِيرَ الْإِثْمِ وَالْفَوَاحِشَ إِلَّا اللَّمَمَ ۗ إِنَّ رَبَّكَ وَاسِعُ
الْمَغْفِرَةِ ۗ هُوَ أَعْلَمُ بِكُمْ إِذْ أَنْشَأَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ وَإِذْ أَنْتُمْ أَجِنَّةٌ فِي بُطُونِ
أُمَّهَاتِكُمْ ۗ فَلَا تُزَكُّوْا أَنْفُسَكُمْ ۗ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ اتَّقَى ۗ﴾

هغه کسان، چې له لویو لویو گناهونو او ښکاره څرګندو ناوړو افعالو
څخه ډډه کوي؛ خودا چې څه قصور ترې صادر شي په دې کې شک
نشته چې ستا د رب د ښېښې لمن ډېره پراخه ده هغه پر تاسې له هغه

وخت نه ښه پوهېږي، چې کله هغه له ځمکې نه تاسې پيدا کړي او
کله چې تاسې لا د خپلو ميندو په گېډو کې اومه ماشومان (جنين)
وي. نو د خپل نفس د پاکی دعوي مه کوي، همغه ډېر ښه پوهېږي،
چې ريښتيني پرهېزگار څوک دی.

ستا لپاره همدا بس دي، چې په ملگري کې فقط مثبت اړخ ولټوي.
ابو درداء رضي الله عنه فرمايي:

د يوه دوست ملامتول تر دې غوره دي، چې بېخي يې له لاسه ورکړي،
ځکه له تاسره پوره دوستي ته څوک چمتو دی؟!

همدغه معنی او مفهوم شاعرانو هم اخستی:

ځيني حکماء وايي:

بشپړ انصاف غوښتل هم بې انصافي ده.

ځيني نور بيا وايي:

مور له ځانونو څخه خوښ نه يو؛ نو له نورو به څه خوښ شو؟!

نابغه وايي:

”که د يو چا تيت و پرک حالت ته ورجور نه کړي؛ نو څوک به دې

د تل لپاره دوست پاتې نشي“

جعفر بن محمد خپل زوي ته وايي:

”بچيه! ستا په دوستانو کې که يو څوک ډېر ځله له تاسه خپه شي؛

خو بيا هم ستا په اړه څه ناوړه خبره ونکړي، نو له دغسې کس سره

دوستي راتينگه کړه.“

حسن بن وهب وايي:

”د دوستي حق دا دی، چې د دوستانو په تېروتنو سترگې پټې کړي.“

الله تعالی فرمائي:

﴿وَمَا خَلَقْنَا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَإِنَّ السَّاعَةَ لَأَتِيَةٌ ۖ فَاصْفَحِ الصَّفْحَ الْجَبِيلَ ۝﴾

”مور اسمانونه او ځمکه او د هغو ټولې هستې له حق نه پرته پر کوم بل بنسټ نه دي پيدا کړي او د پرېکړې ساعت ارومرو راتلونکي دي؛ نو ای محمده ﷺ! ته (د دغو خلکو پر بابزه چارو) له شريفانه تېرېدنې څخه کار واخله.“

ابن رومي وايي:

(دا دنيا ده او دا يې خلک چې په سترگو کې يې لږه څه خرپر تيا منځ ته راشي؛ نو ها د چا خبره آسمان په تيرولو، کله چې ته په خپله بشپړ نه يې، نوله نورو څنگه د بشپړتيا او کمال غوښتنه کوي، دا څنگه انصاف دی؟
يو شاعر وايي:

له هرې زمانې سره زمور تېر او پاتې دی؛ خو زمور بېلتون د پسرلي بارانه ته ورته دی، چې وېره ول ډېر او وړول لږ کوي؛ د هر چا له غوسې نه الله تعالی ته پناه ور وړم، پرته د محبوب له نازونو او نځرو څخه، ځکه چې دا د هغه فطرت دی.

الله تعالی فرمائي:

﴿وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ مَا زَكَا مِنْكُمْ مِنْ أَحَدٍ أَبَدًا﴾

”که پر تاسې باندې د الله تعالی مهرباني او رحم او کرم نه وای؛ نو له تاسې څخه هېڅ یو نه شو تزکيه کېدلای.“

يو شاعر وايي:

ايا ته د يوه داسې بشپړ انسان په لټه کې يې، چې له هر ډول عيبه

پاک وي؟ څه فکر کوې، چې د عود لرگي تر دود او لوگي پرته خوشبوري
ورکولای شي؟!

﴿فَلَا تُزَكُّواْ اَنْفُسَكُمْ ؕ هُوَ اَعْلَمُ بِمَنْ اَنْتُمْ﴾

”نود خپل نفس د پاکی دعوي مه کوئ، همغه ډېر ښه پوهېږي، چې
ريښتيني پرهبزگار څوک دی.“

روغتيا او وزگارتيا

کوبښښ وکړه چې خپله روغتيا او وزگار وخت په خوشو تشو کې له لاسه
ورنه کړې! روغتيا غنيمت وگڼه او وزگار وخت په کار راوله، ځکه چې تل
سړی د کار جوگه نه وي او نه له لاسه وتلی وخت بېرته راگرځېدای شي.
عمر رضي الله عنه فرمایي:

”راحت د سړيو لپاره غفلت او د ښځو لپاره بيا را پارول دي“

بزر جمهور وايي:

که کار کول زيار گالل دي؛ خو وزگارتيا فساد دی.

يو حکيم وايي:

”له يوازې توب او وزگار توبه ډډه وکړه، ځکه چې دا عقل فاسدوي او

هوارې شوې لانجې بېرته را پاروي“

يو اديب وايي:

خپله ورځ بې گتې مه تېروه او وخت له لاسه مه ورکوه، ځکه عمر تر دې

دېر لږ دی چې یو انسان یې په بې گټو چارو ضایع کړي او خپله شتمني په داسې لارو چارو ولگوي، چې نه پکې ديني او نه دنيوي گټه وي. تر دې هم بليغه خبره د عیسی ابن مریم عليه السلام ده چې وايي: نېکې چارې درې دي: خبرې، کتل او چوپتیا. که څوک خپله خوله د الله تعالی په یاد نه خوځوي؛ نو بیا یې خبرې بې گټې دي. که څوک د پند په سترگه نه گوري؛ نو غلطي کوي. بې فکره چوپتیا د وخت بربادول دي.

الله تعالی د مؤمنانو دوست دی

بنده د خپلې کمزورتیا او بېوزلتوب له امله یو مولا ته اړتیا لري؛ نو ښکاره خبره ده، چې الله تعالی او مولا باید ځواکمن، پوه او مرستندویه وي او دا ټول صفتونه یوازې په الله تعالی کې شته، ځکه په دې نړۍ کې به تاسې ته هېڅ داسې شی تر سترگونشي، چې تاسې ته راحت او ډاډ دروېښي پرته د الله رب العزت له ذات نه، ځکه هماغه ذات دی، چې وېره په ډاډ او ناروغي په روغتیا بدلوي او له الله تعالی پرته بل هېڅوک ناروغي راوستونکی او ناروغي لري کونکی نشته؛ نو له دې امله بل لور ته متوجې کېدل هم نه دي پکار او نه په ستونزمنو حالاتو کې کوم پیر، دروېش، قبر او زیارت ته تگ پکار دی، ځکه دا د هغوی له وسه پوره نه ده.

د نېکمرغي پر لور

۲۴۹

نېکمرغي او بری تر لاسه کول یو لږ نښې او علامې لري چې په تعقیبولو یې انسان ارومرو د بري تر پراوه رسېږي.
خومره چې د انسان په پوهه کې پراختیا رامنځته کېږي، هومره پکې د عاجزی او مهربانۍ ماده پیاوړې کېږي، خپل وزن او ارزښت زیاتوي.
لکه چې الله تعالی فرمائي:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا قِيلَ لَكُمْ تَفَسَّحُوا فِي الْمَجَالِسِ فَافْسَحُوا يَفْسَحِ اللَّهُ لَكُمْ وَإِذَا قِيلَ انشُرُوا فَانشُرُوا يَرْفَعِ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَالَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ دَرَجَاتٍ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ﴾

”ای مؤمنانو، کله چې تاسې ته وویل شي چې په خپلو مجلسونو کې ځای پراخ کړئ نو ځای پراخ کړئ الله تعالی به تاسې ته پراختیا درکړي او کله چې تاسې ته وویل شي چې پاڅېږئ؛ نو پاڅېږئ! له تاسې نه چې کوم کسان ایمان لرونکي دي او کومو کسانو ته، چې علم ورکړ شوی دی، الله تعالی به هغوی ته لوړې درجې په برخه کړي او تاسې چې څه کوئ الله تعالی پرې ښه خبر دی.“

خومره چې یې پر خپل علم عمل زیاتېږي، هومره پکې له الله تعالی نه د وېرې او تمې ماده پیاوړې کېږي او د خپل ځان مراقبې او محاسبې ته چمتو کېږي.

خومره یې چې مال زیاتېږي، هومره یې سخاوت هم زیاتېږي دغه ډول خلک د الله تعالی عیال، هغه ته گران او محبوب وي.

لا تـحـزن

او د بدمرغۍ نښې دا دي چې:

خومره چې يې علم زياتېږي، تکبر او غرور يې هم ورسره زياتېږي،
علم يې نافع او گټور نه وي.

خومره يې چې علم زياتېږي خلکو ته په سپکه او ځان ته په درنه
سترگه گوري، فکر کوي چې يوازې همدی به بری او نجات ترلاسه کړي او
پاتې ټول خلک به هلا کېږي.

خومره يې چې عمر زياتېږي هومره يې حرص هم زياتېږي، فکر کوي
چې حوادث او پېښې به يې له خپل ځای څخه هم ونه خوځوي.

خومره يې چې مال زياتېږي، هومره ورسره بخیل او کنجوس کېږي.

خومره چې يې جاه او جلال زياتېږي، هومره تکبر او غرور ته لاس

اچوي!

په حديث کې راځي چې:

”کبرجن به د قيامت په ورځ د ذرو په شکل کې راټول کړای شي او
خلک به پرې پښې ږدي.

عزت او کرامت هم از مېښت دی

۲۵۰

پاچاهي، واک او شتمني هم يو از مېښت دی!
الله تعالی د خپل نبي سليمان ﷺ په اړه (کله چې يې د بلقيس تخت د
ځان په وړاندې وليد) داسې وويل:

﴿ قَالَ الَّذِي عِنْدَهُ عِلْمٌ مِّنَ الْكِتَابِ أَنَا آتِيكَ بِهِ قَبْلَ أَنْ يَرْتَدَّ إِلَيْكَ طَرْفُكَ ۚ فَلَمَّا رَأَاهُ مُسْتَقِرًّا عِنْدَهُ قَالَ هَذَا مِن فَضْلِ رَبِّي لِيَبْلُوَنِي ۗ أَشْكُرُ
 أَمْ أَكْفُرُ ۚ وَمَن شَكَرَ فَإِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهِ ۗ وَمَن كَفَرَ فَإِنَّ رَبِّي غَنِيٌّ
 كَرِيمٌ ۝﴾

”له كوم سړي سره، چې د کتاب یو علم و هغه وویل ”زه ستا د بنو له ریبډو نه مخکې هغه درته راوړم“. څنګه چې سلیمان ﷺ هغه تخت له خپل ځان سره ایښودل شوی ولیده، ویې ویل دا زما د رب فضل دی ترڅو، چې هغه ما وازمائي چې زه شکر کوم او که د نعمت ناشکري کوم او څوک چې شکر کوي د هغه شکر په خپله د هغه لپاره ګټور دی او که څوک ناشکري وکړي نو زما رب یې نيازه او د کرم خاوند دی.“

نو نعمتونه او لورنې د الله تعالی له لوري ازمېښت دی، چې په دغه ازموینه کې بری فقط په شکر او مننې سره تر لاسه کېدای شي.
 الله سبحانه وتعالی فرمائي:

﴿ لِيَن شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ ۖ ﴾

”که تاسې شکر و باسئ؛ نو پر تاسې به لا زیاته پېرزوینه وکړم.“

همېشني خزاني

همېشني خزاني هماغه دي چې خپل خاوندان يې له فاني نړۍ نه تلپاتې کور ته له ځانه سره يوړلای شي او هغه عبارت دي له:
 ايمان، اسلام، احسان، تقوی، هجرت، جهاد، توبې او اخلاص څخه.

الله تعالى فرمائي:

﴿لَيْسَ الْبِرَّ أَنْ تُوَلُّوا وُجُوهَكُمْ قِبَلَ الشَّرْقِ وَالْمَغْرِبِ وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنْ
 آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالْكِتَابِ وَالنَّبِيِّينَ ۚ وَآتَى الْمَالَ عَلَى حُبِّهِ
 ذَوِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَابْنَ السَّبِيلِ ۚ وَالسَّائِلِينَ وَفِي الرِّقَابِ ۚ
 وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَآتَى الزَّكَاةَ ۚ وَالْمُوفُونَ بِعَهْدِهِمْ إِذَا عَاهَدُوا ۚ وَالصَّابِرِينَ
 فِي الْبَأْسَاءِ وَالصَّرَآءِ وَحِينَ الْبَأْسِ ۗ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ صَدَقُوا ۗ وَوَالَّذِينَ هُمْ
 الْمُتَّقُونَ ۝﴾

”نېکي دا نه ده، چې تاسې خپل مخونه ختيځ لوري ته واريو، يا لوېديځ لوري ته، بلکې نېکي دا ده چې انسان، الله تعالى او د قيامت ورځ او پرېنتې او د الله تعالى نازل کړای شوي کتابونه او د هغه پېغمبران د زړه له کومې ومني او د الله تعالى په مينه کې خپل گران مالونه په خپلو خپلوانو، يتيمانو، مسکينانو، پردېسانو، دروېزگرو او د مريانو په ازادۍ مصرف کړي، لمونځ قايم کړي، زکات ورکړي او نېکان هغه کسان دي چې کله وعده وکړي تر سره يې کړي او د تنگسې او غمونو په وخت کې او د حق او د باطل په جگړه کې صبر وکړي همدا ريښتوني او همدا پرهېزگار خلک دي.“

لور همتونه

۲۵۲

لور همت دی، چې انسان پر سمه لار روانوي او تر لوړو پړاوونو يې رسوي! ستر خلک هماغه دي، چې د لور همت، ستر مقصد او غوره هدف په گانه سمبال وي! ځکه چې همدغه همت د انسان په شخصيت کې د

ايجايي او سلبي صفاتو مرکز دی! ستر همت انسان د علم او عمل په ډگر کې
 دروي او په رگونوکې يې د شهامت وينې په جريان راوړي، له غوره مالي او
 چاپلوسۍ نه يې په کلکه ژغوري!

دلته بايد دا خبره هېره نه کړو، چې همت او تکبر په خپلو کې د
 ځمکې او آسمان توپير لري! ستر همت د يو اصيل او خپلواک زړه پر مفرق
 يو بې مثال تاج، د سپېڅلتيا او طهارت بنکارندوی او د پېغمبرانو ميراث
 دی او تکبر د ناروغۍ هماغه درد دی، چې انسان د هلاکت کندی ته ور
 غورځوي.

يو شاعر وايي:

زيار او زحمت وگاله! ځکه چې يوه سترگه په پر بله غوره او يوه ورځ به
 د بلې لپاره بادهاره شي.

ناروغي او درمل

۴۵۳

سقراط وايي: د گټورو شيانو له ډېرښت نه د زيانمنوونکيو شيانو لمنځه
 وړل ډېر گټور دي او همدا راز دا هم ويل کېږي، چې د خوراک، څښاک په
 کمولو کې روغتيا نغښتې ده.

په دې لړ کې پوهان وايي، که څوک روغتيا غواړي؛ نو لږ او پاک خواړه
 دې وخورې، د غرمې تر خوراک وروسته دې لږ غوندي خوب وکړي او د
 ماښام تر خوړو وروسته دې لږ غوندي وگرځي او له ویده کېدو نه مخکې
 دې بيت الخلا ته ولاړ شي.

يوه حکيم ليکلي دي، که څوک د اوږد ژوند هيله من وي؛ نو د غرمې
 او ماښام ډوډۍ دې وختي خوري او له خپلې ښځې سره دې کوروالی کم

کړي.

اپلاتون وايي، څلور شیان بدن ویلي کوي او کله یې لمنځه وړي:
نېستي، د خپلوان بېلتون، تل غوسه، نصیحت ته غوږ نه کېښودل.
یو کس وپوښتل شو، چې ستا د روغتیا راز په څه کې دی؟ هغه یې په
ځواب کې وویل، چې زه د دوو وختونو خوراک په کېډه کې نه یو ځای کوم
او هغه څه نه خورم، چې ما ځوروي.

سقراط وايي:

څلور شیان بدن زیانمنوي:

ډېرې خبرې، ډېر خوب، ډېر خوراک، او زیاته جماع، ځکه ډېرې خبرې
دماغ ته تکان ورکوي، ډېر خوب د مخ ځلا زیانمنوي، ډېر خوراک بدن
سسټوي او تمبلي پکې را پیدا کوي او زیاته جماع بدن کمزوری کوي.

څلور شیان بدن نړوي:

غم، اندېښنه، لوږه او بې خوي

څلور شیان بدن ته خوښي وربښي:

روانې اوبه، محبوب، مېوه او شنه مناظر.

څلور شیان په سترگو تیاره راوړي:

یبله پښې مزل، شپه او ورځ په غوسه کې اوسېدل، زیاته ژړا او زیخ
(رقیق) لیک لوستل.

څلور شیان بدن غښتلی کوي:

پستې جامې اغوستل، معتدل حمام ته دننه کېدل، خواږه خوړل او
خوشبوي بویول.

څلور کارونه مخ توروي:

درواغ ویل، بې شرمي او بې حیايي، له خلکو نه غوښتنه کول، کنځل او

فحش ويل.

څلور شيان د مخ اوبه زياتوي:

وفا، سخا، حيا او تقوى

څلور شيان د بنسني رامنځته كوي:

تكبر، حسد، درواغ او چغل خوري.

څلور شيان رزق پراخوي:

تهجد كول، استغفار ويل، خيرات وركول، د ورځې په سر او پاى كې د

الله تعالى ذكر كول.

څلور شيان رزق لمنځه وړي:

د سباوون خوب، پر لمانځه كې سستي، ټكي او خيانت كول.

څلور شيان ذهن كمزورى كوي:

ترشه خواړه، پر سخت خوب كول، غم او اندېښنه كول.

څلور شيان ذهن قوي كوي:

د زړه فراغت، لږ خواړه او بڼه خواړه، له ثقليو خوړو څخه ډډه كول.

چمتو اوسئ

۲۵۴

ويښ مغزه هماغه دي، چې توقف كوي هر كار د پايلې په پامنيوي ترسره كوي او د نظر په وړاندې كولو كې هم ډېر احتياط كوي، چې پښېمانه نشي، كه حق ته ورسېده؛ نو د الله حمد او ثنا او شكر پر ځاى كوي او تېروتنه د تقدير پرېكړه بولي؛ نو ځكه پرې نه خفه كېږي.

فکر و کړی

عقلمن او پوه انسان تل ثابت قدم اوسي، د کوتلي نظر خاند وي، له ستونزو سره د مخ کېدو په صورت کې اندېښنه نه کوي، بلکې فکر کوي او له پوهانو سره مشوره کوي، ځکه چې لږ او پوخ نظر تر ډېر او خام نظر غوره دی.

علماء وايي:

دا چې په بنسټه او تېرېدنه تېر وځي، تر دې غوره دی، چې د عقوبت او سزا په ټاکلو کې تېروځي.
الله تعالی فرمائي:

﴿فَتُصِحُّوا عَلَىٰ مَا فَعَلْتُمْ نَادِمِينَ﴾

”او بيا پر خپلو کړو پښېمانه شي.“

هوډ

دغه آيتونه، حديثونه، له عبرت او حکمت ډکې کيسې دلته يوازې د يوه نوي ژوندانه د پيلامې لپاره ليکل کېږي، چې ته يو نوي ژوند پيل کړې، بېخي له سره نوي ژوند، يو داسې ژوند، چې د بڼې پايلې تمه ترې کېدای شي، چې ته پکې په رښتيني همت سره له رنځونو او کړاونو خلاص شي! يو عالم وپوښتل شو، چې يو بنده له گناه څخه څنګ توبه کولای شي؟!

هغه يې په ځواب کې وويل، چې کلکې او رښتني ارادې ته اړتيا لري،
همدا لامل دی چې الله تعالی په اولو العزمه خلکو کې د همت ماده هم
ايښې وي.

آدم ﷺ له الوالعزمه پېغمبرانو څخه و ځکه چې:

﴿فَاصْبِرْ كَمَا صَبَرَ أُولُو الْعَزْمِ مِنَ الرُّسُلِ وَلَا تَسْتَعْجِلْ لَهُمْ ۚ كَانَتْهُمْ
يَوْمَ يَرَوْنَ مَا يُوعَدُونَ ۗ لَمْ يَلْبَثُوا إِلَّا سَاعَةً مِّنْ نَّهَارٍ ۚ بَلَّغٌ فَبَلَّغٌ
يُهْلِكُ إِلَّا الْقَوْمَ الْفَاسِقُونَ ۝﴾

”ای پېغمبره صبر وکړه، لکه چې اولو العزمو پېغمبرانو صبر کړی
دی او د دوی په باب بېرته مه کوو. په کومه ورځ چې دوی هغه څه
وويني، چې دوی ترې وپېرول کېږي؛ نو دوی ته به داسې ښکاره شي،
لکه چې په دنيا کې يې د ورځې له يوه ساعت نه زياته استوگنه نه
ده کړې. خبره ورسول شوه؛ نو آيا له نافرمانو کسانو څخه پرته به بل
څوک هلاک شي؟“

د دنيوي ژوند حقيقت

د اخرت ښکمرغي په دنيوي ښکمرغي پورې تړلې ده، له دې امله هر
عقلمن ته پکار ده، چې پر دې پوه اوسي، چې په دې ژوند پسې وروسته
يو بل ژوند را روان دی، چې هغه د اخرت ژوند دی، که څه هم ډېر خلک
دا فکر کوي، چې بس همدا د دې دنيا ژوند دی او خپلې ټولې هلې ځلې

لا تحزن

د دې دنيوي ژوند لپاره کوي، د دې لپاره د مال په راټولولو کې سرگردانه او ډوب وي او په دې دنيا کې د تلپاتې ژوند خوبونه ويني او د دوی لويه ناپوهي دا ده، چې په فاني نړۍ پورې يې زړونه تړلي دي، کله چې مرگ راشي؛ نو هر څه ترې دلته پاتې وي او د هغه ژوند لپاره يې هېڅ چمتوالی نه وي کړی او تش لاس هغه حقيقي نړۍ ته روان شي، بلکې د گناهونو له پندونو سره ور درومي او د نېکۍ يې څرک نه تر سترگو کېږي.

زه به تاسې ته درې حقيقتونه بيان کړم.

۱: که تاسې پر الله تعالیٰ خوښ نه شئ، د هغه په درکړي روزی او تقدير خوښ نه شئ؛ نو پر څه او کله به خوښ شئ؟

۲: تاسې تل له الله تعالیٰ څخه غوښتنې کوئ، چې ای الله تعالیٰ دا راکړه او هغه راکړه، ایا کله مو دا فکر کړی، چې الله تعالیٰ تاسې ته څه درکړي، کله مو پر هغو شکر کړی؟ څه چې يې درکړي، پر هغې شکر نه کوئ او نور غواړئ؟!؟ که تاسې د هغه لږ څه شکر نشئ کولای، چې پر تاسې يې لورولي دي؛ نو پر ډېرو به څنگ شکر وکړای شئ!؟

۳: هغه څه چې الله تعالیٰ تاسې ته درکړي، لکه ښه صفتونه، ښکلا او د څه کار کولو هنر؛ نو تاسې له هغې نه ولې گټه نه پورته کوئ، په هغې کې پر مختگ ولې نه کوئ او په هغې سره گټور ژوند ولې نه تر لاسه کوئ؟ ځکه الله تعالیٰ دا ښه صفتونه او هنر زموږ په مغز کې داسې ايښي، لکه خزانه، چې په خاورو کې ښخه وي، هغه که کوم هنرمند را وويسته؛ نو را وېي ويسته، کله نو ښخه به پاتې شي، ځکه خپله؛ خو نه را برسېره کېږي؛ نو موږ او تاسې ته هم پکار دي، چې خپلو ځانونو ته ځير شو او په ځان کې ښه او ښکلي صفتونه او هنرونه را

برسېره كړو او د خپل پرمختگ د وسيلې په توگه يې وكاروو.

امن چېرته دی؟

۲۵۸

ما د عبدالغني الازدي «پتېدونكي خلك» كتاب ولوست، په رښتيا هم ډېر زړه راښكونكي كتاب دی! نوموړي په دغه كتاب كې له حجاج بن يوسف نه د يوه تنبېدلي سړي په اړه خبرې كړي او د دغې كيسې په لوستو زه پر دې خبره باوري شوم، چې ژوند ډېر پراخه دی او كله نا كله په شر كې هم خیر نغښتی وي.

پياوړی اديب ابو عمرو بن العلاء وايي:

د حجاج له وېرې يمن ته وتښتېدم، د صنعاء په ښار كې مې په يوه كور كې پناه واخيسته، د ورځې به پټ او د شپې به ښكاره شوم! يوه ورځ دكوټې بام ته وختم؛ نو وامي وړېدل، چې يوه سړي په لوړ غږ ويل:

خلكو له داسې معاملي نه ووېرېږئ، چې پېچلې غوټې يې ارومرو سپرل كېږي! همدغه وخت زما د زړه پېچلې غوټه هم وسپرل شوه... خبر شوم چې حجاج د مرگ څپېرې وهلي دي او زما غم پر خوښۍ بدل شو.

حسن بصري رضي الله عنه هم د حجاج له تېريو ځان تري تم كړی و، كله چې حجاج له مرگه خبر شو؛ نو د شكر سجده يې وكړه.

ابراهيم النخعي هم له حجاج نه پټ كړځېده، كله يې چې د مرگ خبر ور ورسېد؛ نو له ډېرې خوښۍ يې وژړل.

سعید بن جبیر وايي:

زه له حجاج نه پټ شوم؛ خو له خپل رب نه حيا راغله او بېرته راووتم؛ نو

لا تحزن

حجاج کلک و نیولم! لنډه دا چې کله یې د حجاج توره پر سر لاندې باندې کېده؛ نو ویې خندل! حجاج وپوښت، چې ولې دې وخنډل؟ هغه یې په ځواب کې وویل، چې ستا زړورتیا او د الله تعالی صبر ته! سبحان الله.

له ارحم الرحمین ذات سره

۲۵۹

معامله

هغه حدیث به تاسې هم اورېدلی وي؛ خو زما توجه یې ځان ته جلب کړې، چې احمد و ابویعلی، بزار او طبرانی نقل کړی چې: امسا په لاس یو بوډا سړی رسول الله ﷺ ته راغی او ویې ویل: ای د الله پیغمبره! ما په ژوند کې ډېره زیاته غداری، ټګي، ظلم او ناروا کړې، ایا زما گناه د بښلو وړ ده؟

رسول الله ﷺ ورته وفرمایل، چې ایا ته په دې خبره گواهي ورکوي، چې الله تعالی یک یو دی او محمد ﷺ د الله تعالی استازی دی؟! هغه وویل، چې هو! نو رسول الله ﷺ ورته وفرمایل، چې څه الله تعالی تا ته ستا غداری او بد عملي در وښلله.

سړی د الله اکبر الله اکبر په ویلو روان شو او لاړ. له پورتنی حدیث نه دغه مسلي لاسته راتلای شي. د ارحم الرحمین ذات رحمت ډېر پراخه دی.

په توبې سره گناه بښل کېږي.

که گناهونه د غره په اندازه هم وي الله تعالی یې بښي. په خپل رب ښه گمان ولره.

د نېک فالۍ په لور

٢٦٠

د ابن ابی الدنيا په خپل کتاب (پر الله تعالى بنه گومان) کې یو سل یو پنځوس نصوص او دلایل له قران او حدیثونو نه په دې برخه کې راوړي، چې خپل فال نېک کړي او په الله تعالى بنه گومان ولري.

د دغې نړۍ ژوند تر سترتیا پرته

٢٦١

نور څه نه دی

د ژوند په خړ پرتیا مه خپه کېږه! ځکه چې ژوند ټول همداسې دی، ځکه خوښي کله نا کله وي، بله دا چې الله تعالى د خپلو وليانو او دوستانو لپاره د دې نړۍ د تېکاو په اړه خوښ نه دی، که دغه نړۍ ازماښت ځای نه وای، نو هېڅ لوړې، ژورې، درد او ناروغي به یې نه درلودای. د اسلام ستر پیغمبر ﷺ فرمایلي دي:

الدُّنْيَا سِجْنُ الْمُؤْمِنِ، وَجَنَّةُ الْكَافِرِ ٢٨

“دنيا د مؤمن لپاره زندان او د کافر لپاره جنت دی.”

انسان پر صفتونو پېژندل کېږي

٢٦٢

ستا نېکمرغي په دې کې ده، چې ستا غوره صفتونه پر ناوړو صفتونو

٢٨ : صحيح مسلم (٤ / ٢٢٧٢)

لاسبري وي! نو هله به دې خلک ستايي او په دې صورت کې چې ستا غوره صفتونه پر ناوړو لاسبري وي؛ نو بيا که يو غوره صفت پکې نه وي؛ نو هم خلک به يې در ته منسوبوي او تا به پرې ستايي او ستا غيبت کول به نه خوښوي، سره له دې چې هغه ناوړه صفت به په تا کې وي هم؛ خو بيا به يې هم څوک نه غندي او داسې ډېر شخصيتونه په تاريخ کې تېر شوي، چې د هغوی بدگنې تاريخ نه دي راخيستي، ځکه د هغوی ټولې بدگنې د ښېگنو په سمندر کې ډوبې شوي دي.

ته همداسې پيدا شوی يې

۲۶۳

په حديث شريف کې راځي چې:

كُلُّ مُيسَّرٍ لِمَا خُلِقَ لَهُ (۲۹)

”هر انسان، چې د کوم کار لپاره پيدا شوی؛ نو هماغه شی د هغه لپاره په قدرتي توگه مسخر شوی دی.“

هغه خلک ناپوه دي، چې ځان د نورو په څېر جوړول غواړي او عقلمن خلک هغه څوک دي، چې ځان پېژني او هغه تشيال (تش ځايونه) ډکوي، چې د دوی لپاره تش پرېښودل شوي وي.

سبويه شيخ ته گوره، چې د نحوې د علم لوی عالم و، د حديثو په زده کړه کې يې څه خوند نه و؛ خو چې د نحوې علم زده کړې ته کېناست؛ نو مهارت يې وښود، چې په دې لړ کې يې ناشنا ناشنا خبرې وليکلې ان تر دې، چې د دې فن امام شو، دا ځکه چې د ده مغزو په نحو کې کار کاوه؛ نو ځکه

۲۹ : صحيح البخاري (۹ / ۱۵۹)

د حدیثو په فن کې پاتې راغی.
 همدا شان حسان بن ثابت په اذانه کې خونده نه وه، ځکه چې هغه د
 بلال بن رباح په څېر نه و.
 هونبیاران وایي:

کله چې یو انسان هغه څه زده کول وغواړي، چې مهارت پکې نشي
 ترلاسه کولای؛ نو دا داسې ده، لکه چې کله نا کله انسان ته په شړه دښته
 کې له ورايه اوبه ښکاري؛ خو چې کله ورنږدې شي؛ نو هېڅ نه وي، له دې
 امله پکار ده، چې څوک په څه کې مهارت ترلاسه کولای شي، په هماغه
 څه کې باید خپل وخت ولگوي، دا نه چې تاسې په سوداګرۍ کې مهارت
 ولری؛ خو خپل وخت په پوځي چارو کې تېر کړئ.

ښه ذهن سپېڅلتیا ته اړتیا لري

له (BBC) خبري اژانس نه مې د پېژندل شوي لیکوال او د نوبل جایزې
 گټونکي ادیب "نجیب محفوظ" په اړه د مرګوني برید خبر واورېد! څه موده
 وړاندې ما د هغه کتابونه لوستي وو، زه اریان پاتې شوم، چې دا سې یو
 څیرکه او ذهن سپری ولې د خیال او حقیقت په توپیر نه دی پوهېدلی؟
 همېشوالی له فنا او زوال څخه ستر او لوی دی! آسماني اصول تر انساني اصولو
 لوی او ستر دي.
 الله تعالی فرمائي:

﴿أَفَمَنْ يَهْدِي إِلَى الْحَقِّ أَحَقُّ أَنْ يُتَّبَعَ أَمْ مَنْ لَا يَهْدِي﴾

"ښه نو وښيي، څوک چې د حق خوا ته لارښوونه کوي، هغه د دې

زیات وړ دی، چې د هغه پیروي وشي، یا هغه چې په خپله لاره نه مومي.“

په دې مانا چې نجیب محفوظ د خپل فکري او قلبي هنري ځواک په مت خیالي ډرامې لیکلې وې، د حق او حقیقت لپاره یې کار نه دی کړی. د نجیب محفوظ د ژوند له مطالعې نه ما ته غټه مسئله دا معلومه شوه چې نېکمرغي دې ته نه وایي، چې د ځان په بدمرغه کولو نور نېکمرغه کړي! دا سمه نه ده، چې ته دې نور خوښ وساتي او خپله دې په غمونو او اندېښنو کې ژوند کوي! ځینې لیکوالان د ځینو نوښتګرو په ستاینه کې وایي چې: په خپله وسوزېدل؛ خو نورو ته یې رڼا ورکړه! بلکې ښه او سمه لار دا ده چې خپله هم په رڼا کې ژوند وکړي او نورو ته هم رڼا ورکړي.

که ښه شوې؛ نو نړۍ به هم درته

ښه ښکاري

۲۶۵

مور ته پکار ده، چې د خپلې نېکمرغۍ د بشپړولو لپاره د نړۍ له ښکلا نه په شرعي چوکاټ کې خوند واخلو، الله تعالی پر ځمکه شنه باغونه جوړ کړي، ځکه الله تعالی ښکلی دی او ښکلا خوښوي، ښه خوړ بوی، ښه خواړه او د ښې ښې په خپلولو سره انسان ډاډمن کېږي. الله تعالی فرمائي:

﴿يَا أَيُّهَا النَّاسُ كُلُوا مِمَّا فِي الْأَرْضِ حَلَالًا طَيِّبًا﴾

”ای خلکو! په ځمکه کې، چې کوم حلال او پاک شیان دي هغه خورئ.“

لا تخرن

دغه راز پېغمبر ﷺ فرمايي:

په دنيا کې مې درې شيان ښه ايسي: خوږ بوی، ښځې او د سترگو يخواله مې په لمانځه کې دی.

هغه خلک، چې د زهد په معنی کې تېروتي او زهد يې نه دی پېژندلی يعنې، تهجد فرض بولي، واده نه کوي، غوښه نه خوري او يا د تل لپاره روژې نيسي (لکه صوفيان او داسې نور) نو دوی په اصل کې تېروتي دي، ځکه چې زهد دې ته نه وايي، بلکې په دې اړه رسول الله ﷺ فرمايي:

«أَنْتُمْ الَّذِينَ قُلْتُمْ كَذَا وَكَذَا، أَمَا وَاللَّهِ إِنِّي لَأَخْشَاكُمْ لِلَّهِ وَأَتْقَاكُمْ لَهُ، لَكِنِّي أَصُومُ وَأُفْطِرُ، وَأَصَلِّي وَأَرْقُدُ. وَأَتَزَوَّجُ النِّسَاءَ، فَمَنْ رَغِبَ عَن سُنَّتِي فَلَيْسَ مِنِّي» (۳۰)

”... زه کله روژه او کله بوزه يم، کله تهجد کوم او کله يې پرېږدم، واده کوم او غوښه هم خورم او هغه څوک له مور څخه نه دي، چې له دې سنتو څخه ډډه کوي.“

ډېره نا اشنا خبره ده، چې ځينو خلکو له خپله لاسه پر ځان ځينې داسې شيان حرام کړي، چې الله تعالی پرې نه دي حرام کړي، لکه څوک خرماوې نه خوري، يا خاندي نه او څوک يخې اوبه نه څښي او دې ته زهد وايي، سره له دې چې الله تعالی فرمايي:

﴿قُلْ مَنْ حَرَّمَ زِينَةَ اللَّهِ الَّتِي أَخْرَجَ لِعِبَادِهِ وَالطَّيِّبَاتِ مِنَ الرِّزْقِ﴾

”ای محمد ﷺ! دوی ته ووايه چا د الله تعالی هغه ښکلا حرامه کړې ده، چې هغه د خپلو بندگانو لپاره راويستلې وه او چا د الله تعالی ښکل شوي پاک شيان منع کړل؟“

۳۰: صحيح البخاري (۲ / ۷)

لا تحزن

رسول الله ﷺ شهد خوړلي دي، سره له دې، چې هغه د زهد بنسټگر و،
ځکه الله تعالیٰ شهد د خوراک لپاره پیدا کړي دي، لکه چې فرمائي:

﴿يَخْرُجُ مِنْ بَطُونِهَا شَرَابٌ مُخْتَلِفٌ أَلْوَانُهُ فِيهِ شِفَاءٌ لِلنَّاسِ﴾

”د دغه مچي له خېټې نه په بېلا بېلو رنگونو یو شربت راوځي، چې
په هغه کې د خلکو لپاره شفا ده.“

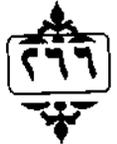
هدا راز رسول الله ﷺ ودونه هم کړي دي:

﴿فَانِكِحُوا مَا طَابَ لَكُمْ مِنَ النِّسَاءِ مَثْنَى وَثُلثَ وَرُبْعَ﴾

”نو کومې (نورې) بنځې چې ستاسې خونېږي د هغو له دوو دوو،
دریو دریو، څلورو څلورو سره نکاح وکړئ.“

رسول الله ﷺ به د روح او بدن دواړو حقونه ادا کول او د دنیا او اخرت
نېکمرغي یې راجمع کوله.

داسې نه، بلکې داسې

ما دوه پېژندل شوي کتابونه (احیا علوم الدین د ابو حامد الغزالي. قوت
القلوب د ابو طالب المکی ولوستل) خو په دغو دواړو کې کتابونو کې د
شریعت د گرانولو هڅه شوې، چې اسان شریعت یې گران کړي او په دې لړ
کې یې کمزوري او له ځانه جوړ شوي حدیثونه وړاندې کړي او بیا یې د
هغو کمزورو او له ځانه جوړ شویو حدیثونو پر بنسټ کړنلاره ټاکلې او دغه
اصول یې الله تعالیٰ ته د رسېدو لار بللې.

ما ”احیا علوم الدین“ له صحیحینو (بخاري، مسلم) سره پرتله کړ؛ نو د

ځمکې او اسمان توپیر پکې و.

دا یو یې له سر نه تر پښو پورې له زیار او زحمت نه ډک دی او دا بل یې پر اسانتیا، فضل او لور ولاړ دی، کله، چې د بخاري پانې را واړولې؛ نو نېغ په نېغه یې د الله تعالی پر دغه وینا ودرولم چې:

﴿وَنَيْتْرُكُ لِلْيُسْرَىٰ ۝﴾

“او موږ به تاته د اسانه لارې اسانتیا درکړو.”

او د دې پر عکس ابو طالب المکي یې د طلب او هڅې پر ځای د ځنډ، لټې او ځای پر ځای د ناستې تکلاره خپله کړې، زما په فکر دواړه لیکوالان مخلص او خیرخواه خلک دي! خو له قران او سنتو د ناشنایی له امله دغه خلل منځته راځي او بیا دلیل ته اړتیا پېښېږي! نو په دې صورت کې لارښود باید ښه څیرک او د لارې له لوړو او ژورو سره په ښې شنایی د لارښوونې چارې پرمخ بوځي!

الله تعالی فرمائي:

﴿مَا كَانَ لِبَشَرٍ أَنْ يُؤْتِيَهُ اللَّهُ الْكِتَابَ وَالْحُكْمَ وَالتَّوْبَةَ ثُمَّ يَقُولَ لِلنَّاسِ كُونُوا عِبَادًا لِي مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلَكِنْ كُونُوا رَبَّيْنَ بِمَا كُنْتُمْ تُعَلِّمُونَ الْكِتَابَ وَبِمَا كُنْتُمْ تَدْرُسُونَ ۝﴾

“د هېڅ انسان دا کار نه دی چې الله تعالی هغه ته کتاب، فرمان او پېغمبري ورکړي او هغه خلکو ته ووايي، چې د الله تعالی پر ځای تاسې زما بندگان شئ، هغه به همدا ورته ووايي، چې الله تعالی پالونکي شئ لکه څنګه چې د دې کتاب غوښتنه ده چې تاسې د هغه زده کړه او ښوونه کوئ.”

خلکو ته سینه پراخه کړه!

۲۶۷

د رسول الله ﷺ یو ښکاره صفت دا هم و، چې هغه خپله سینه د خلکو په وړاندې پراخه کړې وه! تل یې خلکو ته پر خوښیو زېری ورکاوه او پر شونډو به یې تل موسکا لیدل کېده! د هغه په شریعت کې اساني او تگلاره کې توسط او منځلاري لیدل کېده.

پړاو پر پړاو

۲۶۸

موږ ته پکار ده، چې د ښکمرغۍ او دین په خپراوي کې له تدریج نه کار واخلو، یانې په تدریجي ډول خلک د ښکمرغۍ او دین لور ته راوبلو، ځکه رسول الله ﷺ چې کله معاذ ﷺ یمن ته لېږه؛ نو دغه سپارښتنه یې ورته وکړه، چې تر هر څه له مخه به هغوی ته د شهادت کلمه ورزده کړې او نور به همداسې وار په وار، یعنې هر څه به ورته له یوې مخې نه وایې، بلکې چې یوزده کړي؛ نو بیا به ورته بل ښیې، ځکه موږ چې کله د مسئلو ښوول ته کېنو؛ نو زموږ غوښتنه دا وي، چې په یوه وار ورته هر څه ووايو او دوی یې هم په یوه وار زده کړي.

تاسې ته به معلومه وي، کله به چې کوم صحابي ته رسول الله ﷺ څه وصیت کاوه؛ نو هغه به په داسې الفاظو سره کاوه، چې یو عام کس به په اسانۍ سره یادولای شو او دومره به یې نه گراناوه، چې نه به زده کېده او دا زموږ تېروتنه ده، چې کله وعظ او نصیحت ته کېنو؛ نو خپل جیب ورته رااښ کړو او هر څه په یوه وار د اورېدونکيو مخ ته کېږدو او داسې نه وي

پکار، بلکې دا پړاو پر پړاو بنوول پکار وي، چې زده کوونکي ترې گټه پورته کړي.

پر وړو وړو نعمتونو هم شکر وکړئ

۲۶۹

څوک چې پر وړو نعمتونو شکر نه کوي؛ نو پر لویو نعمتونو به څنگه شکر وکړي؟ که څوک په سخته تنده کې د یخو اوبو پر څښلو شکر نه کارې؛ نو که الله تعالی ورته د دنیا پراخي ورکړي، بیا هم پرې شکر نه کوي، که یو څوک د تودې ډوډۍ پر خوړو شکر نه کارې؛ نو هغه که څومره هم خوندور خواړه وخورې شکر پرې نه کوي، ځکه چې د ناشکره انسان لپاره لږ او ډېر نعمتونه یو برابر دي.

ډېر خلک داسې وي، چې له الله تعالی سره یې ژمنه کړې وي، که الله تعالی پرې خپل نعمتونه ولوروي؛ نو دوی به پرې شکر کوي؛ خو چې کله الله تعالی پرې ولورېږي؛ نو نه بیا پرې شکر کوي او نه شاته گوري. که له الله تعالی څخه څه غواړې هغه غواړه؛ خو د هغو نعمتونو شکر کو، چې په لاس کې یې لري، ځکه که پردې نعمتونو شکر نشي کولای؛ نو که نور نعمتونه تر لاسه کړې د هغوی شکر به څنگه وکړای شي. یو پښې بېله له الله تعالی څخه خپلې غواړې؛ خو پر پښو شکر نه کوي، چې الله تعالی پښې؛ خو راکړې دي او څوک، چې خپلې لري د گادي غوښتنه کوي، پر خپلیو شکر نه کوي، سره له دې چې شکر وکړي؛ نو نور به در په برخه شي ځکه الله تعالی فرمایي:

﴿لَیْنُ شُکْرْتُمْ لَازِیْدُکُمْ وَلَیْنُ کُفْرْتُمْ اِنَّ عَذَابِیْ لَشَدِیْدٌ ۝﴾

که تاسې شکر وباسئ؛ نو پر تاسې به لا زیاته پېرزوینه وکړم او که
د نعمت ناشکري وکړئ؛ نو زما سزا ډېره سخته ده.

درې ارزښتناکې خبرې

۲۷۰

یوه عقلمن پر خپل دفتر درې ډوله لوحې خړولې وې:
۱: نننۍ ورځ.

یانې همدغه نننۍ ورځ دې ده، خپل ټول فکر دې همدې نننۍ ورځې
ته را واړوه، خپل ټول ځواک همدا نن په کار واچوه او د دې په چوکاټ کې
ژوند وکړه.

۲: سوچ او فکر.

یعنې د الله تعالی په نعمتونو کې فکر وکړه او شکر پرې اوباسه.
۳: له قهر او غوسې نه کار مه اخله.

دغه درې گونې وصیت کولای شي، چې په اسانه لار دې تر ښکمرغۍ
ورسوي او تاسې باید دغه وصیت خپل ناست ځای ته مخامخ وڅړوئ، چې
هر ورځې یې ولوستلای شئ.

ډاډه اوسئ!

۲۷۱

د کتاب (الفرح بعد الشدة) تر دېرشتو څپرکیو زیات بحثونه او څېړنې
همدا خبره کوي، چې څومره مصیبت سختېږي؛ نو پوه شئ، چې مصیبت

لمنحه تلونكي، اساني او پراخي راتلونكي ده، ځكه كله چې تياره ډېره شي؛
نوسبا صادق نږدې وي او همداشان كله، چې دبنسته اوږده بنكاري؛ نو پوه شه،
چې وروسته ترې شنه باغونه شته.

التنوخې په خپل په زړه پورې كتاب كې د غمخپليو بې شمېره كيسې
راخيستي او غمخپليو ته وايي:

تاسې ډاډمن اوسئ! له تاسې نه مخكې هم پر دغه لاره ډېر خلك تلي دي
او دا الهي سنت دي چې:

﴿وَلَنْبَلُوَكُمْ بَشْيَءٍ مِّنَ الْخَوْفِ وَالْجُوعِ وَنَقْصِ مِّنَ الْأَمْوَالِ وَالْأَنْفُسِ وَ
الشَّرَاتِ وَالْبَشْرِ الصَّبِيرِينَ ۝﴾

”او موږ به ارومرو په وېره، خطر، لوږه، د سر، مال او د عابداتو په
تاوان كې په اخته كولو پر تاسې ازمېښت كوو، اې پېغمبره! هغو
كسانو ته زېږي وركړه، چې په دې حالاتو كې صبر وكړي.“

همداشان فرمايي:

﴿وَلَقَدْ فَتَنَّا الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ﴾

”په داسې حال كې، چې موږ هغه ټول خلك ازمويلي دي، چې له
دوى نه مخكې تېرشوي دي.“

دا يوه عادلانه قضيه ده چې الله تعالى په خوښيو او اندېښنو، لوږو او
ژورو كې خپل بندگان ازمويي.

حالات پرې، لكه د شپو او ورځو اړوي راروي، بيا نو د الله تعالى د
پرېكړو په اړه اعتراض او ناخوښي د څه لپاره؟؟ او ستا څه په وس پوره ده
او څه به وكړي شي؟!
الله تعالى فرمايي:

﴿وَلَوْ أَنَّا كَتَبْنَا عَلَيْهِمْ أَنِ اقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ أَوِ اخْرُجُوا مِنْ دِيَارِكُمْ مَا فَعَلُوهُ إِلَّا قَلِيلٌ مِنْهُمْ﴾

”که موږ هغو ته حکم کړی وای، چې خپل ځانونه ووژنی، یا له خپلو کورونو څخه ووځی؛ نو له هغو څخه به ډېرو لږو کسانو پرې عمل کړی وای.“

ثوابي چارې له ناوړه پای څخه
ژغورل کوي

ابوبکر امامه رضی اللہ عنہ وایي، چې رسول الله صلی اللہ علیہ وسلم فرمایي دي:

صَنَائِعُ الْمَعْرُوفِ تَقِي مَصَارِعَ السُّوءِ (۳۱)

”ثوابي چارې انسان له ناوړه پایلي ژغوري.“

همداراز په حیاة صحابه کې دي، چې حارثه بن نعمان رضی اللہ عنہ په سترگو روند شوی و؛ نو هغه له دروازي نه تر کوتې پورې یو پری (رسی) تړلی و، چې کله به څوک سوالگر وره ته راغی؛ نو ده به په توکړۍ کې څه را واخیستل او د هغه پرې په مرسته به تر وره لار او په خپلو لاسونو به یې سوالگر ته ورکړل.

د کور وگرځو به ورته ویل، چې ته ولې دومره ستونزې گالې، چې په ږندو سترگو تر وره راځي؛ خو موږ ته یې وایه موږ به یې ور ورو، هغه رضی اللہ عنہ به ورته ویل، چې ما له رسول الله صلی اللہ علیہ وسلم نه اورېدلي دي، چې اړ ته په خپل لاس څه ورکړه، انسان له بده مرگه ژغوري.

۳۱: المعجم الكبير للطبراني (۸ / ۲۶۱)

همدا راز په بل حديث کې دي:

إِنَّ الصَّدَقَةَ لَتُطْفِئُ غَضَبَ الرَّبِّ وَتَدْفَعُ مِيتَةَ السُّوءِ (٣٢)
“خيرات د الله تعالى غوسه سره وي او انسان له بدمرغۍ ساتي.”

شريعت اسان دی

يو مسلمان په قران او حديث کې د هرې گناه د بښنې په ليدو څومره خوشحالبېري، همدا راز په يوه حديث کې دي، چې:

كُلُّ أُمَّتِي مُعَاْفِي إِلَّا الْمُجَاهِرِينَ
صحيح البخاري (٢٠ / ٨):

“زما د ټول امت گناهونه بښل کېږي؛ پرته له هغه چا چې په ډاگيزه گناه کوي.”

په دين کې له ځانه سختي نه ده پکار او که څوک داسې کوي؛ نو له دين څخه به لاس په سر کېږي، ځکه د اسلام ستر پېغمبر کله نا کله خندلي هم دي، لکه چې الله تعالى فرمايي:

﴿وَأَنَّهُ هُوَ أَضْحَكَ وَأَبْكَى﴾

“او دا چې همغه وځندول او همغه وژړول.”

توکې تکالې به يې هم کولې؛ خو حق او رښتيا به يې ويل؛ له ام المؤمنین عايشې سره يې په منډه کې سيالي هم کړې!

صحابه ووته به يې وعظ او نصيحت کې له لنډون څخه کار اخيسته، له

٣٢ : سنن الترمذي ت شاكر (٤٣ / ٣)

تکلف، تشدد او بې ځايه سختی نه يې خلک ژغورلي دي.

د جهاد پایله

۲۷۴

عبادة بن الصامت رضي الله عنه وايي، چې د اسلام ستر پيغمبر صلى الله عليه وسلم وفرمايل:

جَاهِدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ: فَإِنَّ الْجِهَادَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بَابٌ مِنْ أَبْوَابِ
الْجَنَّةِ يُنَجِّي اللَّهُ بِهِ مِنَ الْهَمِّ وَالْغَمِّ (۳۳)

”د الله تعالى په لار کې جهاد وکړئ! ځکه چې دا د جنت له دروازو نه
يوه داسې دروازه ده، چې غمونه او اندېښنې پرې لمنځه وړل کېږي.“

د غمونو او اندېښنو په لمنځه وړلو کې د جهاد اغېز په وجدان سره
معلومېږي، ځکه کله چې باطل پر نفس لاسېږي شي؛ نو انسان له غمونو
او کړاوونو سره مخ کېږي، له وېرې او ترهې سره لاس او گريوان شي! خو
کله چې جهاد ته ملا وتړي؛ نو په هغه کې تازه والی او ځواکمني را پيدا شي،
اندېښنې او غمونه يې لمنځه ولاړ شي.
الله تعالى فرمايي:

﴿قَاتِلُوهُمْ يُعَذِّبَهُمُ اللَّهُ بِأَيْدِيكُمْ وَيُخْزِهِمْ وَيَنْصَرِكُمْ عَلَيْهِمْ وَيُشَقِّ
صُدُورَ قَوْمٍ مُؤْمِنِينَ ۝ وَيَذْهَبُ غَيْظَ قُلُوبِهِمْ ۝ وَيَتُوبُ اللَّهُ عَلَى مَنْ
يَشَاءُ ۝ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ۝﴾

”له هغو سره وجنگېږئ! الله تعالى به ستاسې په لاسونو هغوی ته
سزا ورکړي او هغوی به ذليل او خوار کړي او د هغو په مقابل کې

۳۳: مسند أحمد ط الرسالة (۳۷ / ۳۵۵)

به ستاسې مرسته وکړي او د ډېرو مؤمنانو زړونه به يخ کړي او د هغوی د زړونو تاو به ايسته کړي او چا ته يې، چې خوبه شي د توبې توفيق به هم ورکړي الله تعالی پر هر څه پوهېدونکی حکمت والا دی.

د جهاد رول د غمونو او اندېښنو په لمنځه وړلو کې بېخي پياوړی دی.
يو شاعر وايي:

په سترگو کې د خخلو په پرېوتو سترگې ترم او د صبر سپينې جامې اغوندم، په تنگسه کې يې له الله تعالی نه غواړم؛ نو اندېښنې مې يوې خوا ته شي، د ډېرو خلکو په وړاندې همداسې کله نا کله لارې وتړل شي؛ خو الله تعالی يې بېرته پرې پرانيزي.

د الله تعالی د قدرت نبوت ته خیر شی!

يو فيلسوف تر اسلام راوړلو وروسته وايي:

کله چې د الله تعالی د قدرت او ځواکمنۍ په اړه څه شک او شبهه راته پيدا شي؛ نو د کایناتو په کتاب کې د اعجاز او نوښت تورو ته ځير شم؛ نو ايمان مې لاپسې پياوړی او غښتلی شي.

تجربوي خبرې

قاضي شوکاني وايي:

يوه عالم راته د نصيحت په بڼه وويل، چې له تصنيف او تاليف نه بېخي

لاس مه اخله، يو څه ليکل کوه! که څه هم په ورځ کې يوه يا دوه کړنې ولې نه وي؛ نو زما دا هرڅه د هماغه نصيحت پايله ده، لکه چې وايي له څاخکو څاخکو څخه درياب جوړېږي، په رښتيا هم له تپې ناستې نه لږ کار هم گټور دی او يو وخت يې کوچ راووخې؛ خو که څوک پر ځای پاتې شي؛ نو ملگري به ترې ډېر لرې وځي، بيا به يې را لاندې کول ناشوني وي، لکه چې په دې اړه يو شاعر وايي:

نه گورئ، چې د وخت په تېرېدو سره پر ډبره باندي رسي سولول هم ا غېز بندي.

لکه، چې په حديث کې راځي:

أَنَّ أَحَبَّ الْأَعْمَالِ إِلَى اللَّهِ أَدْوَمُهَا وَإِنْ قَلَّ. (۳۴)

”الله تعالی ته خوښ عمل هماغه دی، چې په تسلسل سره وي که څه هم لږ وي.“

زمور د دوه زره توب او نا ارامۍ لامل دا هم دی، چې مور يو کار يو ځل وکړو، نو بيا يې شا ته وغورځوو او کرار کېنو!
هغه چې ما له ځينو علماوو څخه پکې لاسته راوړنې کړي د پنځه وخته لمونځونو د وختونو د ترتيب په اړه ده، په دې مانا چې که يو بنده خپل ديني او دنيوي کارونه تر پنځه وخته لمونځونو وروسته پر وختونو باندي وپېشي؛ نو ډېره پراخه زمانه او وخت به ترلاسه کړي.
د بېلگې په ډول که يو زده کوونکی خپل مهال وپش داسې ترتيب کړي چې:

- ۱: دسهار تر لمانځه وروسته د قرآن کریم تلاوت، حفظ او نورې زده کړې.
- ۲: تر ماسپښين لمانځه وروسته عمومي لوست.

۳۴: صحيح البخاري (۸ / ۹۸)

- ۳: د مازيگر تر لمانځه وروسته دقيق علمي بحثونه.
- ۴: د ماښام تر لمانځه وروسته له دوستانو او خپلوانو سره ناسته ولاړه.
- ۵: او د ماسخوتن تر لمانځه وروسته مجله، ورځپاڼه او نور عصري ليک لوست؛ نو دا به غوره او ښه وي.

د ذهني ناروغيو حل

اصل خبره؛ خو دا ده، چې نن سبا مور ټول بد حواسه شوي يو او په يوه داسې چاپيريال کې رانکېل يو، چې هېڅ د خلاصون لار نه مومو؛ خو زه بيا هم تاسې ته د الله تعالی او د هغه د رسول ﷺ خبرې دريادوم، ځکه که د خلاصون کوم لوری تر سترگو کېږي؛ نو هغه يوازې له الله تعالی سره دی؛ نو ځکه د الله تعالی لور ته راگرځېدل پکار دي او دا خبره هم ښه په مغزو کې کېښوئ، چې ټولې ناوړه چارې (کوډي ...) ناوړه اغېز لري؛ خو درمل يې شته، لکه مار، لږم او داسې نور، چې زهر لري؛ خو د هر يوه د زهرو درمل هم شته.

ستا ارزښت ستا ايمان او اخلاق دی

يو ډېر غريب او فقير صحابي، چې شلېدلې جامې، يبله پښې، څيرې گربوان، وږې تېرې، بې کوره او بې اوږه سړی، چې له حوضونو څخه به يې په لپه اوبه څښلې، په جومات کې به د خرماو پر پانو وېده کېده؛ خو د علم او

پوهې خاوند، د الله تعالى په ياد بوخت، په غزاگانو کې برخوال او د لومړي
صف لمونځ کونکي و.

يوه ورځ د اسلام ستر پيغمبر ﷺ مخې ته تېرېده، چې رسول الله ﷺ غږ
پرې وکړ:

هلکه جلبيبه! واده نه کوې؟!

هغه ځواب ورکړ، چې ای د الله تعالى رسوله! ما خوار ته به څوک لور
خور را کړي؟! په داسې حال کې، چې هېڅ کور، کنډالی نه لرم.

بله ورځ بيا همداسې د رسول الله ﷺ مخې ته تېرېده، هغه ﷺ بيا پرې غږ
وکر او هماغه تېره پوښتنه يې ترې وکړه او جلبيب هم هماغه ځواب ورکړ.

په درېيم ځل هم د دواړو تر منځ هماغه سوال او ځواب صورت وموند؛
نو پيغمبر ﷺ ورته وفرمايل، چې لاړ شه پلاني انصاري صحابي ته زما سلام
ووايه او زما دا پيغام ورته واوړوه، چې خپله لور درته په نکاح کړي.

دغه انصاري له يوې درنې کورنۍ سره تړاو لاره! جلبيب هلته په
رسېدو دروازه ور وټکوله او د رسول الله ﷺ پيغام يې ور واوړاوه! انصاري
وويل، چې سلام د الله تعالى پر استازي! خو جلبيبه! څنگه تا ته خپله لور
درکړم نه مال، نه جلال، نه کور، نه اور لرې؟! ښځې يې دغه خبره واوړېده
او ويي ويل، چې دا کله کېدای شي! جلبيب؛ خو نه کور لري او نه اور، نه
مال لري او نه حال؟! هلته مسلمانې لور د جلبيب خبرې او د الله تعالى د
استازي پيغام واوړېد؛ نو مور و پلار ته يې وويل، چې ايا د رسول الله ﷺ
غوښتنه ردوي؟! نه پر هغه ذات قسم، چې زما سا يې په لاس کې ده، داسې
نشي کېدای!

هو! د واده دغه بختور تړون د تقوی پر بنسټ منځته راغی، کور او

کورنۍ جوړه شوه!!

هلته په کومه غزوه کې د برخې اخستنې لپاره غږ پورته شو، جلبيب

بې له ځنده راولاړ شو او د جگړې ډگر ته يې ځان ورساوه، د اوو تنو کفارو تر وژلو وروسته په خپله هم د الله تعالی په لاره کې پر شهادت ورسېد، دا په داسې حال کې چې دی د الله تعالی او د هغه له رسول څخه خوښ او راضي و.

د اسلام ستر پيغمبر ﷺ د وژل شویو کسانو پلټنه وکړه، يارانو يې ورته د يوه يوه نوم واخسته! خو جلبیب چا ته په زړه و؟ هغه څوکوم ځلانده او مشهور سړی نه و! خود الله تعالی د استازي په ياد و، بې له ځنده يې وويل، چې جلبیب مې په نظر رانغی. څه گوري، چې په خاورو کې لت پت د اوو تنو کفارو په منځ کې پروت دی، پر خپلو مبارکو لاسونو يې د هغه له مخ نه خاورې ځنډ وهلې او داسې يې ورته وويل، چې اوه تنه کفار دې ووژل او بيا ته هم شهيد شوې! ته له ما څخه يې او زه له ما څخه يم، ته له ما څخه يې، زه له ما څخه يم، ته له ما څخه يې زه له ما څخه يم (يعنې دغه خبره يې ورته درې ځلې وکړه) همدغه د جلبیب لپاره له نبوي دربار څخه ستره ورکړه او لويه جايزه وه.

د جلبیب قيمت او ارزښت د هغه قوي ايمان او له هغه سره د الله تعالی د رسول بې کچې مينه وه! د هغه فقر او بېوزلتوب له هغه څخه دغه شرف او مقام نشي وروسته کولای، هغه د دنيوي او اخروي نېکمرغۍ بري ليک ترلاسه کړه.

الله سبحانه وتعالی فرمايي:

﴿فَرِحِينَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ ۗ وَيَسْتَبْشِرُونَ بِالَّذِينَ لَمْ يَلْحَقُوا بِهِمْ مِنْ خَلْفِهِمْ ۗ إِلَّا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ۝﴾

”څه چې الله تعالی د خپلې لورنې له مخې هغو ته ورکړي دي، پر هغه خوښ او سوکاله، ډاډمن او خوشحاله دي، په دې چې کوم مؤمنان له

هغو وروسته په نړۍ کې پاتې دي او لا تر اوسه پورې هلته نه دي رسېدلي، د هغو لپاره هم څه وېره او کړاو نشته.

په اوزگارې ناستې سره څوک لوړ مقام نشي ترلاسه کولای، بلکې لوړ مقام ترلاسه کول ډېرې ستړې سربندنې ته اړتیا لري او بختور هغه څوک دي، چې خپل ارزښت وپېژني او له امله یې لوړ مقام ترلاسه کړي او نېکمرغه دي هغه څوک، چې دنیوي او اخروي بریا ترلاسه کړي.

نېکمرغه خلک

۲۷۹

د ابوبکر صدیق رضی اللہ عنہ په اړه الله تعالیٰ په قران کریم کې فرمایي:

﴿وَسَيَجْزِيهَا الْآتِقِيَ الَّذِي يُؤْتِي مَالَهُ يَتَزَكَّىٰ ۝﴾

”او له هغه نه به په ډډه شي ډېر ښه پرهېزگار – هغه څوک چې د سپېڅلتیا په خاطر خپل مال لگوي.“

د عمر رضی اللہ عنہ په اړه نبي کریم صلی اللہ علیہ وسلم فرمایي:

«دَخَلْتُ الْجَنَّةَ فَرَأَيْتُ قَصْرًا أَبْيَضَ بِفِنَائِهِ جَارِيَةٌ، فَقُلْتُ: مَنْ هَذَا الْقَصْرُ؟» فَقَالَتْ: لِعُمَرَ بْنِ الْخَطَّابِ، فَأَرَدْتُ أَنْ أَدْخَلَهُ فَأَنْظُرَ إِلَيْهِ فَذَكَرْتُ غَيْرَتَكَ يَا عُمَرُ، فَقَالَ عُمَرُ: يَا أَبِي أَنْتَ وَأُمِّي يَا رَسُولَ اللَّهِ أَوْ عَلَيْكَ أَغَارُ. ۳۵

”زه جنت ته ننوتم؛ نو یوه سپینه مانۍ مې ولیده، چې انگر کې یې یوه وینه وه، ما پوښتنه وکړه، چې دا مانۍ د چا ده، هغې وویل، چې دا

۳۵: مسند ابن الجعد (۱ / ۴۲۵)

د عمر بن خطاب ده، ما غوښتل، چې ور دننه شم او ويې گورم؛ خو ستا د غيرت له امله ورنه رغلم، عمر رضي الله عنه وويل زما مور وپلار دې تر تا قربان شي، ايا پر تا به غيرت كوم؟ (يعني ستا په ورننوتو به زه څه غيرت وکړم)

د عثمان بن عفان رضي الله عنه نېکمرغي د پېغمبر صلى الله عليه وسلم په دغه دعا سره:

اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِعُثْمَانَ مَا أَقْبَلَ وَمَا أَدْبَرَ، وَمَا أَخْفَى وَمَا أَعْلَنَ، وَمَا
أَسْرَوًا وَأَجْهَرَ ^{٣٦}

ای الله تعالی! عثمان ته د هغه مخکني او وروستي، پټ او ښکاره ټول
گناهونه وپښه!

د علي رضي الله عنه نېکمرغي د پېغمبر صلى الله عليه وسلم په دغه وينا سره:

يُحِبُّ اللَّهُ وَرَسُولَهُ، وَيُحِبُّهُ اللَّهُ وَرَسُولَهُ ^{٣٧}

يو داسې سړی، چې الله تعالی او د هغه رسول يې ښه ايسي او دی هم
الله تعالی او د هغه رسول ته گران دی.

د سعد بن معاذ رضي الله عنه د نېکمرغي په اړه فرمايي:

د ده لپاره د الله تعالی عرش و لړځېد.

د عبدالله بن عمرو الانصاري رضي الله عنه د نېکمرغي په اړه فرمايي:

پرته له كوم ترجمان څخه يې نېغ په نېغه له الله تعالی سره خبرې وکړې.

د حنظله رضي الله عنه په اړه فرمايي:

ده ته ملائکو غسل ورکړی.

^{٣٦}: حلية الأولياء وطبقات الأصفياء (١ / ٥٩)

^{٣٧}: صحيح البخاري (٤ / ٦٠)

بد مرغه خلک

د فرعون په اړه الله تعالی فرمائي:

﴿الْقَارُ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا غُدُوًّا وَعَشِيًّا﴾

”د دوزخ اور دی، چې هغه ته سهار او ماښام (په عالم برزخ کې) هغه وړاندې کولای شي.“

د قارون په اړه فرمائي:

﴿فَخَسَفْنَا بِهِ وَبِدَارِهِ الْأَرْضَ﴾

”په پای کې مور هغه او د هغه کور په ځمکه کې ننویست.“

د ولید بن مغیره په اړه فرمائي:

﴿سَأْرِهِنَّ صَعُودًا﴾

”زه خوبه هغه ډېر ژر پر یوه سخت پېچومی وڅېژوم.“

د امیه بن خلف په اړه فرمائي:

﴿وَيْلٌ لِّكُلِّ هُمَزَةٍ لُّمَزَةٍ﴾

”تباہي ده د هر هغه چا لپاره، چې (مخامخ) خلکو ته د پیغور ورکولو او (پسی شا) د بډیو کولو په عادت اخته دي.“

د ابو هب په اړه فرمائي:

﴿تَبَّتْ يَدَا أَبِي لَهَبٍ وَتَبَّ﴾

”مات شول د ابي هب لاسونه او هلاک شو هغه.“

د عاص بن وائل په اړه فرمائي:

﴿كَلَّا سَنَكْتُبُ مَا يَقُولُ وَنَبْدُلُهُ مِنَ الْعَذَابِ مَذًّا﴾

”هېڅکله داسې نه ده، دی چې څه وایي موږ به هغه وليکو او هغه ته به عذاب لا نور ورزیات کړو.“

له بنحو سره ښه چلن کوی!

۲۸۱

الله تعالی فرمائي:

﴿وَعَاشِرُوهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ﴾

”له هغو (بنحو) سره ښه ژوند تېر کړئ.“

همداشان فرمائي:

﴿وَجَعَلَ بَيْنَكُمْ مَوَدَّةً وَرَحْمَةً﴾

”او ستاسې (بنحو) او مېړه) په منځ کې یې مینه او خواخوږي پیدا کړه.“

نبوي ارشاد دی چې:

اتَّقُوا اللَّهَ فِي النِّسَاءِ، فَإِنَّهُنَّ عَوَانٍ عِنْدَكُمْ^{۳۸}

”د بنحو په اړه له الله تعالی نه ووېرېږئ، ځکه چې هغوی ستاسې مرستیالانې دي.“

همداشان په بل روایت کې راځي:

۳۸: شعب الإيمان (۷ / ۲۰۴)

فَاسْتَوْصُوا بِالنِّسَاءِ خَيْرًا، فَإِنَّهُنَّ عَوَانٍ عِنْدَكُمْ (٣٩)

”د بنځوپه اړه له مانه د خیر خبرې واخلي، ځکه چې هغوی ستاسې مرستیالانې دي.“

دغه راز فرمایي:

په تاسې کې هغه څوک ډېر ښه دی، چې هغه له خپلې ښځې سره ښه وي او زه تر تاسې زیات له خپلو ښځو سره ښه یم.

تر ټولو ښکمرغه کور هغه دی، چې په مینه محبت او په تقوی ودان وي،
الله تعالی په دې لړ کې فرمایي:

﴿أَمِنَ آسَسَ بُنْيَانَهُ عَلَى تَقْوَىٰ مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانٍ خَيْرٍ أَمْ مَنَ آسَسَ
بُنْيَانَهُ عَلَىٰ شَفَا جُرْفٍ هَارٍ فَأَنهَارَ بِهِ فِي نَارٍ جَهَنَّمَ ۗ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي
الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ۝﴾

”نو ستاسې څه گومان دی، چې غوره انسان هغه دی، چې هغه د خپلې ودانۍ بنسټ د الله تعالی په وېره او د هغه د رضا په غوښتنه ایښي وي، یا هغه چې خپله ودانۍ یې د یو کمره په کاواکه لغم خوړلې غاړه ودرولې وي او له هغه سره ښځه په ښځه د دوزخ په اور کې وغورځېږي؟ الله تعالی داسې ظالمانو ته هېڅکله لاره نه ښيي.“

همدا شان د اسلام ستر پیغمبر ﷺ فرمایي:

ښځه له کبرې پښتۍ نه جوړه ده پام چې ما ته یې نه کړئ.
ښکمرغه ټولنه له ښکمرغې کورنۍ څخه منځته راځي او ښکمرغه کورنۍ ښځې جوړوي! له دې امله دکورنۍ ټولني او دولت په جوړولو کې د ښځې رول پېڅني ثابت او پیاوړی دی.

٣٩ : مسند ابن أبي شيبة (٢ / ٥٧)

له موسکا څخه يې پيل کړی

تر ټولو ښه او مینه وړی ملاقات هغه دی، چې کله ښځه او مېړه سره په مسکا مخ کېږي، ځکه مسکا د زړونو خیري لمنځه وړي او همدې مسکا ته صدقه هم ویل شوې ده، لکه چې فرمائي:

لَا تَحْقِرَنَّ مِنَ الْمَعْرُوفِ شَيْئًا، وَلَوْ أَنْ تَلْقَى أَخَاكَ بِوَجْهِ
طَلْقِي (٤٠)

”له يوه مسلمان ورور سره په ورین تندي مخ کېدل له نېکۍ نه کمه مه گڼئ.“

همدا راز په بل ځای کې فرمائي:

تَبَسُّمُكَ فِي وَجْهِ أَخِيكَ لَكَ صَدَقَةٌ (٤١)

مسلمان ورور سره په موسکا مخ کېدل هم صدقه ده.

چې دا صفت د اسلام په ستر پېغمبر ﷺ کې بېخي پياوړی و، هغه ﷺ به له هر چا سره په موسکا مخ کېده.

کور ته په ننوتو کې تر هر څه له مخه سلام اچوی، لکه چې الله تعالی فرمائي:

﴿فَسَلِّمُوا عَلَيَّ أَنْفُسِكُمْ تَحِيَّةً مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ مُبْرَكَةً طَيِّبَةً﴾

”چې کورونو ته ننوځئ؛ نو خپلو کسانو ته سلام اچوی، د خیر دعا، د الله تعالی له لوري ټاکل شوې، ډېره برکتناکه او پاکه سوتره ده.“

٤٠ : صحيح مسلم (٤ / ٢٠٢٦)

٤١ : سنن الترمذي ت شاكر (٤ / ٣٤٠)

الله تعالى فرمائي:

﴿وَإِذَا حُيِّتُمْ بِتَحِيَّةٍ فَحَيُّوا بِأَحْسَنَ مِنْهَا أَوْ رُدُّوهَا﴾

”او څوڪ چې په درناوي سره تاسې ته سلام واچوي؛ نو هغه ته له هغې نه په ښه توگه ځواب ورکړئ، يا لږ تر لږه په هماغه شان.“
په همدې ترتيب کور ته د ننوتو پر مهال دغه نبوي دعا لوستل پکار ده:

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ خَيْرَ الْمَوْلِجِ، وَخَيْرَ الْمَخْرَجِ، بِسْمِ اللَّهِ وَلَجْنَا،
وَبِسْمِ اللَّهِ خَرَجْنَا، وَعَلَى اللَّهِ رَبِّنَا تَوَكَّلْنَا. (٤١)

”ای الله تعالی زه له تا څخه کور ته د خیر ننوتل او د خیر وتل غواړم،
د الله تعالی په نامه ننوځو او د الله تعالی په نامه وځو او پر هغه الله
تعالی، چې زموږ رب دی توکل کوو.“

د ښځې او مېړه یو بل ته نرمې او خوږې خبرې د دواړو لوریو په
ښکمرغی کې ډېر غټ رول لري.

وَقُلْ لِعِبَادِي يَقُولُوا الَّتِي هِيَ أَحْسَنُ

”او ای محمد ﷺ! زما بندگانو ته ووايه چې له ژبې نه هغه خبره
راوباسئ چې ډېره ښه وي.“

په دې معنی که زیاتې خبرې کوي؛ نو سړی نه خوا بدی کوي او که لږې
خبرې کوي؛ نو مخاطب یې د زیاتو خبرو هیله کوي.
ای کاش! چې ښځه او مېړه د یو بل پر ښېگڼو قانع اووسي او د یو بل
کمزوري اړخونه ونه پلټي.
که یو سړی د خپلې ښځې ښېگړې وشمېري او منفي اړخونو یې دومره

٤٢ : سنن أبي داؤد (٤ / ٣٢٥)

په پام کې ونه نيسي؛ نو ژوند به يې په سوکالی او نېکمرغۍ کې تېر شي.
په حديث کې راځي چې:

لَا يَفْرَكُ مُؤْمِنٌ مُؤْمِنَةً، إِنْ كَرِهَ مِنْهَا خُلُقًا رَضِيَ مِنْهَا آخَرَ

”هېڅ مسلمان مېره دې له خپلې مسلمانې ښځې نه کرکه او نفرت نه کوي، که د هغې يو خوی يې نه خوښېږي؛ نو پر بل خوی دې ورڅخه راضي او خوښ شي.“

د ښځې او مېره تر منځ اکثره تاو تريخوالي له وړو وړو خبرو رامنځته کېږي، چې دا دې کور نه دی پاک کړی او دا دې ډوډۍ ښه او پر خپل وخت نه ده پخ کړې، کله نا کله پر دې وړو خبرو تاو تريخوالي ان د طلاقو تر پولې ورسېږي، سره له دې، چې که په سرو مغزو ورته وکتل شي؛ نو دا څه دومره لويې خبرې نه دي؛ نو له ښځو سره له سرو مغزو کار اخيستل پکار دي، ځکه هغه هم انسان دی کمزورې او بېوسه طبقه ده.

احمد بن حنبل رحمته الله عليه وروسته تر دې چې درنه او قدرمنه مېرمن (ام عبدالله) يې وفات شوه؛ نو ده وويل، له دې سره په تېرو څلوېښتو کالو کې زما اختلاف نه دی راغلی.

ځکه کله که ښځه غوسه وي؛ نو مېره ته پکار دي، چې لږ غلی شي، همدا راز که سړی غوسه شي؛ نو ښځې ته تر هغې چوپتيا پکار ده، چې د مېره غوسه يې سره شي.

ابن الجوزي په ”صيد الخاطر“ کې ليکي دي، چې کله مو ملگری ناخوښی شي او په غوسه کې لگيا وي خبرې کوي؛ نو پروا پرې مه کوئ او مه يې پر دغو خبرو گرموئ، ځکه د غوسې حالت کت مت نشې ته ورته وي او د نشې په حالت کې انسان پر څه خبره پر نه گڼل کېږي، ځکه هغه پر دې نه

پوهېري، چې څه گډې وډې وايي، په دغه حالت کې پرې شيطان سپور وي او پر عقل يې پرده راخوره شوې وي؛ نو ځکه تر څه ځنډه ورته صبر وکړئ او خبرو ته يې تر هغې ارزښت مه ورکوئ، چې راپه سد شوی نه وي، ځکه که په دغه حالت ورسره نښلئ او د هرې خبرې ځواب يې ورکوئ؛ نو دا به داسې وي، لکه چې يو هوښيار او لېونی سره ونښلي او يا يورک روغ انسان يو بې هوښه انسان رتي؛ نو په داسې حال کې خپله تاسې پر گڼل کېږئ، بلکې په داسې حال کې هغه کس معذور وگڼئ او په هره خبره پسې يې غوږ مه وړئ!

د غچ اخیستنې ولولې پالل، خپل

زړه خوړل دي

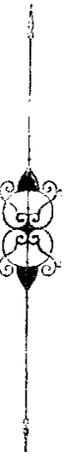
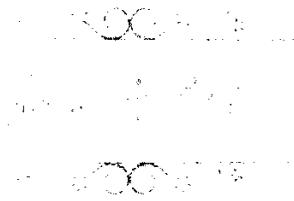
د تاريخ په کتابونو کې د ډېرو زو روړو کيسې راغلې دي، چې دوی خپل دښمنان او مخالفين له ډول ډول سزاگانو سره تر مخ کولو وروسته وژلي، چې تر وژلو وروسته يې هم خوا پرې نه ده يخه شوې، ان تر دې، چې د خپلو دښمنانو مړي يې پر دار څړولي دي، د اريانتيا خبره؛ خو دا ده، چې د مړي په سولې خېژول څه گټه لري او مړی پر ځان څه پوهېري، چې څه ورسره کېږي، ځکه له هغه نه؛ خو ساه ختلې وي؛ خو قاتل له دې کاره خوند اخلي او خپل قار پرې سروي، ځکه د دوی زړه د غچ اخیستنې له ولولو ډک وي، له همدې امله داسې زړونه، چې دغچ له ولولو ډک وي کله هم سکون او نېکمرغي نشي تر لاسه کولای.

په دې لړ کې يوه نا اشنا خبره دا هم ليکل شوې، چې د عباسي کورنۍ

خينو خليفه گانو غونستل، چې د بنو اميه له خينو کورنيو څخه غچ واخلي؛ خو پر دې ونه توانېدل تر دې، چې رقيبان اوسيان يې په خپل مرگ مړه شول او دوی ترې په ژوند غچ وا نه خيستل شو؛ نو کله، چې دوی واکمن شول او د غچ پر اخیستو وتوانېدل؛ نو د خپلو مخالفانو مړي يې له قبرونو راوويستل، پر تازينو يې ووهل، پر کانو يې وويشتل او په دار تر څړولو وروسته يې په اور وسوځول.

دا خبره له ياده مه باسي، چې داسې خلک کله هم نشي بنادېدای، ځکه چې تر ټولو ډېر زيان غچ اخیستونکي ته اوږي، ځکه هغه خپل راحت او هوساينه د غچ اخیستنې په اور سوځوي.

پر انسان، چې کله څه تېری وشي او يا ورته څوک څه زيان واړوي؛ نو په داسې حال کې تر ټولو گټور شی رينستينې توبه ده او په داسې حال کې د انسان د نېکمرغۍ نښه همدا ده، چې ځان ته پام را واړوي، خپلو گناهونو ته ځير شي، خپلې نيمگړتياوې وپلټي او د خپل زړه په سمولو بوخت شي، کله چې انسان داسې وکړي؛ نو الله تعالی ورسره مرسته کوي او چې الله تعالی يې مرستندويه شي؛ نو د داسې انسان په نېکمرغۍ کې هېڅ شک نه پاتې کېږي.

صبر ناک خلک د الله تعالی د لطف

په انتظار کې

۲۸۵

دا د اسلام د ستر پیغمبر ﷺ هغه لوړ پوړی وينا وال ثابت بن قیس بن شماس ﷺ دی، چې د وينا پر مهال به توري او الفاظ خپله ورته لاس په نامه ولاړ وو، يانې دومره فصیح او بلیغ انسان و، د الله تعالی د رسول الله ﷺ په وړاندې د دین د نصرت لپاره خپل غږ پورته کړ! کله چې د الله تعالی دغه فرمان نازل شو:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَرْفَعُوا أَصْوَاتَكُمْ فَوْقَ صَوْتِ النَّبِيِّ وَلَا تَجْهَرُوا لَهُ بِالْقَوْلِ كَجَهْرِ بَعْضِكُمْ لِبَعْضٍ أَن تَحْبَطَ أَعْمَالُكُمْ وَأَنتُمْ لَا تَشْعُرُونَ﴾

”ای مؤمنانو خپل غږونه د پیغمبر پر غږ مه پورته کوئ او مه له پیغمبر ﷺ سره په لوړ غږ خبرې کوئ، لکه چې په خپلو منځو کې یې یو له بل سره په لوړ غږ خبرې کوئ، هسی نه چې ستاسې ټول عملونه بایزه شي او تاسې خبر هم ونه اوسئ.“

ثابت بن قیس اټکل وکړ، چې گوندې دغه ایت زما په اړه نازل شوی، نو د کور په کونج کې گوبنه نشین شو او په ژړا یې پیل وکړ، د اسلام ستر پیغمبر ﷺ، چې د هغه لته وکړه؛ نو یارانو یې د هغه د جریان په اړه خبر ورکړ! هغه ﷺ وفرمایل:

(هېڅکله نه! بلکې ثابت بن قیس له جنتیانو څخه دی! په دې ترتیب

نذارت د هغه لپاره بشارت شو)

د يوه شاعر په وينا:

داسې خوښي تر لاسه شوه، چې پخوانی غم او ستونزه يې بېخي لمنځه يوره،
غمخېلي تر هغه خپه و، چې يې موسکا پر شونډو وغورېده.

هدا راز، کله چې د مؤمنانو پر مور عائشه رضي الله عنها، د اسلام دښمنانو تور
ولگاوه؛ نو عايشې ابې پوره يوه مياشت په کور وژړل، نږدې يې ژړا خيگر
پرک ورجولی و، تر دې چې د رب له لوري يې په اړه د سپېڅلتيا او پاک
لمنې پيغام را نازل شو:

﴿يَوْمَ تَشْهَدُ عَلَيْهِمْ أَلْسِنَتُهُمْ وَأَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا
يَعْمَلُونَ﴾

”کوم کسان چې پر پاک لمنو، ناخبرو مؤمنو بنځو توروته تپي، پر
هغو باندې په دنيا او اخرت کې لعنت وکړای شو او د هغو لپاره لوی
عذاب دی.“

د دغه فرمان په نازلېدو هغې د الله تعالی حمد، ثنا او شکر پر ځای کړ
او مسلمانان د دغې سترې فتحې په تر لاسه کولو زښت ډېر خوښ شول.
دغه راز هماغه درې تنه مسلمانان، چې د تبوک له غزانه پاتې شوي و،
دغه پراخه نړۍ پرې تنگه او زړونه يې ترخولې ته راوختل، گومان يې وکړ،
چې يوازې الله تعالی ته پناه ور وړول د خلاصون لار ده؛ نور رب العلمين
ورته د خوښۍ پيغام راولېږه.

پر هماغه څه ټينکار وکړه، چې ته
پرې سودمن کېږي

شيخ الاسلام ابن تيميه رحمه الله فرمايي:

زه ناروغه شوم، طبيب راته وويل چې دېره مطالعه او خبرې كول
دې روغتيا لا پسې زيانمنوي! ما ورته وويل، چې زه خو له دغه كاره نشم
صبرېدلای! نو راځه، چې زه ستا د علم (طب) اړوند پرېکړه وکړو! ايا
داسې نه ده، چې نفس په خوښېدو ځواکمن کېږي؟؟ هغه په هوا ځواب
راکړ؛ نو ما ورته وويل، چې زما نفس په علم خوښېږي! او پر همدې دمه
کېږم؛ نو طبيب ورته وويل، چې ستا درملنه زمور پر وس پوره نه ده.
الله سبحانه و تعالی فرمايي:

﴿قُلْ يَتَوَقَّكُمْ مَلَكُ الْمَوْتِ الَّذِي وُكِّلَ بِكُمْ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ تُرْجَعُونَ﴾

“دوی ته ووايه، د مرگ هغه ملايک، چې پر تاسې موظف کړای
شوي دي، ستاسې روح به په بشپړه توگه تر خپلې قبضې لاندې
راولي او بيا به تاسې د جبار د لوري ته وگرځول شي.”

يو شاعر وايي:

بنایي ستا د عتاب عواقب ښه اوسي، ځکه دېر ځله ناروغي د بدنونو لپاره
درملنه وي.

مور يې دوی او هغوی ټولو ته ور کوو

مور دې ته ډېر اړیو، چې په صبر او استقلال سره له وخت نه گټه تر لاسه کړو، د گټورو او نېکو چارو په ترسره کولو کې یو له بل سره مسابقه وکړو! زموږ نېکمرغي به دا وي، چې نورو ته گټه ورسوو، په خپل چلن سره ټولني ته یو سر لوری کولتور وړاندې کړو؛ ځکه چې مور هسې او بې گټې نه یو پیدا شوي.

یوه ورځ مې د الزرکي د «الاعلام» پانې اړولې، را اړولې:
د ختیځ او لوېدیځ د پوهانو، سیاستوالو، علماوو، حکماوو، ادیبانو او طبیبانو بې شمېره یادښتونه پکې تر سترگو شول.

د دغو ټولو ترمنځ گڼه ځانگړنه دا وه، چې ټول یې قهرمعنین، اتلان، نابغه گان او پوهان ول، د هغوی له سوانحو نه څرگندېده، چې الله تعالی د خپل مخلوق ترمنځ خپل سنت او قانون پلي کړی او خپله وعده یې ترسره کړې، چې که چا یوازې د دنیا لپاره کارنامې سره سرته رسولي، هغه ته یې په دنیا کې بشپړه گټه رسېدلې او شهرت یې هم په برخه شوی!

همدا راز چا که د اخرت د گټې لپاره څه ښې چارې سرته رسولي؛ نو پر دنیوي شهرت سربېره د اخرت بې پایه لورنې یې هم په برخه شوي!!

په دغه کتاب کې ځینې داسې قهرمانان او اتلان شته، چې انسانیت ته یې په دغه نړۍ کې ډېرې گټې رسولي؛ خو د اخرت لپاره یې پوتی کار نه دی

کړې؛ په ځانگړې توگه نامسلمانه خلک! ما ولیدل، چې دوی نور خلک خوښ کړي، خو خپله ځان یې وژلی، څوک له ستونزو او رېرونو سره مخ شوي.

ما فکر وکړ، چې دا څه نېکمرغي ده، چې زما په وسیله دې ولس نېکمرغه شي؛ خوزه دې په بدمرغۍ کې لاهانده او سرگردانه ژوند وکړم. ما ولید، چې الله تعالی دغه خلکو ته هغه څه ورکړي، چې دوی غوښتي! په دوی کې یوه یې دا هڅه او هاند کاوه، چې د نوبل جائزه وگټي، هغه یې ترلاسه کړه.

که چا د نړیوال شهرت، سرو او سپینو د لاسته راوړو لپاره هڅه او کوښښ کاوه، هغه یې ترلاسه کړل، په دوی کې د الله تعالی غوره بندگان هم و، چې د آخرت د گټلو فکر ورسره و او د هماغه لپاره یې هڅې کولې، الله تعالی د دې او هغې نړۍ دواړه گټې ور په برخه کړې.

﴿يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِّنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا﴾

“دوی د الله تعالی فضل او د هغه خوښي غواړي.”

سمه او پر ځای خبره دا ده، چې هغه نوم ورکي نېکمرغه کس، چې پر خپل منهج، ولاړ او ثابت وي، تر هغه شتمن ډېر خوښ او نېکمرغه وي، چې پر اصولو تلل نه کوي.

جزیره العرب په یوه لویه صحراء د اوسنانو یو مسلمان شپون د خپل اسلام له امله تر «تالتي» مشهور ناول لیکونکی او ډرامه نگار زر واري غوره دی، ځکه چې دغه شپون ډاډمن او خوښ ژوند کوي، خپل مسیر او تگلاره پېژني! او دغه بل کس په بې خونده ژوند او ناکامې هڅې سره خپل هدف لاسته نشي را وړلای او نه خپل مستقبل پېژني! د دغه ډول ناروغانو وړ درمل له مسلمانانو سره دي، چې په دې وروستيو کې انسانیت کشف

کړې، چې پر تقدیر ایمان لرل دي، لکه چې یو پوه وایي، که څوک پر تقدیر ایمان نه لري، داسې کس په ژوند کې خوبني نشي موندلای او همدغه خبره مې تاسې ته به بېلابېلو سبکونو او ډولونو وړاندې کړه، ځکه چې زه پر تقدیر ایمان لرم او دغه خبره مې تجربه کړې، چې پر تقدیر ایمان لرل د خوشحاله ژوند تېرولو کیلي ده.

أَنْ تُوْمِنُ بِالْقَدَرِ خَيْرٌ وَشَرُّهُ حُلُوهُ وَمُرَّةٌ

الله تعالی مؤمنانو ته لارښوونه کوي!

دا چې پر تقدیر باوري کېدل د یوه انسان په نېکمرغۍ کې څه رول لوبولای شي، د دغې کیسې په لوستو به تاسې ته بېخي په ډاگه شي. مشهور امریکایي لیکوال «بودلي» «د صحرا بادونه» او د (The Prophet) یانې رسول الله ﷺ او د څو نورو پېژندل شویو کتابونو لیکوال دی.

نوموړي په ۱۹۱۸ م کال کې په شمال لوېدیځه افریقا کې له مسلمانانو سره یو ځای ژوند کاوه، د ځینو مشاهدو په اړه داسې لیکي: یوه ورځ توند او تېز باد را والوت او د صحرا شگې یې له سپینې (ایض) بحیرې پورې ویستې او د فرانس د "الرون" په دره کې وشیندلې! گرمي دومره ډېره شوه، چې زه مې د خپل سر په وینستو وویرېدم، هسې نه، چې له بیخه راووځي او لیونی نشم!

خو د عربو پرې هېڅ پروا هم نه وه او نه یې څه گیله کوله! خپلې اورې یې خوځولې او ویل به یې، چې دا د تقدیر پرېکړه ده، له دې سره به یې خپلو

چارو ته په خوښۍ دوام ورکاوه!

يوه سپين پوستي عرب وويل، چې شکر دی، څه ډېر څه مور له لاسه نه دي ورکړي، ځکه مور اټکل کاوه، چې هر څه به له لاسه ورکړو، خوا الحمدلله ۴۰٪ څاروي لا زمور په لاس کې دي، له سره به خپل کارونه پيل کړو!

همدا راز يوه بله داسې پېښه را منځته شوه، چې مور په يوه گاډي کې سپاره د صحرا لور ته روان و، چې ناڅاپه د گاډي يو تېر وچاوده! له گاډيوان سره بل اضافي تېر هم نه و! زښته زياته غوسه راغله، په فکر او اندېښنه کې ډوب ولاړم، ما خپلو عربو ملگرو ته وويل، چې اوس بايد څه وکړو؟ ملگرو مې راته وويل، چې غوسه ناپوهي ده او هېڅ گټه نه لري! همداسې پر دريو تېرونو مو حرکت وکړ، د لږ واټن په وهلو مو تر تيل خلاص کړل! اوس هم عرب هماغه شان ډاډمن و، همداسې يې لار د شعرونو په زمزمه کولو پلې ووهله! له عربو سره اوه کاله د افريقا په صحرا کې د ژوند په تېرولو ما ته دا ښکاره او جوته شوه، چې د تمدن تر عنوان لاندې د انسانيت له سپکاوي پرته نور څه نشته او هم څه نشي تر لاسه کېدای! زما ژوند په صحرا کې، نه بلکې د الله تعالی په هغه جنت کې و، چې د ډاډ، سکون، رضا او قناعت ټاټوبي و.

که څه هم ډېر خلک به د عربو د تقدير عقیده مسخره گڼي؛ خو څوک پوهېږي، چې همدغو عربو حقيقت درک کړی؟!

له عربو سره په گډ ژوند کې ما ته ډېرې داسې پېښې ياد دي، چې له غمه به يې زما زړه خولې ته راغلو؛ خو عربو به د تقدير په گڼلو په خدا او موسکا ورته هر کلي وايه.

زه وایم، چې صحرايي عربو دغه حقيقت د اسلام له ستر پېغمبر ﷺ نه

ترلاسه کړی! او نبوي رسالت په همدې کې رانغښتل شوی، چې انسانان له تیارو څخه رڼا او له سترتیاو څخه د سوکاله ژوند پر لور را اوباسي.

نه هغه او نه دغه

۲۸۹

مطرف بن عبدالله وايي، چې سپرلي دومره تېزه ځغلول، چې سپاره او سپرلي دواړه زیانمن شي، تر ټولو ناوړه تگلاره ده.

ډېر ناوړه مسئول او ذمه وار هماغه څوک دی چې په خپل مسوولیت کې له بې ځایه سختی او چټکتیا نه کار اخلي.

سختی د بخل او اسراف ترمنځ سرحد تشکیلوي.

شجاعت د جبن او سرتېری ترمنځ منځنی موقف دی.

موسکا، د خدا او تریو تندي ترمنځ منځنی حالت دی.

صبر د قساوت او جزعو فزعو ترمنځ د منځلاری ټکی دی.

او داسې نورې بېلگې.....

دغه ټولې ناروغی درملنه لري او هغه دا چې:

﴿إِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ۝ صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ ۝ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ ۝﴾

”مورته سمه لاره وښی (۵) د هغو کسانو لار، چې تا پرې پېرزوینه کړې ده (۶) نه د هغو کسانو لار، چې غضب ورباندې شوی او نه د هغو کسانو لار، چې لار ورکي دي (۷).“

د صبر توبنه

۲۹۰

په نړۍ کې تر ټولو گران شی صبر دی! هغه که د محبوب په اړه وي او که پر غمونو او اندېښنو وي، په ځانگړې توگه هغه مهال، چې کله يې موده لاپسې اوږده شي او نهيلي يې لاپسې زياته شي!!

هو! د صبر موده دومره توبنې ته اړتيا لري، چې د دغه سفر واټن پرې ووهل شي او دغه توبنه بيا ډول ډول شيانو ته اړتيا لري، لکه:

د مصيبت داسې اټکلول، چې تر دې لويې ستونزې هم راتلاي شي.
په دنيا کې يې د عوض او بدل غوښتنه.
داخرت اجر او ثواب تمه لرل.

وليان څوک دي؟

۲۹۱

د وليانو صفتونه دا دي:

په شوق سره د آذان انتظار کوي.

تحریمه تکبير ته په بیره درومي.

په لومړني صف کې د لمانځه لېوال وي.

تل د الله تعالیٰ په یاد بوخت وي.

حلال خواړه خوري.

پر مصیبتونو صبر کوي.

خپل زړه پاک ساتي، پر نبوي سنتو عمل کوونکي وي، په بې ځایه

چارو کې ځان نه ښکېلوي، پر لږ څه راضي کېږي، له مسلمانانو سره په ورین تندي مخ کېږي، د مسلمان په غم غمجن کېږي او له خلکو سره ښېگړې کوي.

په لگښت کې منځلاري کوي او په بې گټې کارونو کې مال نه خرابوي. د استوگنې لپاره کور، ښکته ښځه، ښه سورلي، دومره شتمني، چې اړتیا له مینځه یوسي؛ نو دا شیان په دنیا کې جنت دی.

الله تعالیٰ پر خپلو بندگانو لوراند دی

په (۱۲۷۶) کال د کب نیونکیو یوه ډله تر درېیو ورځو پورې په دریاښ کې په کبانو پسې گرځېده؛ خو هېڅ یو کب په لاس ورنغی؛ خو د لمانځه قضایې پرې نه وه، ټول لمونځونه یې پر خپل وخت کول، د دوی په خوا کې د کب نیونکیو یوه ډله بله هم وه، چې له سره یې یو لمونځ هم نه کاوه؛ خو کبان یې ښه پراخه نیولي ول، دې لمونځ کوونکې ډلې ولیدل، چې مقابلې ډلې یې بلا شی کبان نیولي دي، سره له دې، چې هېڅ لمونځ نه کوي او مور سره له دې، چې ټول لمونځونه پر خپل وخت کوو او بیا هم هېڅ یو کب زموږ په دام کې نه نښلي؛ نو شیطان یې په زړونو کې وسوسه ور واچوله؛ نو روانه ورځ دوی هم د سهار، ماسپښین او مازدیگر لمونځونه پرېښودل او بیا بحر ته راغله او د یوه کب په ښکار کولو بریالي شول، هغه یې له بحر نه راوويست، خپته یې ورڅیرې کړه او یوه ارزښتمنه ملغلره یې ترې راوويسته! یوه تن یې ملغلره په لاس کې اړوله راپوله او ویل یې چې (سبحان الله!) کله چې مور د الله تعالیٰ اطاعت کاوه؛ نو هېڅ هم نه و او کله چې مور د الله تعالیٰ له فرمان نه سرغړونه پیل کړه؛ نو دا هم پکې ترلاسه شوه!! اړومرو په دې کې

څه راز شته! ملغلره يې راواخيسته او ايسته يې بحر ته ورگزار كړه او وييل، چې الله تعالى به مور ته تر دې غوره بدله راکړي!
 خپلو ملگرو ته يې وويل، رايي چې بل ځای ته ولاړ شو، دلته مور له خپل رب څخه سرغړونه او نافرمانی کړې! له دغه ځايه درې څلور کيلو متره لرې لارل او هلته يې خيمې ووهلې او بېرته يې خپلو لمونځونو ته دوام ورکړ، بيا د درېيم ځل لپاره بحر ته د بنکار په موخه ورغلل، دا ځل يې د «کنعد» په نامه کب بنکار کړ، چې گېده يې ورڅېرې کړه؛ نو يوه زبسته لور بيه ملغلره يې ترې راوويسته او خپلو ملگرو ته يې وويل، چې (الحمد لله) وگورئ! الله تعالى سپېڅلې روزي راکړه.
 الله تعالى فرمايي:

که دوی د الله تعالى او د هغه د رسول پر ورکړه خوښ شوي وای او وييل يې وای، چې الله تعالى زموږ لپاره بس دی او ډېر ژر به الله تعالى او د هغه رسول زموږ په اړه خپلې لورنې پيل کړي او مور همدغه الله تعالى ته مينه وال يو؛ نو دا به د دوی لپاره ډېره غوره وای.

الله له داسې ځای څخه روزي ورکوي
 چې څوک يې اټکل هم نشي کولای

۲۹۳

التنوخې په خپل کتاب: «الفرج بعد الشده» کې يوه كيسه ليکلې، چې له دې ځای سره سمون خوري.

پر يوه سړي د روزي دروازي داسې وتړل شوې، چې هېڅ يې هم په کور کې نه درلودل، دوه ورځې همداسې په نهره تېرې کړې، په درېيمه ورځ يې

بنځې ورته وويل، چې اى سړيه! ووځه او زموږ لپاره څه روزي ولتهوه! موږ
خو نور له لورې مروا سړى هماغسې له كوره راووت او د يوې نږدې گاونډي
بنځې كره ورغى او خپل حال يې ورته په ډاگه كړ، گاونډى ورته وويل، چې
زموږ په كور كې هم دغه يو كې شته، چې سخا شوى نه وي! دغه سړى ترې
كې راواخيست او كور ته يې ترې راوړ، چې د كې خېته يې ور څيرې
كړه، په خېته كې يې يوه ملغلره راوخته، چې په زرگونو اشريې وپلورل
شوه! گاونډى يې هم له دغه جريانه خبره كړه! خو گاونډى يې وويل، چې
ماته فقط د هماغه كې په اندازه برخه راكړئ، زياته نه! سړى وايي، چې تر
دې وروسته زه ډېر شتمن شوم، پراخه كور او پراخه روزي مې برخه شوه.

هماغه ذات (الله تعالى) د بارانه

وروونكى دى

۲۹۴

يوه فاضل صوفي راته كيسه كوله، چې له خپلې بنځې او بچيو سره په
يوه بېديا كې اوسېدم! له عبادت، انابت او د الله تعالى ياد پرته مې بله څه
بوختيا نه درلوده، داسې وخت راغى، چې زموږ شاوخوا د اوبو چينې وچې
شوې، نبي لور او كين لور ته مې د اوبو پلټنه وكړه؛ خو اوبه په لاس رانغلې!
همداسې بېرته خپلې بنځې او بچيو ته بېرته راغلم، چې د تندې له امله د
مرگ په درشل ولاړ وا!

كورته په را رسېدو مې تيمم وواهه، دوه ركعته لمونځ مې وكړ او د خپل
رب دربار ته مې لاسونه لپه كړل، د ژړا په بدرگه مې د كایناتو له خالق نه د
بارانه غوښتنه وكړه! قسم په الله، زه لا له خپل ځاى نه پاڅېدلى نه وم، چې
په آسمان كې وريځې راكورې شوې او په شيبو شيبو باران رانېكته شواو!

زمور د چاپیریال ټول ډنډونه له اوبو ډک شول؛ نو د الله تعالی په شکر ادا کولو سره مو له دغه الهي رحمت نه پراخه گټه پورته کړه.

الله تعالی تر دې غوره عوض ورکړ

۲۹۵

ابن رجب لیکلي دي، چې په مکه کې یو زاهد شخص اوسېده، نېستي پرې راغله، شته مال ورسره ختم شو، په بد حال شو، د لوږې له امله نږدې مړ و، بله ورځ د مکې په کوڅه کې روان و، په لار کې یې یو ډېر لوږ بیه امېل پروت ولید، امېل یې راواخیست او نېغ حرم ته لاړ، حرم ته په رسېدو یې ولیدل، چې یوه سړي د خپل ورک امېل غږ کاوه، چې له ما څخه یو امېل ورک شوی..!

د نوموړي عابد په وینا د امېل د نښې په ښوولو مې امېل هم هماغه کس ته ورکړ، په دې هیله، چې ښایي څه به ما ته هم راکړي! خو سړي امېل واخیست او په خپله مخه روان شو، هېڅ یې شا ته ونه کتل د روپو ست؛ خو یې لا پرځای پرېږده..!

عابد وايي ما یې عوض له الله تعالی نه وغوښت، چې ای الله تعالی ما ستا لپاره هغه کس ته د هغه امېل ور وسپاره، ته زما چاره روانه کړې!
دغه زاهد د ساحل لور ته لاړ، هلته په یوه بېړۍ کې سپور شو، ناڅاپه د توپان په رالوتلو سره بېړۍ ټوټې ټوټې شوه، زاهد پر یوه لرگینه تخته سپور شو او یوې جزیرې ته ووت، په دغه جزیره کې یو جومات په نظر ورغی، په جومات کې یې خلک په لمانځه ولیدل، ده هم لمونځ وکړ، تر لمانځه وروسته هلته د قران کریم څه پانې پرته وې، هغه یې راواخیستې او پر لوستلو یې بوخت شو!

د جزيرې خلكو، چې نوى راغلى كس يانې دغه زاهد د قران كريم په لوستو وليد؛ نو ويې پوښت، چې قرآن كريم لوستلاى شي؟ ده په هوا ځواب وركړ؛ نو ځايي استوگنو د خپلو بچيو د ليك لوست او د قران كريم د ښوولو لپاره په ښه تنخوا ونيو، د لېوالتيا ښوولو په صورت كې يې يوه يتيمه نجلى يې هم ور په نكاح كړه.

عابد وايي، چې كله مې له نومورې يتيمې نجلى سره واده وكړ؛ نو هماغه امېل چې ما په مکه كې موندلى و، د همدغې نجلى په غاړه و!
ما مې ښځه د دغه امېل په اړه وپوښته، چې د دغه امېل كيسه دې راته وكړه!

هغې وويل: دا زما له پلار نه په مکه كې وركه شوې وه او دكوم سړي لاس ته ورغلې وه، هغه بيا زما پلار ته بېرته سپارلې وه، په دې توگه به زما پلار په سجده كې دعا كوله، چې لور مې همدغسې يوه سړي ته په نكاح كې روزي كړې!

عابد وايي، ما ورته وويل، چې قسم په الله هغه سړى همدا زه يم او الله تعالى ما ته عوض راكړ.

يوازې له الله تعالى څخه يې غواړه

٢٩٦

الله تعالى پر خپلو بندگانو ډېر مهربانه او ورته ډېر نږدې دى او ټوله نيمگړتيا په مور كې ده، ځكه چې مور په هغه شان ترې غوښتنه نه ده كړې او كله چې لږه غونډې دعا وكړو؛ نو بيا وايو، چې ډېرې دعاگانې مو وكړې؛ خو هېڅ نه قبلېږي، بلكې مور ته پكار ده، چې خپل پالونكي ته سر په سجده كېږدو، لومړى يې حمد، ثنا ووايو، تر هغې وروسته پر خور

ني ښوونځي درود ووايو او بيا په خشوع او خضوع سره د هغه په ښكليو نومونو دعا وغواړو؛ نو الله تعالیٰ يې ارومرو قبلوي.

يو کس بهرني هېواد ته تللی و او په هغه هېواد کې قبولي نه ورکوله، تر خپلې وسې ټولې مندې ترې يې وهلې وې؛ خو ټولې لارې پرې تړل شوې وې، يوه ورځ يوه عالم ته ورغی او خپله ستونزه يې ورته بيان کړه، عالم ورته وويل، چې د شپې را پاڅه، د حاجت لمنځ وکړه او له الله تعالیٰ يې غواړه؛ خو نهيلی کېږه مه! هغه همداسې کار پيل کړ، چې د شپې به را پاڅېده د حاجت لمنځ به يې کاوه او له الله تعالیٰ څخه به يې د ورپېښې ستونزې هواری غوښته؛ نو يوه ورځ يې يوې وړوکې غونډې دولتي ادارې ته غوښتنلیک ورکړ، څه ورځې پس الله تعالیٰ يې هغه کار د چاله سپارښت پرته وکړ.

همدا راز په بغداد کې يوه وزير د يوې بودی-ښځې ټول مال او شتمني ضبط کړې وه؛ نو بودی-په دې هيله د وزير تر دروازې ورغله، چې ښايي پر زړښت مې ولورېږي او زما له سپينه سره يو څه حيا ورشي؛ خو وزير د دې د هيلې پر عکس ورپورې خندا وکړه، بودی-وويل، چې زه له ښېراوو پرته نور څه نشم کولای، په دې خبره وزير نور هم په کړس غږ وخنډلې او ملنډې يې پرې ووهلې او له ډېره کېږه يې ورته وويل، چې که ښېراوې کوې؛ نو د شپې په وروستی-برخه کې يې وکړه، بودی-همداسې وکړل، چې د شپې په وروستی-برخه کې يې د ښېراوو لپاره خپل پالونکي ته لاسونه لپه کړل، د بودی-ښېراوې قبولې شوې او لا څو ورځې تېرې شوې نه وې، چې وزير له خپلې دندې گوښه کړی شو او په ډک بازار کې په تازينو ووهل شو، په دې وخت کې هماغه بودی-يې مخې ته ودرېده او وزير ته يې وويل، چې ډېر ښه نصيحت دې راته کړې و، چې د شپې په وروستی-برخه کې راته ښېراوې وکړه؛ نو ودې ليدل د شپې د هغه وخت د ښېراوو اغېز؟

ارزښتمنې شېبې

۲۹۷

يو ځل زه د خليج د (ابها) له ايالت څخه پلازمېنې رياض ته د تلو لپاره په الوتکه کې سپور شوم، تر څه ځنډ وروسته غږ وشو، چې د څه تخنيکي ستونزې په رامنځته کېدو به ډېر ژر موږ بېرته (ابها) ته ستانه شوا الوتکه بېرته د (ابها) پر هوايي ډگر ښکته شوه؛ څه گوتې يې سره پکې وهلې وړانې ويجاړې يې راسمې کړې او بېرته الوتنې ته چمتو شوه، دا دی بېرته په هماغه الوتکه کې سپاره او د رياض په لور رهي شو، د رياض نړيوال هوايي ډگر ته په نږدې کېدو د الوتکې زينو ځمکې ته له ښکته کېدو انکار وکړ، پوره يولس ځله يې د ښکته کېدو هڅه وکړه؛ خو پر ښکته کېدو لاسبرې نه شوه! دلته په الوتکه کې د دغه اضطراري حالت په رامنځته کېدو د لويو او وړو چيغې راپورته شوې او پر مخونو يې د رڼو او ښکو سېلابونه روان شول! همداسې چې موږ د ځمکې او آسمان ترمنځ له مرگ سره مخ کېږو! په دغه وخت کې ښک عمل پرته نور هېڅ شی موږ ته دروند او ارزښتمن ښکاره نشو؛ همدغه يوه کلمه د خلکو پر ژبه تکرارېدله چې:

﴿لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَ لَهُ الْحَمْدُ وَ هُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾

”يوه عمر خوږلي سړي په صادقانه لهجه غږ کړ چې: ای خلکو! خپل رب ته پناه يوسئ! او له هغه نه د خپلو گناهونو بښنه وغواړئ!“

کله چې د بودا پر دغه خبره عمل وشو؛ نو ورپسې په يوولسم او دولسم ځل الوتکه د الله تعالی په مرسته روغه او جوړه ځمکې ته ښکته شوه! او وتلې ساگانې مو بېرته به بدن کې وگرځېدې! تابه ويل، چې مري له قبرونو

په تنکسه کې به څوک پکار پېري؟

۲۹۸

په جریده القصیم کې (چې دا د هغه هېواد لرغونې او پېژندل شوې ورځپاڼه ده) دا کیسه لیکل شوې وه، په دمشق کې یو ځوان د سفر لپاره د الوتکې تکت اخیستی و او خپله مور یې خبره کړه، چې پر پلاني وخت زمور پرواز دی، له ټاکلي وخت نه یو ساعت وړاندې به مې له خوبه راوینښ کړې، تر دې وروسته په کت کې وغځېده او ویده شو..... مور یې وکتل، چې د هوا حالت ښه نه دی باد او باران ښه زور اخیستی دی، په داسې حال کې که پر الوتکه څه وشي؛ نو هسې نه، چې پر زوی مې الله تعالی مه کړه څه وشي، له دې امله یې د پرواز په وخت کې خپل زوی هماغسې ویده پرېښود، کله چې د پرواز وخت تېر شو؛ نو مور یې وغوښتل، چې خپل زوی راپاڅوي، کله یې چې کت ته ودرېده او زوی یې وښوراوه؛ نو زوی یې په حق رسېدلی و او د ساه ښه پکې پاتې نه وه!!!

الله تعالی فرمایي:

﴿قُلْ إِنَّ الْمَوْتَ الَّذِي تَفِرُّونَ مِنْهُ فَإِنَّهُ مُلْقِيكُمْ ثُمَّ تُرَدُّونَ إِلَىٰ عِلْمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيُنبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ۝﴾

”دوی ته ووايه، له کوم مرگ نه چې تاسې تښتئ، هغه تاسې ته راتلونکی دی، بیا به تاسې د هغه ذات حضور ته وړاندې شئ، چې په پت او ښکاره باندې پوهېدونکی دی او هغه به تاسې ته وښيي، چې تاسې څه کول.“

گوره مور يې له قدرتي افت نه ژغورل غوښتل؛ خو مرگ له ستوني ونيوه.
پوهان وايي، مور د نړۍ په ستونزو کې پنځه شیان ډېر گران وليدل، په
مسافري کې ناروغي، په بودا توب کې نېستي، د ځوانۍ مرگ، تر بينايي
وروسته رنډېدل، تر وصال وروسته بېلتون.

د مرگ نا اشنا کيسه

۲۹۹

د مصر نامتو شيخ علي طنطاوي رحمته الله عليه په خپل کتاب «ليدي اورېدلي» کې
ليکي، چې د شام سيمې تللی وم او هلته په يوه موټر کې سپور شوم، په دې
کې ډېر سخت باران رانېکته شو، په لار کې يوه کس گاډيوان ته لاس ورکړ،
هغه يې هم راوخېژاوه، د گاډي مخکنۍ چوکۍ ډکې وې، د ناستې ځای پکې
نه و؛ نو هغه کس شا ته په ډيگۍ کې کېناست، په ډيگۍ کې له مخکې نه
يو مړی هم پروت و، دا کس پر مړي له پاسه پرېوت او پر مړي غوړېدلی
څادر يې پر ځان راکش کړ، د لارې په اوږدو کې يو بل سړی هم گاډي ته
راووخت او هغه هم ډيگۍ ته ور واوښت، ده فکر کاوه چې د ډيگۍ په کټ
کې يوازې مړی پروت دی.

ناڅاپه لومړني کس خپل لاس له ډيگۍ څخه را بهر کړ، چې وگوري
باران شته او که نه؟! دلته دويمني کس د لومړني کس د لاس په ليدو گومان
وکړ، چې گوندې دا کوم مړی دی او بيا را ژوندی شو، د ډار له امله يې له
روانې لارې نه توپ کړ، چې په پايله کې يې کوپړۍ پر سرک وشيندل شوه
او له مينځه لاړ، دا وه د الله تعالی پرېکړه او تقدير د دغه سړي په اړه، چې
بايد په همداسې مړي.

هر انسان تل بايد دا خبره په پام کې ولري، چې دی مرگ پر خپل

سرگرځوي؛ خوبيا هم له مرگ نه د تېبنتې په هڅه کې وي!

علي بن ابي طالب عليه السلام څومره په زړه پورې او ښه خبره کړې:

اختر مخې ته را روان دی او دنيا شاته پاتې کېږي! تاسې د دنيا زامن نه، بلکې د اختر زامن اووسئ! ځکه چې نن عمل شته، حساب نشته او سبا حساب شته؛ خو عمل نشته.

شيخ علي طنطاوي رحمته الله عليه يوه بله پېښه يادوي او ليکي، چې يو گاډی له سورليو ډک و؛ خوبيا هم گاډيوان يو خوا او بل خوا کتل، چې پر لاره کومه سورلی وويني او راوېږي خېژوي، په دې کې ناڅاپه گاډيوان گاډی ودراره، ناستو کسانو وپوښته، چې استاده گاډی دې ولې ودراره؟ گاډيوان وويل، چې دغه يو سپين ږيري ولاړ و راومې خېژاوه، خلکو ورته وويل، چې مورې؛ خويې نه وينو، کوم دی سپين ږيري؟ گاډيوان وويل دا اوس، چې بره را وخته، دوی لا په همدې خبرو کې و او گاډيوان هم دومره منزل نه و کړی، چې په حق ورسېد. (يانې ده په اصل کې خپل مرگ يعنې د مرگ ملايک راخېژولی و، گوره د ده د مرگ پرېکړه شوې وه او فقط څو شېبې يې پاتې وې؛ خودی لا هم د دنيا حرص په مخه کړی و)

کله ناروغي هم د شفا ذريعه وي

۳۰۰

تاريخپوهان ليکي چې يو کس گوزن وهلی و، چې له امله يې کلونه په کور ناست تېر کړل، ناروغ کس له درملنې نهيلی شوی و، بله ورځ په کوټه کې ناست و، چې ناڅاپه له چت نه يې پرس لرېم را وغورځېده، په پرلپسې توگه يې پرسر تکونه ورکول او چيچه يې، په عين حال کې د سړي ټول بدن له پښو نه ترسره پورې ولرزهده او په بدني غړو کې يې ژوند څپانده شو، په

بدن کې يې خوښي او نشاط سر راپورته کړ، پر پښو ودرېد، دروازي ته ورغی، ور يې پرانست، خپلې ښځې او بچيو ته ورغی، کله چې يې ښځې او بچيو دغه کس پر خپلو پښو ولاړ ولید؛ نو باور يې نه راته؛ خو بس په رډو رډو يې ورته کتل او ټول ورته جام شوي او سام نيولي و، چې راپه سد شو؛ نو ويې پوښته، د پوښتنې په ځواب کې هغه کیسه ورته وکړه.

هماغه ذات د ستاينې وړ دی، چې د دغه سړي درملنه يې په دغه ډول تر سره کړه!

ځينو ډاکټرانو ته، چې ما کله د دغې خبرې په اړه يادونه وکړه نو هغوی باوري وگرځوله او وي ويل، چې د دغه ډول ناروغانو درملنه په همدغه ډول زهرجنو موادو کېدای شي.

د وليانو گرامت

۳۰۱

له تابعينو نه يو تن صله بن اشيم جهاد ته تللی و، په يوه ځنگل کې پرې شپه راغله، تابعي په نفلو ودرېد؛ نو له کومې خوا نه يو زمري راغی، تابعي تر سلام گرځولو وروسته، چې زمري ولید؛ نو زمري ته يې وويل، که تا ته زما د وژلو امر شوې وي؛ نو ومې خوره! گنې له دې ځايه ځه! چې زه خپل لمونځ وکړم د تابعي پر دې خبره زمري لکې پر سر را واروله او پخپله مخه روان شو. همدا راز (سفينه) د رسول الله ﷺ ازاد شوي غلام ساحل ته څېرمه په ځنگل کې لاره ورکه کړه!

پېغمبر ﷺ او د هغه ياران ورڅخه لرهوتل! ناڅاپه له يوه وړي زمري سره مخ شو! زمري ته يې وويل، چې ای زمريه! زه د رسول الله ﷺ ازاد شوی غلام "سفينه" يم د الله تعالی د استازي خدمت کوم! زما ملگري له ما نه

مخکې تللي دي او ما لاره ورکه کړې ده!!

زمری د لکۍ په بنورولو له سفینه نه مخکې شو، ان تر دې چې ورکو
ملگرو ته یې ور ورساوه، په کتابونو کې د کراماتو په اړه تر دې هم ناشنا
پېښې راغلي دي.

د الله تعالی وکالت بس دی

۳۰۴

په بخاري شریف کې حدیث دی، چې په بني اسرایلو کې یوه دینداره
سړي له بل څخه زر اشرفی پور وغوښت، هغه سړي عابد وپوښت، چې کوم
شاهد لري؟ عابد یې په ځواب کې وویل، چې الله تعالی زما شاهد دی، بیا
یې وپوښت، چې څوک وکیل لري؟ عابد وویل الله تعالی زما وکیل دی.

بیا یې ورته د یوې ټاکلې مودې پر ژمنه زر اشرفی پور ورکړ او سړی
همداسې رهي شو! په دغه سیمه کې د دوی ترمینځ لوی سیند بهېده! کله یې،
چې د پور د لندولو نېټه را ورسېده، نو پور وری را روان شو، چې له ژمنې
سره سم پور کړې پیسې یې خاوند ته بېرته ورکړي!

د سیند پر غاړه یې د پورې وتلو څه وسیله تر سترگو نشوه، تر اوږده
انتظار وروسته یې د دعا لاسونه لپه کړل، چې ای الله تعالی ته خبر یې، دغه
سړي ته ما ته د شاهد او وکیل په توګه ټاکلی یې، هم ته زما دغه لیک له دغه
امانت سره تر هغه ور ورسوه!

بیا یې یو لړګی سوری کړ او زر اشرفی یې پکې کېښودلې او په سیند
کې یې خوشې کړ!

د الله تعالی په امر سره اشرفی له نوموړي لیک او لړګي سره نېغ په نېغه
حرکت وکړ! بل لور ته د اشرفیو خاوند له ژمنې سره سم د خپلو زرو اشرفیو

د ترلاسه کولو په انتظار کې د سیند پر بله غاړه ولاړ دی هېڅوک یې تر سترگو نشو! په سیند کې یې یو لرگی را روان ولید، فکر یې وکړ، چې څه دغه لرگی؛ خو به کورته یوسم! لرگی یې را واخیست او همداسې کورته لاړ، چې لرگی یې مات کړ؛ نوله لیک سره زر اشرفی یې وموندلې، د اشرفیو په ترلاسه کولو زبنت ډېر خوشحاله شو! ځکه چې الله تعالیٰ په دغه معامله کې د شاهد او وکیل په توګه ټاکل شوی و او هغه خپله دنده پر خپل وخت سرته ورسوله!

الله تعالیٰ فرمائي:

﴿وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ﴾

”او مؤمنان باید یوازې پر الله تعالیٰ ډاډ ولري.“

همداشان فرمائي:

﴿وَعَلَى اللَّهِ فَتَوَكَّلُوا إِن كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ﴾

”پر الله تعالیٰ ډاډه اوسئ، که تاسې مؤمنان یئ.“

۳۰۳

وقفه

لبید وایي:

کله چې نفس درته څه وایي؛ نو هره خبره یې مه منه.

البستي وایي:

ستري طبیعت دې لږ دمه کړه، یوڅه ټوکې ټکالې او څه تفریح هم کوه؛ خو فقط په اوږو کې د مالګې هومره.

ابو علي بن الشبل وايي:

د بدن ساتنې له امله روح هم ارام پاتې کېدای شي، که ديوه روغه وي؛
نو اور به هم بلېږي.

حلال خواړه د دعا د قبلېدو لامل کېږي

۳۰۴

رسول الله ﷺ سعد بن ابی وقاص رضی الله عنه ته دا دعا کړې وه، چې الله تعالی دې دعاوې قبولې کړه، له همدې امله، چې کله به یې دعا وکړه؛ نو له واره به قبلېده!

عمر رضی الله عنه یو شمېر خلک کوفې ته واستول، چې د سعد بن ابی وقاص د عدالت په اړه معلومات راټول کړي! کله چې د کوفې خلک د نوموړي په اړه وپوښتل شول؛ نو ټولو ډېر وستایه؛ خو کله چې دوی د بنو عبس د کلي جومات ته ورغلل؛ نو یو سړی راوړ او ویل، چې تاسې د سعد په اړه ولې مانه پوښتی؟ دی خو په هېڅ قضیه کې له عدالت او نیاوڅخه کار نه اخلي! اوله رعیت سره هېڅ ښه چلن نه کوي! د دغه کس د دې خبرې په اورېدو سعد رضی الله عنه وویل: ای الله! که دغه سړی د ریاکاری لپاره راپورته شوی وي؛ نو ته یې پر سترگو وړوند کړه، عمر یې اوږد کړه او په فتنو کې یې اخته کړې! هماغه و چې د سعد رضی الله عنه د ښېرو له امله یې عمر اوږد شو او وروځې یې پر سترگو راګوډۍ شوې! په دومره بودا توب کې د ښځو په فتنه ککړ شو، پېغلې انجونې به یې زورولې او دا به یې ویل، چې زه د سعد ازار وهلی یم.
په سیر علام النبلاء کې د سعد رضی الله عنه په اړه نقل دي، چې یوه ورځ یوه کس

علي عليه السلام ته کنځاوې کولې؛ نو سعد رضي الله عنه دغه کس له کنځاو وژغوره؛ خو هغه له کنځاو منع نشو، سعد رضي الله عنه ورته ښېرې وکړې، په دې کې یو اوبښ په منډه راغی او هغه کس یې تر پښو لاندې کړ، ان تر دې چې ویې واژه.
الله تعالی فرمایي:

﴿إِنَّا لَنَنْصُرُ رُسُلَنَا وَ الَّذِينَ آمَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَ يَوْمَ يَقُومُ
الْأَشْهَادُ﴾

”باور ولری چې موږ د خپلو پېغمبرانو او مؤمنانو مرسته اړومرو د دې دنیا په ژوند کې هم کوو او په هغه ورځ به یې هم وکړو، چې کله شاهدان ولاړوي.“

حجاج بن یوسف حسن بصري رضي الله عنه د سزا ورکولو لپاره را وغوښت، حسن بصري روان شو.... دا وخت د حسن په ذهن کې فقط د الله تعالی لطف او کرم او په هغه توکل ځای درلود!

لکه څنګه چې هغه د لارې په اوږدو کې دعا وکړه، د الله تعالی نومونه او صفتونه یې الله تعالی ته واسطه کړل! هماغه و چې الله تعالی د حجاج په زړه کې رعب واچاوه؛ نو د حسن بصري په ورسېدو حجاج د هغه هرکلي ته راووت، د هغه یې تود هرکلي وکړ او بیا یې له ځانه سره یو ځای پر خپل تخت کېناوه! ډېر قدر او مېلمستیا یې ورته وکړه (سره له دې، چې له حجاج نه دا ډول تمه لېونتوب و، ځکه هغه به د ژبې پر ځای په توره غږېده)

هو! دا یوازې د رب العالمین ذات تسخیر و، چې د حجاج په څېر یو لوی دېکتاتور یې د یوه زاهد عالم په وړاندې سرکوزی کړ.

له الله تعالى نه خوښ اوسه!

۳۰۵

د(رَضِيْتُ بِاللَّهِ رَبًّا، وَبِالْإِسْلَامِ دِينًا، وَبِمُحَمَّدٍ نَبِيًّا) له لوازمو څخه دا هم ده، چې د الله تعالى پر حکمونو، قضاء او قدر، خیر او شر، خوږو او ترخو راضي اووسې او دا معنی یې نه ده، چې د هغه پر بکره ستا د خوښی او هیلې اړوند وي؛ نو ښه پرې خوشحاله یې او که ستا د تمې او هیلې خلاف وي؛ نو بیا دې تندي تریو نیولی وي، بلکې که تقدیر ښه او که بد وي، په هر حال خوښېدل پرې د مؤمن صفت دی.

پخوا به چې کله کلیوالو خلکو پخپله خوښه ژوند کاوه؛ نو که د هغوی له غوښتنو سره سم به حالات روان وو، بارانونه به پخپل وخت کېدل او فصلونه او مېوې به ښې ډېرې کېدې؛ نو دوی به هم مسلمانېدل؛ خو که حالات به پر عکس شول؛ نو هغوی به له اسلامه اوږېدل، چې دا په اصل کې مسلماني نه وه، بلکې د خپلو هیلو پیروي وه.

خوښي یوه داسې دروازه ده، چې د الله تعالى نږدې بندگان او دینداره خلک پرې ورننوځي.

د اسلام ستر پیغمبر ﷺ د حنین د غزا په پایله کې لاسته راغلي غنیمتونه د عربو پر رئیسانو او مشرانو د دې لپاره ووهل، چې زړونه یې اسلام ته را مات کړي او دا چې انصار د پاخه ایمان خاوندان وو او رسول الله ﷺ پرې ښه باوري و؛ نو له دې امله یې هغوی ته په غنیمت کې لږه برخه ورکړه، چې بیا رسول الله ﷺ دغه راز هغوی ته په ډاگه کړ او د هغوی د خوښی په لپاره یې داسې ورته وویل، چې ایا تاسې پردې خوښ نه یاست، چې دوی خپلو کورونو ته له مېړو او اوسانو سره ولاړ شي او تاسې خپلو کورونو ته د الله تعالى او د هغه له رسول ﷺ سره ولاړ شئ؟!

یوه اعرابي د الله تعالی د استازي په وړاندې اسلام اعلان کړ، رسول
الله ﷺ هغه ته یو څه ورکړل!

اعرابي وویل: په دې خاطر ما له تا سره بیعت نه دی کړی!
د الله تعالی استازي ورته وفرمایل، بیا نو دې د څه لپاره بیعت کړی؟!
هغه خپل ستوني ته په اشارې سره وویل، په دې معنی چې غشي راشي او
له مری مې پورې وځي!

رسول الله ﷺ ورته وویل:

(که ته رښتیا وايې؛ نو الله تعالی به هم ستا هدف ترسره کړي)

گوره! چې همدغه اعرابي په یوه معرکه کې له خپلې غوښتنې سره سم
ولږېد او په شهادت ورسېد او د خپل رب لور ته په خوښۍ ورغی.

د اسلام ستر پېغمبر ﷺ ژمنې له خپلو یارانو سره د اجر او ثواب، جنت او
د الله تعالی د خوښۍ د لاسته راوړلو پر بنسټ وې، کله به یې وویل، چې که
چا داسې کار وکړ؛ نو جنت به یې ځای وي، کله به یې فرمایل، چې که
چا داسې کار وکړ؛ نو هغه به په جنت کې زما ملگری وي.

په دې اړه په ترمذي شریف کې حدیث دی:

عمره ﷺ د عمرې د ادا کولو په تکل له رسول الله ﷺ څخه اجازه
وغوښته؛ نو هغه ﷺ ورته داسې وفرمایل:

(ای وروره! مور په خپلو دعاگانو کې له یاده ونه باسې)

دا د یوه پېغمبر خبره ده، چې د خپلې هیلې او هوې پر بنسټ یې نه ده
کړې، بلکې دا یوه ډېره ارزښتمنه خبره ده، ځکه عمره ﷺ به فرمایل، چې دا
یې داسې خبره راته کړې، چې تر دنیا او مافیه نه راته غوره ده.

سره له دې، چې د محمد رسول الله ﷺ رضا او خوښي د خپل رب او خالق
په پرتله تر دې ډېره لوړه ده، چې خلک یې ستايي.

هغه له خپل رب څخه په بدایتوب کې هم خوښ و او په بیوزلتوب کې هم ورڅخه خوښ و.

نبي کریم صلی الله علیه وسلم د قوت، کمزورتیا، صحت او ناروغۍ په ټولو حالاتو کې له الله تعالی نه راضي و. لکه چې الله تعالی فرمایي:

﴿وَكَسَوْفَ يُعْطِيكَ رَبُّكَ فَتَرْضَىٰ ۗ﴾

“او ډېر ژر به ستا رب تا ته دومره درکړي، چې ته خوشحاله شي.”

د نخلي په سیمه کې

۳۰۶

معصوم پیغمبر محمد رسول الله ﷺ له مکې نه وتو ته اړ کړای شوا طائف ته لاړ! هلته ظالمانو پر درواغجن گڼلو او ښکښلو سربېره په تیرو هم وويشت!!!

رسول الله ﷺ له دغې سیمې نه په داسې حالت کې راووت، چې د سر وینې یې په مبارکو پښو بهېدې، کله چې د خلکو له سترگو پناه شو؛ نو د یوې خرما ونې سیوري ته کېناست او داسې دعا یې وکړه:

اللَّهُمَّ إِلَيْكَ أَشْكُو ضَعْفَ قُوَّتِي، وَقِلَّةَ حِيلَتِي، وَهَوَانِي عَلَى النَّاسِ، أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، أَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ، إِلَى مَنْ تَكَلَّمْتُ، إِلَى عَدُوٍّ يَتَجَهَّمُنِي أَوْ إِلَى قَرِيبٍ مَلَكَتْهُ أَمْرِي، إِنْ لَمْ تَكُنْ غَضْبَانَ عَلَيَّ فَلَا أُبَالِي، غَيْرَ أَنَّ عَافِيَتَكَ أَوْسَعُ لِي، أَعُوذُ بِنُورِ وَجْهِكَ الَّذِي أَشْرَقَتْ لَهُ الظُّلُمَاتُ، وَصَلَحَ عَلَيْهِ أَمْرُ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ، أَنْ

تُنزِلُ بِي غَضَبِكَ أَوْ تُجِلَّ عَلَيَّ سَخَطَكَ، لَكَ الْعُتْبَى حَتَّى تَرْضَى،
وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِكَ (٤٣)

”ای الله تعالی زه فقط تا ته د خپلې کمزورۍ، بیوسی او د خلکو په وړاندې د خپلې بې ارزښتۍ گيله کوم، ای ارحم الراحمینہ ذاته! ته د کمزور پالونکی یې او ته زما پالونکی یې، دا ته ما چا ته سپارې؟ داسې پر دیو ته چې له ما سره ډېر توند چلن کوي؟ او که کوم دښمن ته، چې هغه تا زما د معاملي مالک جوړ کړی دی، که ته پر ما غوسه نه یې؛ نو زما پروا نشته؛ خو ستا عافیت زما لپاره ډېر پراخه دی، زه ستا د مخ په هغه نور پورې ستا له غضبه پنا غواړم، چې ټولې تیاري یې روښانه کړې او د دنیا او اخرت ټولې چارې پرې سمې شوي، زه یوازې ستا خوښي غواړم، تر دې چې ته راضي شې او له تا پرته بل زورور او طاقت لرونکی نشته.“

داسې لورنې

٣٠٧

الله تعالی فرمائي:

﴿إِنَّا سَخَّرْنَا الْجِبَالَ مَعَهُ يُسَبِّحْنَ بِالْعَشِيِّ وَالْإِشْرَاقِ﴾

”موږ له هغه سره غرونه ایل کړي وو چې سهار او ماښام یې له هغه سره پاکي بیانوله.“

همدغه د مؤمنانو د هیلو او ارزوگانو پای و او دا هماغه څه دي چې یو رښتونی مؤمن یې غواړي.

٤٣: الدعاء للطبراني (١ / ٣١٥) دا حدیث ضعیف دی.

هواد الله تعالى رضا او خوښي د يو مؤمن په اړه تر دې پرته نور څه کېدلای شي چې:

﴿وَجَزَاهُمْ بِمَا صَبَرُوا جَنَّةً وَحَرِيرًا ۝ مُتَّكِنِينَ فِيهَا عَلَى الْأَرَائِكِ ۝ لَا يَرَوْنَ فِيهَا شَمْسًا وَلَا زَمْهَرِيرًا ۝ وَدَائِبَةٌ عَلَيْهِمْ ظِلُّهَا وَذَلَّلَتْ قُطُوفُهَا تَذَلِيلًا ۝ وَيُطَافُ عَلَيْهِمْ بِأَنْيَّةٍ مِّنْ فِضَّةٍ وَأَكْوَابٍ كَانَتْ قَوَارِيرًا ۝ قَوَارِيرًا مِّنْ فِضَّةٍ قَدَّارُوهَا تَقْدِيرًا ۝﴾

”او د هغو د صبر په بدل کې به هغو ته جنت او وربښمين کالي ورکړي (۱۱۲) هلته به هغوی پر لوړو مسندونو باندې تکیه وهي ناست وي، نه به یې د اوږي گرمي په تکلیف کړي او نه د ژمي ساره (۱۱۳) د جنت خانګې به پرې راتیتې شوې سیوري کوونکې وي او د هغه مېوې به هر وخت د هغوی په وس کې وي (چې څنګه غواړي ويې شکوي) (۱۱۴) د هغو مخې ته به د سپینو زرو لوښي او د ښینو ګېلاسونه ګرځول کېږي (۱۱۵) ښینې هم هغه، چې د سپینو زرو په ډول به وي او هغه به (د جنت منتظمینو) په سمه اندازه برابر ډک کړي وي (۱۱۶)“

رضا که څه هم پر سپرغیو وي

۳۰۸

د بنوعبس کورنۍ له یوه سړي نه اوښ ورک شو، هغه یې لته پیل کړه، سره له دې چې دغه کس ښه شتمن و او دلونو او زامنو، مېرو او وزو، غوایانو او اوبنانو شمېر یې نه و، د استوګنې لپاره یې ښه پراخه کور درلود، یعنې ښې پراخه لورنې پرې شوې وې.

د هېڅ کمې ورکړه نه و، هر څه ورکړه ډېر او تېر، فقط يوې درنې حادثې
او پېښې ته يې انتظار درلود.

د يوه شاعر په وينا:

”ای د شپې پر درانه او خواږه خوب ویده انسانه! حادثې او پېښې کله نا
کله د سباوون پر مهال دروازي ټکوي“

د شپې يې دکورنۍ ټول غړي په درانه خوب ویده شول؛ خو د کور مشر
خوار د ورک شوي اوښ په لټون هماغسې بوخت و!

دلته له بل پلوه الله تعالی د ده پر کورنۍ يو داسې توپاني سېلاب راوست
چې غټې غټې ډبرې يې د شگو پشان رغړولې! کور يې له اهل و مال سره
په خر سېلاب داسې لاهو شو، چې هېڅ نوم او نښه يې پاتې نشوه! تر دريو
ورځو وروسته يې، چې کله دکورنۍ مشر راستون شو، نو تر يوې درنې
گډوډۍ او بربادۍ پرته يې نور هېڅ په نظر ورنغله، اريان دريان ودرېد او
وي ويل:

ای الله! دا څه پر څه غم او مصیبت واوښتم، زه خو لا په اوښ پسې خپه
وم، دا څه وشو!

دغم له پاسه غم يې دا و چې د يوه تبتيدي اوښ د رانيولو هڅه يې وکړه،
په عين حال کې اوښ پرمخ يوه داسې لغته ورکړه، چې په دواړو سترگو يې
پرته پړوند کړ، هر څه يې له لاسه ورکړل او د ځان په ویر اخته شو!

څه موده وروسته يو کلیوال راغی او له ځانه سره يې دمشق ته د خليفه
وليد بن عبدالملک دربار ته بوته او ټوله کيسه يې ورته وکړه! هغه وپوښت،
چې اوس څنگه يې؟ د دې پوښتنې په ځواب کې ورته وويل، چې له الله
تعالی نه په دې حال خوښ يم.

دا هماغه ستره خبره وه، چې د دغه غمخپلې مسلمان له خولې راووته،

چې دا د هغه په زړه کې د الله تعالی د توحید او بې ساري قدرت د جذبې زېږنده وه او هغه څوک چې د الله تعالی پر تقدیر او پرېکړه نه راضي کېږي؛ نو له خپل تاوان پرته هېڅ نشي کولای.

پرېکړه کول

۳۰۹

الله تعالی فرمائي:

﴿فِيمَا رَحِمَةٍ مِنَ اللَّهِ لِنْتَ لَهُمْ ۗ وَ لَوْ كُنْتَ فَظًّا غَلِيظَ الْقَلْبِ لَانْفَضُّوا مِنْ حَوْلِكَ ۗ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَ اسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَ شَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ ۗ فَإِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ ۗ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ ۝﴾

”ای پېغمبره! دا د الله تعالی لوی رحمت دی چې ته د دې خلکو لپاره ډېر نرم خوږه جوړ شوی یې که داسې نه وای او ته توند خوږه او سخت زړی وای نو دا ټول به ستا له شاوخوا نه خواره شوي وو د دوی خطاوې وېشنه، د دوی لپاره بېشنه وغواړه او د دین په چارو کې هغو ته هم په مشوره کې برخه ورکړه، بیا چې ستا اراده پر کومه رایه ټینګه شي؛ نو پر الله تعالی توکل وکړه، د الله تعالی هغه خلک خوښېږي، چې د هماغه په ډاډېینه کار کوي.“

د پرېکړې کولو پر مهال ډېر خلک له اندېښنې او دوه زړه توب سره لاس او گڼې وې! انسان باید په ټولو چارو کې مشوره وکړي او له الله تعالی نه خیر وغواړي، تر لږ فکر وروسته دې د ښه گومان او ښه اټکل پر پلي کولو اقدام وکړي.

د اسلام ستر پېغمبر ﷺ پر منبر ناست و، له خپلو یارانو سره یې دا حد د

غزا په اړه مشوره وکړه!
 هغوی ورته د غزا لپاره له مدینې نه د بهر وتلو مشوره ورکړه! نو رسول
 الله ﷺ له واره زغره واغوسته او توره یې را واخیسته! یارانو یې ورته وویل،
 چې ای د الله تعالیٰ رسوله! ښایي ته موږ غزا ته اړ کړی یې؟!
 که تاسې په مدینه کې پاتې کېدل غواړئ او دا درته غوره ښکاري؛ نو
 موږ خپلې خبرې بېرته اخلو!

پېغمبر ﷺ وفرمایل، چې له هېڅ یوه پېغمبر سره نه ښایي، چې هغه دې
 زغره واغوندي او بېرته دې یې مخکې تر دې وباسي، چې الله تعالیٰ د ده او
 د ده دښمن ترمنځ پرېکړه نه وي کړي، یعنې له واره یې د تلو پرېکړه وکړه.
 هو! مسئله دوه زړه توب ته اړتیا نه لري، بلکې تصمیم او هوډ ته اړتیا
 لري، ځکه چې بهادري او مشري د پرېکړې پر عملي کولو منځته راتلای
 شي.

له بله پلوه دوه زړه توب پرېکړې اغېزمنوي، همت سستوي، تصمیم او
 هڅې شندوي!

له دې امله دوه زړه توب درمل نه، بلکې یوه ناروغي گڼل کېږي! دغه
 راز پېغمبر ﷺ د بدر د سترې تاریخي پېښې په اړه له خپلو یارانو سره مشوره
 کړې وه.

الله تعالیٰ فرمایي:

﴿وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ﴾

”او د دین په چارو کې هغو ته هم په مشوره کې برخه ورکړه.“

﴿وَأْمُرْهُمْ شُورَىٰ بَيْنَهُمْ﴾

”خپلې چارې په خپلمنځي مشورې سره سر ته رسوي.“

ابوبکر رضي الله عنه د مرتدانو پر خلاف د جگړې په اړه له خپلو ملگرو نه مشوره غوښتې وه! او هغوی د جگړې په نه کولو مشوره ورکړې وه! تر دې چې الله تعالی د دغه جلیل القدر خلیفه سینه د جگړې لپاره پراخه کړه! ځکه دغه جگړه د اسلام سر لوري او د فتنې لمنځه وړل وو.

ابوبکر رضي الله عنه وویل: زما دې پر هغه ذات قسم وي، چې د هغه په لاس کې زما ساه ده، زه به ارومرو د هغو کسانو پر ضد جنگېرم، چې د لمانځه او زکات ترمنځ توپیر کوي! په الله تعالی قسم که چا رسول الله صلي الله عليه وسلم ته له اوبن سره د گوندې پری ورکاوه او له ما نه یې وسپماوه؛ نو هم به ور سره جهاد وکړم.

د مؤمن طبیعت

۳۱۰

مؤمن د تل لپاره ثابت قدم او هوډمن وي.

لکه چې الله تعالی فرمایي:

﴿إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ لَمْ يَرْتَابُوا﴾

”په حقیقت کې؛ خو مؤمنان هغه دي، چې پر الله تعالی او د هغه پر پیغمبر یې ایمان راوړې وي، بیا هغوی څه شک ونه کړي.“

او همداشان د کافرانو په اړه فرمایي:

﴿فَهُمْ فِي رَيْبِهِمْ يَتَرَدَّدُونَ﴾

”هغوی په هماغه خپل شک کې سرگردانه دي.“

پر دې سربېره خپلې ژمنې ماتوي، تاسې ته پکار ده، چې کله در ته

سمه لار معلومه شي او غالب گومان دې پرې راشي؛ نو بيا په ډاډه زړه مخ په وړاندې درومه.

يوه کس، چې د بنځې په طلاقولو کې دوه زړې و؛ نو يوه پوه کس ته ورغی او مشوره يې ترې وغوښته، چې بايد څه وکړي، هغه پوه کس وپوښت: له دغه بنځې سره دې څومره کلونه تېر کړي؟

- څلور کاله

- له څلور کالو راهيسې له صبر نه کار اخلي؟

- هو!

- سمه ده، چې له صبر نه کار اخيستل پکار دي؛ خو تر کومه، عقلمن هغه څوک دی، چې د يوه شي په اړه فکر کوي، چې د هغه لپاره څنگه دی ورسره تلل کولای شي، که نه؟ او تر هغې وروسته يې د اقدام په اړه کلک هوډ وکړي.

يو شاعر وايي:

د هغه څه درمل چې ستا زړه يې نه غواړي همدا ده، چې ورڅخه بېل شي، د څېړنو او تجربو په رڼا کې دوه زړه توب او اريانتيا په څلورو مسئلو کې ډېره پېښېږي.

۱: د تحصيل او زده کړې پر مهال د تخصص او رشتې غوره کول دي، چې د دوه زړه توب له امله يې ډېر گرانبيه وخت له لاسه ووځي.

۲: د يو مناسب کار غورول! چې ډېر خلک په دې نه پوهېږي، چې څه ورسره ښايي او څه نه؟!

۳: همدا راز د ځان لپاره د بنځې انتخاب دی، چې ډېر ځوانان يې له دوه زړه توب او اريانتيا سره لاس او گربوان کړي، په دې معنی، چې د بنځې په انتخاب کې خپله ومني او که د مور؟ د پلار ومني او که د ورور؟

د تره ومني او که د ترور؟

۴: د طلاق مسئله ده، چې یوزیات شمېر خلک یې له دوه زړه توب سره مخ کړي! په دې معنی، چې طلاقه یې کړي او که نه، دغه د اوسپنو نینې وچيچي؟!

له دغو ټولو خبرو نه موږ بېرته همدې خبرې ته راگرځو، چې انسان باید اړومرو تصمیم ولري، تیکاو او هوډ ولري، پرېکړه او پر الله تعالی توکل ولري او په دوه زړه توب سره خپل لوړ همت، تیکاو او پابنست له لاسه ورنه کړي! د سېلابه پشان چټک اقدام، د تورې پشان تېزوالی، د زمانې د تصمیم غوندې تصمیم نیولو سره د دغه شعر مصداق وگرځه چې:

د ډگر اتلان له واره پرېکړه کوي. د پایلو له پامنیوي پرته ډگر ته کېوځي.

چې څه کړې، هغه به رېبې

۳۱۱

ډېره د اریانیتیا خبره ده، نورو ته وایو چې له سرو مغزو نه کار واخلي او خپله اور اخلو، له نورو نه سخا غواړو؛ خو خپله مو په جیب کې لرم پروت وي له وېرې لاس نه وربنکته کوو، له نورو نه وفا غواړو؛ خو خپله وفانه پېژنوا موږ ته پکار ده، چې له نورو څنګه تمه لرو لومړی باید ځان هغسې جوړ کړو، لکه ابن رومي عربي شاعر وایي:

”ډېره ناشنا خبره ده، چې غواړئ خلک له تاسې سره ښه چلن او غوره اخلاق وکاروي؛ خو خپله په بد اخلاقي ورسره مخ کېږئ“.

لومړی پرې خپله عمل وکړه

۳۱۲

زمور نېکمرغي په دې سره بشپړتيا مومي، چې تر هر څه له مخه له خپل خالق سره معاملې سمې کړو، بيا له مخلوق سره!!
بل ته نصيحت کول اسان دي؛ خو خپله پرې عمل کول گرانه خبره ده، لکه چې الله تعالی فرمايي:

﴿اتَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبِرِّ وَتَنْسَوْنَ أَنْفُسَكُمْ وَأَنْتُمْ تَتْلُونَ الْكِتَابَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ﴾

”ايا تاسې نورو ته د بڼې لارې غوره کولو لپاره وایاست او خپل ځان هېرئ؟ په داسې حال کې، چې تاسې کتاب لولئ، ایا تاسې له پوهې نه هېڅ کار نه اخلئ؟“

همداشان د هغه چا په اړه په حدیث شریف کې دي:
هغه څوک چې بل ته نصیحت کوي؛ خو خپله پرې عمل نه کوي؛ نو داسې کس به اور ته وغورځول شي او د خړه په څېر به پکې تاوېږي، نور دوزخیان به یې پوښتي، چې له تا سره ولې داسې کېږي؟ دا به په ځواب کې وايي، چې ما به تاسې ته نصیحت کاوه؛ خو خپله به مې پرې عمل نه کاوه.

مشهور واعظ او خطیب ابو معاذ الرازي په ژړا شو؛ نو خلک یې هم وژړول! پخوانیو سلفو به، چې کله چا ته د خیرات امر کاوه؛ نو لومړی به یې په خپله صدقه ورکوله؛ نو بیا به یې خلکو هم خبره په بڼه ډول منله.

رښتینې راحت په جنت کې دی

الله تعالی فرمائي:

﴿لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي كَبَدٍ﴾

”په حقيقت کې مور انسان په سختۍ کې پيدا کړې دی.“

امام احمد بن حنبل رحمته الله ويونښتل شو، چې انسان چېرته او کله راحت مومي؟

هغه يې په ځواب کې وويل هله، چې لومړی پل يې په جنت کې کېښود، ځکه رښتینې راحت هماغه دی.

جنت ته له ننوتو نه وړاندې هېڅ راحت نشته، ځکه دنيا د راحت کور نه دی، بلکې دنيا؛ خود حوادثو، دردونو، کړاونو او زړېروو کور دی.

د يو شاعر په وينا:

د دنيا په فطرت کې خړپرتيا پروت دی او ته يې بيا هم غواړې؟ ته څنگ کولای شې د وړو له کور نه خړپرتيا لرې کړې؟!

راحت په اصل کې د الله تعالی به عبادت کې نغښتی دی، په دې معنی که دې دلته عبادت وکړ؛ نو جنت ته به لاړ شې او رښتینې سوکالي به دې په برخه شي او دا چې کافر په دې نړۍ کې د خپلو نېکيو بدله غواړي؛ نو وايي، چې:

﴿رَبَّنَا عَجِّلْ لَنَا قِطْنَآ قَبْلَ يَوْمِ الْحِسَابِ﴾

”ای زموږ ربه! د حساب له ورځې نه مخکې زموږ برخه موږ ته په بیره راکړه.“

يوه ملگري له ناجيريا نه خبر راکړ، چې مور مې د تهجدو لمانځه نه
 راپاڅوي؛ نو يوه شپه مې ورته وويل لږ؛ خو مې راحت ته پرېږده!
 هغې وويل: بچيه! دغه کار؛ خو ستا د راحت لپاره کوم، چې جنت ته لاړ
 شي او هلته خوښ ژوند ولري.

له نرمۍ څخه کار واخله نو هدف

به تر لاسه کړئ

د نرمۍ په اړه ډېر شواهد، دلايل او تجربې تر څخه تېرې شوې.

په حقيقت کې نرمي هماغه شفاعت گړدی، چې د اړتياو په لمنځه وړو
 کې يې سپارښت نه ردېږي.

ته فکر وکړه، چې د دوو دېوالونو ترمنځ يوه نرۍ لار تللې، چې فقط
 يو گاډی پکې ډېر په گرانه تېرېدای شي؛ نو ارومرو به گاډۍ وان پکې له
 احتياط او نرمۍ نه کار اخلي؛ خو که څوک په نرۍ لار کې گاډی ځغلوې؛
 نو ارومرو به ترې گاډی له بني او کين دېواله سره جنګېږي او گاډی به
 يې خرابېږي او څومره يې چې تادي وي، هومره به لا پسې ځنډېږي؛ خو
 که د تېزۍ پر ځای په نرمۍ ولاړ شي؛ نو نه به يې گاډی خراب شي او نه
 به ځنډ شي.

همدا راز که موږ د کور په برنډه کې په گلدان کې يو گل نال کړو او
 لږې لږې اوبه ورته وراچوو؛ نو گل ته به يې گټه رسېږي؛ خو که موږ پرې
 ستل اوبه په شرک سره وراوو؛ نو گل بوتی به له بېخه راووځي او د گټې
 پر ځای به اوبه ورته لا پسې زيان واړوي، سره، له دې چې په دواړو حالتونو

کې بوتې ته اوبه ور اچول کېږي؛ خو لارې چارې يې بدلې دي، يعنې په سختۍ سره اوبه ور اچول تازه نال کړي گل ته زيان او په نرمۍ سره اوبه ور اچول ورته گټه رسوي.

همدې ته ورته بېلگه دا هم ده، که څوک جامې په کراره اوباسي؛ نو جامو ته يې څه زيان نه اوږي؛ خو که څوک يې درز سره اوباسي؛ نو جامې به يې يې څيرېدو پاتې نشي، لږ تر لږه تنې خوبه يې ارومرو شلېږي.

د لطيفې په ډول کله، چې د يوسف عليه السلام ورونو د يوسف عليه السلام کميس راوړ او پلار ته يې دروغ جوړ کړ، چې يوسف عليه السلام رانه شرمېن وخوړ؛ نو دغه دروغ يې داسې ونيول شول، چې په کميس کې له سره لږ ځای هم شلېدلی نه و، ځکه هغوی په نرمۍ سره ترې کميس وښتلی و (يا هغه په خپله خوښه وښتلی و) که شرمېن په رښتيا يوسف عليه السلام خوړلی وای؛ نو کميس به يې څه نا څه شکېدلی، بلکې چرې چرې شوی وای
نبوي ارشاد دی چې:

وَإِنَّ لِنَفْسِكَ عَلَيْكَ حَقًّا

”ستا نفس پر تا حق لري.“

دلته د رفقت او نرمۍ په اړه يوه روزه نېزه معادله شته او هغه دا چې: چنچنه د شاتو مچۍ ته ورته نرمي او رفقت نه لري!
په حديث کې راځي، چې مؤمن د شاتو د مچۍ په څېر دی، چې سپېڅلي خواږه خوري او سپېڅلي را پيدا کوي او ډنډر نه ماتوي.
د شاتو مچۍ هېڅکله هم گل ته زيان نه رسوي، بلکې په ډېر رفقت او نرمۍ يې رس او عرق څټي او خپله موخه تر لاسه کوي؛ خو چنچنه بيا هسې نه ده، ځکه هغه که پر گل ور غوټه کېږي، ته به وايې بريد پرې کوي، ځکه هر څه يې لمنځه وړي، ډنډر يې ماتوي، پانې يې رږوي...

له دې سره ما ته د هغه هندي رسام کيسه را په زړه شوه! چې يوه ډبره
بنکلي او په زړه پورې تابلويې داسې انځور کښلي و، يوه وږي او لاهانده
چنچنه د غنمو په يوه داسې وږي پورې نښتې وي، چې له دانو ډک دی د
وخت پاچا دغه تابلو د خپل دربار يوې ډډې ته څرولې وه، چې هر څوک
يې په ليدو خوښېږي او له رسام څخه يې مننه کوي! يوه ورځ يو بېوزله او
فقير سړی له کومې خوا د مېلمنو په ډله کې دننه ولاړ!

هله څه خلکو لوحې ته په کتلو سره خوښي څرگنده وه او له رسام نه يې
مننه کوله؛ خو فقير له واره پر دغه لوحې په نيوکې کولو سره وويل، چې دغه
لوحه بېخي ناسمه ده! ټولو خلکو ورته په غوسه وکتل، چې ټول خلک يو څه
او ته بل څه وايي!

پاچا: تا سره څه فکر او نظر شته؟

فقير: د دغې لوحې رسم او انځور بېخي ناسم دی! ځکه د غنمو په وږي
پورې چنچنه نښتې ده او وږي بيا هم هماغسې نېغ ولاړ دی، سره له دې
چې چنچنه کله د غنمو پر وږي کېږي؛ نو د خپلې يې باکۍ له امله وږي يو
لور ته کېږي؛ نو له دې امله دغه انځور ناسم دی!

پاچا او درباريانو ټولو د ده خبره ومنله؛ له دې سره جوخت پاچا امر وکړ،
چې لوحه رانسکته کړي او د رسام جاېزه دغه فقير ته ورکړي.

په انساني توکم کې نرمي د هر خیر کيڼي ده، چې نفسونو ته خوښي او
نېکمرغي وربښي.

الله تعالی د خپل گران پېغمبر په اړه فرمائي:

﴿فَبِمَا رَحْمَةٍ مِّنَ اللَّهِ لِنْتَ لَهُمْ ۗ وَلَوْ كُنْتَ فَظًّا غَلِيظَ الْقَلْبِ لَانْفَضُّوا
مِنْ حَوْلِكَ ۗ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ ۗ فَإِذَا
عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ ۗ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ ۝﴾

”ای پېغمبره! دا د الله تعالى لوی رحمت دی چې ته د دې خلکو لپاره ډېر نرم خوږه جوړ شوی یې، که داسې نه وای او ته توند خوږه او سخت زړی وای؛ نو دا ټول به ستا له شاوخوا نه خواره شوي وو د دوی تېر وتنې وېښه، د دوی لپاره بېښه وغواړه او د دین په چارو کې هغو ته هم په مشوره کې برخه ورکړه، بیا چې ستا اراده پر کومه رایه ټینګه شي؛ نو پر الله تعالى توکل وکړه، د الله تعالى هغه خلک خوښېږي، چې د هماغه په ډاډېښه کار کوي.“

د زړه خوښي

۳۱۵

طه حسین، چې د مصر نامتو ادیب دی د غایب په صیغې سره د خان په اړه داسې وايي:

(خان ورته د نورو انسانانو په څېر انسان ښکارېده! ځکه دا هم د هغوی په څېر زېږېدلی، د نورو په څېر ژوند کوي، د نورو په څېر خوښي هم لري، ځنګه چې هغوی گټې او لاسته راوړنې لري، دی یې هم لري)

خو دی هغسې روږې نشو او زړه یې هسې ډاډمن نشو! ده، د خلکو او نورو شيانو تر مینځ یوه پرده او واټن مینځ ته راغلي، چې په ښکاره خوښ او ښکمرغه ښکاري؛ خو باطن یې د اندېښنو او گډوډۍ، ترهې او وېرې په یوه داسې بې پایه دښته کې اوسېږي، چې له سره پوله نه لري! نه څه نښې لري، نه رسنیو ته لاسرسی لري او نه د دې هڅه کولای شي.

شیخ الاسلام ابن تیمیه وايي:

زړه کله ناکله د خوښۍ داسې حالت هم مومي، چې که جنتیان یې وانگېري؛ نو لا به پسې خوښ او وویاړي.

د نېکمرغی لپاره لاندیني اصول په پام کې ولری.

۳۱۶

ایمان غمونه، اندېښنې او له زړه نه ناوړه اغېز لرې کوي. ایمان د لمونځ
کوونکیو محراب او عابدینو د روح غذا ده.
په تېرو پسي مه گرځه.

تل پر تقدیر راضي او له الله تعالیٰ څخه د روزی پر وېش خوښ اوسه.
د الله تعالیٰ یاد زړونو ته ډاډ وربښي، گناهونه مینځي، الله تعالیٰ پرې له
انسان څخه خوشحاله بري او له افتونو څخه د خلاصون لامل دی.

که له چاسره څه ښېگړه وکړې؛ نو له هغه څخه د مننې تمه مه کوه او
بدل یې یوازې له الله تعالیٰ څخه غواړه.

چې سبا کړې؛ نو د بېگانه انتظار مه کوه او خپل ژوند د همدغې ورځې
په چوکاټ کې عیار کړه.

مستقبل تر راتلو پرېږده، چې راشي بیا به ورسره گورې.

زړه له حسد، کینې او نفاق نه تل پاک وساته؛ نو خوښ او نېکمرغه به

یې.

له خلکو سره یوازې د خیر په چارو کې ونډه اخله او له یې گټې چارو
څخه یوازیتوب غوره کړه.

کتاب تر ټولو ښه او غوره ملگری دی، په ملتیا یې وویاړه، په سفر او
حضر کې یې له ځانه سره ولره.

له علماوو او نېکانو سره ناسته ولاړه ساته.

د کاینات د نظم په څېر ته هم خپل کور، دفتر، خوراک او ټولې چارې

منظمې كړه.

په ځمكه گرځه، بشپړازې سيمې او باغونه گوره او د الله تعالى په كائناتو كې فكر كوه.

تل سپورت كوه، له سستۍ او لټۍ څخه ځان ساته او اوزگار تيا هم په كار راوله؛ نو تل به چټك او چالاك اوسې.

د تاريخ كتابونه لوله، له كيسو او نا اشنا پېښو يې پند اخله.
په خپل ژوند كې نوښت رامنځته كوه، ځكه انساني طبيعت نوښت خوښوي.

له چايو، قهوي، چيلم او سگرتو نشي توكله كارونې نه ځان ساته.
د خپلو كاليو پر پاكوالي سربېره مسواك او خوشبو كاروي، چې د شخصيت ظاهري اړخ مو هم زړه راښكونكي وي.

د داسې كتابونو له مطالعې نه ډډه وكړي، چې د نهيلۍ او بې زړه توب لور ته راښكل كوي.

دا له ياده مه باسي، چې الله تعالى بښونكي او گناهونه پر ښكيو بدلونكي هم دي.

پر دين، عقل، روغتيا، پاكلمني، روزي، بچيو او داسې نورو نعمتونو د الله تعالى شكر اوباسي.

له هغه چا څخه پند او عبرت واخله، چې نه عقل لري او نه صحت، نه سترگې لري او نه غوږونه، نه پښې لري او نه لاسونه او كه دا ټول شيان لري؛ خو په بند كې پراته دي.

په سوچ او فكر سره د قران شريف تلاوت ډېر كوه، د يادولو كوښښ يې كوه، ځكه چې په دې اندېښنې لمنځه وړل كېداي شي.

پر الله تعالى توكل وكړه او خپلې ټولې چارې همغه ته وسپاره او پر پرېكړه

يې خوښ او راضي اوسه.

هغه څوک وېښه، چې پر تا يې تېرى کړی، له خپلوانو سره اړېکې مه پرېکوه او که څوک درسره اړېکې پرې کوي؛ نو ته يې کلکوه.

(لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ) ډېر وايه، ځکه دا د سينې د پراخۍ، د حالاتو د سمون او د الله تعالی د خوښۍ لامل دی.

که دې استغفار ډېر وويل؛ نو د رزق دروازې به تل ستا لپاره پرانيستي وي.

پر دې؛ خو باور ولره، چې تر هرې تنگسې وروسته راحت او تر هر غم وروسته خوښي شته، ځکه چې حالات پر يوه شان نه پاتې کېږي.

پر الله تعالی ښه گمان لره او د هغه له رحمت څخه مه نهيلې کېږه!
خلکو ته خیر او ښېگړه وړاندې کړه، په خپله به هم خوښ او ښکمرغه اوسې.

پر چا بدگماني مه کوه، وهمونه او فاسد خيالات شاته وغورځوه، ځکه چې دا خپله ناروغي ده.

باور ولره، چې يوازې ته پر غم او اندېښنه اخته نه يې، بلکې تر تا پرته هم بلا خلک پرې اخته دي.

باور ولره چې د غمونو او اندېښنو، لوړو او ژورو له امله زړه ژوندي کېږي، د ليدو او اورېدو ځواک پياوړی کېږي، اجر او ثواب لاس ته راځي.

پېښو ته مه تسليمېږه او له ناوړه خپرونو، تا ويلو، ما ويلو نه ډډه کوه.

د لټانو او تمبلو خلکو له ملگرتيا نه ډډه وکړه، چې دا يو ډول رواني

ناروغي ده.

په جمعې سره د لمانځه کوښښ کوه، په ژوند کې به دې خیر او برکت وي.

د تکبير اولی را لاندې کولو هڅه کوه؛ نو لمونځ به دې نه يې جمعې

کېږي.

له گناهونو نه تل ځان ساته، ځکه چې گناهونه د مصیبتونو دروازې او
د اندېښنو کړکۍ دي.

له هر ډول گناهونو نه ځان ساته، ځکه چې دا د ټولو غمونو او اندېښنو
یواځنۍ زېږنده ده.

خپلو دښمنانو ته بسکنځل، ستغې او سپوري ستا شخصیت زیانمنوي،
له دې نه ډډه وکړه.

باور ولره، چې ستا غیبت کوونکي، خپلې نېکۍ تا ته درېښي.

تل زړور، هوډمن او ثابت اوسه، خپل همت او عزم له لاسه مه ورکوه.

له سخا نه کار واخله، ځکه په دې سره سینه پراخېږي او د زړه خپرېتیا

پرې لرې کېږي.

د شرارت مخه په نېکۍ سره ونیسه او د خلکو په وړاندې له نرمۍ نه کار

اخله، چې دا به ستا دوستان ډېر او دښمنان راکم کړي.

د نېکمرغۍ تر ټولو لویه دروازه، چې ته پرې ور دننه شي، هغه د مور و

پلار دعاوې او خوا خوږې تر لاسه کول دي.

خپل ځان وپېژنه، له خلکو نه د هغه څه تمه مه کوه، چې په خپله یې

نشې کولای.

خپلې ټولې چارې پر یوه وخت مه راټولوه، بلکې له یوه مهال وېش سره

سم یوه منظمه تگلاره وټاکه.

هغه چاته څیر شه، چې د بدني ځواک، جاه او جلال له پلوه تر تا کم وي

او وپوهېږه، چې ته له ډېرو نه په ډېر څه کې لوړ یې.

ته که له چا سره معامله کوې؛ نو دا باور ولره، هغه که ستا ورور، زوی،

بنځه او که هر څوک وي؛ خو بې عیبه نه دی؛ نو دغه ټول په سره سینه

ومنه.

له الهي ورکړو او لورنو سره لازم او ملزوم اوسه او هماغه کار وکړه، چې له تا سره ښايي.

حلال رزق وپلته، له حرامو او سوال نه ځان ساته او سوداگري تر وظيفې غوره ده.

لږ گرځه را گرځه، چې نوی ژوند او نوې نړۍ وگورې.

يوه ورکۍ جيبې کتابچه هر ورو له ځانه سره ولره، چې د ژوند چارې او د ژوند پېښې پکې يادښت کړې.

له خلکو سره په سلام او رڼه تېږه مخ کېږه، چې د هغوی په زړونو کې ځای ولرې.

تر الله تعالی وروسته پر خپل ځان باور وکړه او پر سوکالی ونه غولېږې. د قرارداد او پرېکړې پر مهال له دوه زړه توبه ډډه وکړه، له تصميم او هوډ څخه کار واخله.

د انسانيت د ستر لارښود محمد ﷺ په پليون، ريښتيني او همېشني ښکمرغي تر لاسه کړئ.

روغتونو ته لار شه، چې د روغ بدن او ژوند په خوند پوه شي، مرستون ته لار شه، چې د عقل په ارزښت وپوهېږې.

له ځانه مچ مه جوړوه، چې د خلکو پر تپونو ور پرېوځي.

مؤمن پر دې نه خپه کېږي، چې دنيا يې له لاسه ووځي، ځکه دا هسې هم لمنځه تلونکې ده.

د لورانده ذات لور ته ځير شه، چې يوه بدلمنه ښځه يې د يوه تږي سپي پر خړوبولو وېښله او د سلو خلکو قاتل يې پر يوه توبه وېاښه.

خپل خيالات او تصورات په واک کې ولره، هسې نه چې د غمونو کڼدې

ته دې ورتېل وهي.

نېکمرغي يوه داسې ونه ده، چې اوبه او غذا، هوا او رڼا يې پر الله تعالى ايمان لرل دي.

د سليم ذوق او ښو اخلاقو درلودونکي تر ټولو نېکمرغه دي.

پوهه د سينې پر پراخولو سربېره تنگ نظري لمنځه وړي.

که څوک پوهه ولري او ځان ويېژني؛ نو ډېر ژر به د بري په خوند پوه شي.

پوهه، تجربه، ذکاوت، د مال تر سترې خزاني ستر ارزښت لري، ځکه چې

پر پوهه خوښي انسانيت او عزت دي.

کله چې مېړه او ښځه يو بل ته غوسه شي؛ نو له صبر او زغم نه دې کار

واخلي، ځکه په دې سره به يې ژوند ښه تېر شي.

که څوک نېکه ښځه او د گوزارې وړ مال ولري، يعنې بل ته لاس نه

نيسي؛ نو په داسې حال دې د الله تعالى شکر وکړي، ځکه همدا تر ټولو ستره

نېکمرغي ده.

څوک چې د الله تعالى پر ربوبيت، د اسلام په دين، د محمد رسول الله ﷺ

پر پېغمبرۍ خوښ شو، دی پر الله تعالى حق لري، چې له ده نه هم خوښ او

راضي شي.

د بري اصول دا دي، چې الله تعالى او د چاپيريال خلک درڅخه خوښ

شي او د يوه گټور کار په رامنځته کولو اقدام وکړي.

د دوډۍ په وسيله نېکمرغي فقط يوه ورځ وي او د سفر نېکمرغي يوه

اونۍ او د واده نېکمرغي يوه مياشت او د مال نېکمرغي يو کال وي، البته د

ايمان په وسيله نېکمرغي ټول ژوند وي.

نېکمرغي په اوبو، خوړو، خوب او واده نشي رامنځته کېدای، بلکې په

عمل سره منځته راځي، هغه عمل چې په سره لمر کې هم انسان ته عظمت

بښلای شي.

د ښکمرغو او بډایانو ترمنځ فقط یوه ورځ واټن شته، هغوی د پروڼ
خوند هېر کړ او سبا نه ستا او نه د هغوی دی، فقط همدا نننۍ ورځ ده، که
تا وگټله او که هغوی؟

شتمني او سوله، دین او روغتیا د ښکمرغۍ تر ټولو سترې خزانې دي.
کله چې پر یوه مصیبت اخته شي؛ نو تر ده د یوه ستر مصیبت تصور هم
له ځانه سره ولره، چې دا درته وړوکی ښکاره شي؟؟ او په چټکۍ سره یې په
زوال کې فکر وکړې.

هېڅ یو قرارداد او پرېکړه تر هغې مه صادره وه، چې تا یې ټول اړخونه
سنجولي نه وي او له باوري خلکو سره دې پرې مشوره نه وي کړې او
استخاره دې نه وي کړې، په دغه صورت کې که بريالی شوې؛ نو هدف ته
ورسېدې او که نه؛ نو لږ تر لږه پښېمانه؛ خو به نه وي.

که یوه ښځه د ټولې نړۍ واکمني، نړیوال سندونه او بری لیکونه ترلاسه
کړي؛ خو که مېړه نه لري؛ نو بیا هم بېوزله او بې چاره ده.

مکمل ژوند همدا دی، چې ځواني دې د لوړو اهدافو لپاره، سریتوب دې
په مقاومت، بوډا توب او سپین ږیرتوب دې په غور او فکر کې تېر شي.

تر سترو مانیو او کورونو یو وړوکی کتاب، چې زړونو ته خوښي بښلای
شي زر ځلې غوره دی.

له الله تعالیٰ څخه بښنه او روغتیا غواړه، کله چې دغه دواړه در په برخه
شول؛ نو هر خیر دې په برخه دی او له هر شر څخه دې خلاصون وموند او
همدغه ستره ښکمرغي ده.

که یوه مړۍ ډوډۍ، څو دانې خرماوې او یوه پیاله اوبه، له یوه پوزي او له
یوه مصحف سره په یوه کوټه کې له ځانه سره ولري؛ نو نړۍ ته سلام وکړه.

معتدله خدا زړه قوي کوي، سينه پراخوي او اندېښنې لمنځه وړي. عبادت نېکمرغي او وړتيا خلاصون دی، څوک چې د الله تعالی له یاد سره عادي شو؛ نو دا په ښو خلکو کې شمېرل کېږي، ښکلې پرهېزگاره ښځه، پراخه کور، حلاله روزي او نېک گاونډي، هغه الهي لورنه ده، چې ډېر خلک ترې بې برخې دي.

تر نا امله ملگري يوازېتوب او نېک ملگری تر يوازېتوبه ډېر غوره دی او د الله تعالی د قدرت ننداره کت مټ عبادت دی. له امن سره وچه ډوډۍ تر هغو شاتو ډېره غوره ده، چې ترهه او وېره ورسره مله وي.

د علم خوښي همېشني ده او د مال خوښي له مال سره لمنځه ځي. د زړه مرگ د الله تعالی د اطاعت په پرېښودلو او د گناهونو په ارتکاب کې نغښتی دی.

چا چې په خپل کور کې نېکمرغي تر لاسه نکره؛ نو په بل ځای کې يې نشي تر لاسه کولای، چا که نننۍ ورځ له لاسه ورکړه؛ نو سيانۍ يې هم له لاسه ورکړه.

څلور شيان نېکمرغي جلبولای شي گټور کتاب، منونکی زوی، گرانه ښځه، نېک ملگری او له الله تعالی سره مينه د دې ټولو عوض دی.

ايمان او روغتيا، شتمني او خپلواکي، سوله او محبت، پوهه او قناعت د هماغه څه لنډيز دی، چې پوهان يې غواړي؛ خو ډېر لږ پېښېږي، چې دغه ټول په يوه کس کې راټول شي.

په نړۍ کې تر ټولو غوره شی ريښتيني ايمان، ښه اخلاق، سليم عقل، جوړ بدن او کافي رزق دی.

نېکمرغه هماغه څوک دی، چې نه فاسق وي او نه ناروغ، نه پورورې

وي او نه نېستمن، نه خپه وي او نه بندي.

بې خطرې هماغه ستا د کور لار ده او ستا لپاره برکتناکې ورځې هماغه دي، چې تا پکې کوم نېک چار ترسره کړی وي.

د ځمکې کره پر سر مه باروه او داسې فکر مه کوه، چې دغه کار به خلکو ته هم وېرېښي! مهمه دا ده چې د يوه زکام پر رسېدو ورڅخه ستا او زما د دواړو مرگ هېرېږي.

د مؤمن پر حال تعجب دی، چې هر کار يې د خیر وي، که تنگسه کې پرېوځي؛ نو صبر کوي! دا يې هم گټه ده او که له خوښيو سره مخ شي؛ نو د الله تعالی شکر پرې کاري، چې دا يې لا پسې سودمن دی.

موسکا د نېکمرغۍ کيلي ده، چې مينه يې دروازه، خوښي يې باغچه، رڼا يې ايمان او امن يې دېوال گڼل کېږي.

بچي تر ثروت، روغتيا تر شتمنۍ، امن تر استوگنځي او تجربه تر مال ډېر ارزښت لري.

ولې د پاچايانو پر دروازو ودرېږئ، په داسې حال کې، چې تندي يې د رب العالمين ذات په واک کې دی؟ مال له نېستمن نه غواړئ او د درد شکايت تېي ته کوې؟!

پروني ورځ مړه، نننۍ ورځ په جريان کې ده او سبا لازېرېدلې نه ده، ته د همدغه ساعت بچي يې، چې د الله تعالی په اطاعت سره ورڅخه گټه واخلي.

شپږ شیان کافي او شافي دي.

دين، علم، شتمني، مروت، عفو او روغتيا..

ای انسانه! ته دوه سترگې، دوه غوږونه، دوه پښې او دوه لاسونه لري، ژبه، ايمان، قران او امان لري بيا نو:

﴿فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبِينَ﴾

”نو ای پېریانو او انسانانو! تاسې به د خپل رب کوم کوم نعمتونه درواغ وگنئ؟“

زموږ ستونزه دا ده، چې حاضر مو له لاسه ورکړی، په ماضي بوخت یو او سبا ته لېوال بیا؛ نو پوهه او څیرکي کوم خوا ولاړه؟!

د بل په شخصیت کې ویلي کېدل د خپل ځان وژل دي او ډېره ارزانه نېکمرغي، چې د عاقلانو په بازار کې تر لاسه کېږي د بې گټې خبرو او چارو پرېښودل دي او ډېره ارزښتمنه سوداګریزي همدا ده، چې ته د خلکو او خلک تا ته ښه ښکاره شي!

یو ناوړه گاونډي تر دې ډېر بد دی، چې یو سړی په نېستی کې ژوند وکړي.

تر ویده کېدو مخکې خپل زړه د بښنې پر اوبو اوه ځله ومینځه او د بښنې پر دسمال یې وچ کړه؛ نو د ایمان په خوند به پوه شي.

د غمونو او اندېښنو لامل الله تعالی ته شا کول او دنیا ته مخ کول دي او دا هماغه زندان دی، چې نه پکې ژوند او نه پکې مرگ شته.

له یوه هېواده بل ته په سفر کولو نېکمرغي لاس ته نشي راوړل کېدای، نېکمرغي او سرور داسې تر لاسه کېږي، چې له یوه شعور نه بل ته لاړ شي.

د الله تعالی لورنه پر خپلو بندگانو دا ده، چې د چا په زړه کې شتمني او بدهایتوب ځای پر ځای کړي؛ نو ځان ورته د ټولې نړۍ پاچا ښکاري.

خوښي سولې ته اړتیا لري، مال خیرات ته، جاه و جلال، سپارښت ته، مشري عاجزی ته، هر څوک په خپل کور کې امیر دی او هېڅوک یې له دغه امارت څخه نشي را پرځولای.

همدا راز ژوند فرصت دی؛ خو هله پېژندل کېږي، چې له لاسه وځي او

عافیت د روغمنو خلکو پر سرونو یو داسې تاج دی، چې یوازې ناروغان
 یې ویني.
 رسول الله ﷺ فرمائي:

المُسْلِمُ مَنْ سَلِمَ الْمُسْلِمُونَ مِنْ لِسَانِهِ وَيَدِهِ (٤٤)

”بشپړ مسلمان هغه څوک دی، چې نور مسلمانان یې د لاس او ژبې
 له زیانه خوندي وي...“

که له تا سره حسد کونکې نشته؛ نو په تا کې هېڅ خیر نشته.
 که څوک ملگری نه لري؛ نو اخلاق هم نه لري او چې دین نه لري؛ نو
 مبدا هم نه لري.

دنیا: عافیت دی

ځواني: صحت دی

مروت: صبر دی

عزت: تقوی ده

حسب: مال دی

تر هغې نېکمرغي نشي ترلاسه کولای، چې خپل حس او عقل، خیال
 او وجدان له هرې ناروا سلطې ازاد نه کړي او د یوه الله تعالی په بندگۍ او
 اطاعت کې یې ورنه کړي.

هغه څوک نېکمرغه دی، چې عمر یې اوږد او عمل یې ښه وي! هماغه
 څوک موفق دی چې پر مال سربېره یې احساسات هم زیات وي، هماغه
 څوک مبارک دی، چې د پوهې له ډېرښت سره یې پر هېزگاري هم زیاته وي.
 د هغه چا بدله چې خلکو ته احترام لري، دا ده چې خپل غمونه هېر
 کړي او د هغه چا ثواب چې د خپل مولا خدمت کوي دا دی، چې خلک

٤٤ : صحیح البخاري (١ / ١١)

بايد د ده خدمت وکړي او د هغه چا جابزه چې دنيا ته شا کړي دا ده ترڅو له هره لوري پرې د رزق دروازي را پرانستل شي.

نېکمرغي دا ده، چې ځان د کمال تر پورې ورسوي او کاميابي دا ده، چې د خپلو چارو گټه تر لاسه کړي.

نيمه شپه را پورته شه په بڼه ډول تر اوداسه وروسته دوه رکعته لمونځ وکړه او بيا د رب العلمين لور ته لاسونه لپه کړه او دوه رنې اوبسکې له سترگو راټوي کړه او داسې ووايه، چې اي کریم او جليل ذاته! پر دې کوټه او ناچله عمل بشپړه مزدوري را کړه.

د الله تعالى قضاء او قدر ټول گټور دي، ان تر دې، چې معصيت هم په دې اړ، چې پښمانتيا او توبه ورسره مله وي.

تل «ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ أَوْ يَا حَيُّ يَا قَيُّوْمُ بِرَحْمَتِكَ أَسْتَغِيْثُ» وايه؛ نوخوښي، پراخي، نېکمرغي او ډاډمني به په خپلو سترگو وويني.

په دنيا کې هم جنت شته؛ خو که څوک دې دنيوي جنت ته ورنه رغلو؛ نو د اخرت جنت ته هم نشي ورتلای او دنيوي جنت په خوښۍ سره د الله تعالى ذکر او اطاعت کول دي.

د الله تعالى رحمت پراخه دی او دروازي يې پرانستل شوي دي، توبه منل کېږي د توبې په ويستو کې چټکي وکړي.

﴿مِنَ الْمُؤْمِنِينَ﴾

”ای پېغمبره! ستا لپاره او ستا مؤمنانو پيروانو لپاره؛ خو يوازي الله تعالى کافي دی.“

﴿إِنَّ اللَّهَ مَعَ الَّذِينَ اتَّقَوْا﴾

”الله تعالى د هغو کسانو ملگري دی، چې تقوی غوره کوي.“

﴿لَا تَحْزَنُ إِنَّ اللَّهَ مَعَنَا﴾

”مه خفه کېږه! الله تعالى له موږ سره دی.“

﴿فَاللَّهُ خَيْرٌ حِفْظًا﴾

”الله تعالى ډېر ښه ساتندوی دی.“

﴿إِنَّ رَبَّكَ وَاسِعُ الْمَغْفِرَةِ﴾

”ستا د رب د بښنې لمن ډېره پراخه ده.“

﴿وَعَلَى اللَّهِ فِتْوَى كُؤُودًا﴾

”پر الله تعالى ډاډه اوسئ.“

﴿فَإِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا﴾

”نو حقيقت دا دی، چې له تنگسې سره پراختيا هم ده.“

﴿حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ﴾

”زموږ لپاره الله تعالى کافي دی او هماغه ډېر ښه کار ساز دی.“

﴿إِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُّبِينًا﴾

”ای پېغمبره! موږ تا ته ښکاره فتح درکړه“

﴿وَاللَّهُ يَعْصِبُكَ مِنَ النَّاسِ﴾

”الله تعالى د خلکو له شر نه ستا ژغورونکی دی.“

﴿وَكَانَ فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ عَظِيمًا﴾

”او پر تا د الله تعالى لورنه ډېره زیاته ده.“

لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ

”له گناه نه خلاصون او پر اطاعت لاسبري کېدل يوازې د الله تعالى په مرسته کېدای شي.“

﴿وَأَفِضْ أَمْرِي إِلَى اللَّهِ﴾

”او خپله معامله زه الله تعالى ته سپارم.“

﴿لَا تَقْنَطُوا مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ﴾

”د الله تعالى له رحمت نه مه نهيلي کېږئ.“

﴿أَلَيْسَ اللَّهُ بِكَافٍ عَبْدَهُ﴾

”ایا الله تعالى د خپل بنده لپاره کافي نه دی؟“

﴿وَأذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ﴾

”دا مه هېږئ، چې الله تعالى په څه لوی نعمت تاسې سر لورې کړي
ئې.“

﴿وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ﴾

”ستاسې رب وايي ما وبولئ، زه به ستاسې دعاوې قبولې کړم.“

﴿قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ ۝ اللَّهُ الصَّمَدُ ۝ لَمْ يَلِدْ ۝ لَمْ يُولَدْ ۝ لَمْ يَكُنْ لَهُ
كُفُوًا أَحَدٌ ۝﴾

”وایه هغه الله تعالى دی، يوازې یو، الله تعالى هېچا ته اړ نه دی او
ټول هغه ته اړ دي، نه هغه څوک زېږولی دی او نه هغه زېږول شوی
دی او هېڅوک د هغه سیال نشته.“

﴿مَا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لِتَشْقَى ۝﴾

”مور دآ قران پر تا باندي د دې لپاره نه دی نازل کړی، چې ته په کړاو اخته شي.“

﴿لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا﴾

”الله تعالی هېڅ نفس ته د هغه له وسې نه پورته مسوولیت نه متوجه کوي.“

﴿وَأَعْفُ عَنَّا﴾

”ای الله تعالی مور ته ببښه وکړه.“

رسول اکرم ﷺ فرمایي دي:

أمتي أمة مرحومة....

”زما پر امت ستره پېرزوینه شوې: الله تعالی یې پالنه او روزنه کړې، پېغمبر یې سید المرسلین، دین یې په ټولو دینونو کې غوره، امت یې په ټولو امتونو کې او شریعت یې په ټولو شروعو کې غوره دی.“

همدا شان فرمایي:

”هغه څوک د ایمان پر خوند وپوهېد، چې د الله تعالی پر ربوبیت، د اسلام پر دین او د محمد رسول الله ﷺ پر پېغمبرۍ خوښ شو“

له نننۍ ورځې سره په مخ کېدو یې تود هر کلي وکړه، بیا یې د فرایضو، واجباتو او نورو دندو په ترسره کولو ښه مېلمستیا وکړه، توبه اوباسه او په گناهونو یې مه خرابوه!

که ماضي در په زړه شي؛ نو نننۍ ورځ یاده کړه او خوښي ترلاسه کړه او چې نننۍ ورځ در په زړه شي؛ نو نننۍ مثبت عمل هم را په زړه کړه، چې نېکمرغه شي.

عزتمنه لار جومات ته تللي او له امن څخه ډکه لار کور ته تللي ده،
څومره دروند او ښه حالت د سجدې دي؛ خو چې د خپل رب په وړاندې
وي.

د کافر په لیدو پر اسلام او د فاجر په لیدو پر تقوی او د ناپوه په لیدو پر
پوهه او د ناروغ په لیدو پر روغتیا شکر اوباسه.

لمر او سپوږمۍ، وربځي او بادونه، تیاره او رڼا، شپه او ورځ دا هر څه
ستا د گټې لپاره پیدا شوي؛ نو ځکه تر تا غوره نه دي! پوند د سترگو په
ارمان وي، چې کاش! څه وگوري، کون د اورېدو، گونگ د وینا او شل د
مزله هیله من وي؛ خو تا ته الله تعالی دغه هر څه در په برخه کړي دي، پر
دې د الله تعالی شکر وکړه.

څوک کور لري، گاډی نه لري، څوک ښځه لري، وظیفه نه لري، څوک
اشتها لري، خواړه نه مومي، همدا راز څوک خواړه لري؛ خو خوړلای یې
نشي.

جومات د اخرت بازار دی، کتاب د ژوند ملگری، ښه چار د قبر توبنه او
ښه خوی د عزت تاج دی.

که د غوسې پر مهال پرېکړه وکړې؛ نو پر کړې پرېکړه به ډېر ژر پښمانه
شي؛ خو پښمانتیا به بیا درته هېڅ گټه نشي رسولای.

د جونگرې اوسېدونکی باید پر خپله جونگره او د شلېدلو جامو
خاوند باید پر خپلو شلېدلو جامو خوښ شي، ځکه چې دنګې مانۍ زېږي
او ورپښمینی جامې زېږي.

ښايي له سفر نه په پاتې کېدو، له ښځې نه په بې برخې کېدو او له دندې
نه په گوښه کېدو کې دې هم گټه وي!

ډېره تروني کلکه او وسپنه تر ډېرې کلکه ده او اور تر وسپنې څواکمن
دی او باد تر اور زورور دی او ایمان تر دې ټولو قوي دی.

هغه څوک، چې پر موقت شهرت ټينگار کوي، د گټور علم، نېک عمل او د تلپاتې ژوندانه لپاره څواري نه کوي؛ نو دا ډېر بېکاره سړی دی، چې هېڅ ارزښت نه لري.

کله چې د دنيا په محاکمو کې عدالت او نياو (انصاف) نشي ترلاسه کولای؛ نو خپله دوسيه د آخرت قضا ته وړاندې کړه، ځکه هلته گواهان ملايک، دعوه خوندي او قاضي په خپله احکم الحاکمين دی.

نوح عليه السلام د حق او دعوت په لار کې نهه سوه پنځوس کاله ستونزې وگاللې، صبر يې وکړ؛ خو له دعوت نه يې لاس وانه خيست، ان تر دې، چې الله تعالی ده ته خلاصون ورکړ او دښمنان يې په سمندري توپان غرق او هلاک کړل. ابراهيم عليه السلام ته وگورئ، کفارو اور ته وغورځاوه؛ خو الله تعالی ورته د اور لمبې سمسوره باغ کړ او د لار وړي قوم له شر نه يې وژغوره.

موسی عليه السلام ته نه گورئ، چې فرعون څومره وځوراوه؛ خو الله تعالی ورسره مرسته وکړه، درياب يې ورته وچ کړ او د ده دښمنان يې پکې غرق کړل. عیسی عليه السلام ته وگورئ، چې بني اسرائيل يې په دښمنۍ کې تر کوم پړاوه رسېدلي ول، پر مریم عليه السلام او د ده پر پېغمبرۍ يې نیوکې او توروته ويل، ان تر دې، چې په مرگ يې ورله اسره ونه کړه؛ خو الله تعالی يې مرسته غوښته؛ نو عیسی عليه السلام يې ترې اسمان ته پورته کړ او د ده پر ځای يې دښمنانو په تېروتنې سره د ده په گومان بل څوک وواژه.

زمور خور پېغمبر عليه السلام وگورئ، چې د مکې مشرکينو، يهودو او نصاراوو څومره وځوراوه، له ډول ډول ستونزو سره يې مخ کړ، نه دا چې فقط د هغه عليه السلام له پېغمبرۍ يې انکار وکړ او ملنډې يې پرې ووهلې، بلکې د هغه نږدې ملگري يې شهيدان کړل، پاکمنه بنځه عايشه عليه السلام يې په ناروا توره کړه او ان تر دې، چې پر رسول الله عليه السلام يې مرگوني بریدونه او يرغلونه وکړل، مبارک غاښونه يې ورله شهيدان کړل.

د کافرانو له لاسه یې له لوږې نه په گېده پورې تیرې ترلې.
عمر بن خطاب رضی اللہ عنہ ته وگورئ، چې په محراب کې شهید کړی شو.
عثمان رضی اللہ عنہ ته وگورئ، چې د قران کریم تلاوت ته ناست و او باغیانو
شهید کړ.

علي رضی اللہ عنہ جومات ته د تلو پر مهال په لار کې شهید کړی شو.
حسین رضی اللہ عنہ ناحقه په شهادت ورسول شو.
عبدالله بن زبیر رضی اللہ عنہ د مکې په حرم کې دننه د حجاج بن یوسف له لوري
په شهادت ورسول شو.

د اهل السنة والجماعة، ستر امام احمد بن حنبل د حق په لار کې زندان
ته واچول شو او پر تازینو ووهل شو.

سعید بن جبیر رضی اللہ عنہ د حجاج بن یوسف په امر ووژل شو.
د ابوجعفر المنصور په دور کې امام ابو حنیفه رضی اللہ عنہ په بند محکوم او پر
تازینو ووهل شو.

ستر زاهد عالم سعید بن المسیب د مدینې د امیر له خوا پر تازینو ووهل شو.
شیخ الاسلام ابن تیمیه رضی اللہ عنہ زندان ته واچول شو، له خپلې کورنۍ، خپلو،
خپلوانو، دوستانو او ملگروان تردې، چې له کتابونو کتلو هم منع کړی شو.
که مور د داسې پېښو په لیکلو پیل وکړو؛ نو قلم به مو ملتیا پرېږدي،
یعنې په قلم کې به مورنگ ختم شي؛ خو پېښې به ختمې نشي؛ نو ځکه پر
همدې بېلگو بسنه کوو.

